PRIMUL VOLUM DIN TRILOGIA
VECHIUL REGAT

SABRIEL

GARTH NIX

UN RĂZBOINIC CARE ÎNFRUNTĂ MOARTEA

GARTH NIX
Sabriel

Traducere din limba engleză MAURA COTFAS

VECHIUL REGAT – Volumul I

Garth Nix, *Sabriel*, 1995

Rao International Publishing Company, 2007

Navis
The Nettiway
Clayr's Glacier
To Estwael
Sindle
Boom Hook
Sea of Saere
Belis Mouth
Belisaere
Ilgard
Winding Post
Orchyre
Upper Ratterlin
Yanyl
R. Yanyl
To Olmond
Hafmet
Mt. Aunden
Aunden
High Bridge
Gardil
The Westway
Chasel
THE OLD KINGDOM
Oncet Pass
Beardy Point
Callibe
GREAT SICKLE WOOD
Ganel
Qyrre
Uppside
Nestowe
Bay of Mountains
Red Lake
Roble's Town
Holehallow
Edge
Long Cliffs
Abhorsen's House
Ratterlin Delta
R. Ratterlin
The Steps
Old North Rd
Cloven Crest
Western Light
THE WALL
THE PERIMETER
Eastern Light
Forvale
Forwin Mill
Prohibited Zone
Crossing Point
Bain
Wyverly
Wyverly College
Prohibited Zone
N
ANCELSTIERRE
Bain High Rd
To Ancelstierre proper
0 30 60 miles
Approximate scale

Pentru familia mea şi prietenii mei

PROLOG

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

CAPITOLUL ȘASE

CAPITOLUL ȘAPTE

CAPITOLUL OPT

CAPITOLUL NOUĂ

CAPITOLUL ZECE

CAPITOLUL UNSPREZECE

CAPITOLUL DOISPREZECE

CAPITOLUL TREISPREZECE

CAPITOLUL PAISPREZECE

CAPITOLUL CINCISPREZECE

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

CAPITOLUL ȘAPTESPEZECE

CAPITOLUL OPTSPREZECE

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CAPITOLUL DOUĂZECI

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI ȘAPTE

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Epilog

PROLOG

Să fi fost ceva mai mult de cinci kilometri de la Zid către Vechiul Regat, dar era destul. De cealaltă parte a Zidului, în Ancelstierre, soarele după-amiezii strălucea pe cerul fără pic de nor. Aici însă, amurgul era învăluit în nori grei şi tocmai începuse să burniţeze mărunt, zorind tabăra să ridice corturile mai repede.

Moaşa îşi trase pelerina pe cap ţinând-o strâns în jurul gâtului şi se aplecă iar peste femeia întinsă cu faţa în sus, stropindu-i obrazul cu picăturile de ploaie care i se prelingeau de pe nas. Răsuflarea bătrânei se contura la răstimpuri în vapori albicioşi, fără ca pacienta de care se îngrijea să-i răspundă pe măsură.

Oftă şi se îndreptă de spate cu o mişcare grăitoare, căci cei care o priveau înţeleseră îndată că tânăra care se rătăcise în tabăra lor din pădure era acum moartă şi că rămăsese în viaţă doar cât să dea naştere copilului de lângă ea. În momentul când moaşa ridică de lângă moartă trupul minuscul şi fragil, acesta se zvârcoli preţ de câteva secunde în pătura cu care îl înveliseră, după care amuţi brusc.

— Cum, şi copilul acum? întrebă unul dintre privitori, un bărbat pe a cărui frunte se putea vedea însemnul Legământului proaspăt conturat cu cărbune de foc. Asta înseamnă că nu mai e nevoie de botez.

Îşi duse mâna la frunte să şteargă semnul, dar se opri dintr-odată când o altă mână palidă şi albicioasă îl prinse de încheietură, forţându-l să coboare braţul cu o mişcare iute şi sigură.

— Pace vouă! se auzi o voce caldă. Vin cu gânduri bune.

Degetele albicioase slăbiră încheietura şi cel ce vorbise păşi în cercul de lumină conturat de flăcări, întâmpinat de priviri nu tocmai binevoitoare. Mâinile ce apucaseră să schiţeze însemnele Legământului doar pe jumătate, sau care se repeziseră instinctiv la arcuri şi săbii, erau încă încordate, gata să acţioneze.

Bărbatul se îndreptă cu paşi apăsaţi către cele două trupuri inerte, privindu-le în tăcere, după care se întoarse către ceilalţi şi-şi dădu gluga jos. Avea faţa unui om care a străbătut cărări neştiute, ferite de lumina soarelui, căci pielea îi era de un alb intens, bolnăvicios.

— Abhorsen e numele meu, spuse el, şi oamenii începură să freamăte ca la un semn la auzul vorbelor sale, de parc-ar fi aruncat o piatră mare şi grea într-o băltoacă cu apă, tulburându-i netezimea. Şi eu spun că la noapte vom avea un botez!

Magul privi neîncrezător puiul de om din braţele moaşei şi zise:

— Copilul e mort, Abhorsen, iar noi suntem călători pribegi, ce-şi duc viaţa sub cerul liber, iar asta ne pune adesea la grea încercare. Cunoaştem şi noi Moartea, Mărite.

— Dar nu aşa cum o cunosc eu, răspunse Abhorsen zâmbind, şi obrazul său alb ca hârtia făcu câteva riduri simetrice în colţul gurii, dezvăluind totodată nişte dinţi la fel de imaculaţi. Iar eu spun că pruncul nu s-a dus încă.

Celălalt încercă să-l privească drept în ochi, dar avu un moment de şovăială şi se întoarse către tovarăşii săi, care stăteau încremeniţi, fără să schiţeze vreun semn. Într-un târziu, o femeie se încumetă şi vorbi:

— Prea bine, zise ea. Nu este greu de înfăptuit. Arrenil, tu însemnează copilul. Noi o luăm înainte şi ne aşezăm la Vadul lui Leovi. Ne găseşti acolo îndată ce termini treaba aici.

Magul îşi plecă uşor capul în semn de încuviinţare şi oamenii se împrăştiară îndată, grăbiţi să-şi strângă corturile pe jumătate ridicate. Nu erau foarte entuziasmaţi că trebuie să-şi mute tabăra, însă se liniştiră la gândul că vor fi cât mai departe de Abhorsen, al cărui nume era încărcat de taine adânci şi temeri nerostite.

Când moaşa se aplecă să lase copilul şi dădu să plece, Abhorsen zise:

— Aşteaptă. Vei fi de trebuinţă, poate.

Femeia privi pruncul tăcut şi văzu că e fetiţă, un trup absolut nemişcat ce părea cufundat într-un somn adânc. Numele lui Abhorsen nu-i era străin, iar dacă fetiţa putea fi salvată… O luă iar în braţe răsuflând din greu şi i-o întinse magului.

— Dacă forţa Legământului nu… începu ea, dar Abhorsen o întrerupse ridicându-şi mâna palidă.

— Să lăsăm Legământul să decidă, zise el.

Bărbatul se întoarse către copil şi oftă adânc, după care scoase din sacul său o sticluţă pe care o ţinu ridicată în timp ce rostea o incantaţie, de fapt partea de început a unui Legământ magic care vorbea despre toate cele ce vieţuiesc şi cresc, sau care au trăit odinioară şi au să fie iar cum au mai fost, precum şi despre legăturile care le ţin laolaltă. Pe măsură ce murmura cuvintele tainice, o lumină apăru deodată în sticluţă, palpitând în ritmul cântului. Curând magul se opri şi atinse sticla de pământ, lipind-o apoi de însemnul de pe frunte şi ridicând-o deasupra pruncului netulburat.

În momentul când lichidul strălucitor dădu pe-afară, învăluind căpşorul nemişcat, o străfulgerare puternică aprinse întunecimea pădurii de jur împrejur şi preotul rosti cu voce tare, aproape strigând:

— În numele Legământului ce uneşte tot cu toate, te botez…

În mod normal, acesta era momentul când părinţii copilului îi rosteau numele ales. Acum însă

nu se auzi decât o voce, cea a lui Abhorsen, care grăi solemn:

— Sabriel.

În clipa în care pronunţă numele, semnul de pe fruntea magului se făcu nevăzut, conturându-se apoi treptat pe cea a copilului. Botezul fusese încuviinţat.

— Dar… dar e moartă! se minună magul, pipăindu-şi fruntea cu vârful degetelor ca să se încredinţeze că însemnul dispăruse cu adevărat.

Nu primi niciun răspuns, căci moaşa nu-l mai asculta, privind pe deasupra focului la Abhorsen, care părea că se uită şi el la ceva, dar care, de fapt, privea în gol, căci ochii săi nu făceau decât să reflecte flăcările jucăuşe.

Încet-încet, din trupul său începu să se ridice o ceaţă răcoroasă care se întinse tot mai aproape de mag şi de bătrâna moaşă; cei doi se retraseră grăbiţi de cealaltă parte a focului, hotărâţi s-o ia la fugă, dar mult prea înspăimântaţi ca să facă vreo mişcare.

Auzi plânsetul copilului, ceea ce era un semn bun. Dacă ar fi apucat să treacă dincolo de Prima Poartă n-ar fi putut s-o aducă înapoi decât cu pregătiri minuţioase, riscând de asemenea să-i afecteze spiritul.

Curentul era puternic, însă Abhorsen cunoştea prea bine bucata asta a râului, aşa că reuşi să-şi croiască drum printre ochiurile de apă şi vâltorile care încercau să-l tragă la fund. Nu trecu mult şi simţi deja cum apele îl secătuiesc de puteri, slăbindu-i spiritul. Avea însă o voinţă de fier, aşa că nu se lăsă răpus cu una, cu două. Râul îi putea lua culoarea, dar nu şi simţirea.

La un moment dat se opri şi îşi încordă auzul, grăbind pasul când auzi scâncetul din ce în ce mai slab şi mai pierit. Poate că spiritul copilei ajunsese deja la poartă şi se pregătea să treacă dincolo.

Prima Poartă era o perdea de ceaţă groasă cu o deschizătură întunecoasă în mijloc, singura de altfel, prin care râul aluneca către tăcerea mormântală de dincolo. Abhorsen se grăbi într-acolo, oprindu-se brusc. Pruncul nu apucase încă să treacă, şi asta numai fiindcă ceva îl prinsese şi îl ridicase deasupra apelor învolburate. Chiar acolo, nu departe de el, ca o protuberanţă a râului de smoală, se întrezărea o umbră diformă mai înaltă chiar decât poarta.

Era cu vreo câţiva metri mai mare decât Abhorsen şi în loc de ochi avea două flăcărui palide, iar duhoarea fetidă pe care-o emana aducea a mortăciune – un miros greu şi cald care mai amorţea întru câtva răcoarea râului.

Abhorsen înaintă încet, cu ochii aţintiţi la pruncul pe care creatura îl ţinea neglijent în îndoitura unui braţ acoperit de umbră. Copila dormea, dar somnul îi era agitat, căci se foia şi se zvârcolea întruna, întinzându-şi mânuţele în căutarea sânului matern. Dimpotrivă, creatura o ţinea cât mai departe, de parcă atingerea ei ar fi ars-o amarnic.

Cu mişcări încete, prudente, Abhorsen scoase un clopoţel mic de argint de pe banduliera pe care o purta la piept şi de care erau agăţaţi mai mulţi astfel de clopoţei. Tocmai când îşi încordă mâna, gata să sune, umbra mişcătoare ridică copilul deasupra capului şi glăsui cu o voce seacă, alunecoasă, care i se rostogolea pe buze ca un şarpe ce se târăşte leneş pe prundiş:

— E spirit din spiritul tău, Abhorsen. Vrăjile tale n-au niciun efect atâta vreme cât o ţin în braţe. Şi, dacă mă gândesc bine, poate c-o s-o trec dincolo de poartă, dat fiind că şi mama ei a fost pe-aici ceva mai devreme.

Abhorsen se încruntă, lămurit cu cine are de-a face, şi puse clopoţelul la locul lui.

— Kerrigor, ţi-ai schimbat forma. Şi locul, după câte se pare, căci văd că ai trecut dincoace de

pragul Primei Porţi. Cine-a fost îndeajuns de nesăbuit să te aducă până aici?

Kerrigor îi răspunse cu un zâmbet larg, prilej cu care Abhorsen zări focurile mocnind în adâncurile gurii căscate.

— Un oarecare, zise el cu o voce spartă, care aducea mai degrabă cu un orăcăit. Dar cam nepriceput, sărmanul. Nici prin cap nu i-a trecut că târgul era de fapt un schimb. Din păcate, viaţa lui nu mi-a fost de ajuns ca să pot trece şi de ultimul portal, dar nu-i nimic, acum eşti tu aici ca să mă ajuţi.

— Eu? Eu care te-am înlănţuit dincolo de cea de-a Şaptea Poartă?

— Întocmai, şuieră Kerrigor. E ironic, nu, cum se întorc lucrurile? Însă dacă-ţi vrei fata înapoi…

Făcu cu gest ca şi cum ar fi vrut s-o arunce în râu, dar mişcarea bruscă o trezi şi copila începu să plângă, strângând cu pumnii ei mici trupul lui Kerrigor în cute mărunte. Acesta răcni ca apucat la atingerea mâinilor rozalii, încercând s-o îndepărteze, dar, cum copila se ţinea destul de strâns, se văzu nevoit să-şi folosească forţa, azvârlind-o cât colo. Sabriel ateriză ceva mai departe, răcnind de mama focului, şi fu luată imediat de curent. Abhorsen făcu un salt lung, în acelaşi timp cu Kerrigor, dar reuşi s-o salveze atât din mâinile acestuia, cât şi din torentul nemilos al râului.

Se dădu câţiva paşi înapoi şi cu mâna liberă scoase iarăşi clopoţelul de argint, făcându-l să sune de două ori – un sunet străin, oarecum înfundat, însă foarte real şi plin. Limpezimea clinchetului vioi pluti în aer câteva clipe, prelung şi tăios. Kerrigor se chirci ca străfulgerat la auzul sunetului şi căzu cu spatele prin deschizătura întunecoasă a porţii.

— Am să găsesc eu un alt nevolnic care să m-aducă înapoi, şi-atunci… răcni el de dincolo de

peretele de ceaţă, dar nu apucă să-şi ducă vorba la bun sfârşit, căci fu înghiţit de ape.

Râul se învolbură şi bolborosi scurt, după care-şi reluă fluxul normal.

Abhorsen rămase cu ochii pironiţi asupra porţii încă vreo două-trei minute, după care oftă şi, agăţând clopoţelul la locul lui pe cureluşă, privi copilul din braţe. Fetiţa se uita şi ea la el, cu nişte ochi mari şi negri care semănau perfect cu ai săi. Pielea ei căpătase deja paloarea bine-cunoscută, şi Abhorsen îi atinse nervos fruntea cu degetele, pipăindu-i semnul ascuns în piele, ca să simtă adierea caldă a spiritului dinăuntru. Însemnul Legământului o ţinuse în viaţă cât timp plutise pe râul ce sorbea suflarea călătorilor înspre Moarte. Iar ceea ce-l arsese pe Kerrigor era întocmai acest spirit neîntinat şi plin de viaţă.

Sabriel îi zâmbi şi gânguri neînţeles, iar Abhorsen simţi cum colţul gurii i se curbează într-un surâs stingher. Făcu cale-ntoarsă cu zâmbetul pe buze, înaintând în susul râului către poarta care avea să-i reunească cu trupurile lor lumeşti.

Copila scânci de câteva ori înainte ca Abhorsen să-şi vină în fire şi să deschidă ochii; moaşa ocolise deja focul ce stătea să se stingă şi se afla acum lângă ei, gata s-o ia în braţe. Pământul era îngheţat bocnă şi trosnea sub picioare, iar de nasul lui Abhorsen atârnau ţurţuri alungiţi. Şi-i şterse grăbit cu mâneca mantalei şi se aplecă deasupra copilului, aşa cum face orice tată nerăbdător îndată după naşterea odorului.

— Cum se simte? o întrebă pe moaşă, care îl privi nedumerită, căci pruncul care era mort cu câteva clipe în urmă plângea acum ca din gură de şarpe, la fel de alb ca el.

— Precum auzi, Mărite, îi răspunse ea. E bine, sănătoasă. E, poate, puţin cam frig pentru ea…

Atunci Abhorsen făcu un semn către foc, rostind un singur cuvânt neînţeles. Flăcările se înteţiră brusc într-o vâltoare jucăuşă care topi pe dată

gheaţa în picături mici ce sfârâiau scurt înainte de-a se transforma în vapori alburii.

— Asta ne va ţine de cald până în zori, spuse el. Mâine vreau s-o duc acasă şi o să am nevoie de o doică. Nu vrei să vii dumneata?

Bătrâna păru să şovăie şi-l privi pe mag, care nu îndrăznise să se apropie, stând tăcut de cealaltă parte a focului. Acesta se codi să-i întâlnească privirea, concentrându-se iar asupra micuţei, care scâncea în braţele ei.

— Nu vă fie cu supărare, dar sunteţi… sunteţi… bolborosi bătrâna.

— Ce? Necromant? întrebă Abhorsen. Într-o oarecare măsură, da, sunt. Am iubit-o pe femeia asta care zace moartă aici, iar ea şi-a găsit sfârşitul tocmai pentru că m-a iubit pe mine, şi nu pe altul. Sabriel e copilul nostru. Chiar nu vezi asemănarea?

Moaşa îl privi mai îndeaproape când Abhorsen se aplecă să-i ia fata din braţe, legănând-o grijuliu cu braţul sprijinit de piept. Copila se linişti ca prin minune şi-n doar câteva clipe era deja adormită.

— Bine, mă învoiesc, zise ea atunci. Am să vin şi-am să îngrijesc de Sabriel cum oi putea mai bine. Însă e nevoie de cineva care s-o alăpteze…

— Precum şi de multe altele, după câte îmi dau seama, zise Abhorsen căzut pe gânduri. Casa mea nu prea e un loc potrivit pentru…

Magul îşi drese vocea şi tuşi scurt înainte de a veni mai aproape.

— Dacă ai trebuinţă de un om care să ştie cât de cât căile Legământului, începu el cu voce pierită, atunci mă pun şi eu în slujba ta, căci am văzut lucrătura Sa în tine, Mărite, deşi tare greu îmi vine să-mi părăsesc tovarăşii de pribegie…

— Poate că până la urmă nici nu va fi nevoie, răspunse Abhorsen zâmbind, căci tocmai îi încolţise un gând. S-ar supăra oare conducătoarea voastră să primească încă doi membri în grup? Cum munca mea mă obligă să călătoresc, nu cred

c-a rămas bucăţică din Vechiul Regat pe unde să nu fi pus piciorul.

— Munca…? se arătă bătrânul curios, tremurând uşor, deşi frigul se mai domolise niţel.

— Da, munca mea, întări Abhorsen. Sunt necromant, într-adevăr, dar nu de orice fel. În vreme ce alţi semeni de-ai mei tulbură somnul morţilor şi-i trezesc la Viaţă, eu le redau odihna şi-i călăuzesc către somnul de veci, iar pe cei îndărătnici îi leg în Moarte – sau cel puţin încerc. Sunt Abhorsen… continuă el, dar se opri brusc, privindu-şi fiica. Tatăl lui Sabriel, adăugă apoi pe un ton ce trăda o oarecare uimire.

CAPITOLUL UNU

Iepurele fusese lovit cu câteva minute bune în urmă. Ochii lui rozalii priveau acum în gol, şi pete mari de sânge murdăreau blăniţa albă şi pufoasă. Neobişnuit de curată, de altfel, căci o zbughise taman în timpul băii. Încă mai mirosea a levănţică.

Aplecată peste el stătea o tânără înaltă, ai cărei obraji aveau o paloare stranie. Părul ei negru ca abanosul, tuns drept până la urechi şi pieptănat modern, îi încadra neglijent faţa, pe care nu se vedea nicio urmă de machiaj. Nu purta nici bijuterii, cu excepţia insignei smălţuite a colegiului prinsă de jacheta uniformei bleumarin, care, laolaltă cu fusta lungă, ciorapii până la genunchi şi pantofii asortaţi, îţi dădea de înţeles că e una dintre eleve. Sub insignă avea o plăcuţă pe care era scris numele ei, „Sabriel”, iar cifra VI de alături, precum şi coroana aurită însemnau nu numai că e în clasa a şasea, ci şi prefectul şcolii.

Iepurele era, fără îndoială, mort. Sabriel îşi ridică privirea către aleea pietruită ce părăsea drumul principal şi se arcuia către porţile impunătoare de fier forjat. Deasupra lor, nişte litere aurite în stil gotic anunţau că intrarea aparţinea Colegiului Wyverley, iar altele, ceva mai mici, că şcoala fusese „înfiinţată în 1652 pentru Domnişoare Respectabile”.

Sabriel zări o siluetă măruntă escaladând structura porţii până-n vârf, unde de-abia reuşi să evite ţepii ascuţiţi meniţi să descurajeze întocmai astfel de activităţi ştrengăreşti. Văzându-se de cealaltă parte, micuţa năzdrăvană nu mai avu răbdare să coboare frumos până jos, aşa că-şi dădu drumul de la un metru şi ceva şi o luă la fugă, cu codiţele împletite fluturându-i în vânt şi tropăind cu pantofii pe lespezi. Alerga cu capul plecat ca să

prindă viteză, iar când ridică, în sfârşit, privirea şi-o zări pe Sabriel şi iepuraşul mort de lângă, strigă:

— Urechilăăă!

Sabriel tresări la strigătul fetei şi avu un moment de şovăială, după care îngenunche lângă micul animal şi-l atinse între urechi cu mâna ei albicioasă. Închise ochii şi faţa îi deveni lividă, ca şi cum s-ar fi transformat în stană de piatră. De pe buzele uşor întredeschise se putea auzi un şuierat molcom, asemenea vântului din depărtări. Degetele îi fură cuprinse de o pojghiţă de gheaţă ce acoperi pe dată şi asfaltul de sub genunchi şi picioare.

Alergând către Sabriel cu sufletul la gură, micuţa o văzu prăbuşindu-se dintr-odată peste iepure şi alunecând în drum, însă chiar în ultima clipă se sprijini într-o mână, părând că-şi vine în fire. În mai puţin de o secundă îşi recăpătase echilibrul, folosindu-se de ambele mâini să ţină în frâu iepuraşul zglobiu care înviase ca prin minune, cu ochii iarăşi lucioşi şi vioi şi, pare-se, la fel de dornic s-o ia la fugă ca atunci când fugise de la baie.

— Urechilă! strigă iar copila cu glas sfâşietor, în timp ce Sabriel se ridică în picioare şi-i întinse iepuraşul, ţinându-l de ceafă.

— O, mulţumesc tare mult, Sabriel! Când am auzit maşina am crezut că…

Tresări când luă iepuraşul şi câteva picături de sânge i se prelinseră pe degete.

— N-are nimic, Jacinth, o linişti Sabriel obosită. Nu-i decât o zgârietură, o nimica toată.

Jacinth îl examină pe Urechilă mai îndeaproape, după care se uită la Sabriel cu o privire în care se citea neliniştea.

— Dar de unde vine sângele? Că nu văd nicio zgârietură… bâigui ea nedumerită. Ce i-ai făcut?

— Nu i-am făcut nimic! i-o tăie scurt Sabriel. Dar poate vrei să-mi spui cum se face că ai ieşit din curtea şcolii? o luă ea la rost.

— Păi… îl urmăream pe Urechilă… răspunse Jacinth privind-o cu nişte ochi din care dispăruse orice urmă de îndoială, semn că lucrurile reveniseră la normal. Ştii…

— Nu vreau să aud nicio scuză! o dojeni Sabriel. Adu-ţi aminte ce-a spus doamna Umbrade luni la careu.

— Da' nu e o scuză, e un motiv! nu se lăsă Jacinth.

— Atunci să-i explici motivul ăsta doamnei Umbrade.

— Haaaide, Sabriel! Nu mă spune! Ştii doar că nu făceam decât să alerg după Urechilă. Altfel n-aş fi ieşit pentru nimic în lume…

Sabriel ridică mâinile ca şi cum s-ar fi dat bătută, şi-i arătă porţile din spate.

— Dacă în trei minute eşti înapoi, să zicem că nu te-am văzut. Şi, de data asta, te rog să intri aşa cum trebuie, adică pe poartă. Oricum nu se încuie decât după ce mă întorc şi eu.

Jacinth îi zâmbi fericită şi se întoarse iute ca un titirez, luând-o la fugă pe alee, cu Urechilă pe umăr. Sabriel o urmări cu privirea până când o văzu intrând pe poartă, şi abia atunci se lăsă pradă spasmelor ce-i scuturară trupul din cap până-n picioare. Se chirci la pământ, tremurând de frig. Într-un moment de slăbiciune încălcase promisiunea pe care şi-o făcuse nu numai sieşi, ci şi lui Abhorsen. Sigur, era vorba doar despre un biet iepuraş, unul pe care Jacinth îl îndrăgea nespus – dar oare unde o va duce asta? Odată ce ai înviat un animal, poţi învia la fel de bine şi un om. Pasul nu e chiar atât de mare.

Partea proastă era că fusese mult prea uşor. Reuşise să-i prindă sufletul chiar la gura râului, şi-l adusese înapoi cu un efort minim, întremând trupul zdrobit cu ajutorul câtorva simboluri simple ale Legământului, chiar la pragul dinspre Moarte către Viaţă. Nici măcar de clopoţei nu avusese nevoie,

sau de celelalte ustensile trebuincioase unui necromant. Fluierul şi voinţa ei fuseseră de ajuns.

Moartea şi tot ce urma după sfârşitul lumesc nu mai erau de mult un mister pentru Sabriel, deşi tare ar fi vrut să fie aşa.

Era ultimul ei trimestru la Wyverley – ultimele trei săptămâni, mai exact. Teoretic absolvise deja, având cea mai bună medie la engleză şi la muzică şi fiind a treia la matematică, a şaptea la ştiinţe naturale, a doua la lupte şi a patra la cursul de societate şi bune maniere. Fusese de asemenea prima şi la cursurile de magie, însă această materie nu era trecută pe certificatul de absolvire. În Ancelstierre, magia funcţiona numai în zonele din apropierea Zidului de la graniţa cu Vechiul Regat. În regiunile mai îndepărtate îşi pierdea considerabil din putere – asta în cazurile fericite când chiar putea fi folosită şi dacă ţineai la persoana ta era mai înţelept să nu aduci vorba despre asta. Colegiul Wyverley se afla la doar şaizeci şi cinci de kilometri de Zid şi se bucura de o reputaţie bună prin partea locului, oferind elevelor posibilitatea de a învăţa magie numai dacă aveau consimţământul unui părinte.

Acesta fusese şi motivul pentru care tatăl lui Sabriel alesese întocmai această şcoală când părăsise Vechiul Regat, căutând un fel de internat pentru copila lui, care la acea vreme avea numai cinci ani. Plătise în avans pentru primul an în moneda Vechiului Regat, denieri de argint ce semănau uneori la atingere cu nişte bucăţi reci de fier. În anii următori îşi făcuse un obicei să-şi viziteze fiica de două ori pe an, la jumătatea verii şi-apoi în toiul iernii, rămânând de fiecare dată câteva zile la rând şi aducând mereu mai mulţi arginţi decât cu o dată în urmă.

Nu era greu de înţeles de ce directoarea o îndrăgea atât de mult pe Sabriel, mai cu seamă că, faţă de toate celelalte fete, pe ea păreau s-o

deranjeze cel mai puţin vizitele rare ale tatălui său. La un moment dat, doamna Umbrade încercă s-o tragă de limbă şi mare îi fu uimirea când află că Sabriel îşi vede tatăl mult mai des decât atunci când el chiar era acolo, în carne şi oase. Ea nu preda magia şi nu voia să ştie nimic despre subiectul ăsta, în afară de faptul că unii părinţi erau dispuşi să plătească sume importante de bani pentru ca fiicele lor să se iniţieze în arta vrăjitoriei şi a farmecelor.

Doamna Umbrade nu era câtuşi de puţin curioasă cum anume îşi vedea Sabriel tatăl, cu toate că fata aştepta cu sufletul la gură vizitele sale neoficiale, urmărind cu atenţie fiece mişcare a lunii, cu ajutorul almanahului gros, cu coperte de piele. Acesta explica pe îndelete fazele lunii în ambele regate, dând totodată informaţii utile cu privire la anotimpuri, flux şi reflux, precum şi alte fenomene strâns legate de astrul ceresc care nu se petreceau niciodată la fel sau în acelaşi moment de o parte şi de cealaltă a Zidului. Abhorsen îşi făcea mereu apariţia înainte de luna nouă, când afară era întuneric beznă.

În astfel de nopţi întunecoase, Sabriel se încuia în camera ei de studiu – un privilegiu de care se bucurau numai cei dintr-a şasea, astfel încât în anii trecuţi fusese nevoită să se furişeze în bibliotecă. Punea ceainicul pe foc şi aştepta în linişte sorbind din ceaşca de ceai şi citind până ce auzea bine-cunoscuta adiere înteţindu-se cu fiece secundă, făcând obloanele să zdrăngăne năprasnic şi stingând dintr-o suflare nu numai becul, ci şi focul mocnit din sobă. Toate acestea erau, pare-se, pregătirile necesare pentru ca spiritul lui Abhorsen să se materializeze în forma lui fosforescentă şi să-şi ia locul în fotoliul liber.

În acea noapte de noiembrie, Sabriel aştepta parcă mai mult decât oricând vizita tatălui său, căci avea să fie ultima, dat fiind că şcoala aproape se terminase. Voia să discute despre viitorul ei.

Doamna Umbrade ar fi vrut s-o vadă la universitate, dar asta însemna să se mute undeva departe de Vechiul Regat, unde puterile magice i s-ar diminua cu siguranţă, ca să nu mai vorbim despre vizitele părinteşti, care vor trebui să se limiteze la prezenţa trupească a tatălui său şi care vor deveni probabil din ce în ce mai rare. Pe de altă parte, dacă ar merge la universitate ar putea fi şi de-acum încolo alături de aceiaşi prieteni de-o viaţă, de fetele care-i fuseseră colege de la vârsta de cinci ani. De asemenea, ar pătrunde într-o cu totul altă lume, unde va cunoaşte tot felul de oameni, dar mai ales tineri domni, o specie din care nu prea găseai exemplare la Colegiul Wyverley.

Mai mult, dezavantajul de a-şi pierde puterile magice putea fi compensat de o atenuare a afinităţii ei pentru Moarte şi pentru cei care-i trec pragul…

Astfel de gânduri o preocupau, în vreme ce aştepta cuibărită în fotoliu, cu cartea în mână şi ceaşca de ceai pe jumătate goală clătinându-se pe braţul de lemn. Era aproape de miezul nopţii şi Abhorsen tot nu apăruse. Sabriel consultă almanahul încă o dată şi deschise chiar şi obloanele să se uite afară, la cerul întunecat. Nu încăpea îndoială că era noapte fără lună, şi, cu toate astea, el se lăsa aşteptat. Era pentru prima dată când întârzia, aşa că o cuprinse neliniştea.

Erau rare momentele când Sabriel se gândea cum e viaţa dincolo de Zid, în Vechiul Regat, dar acum îi veneau în minte tot felul de poveşti auzite de mult şi-i tot dădeau târcoale frânturi de amintiri de când locuise acolo, alături de Călători. Abhorsen era un mare vrăjitor, cu o putere la fel de mare, dar chiar şi aşa…

— Sabriel! Sabriel! se auzi o voce prelungă şi piţigăiată, care-i întrerupse şirul gândurilor, urmată la scurt timp de un ciocănit pripit şi-apoi de

zgomotul metalic al mânerului învârtit de mai multe ori.

Sabriel oftă şi se ridică din fotoliu, apucând ceaşca într-o mână în timp ce se îndrepta să descuie uşa.

În prag stătea o fată într-o cămaşă de noapte pe care o ţinea lipită de corp cu mâini tremurânde, rotind-o când la dreapta, când la stânga, albă la faţă de spaimă.

— Olwyn! exclamă Sabriel surprinsă. Ce s-a întâmplat? Iar îi e rău lui Sussen?

— Nu, îi răspunse copila suspinând. Am auzit nişte zgomote ciudate dincolo de uşa de la turn, şi-am crezut că Rebece şi Ila fac petrecere în pijama fără mine, aşa că am deschis-o şi m-am uitat…

— Ce-ai făcut?! izbucni Sabriel îngrijorată.

Nimeni n-avea voie să deschidă în toiul nopţii uşile ce dădeau către exterior, mai cu seamă atât de aproape de Vechiul Regat.

— Îmi pare rău! se smiorcăi Olwyn. N-am vrut, zău că nu. Nici nu ştiu de ce-am deschis poarta aia, că Rebece şi Ila oricum nu erau acolo, doar… doar o formă neagră care a încercat să intre, dar i-am trântit uşa-n nas!

Sabriel lăsă ceaşca din mâini şi o porni grăbită pe coridor, trecând valvârtej pe lângă Olwyn. N-ajunse bine la jumătate, când auzi în spate zgomotul de porţelan spart şi suspinul prelung al fetei, vădit impresionată de totala lipsă de grijă şi consideraţie faţă de preţioasa ceaşcă. Nu-şi întoarse capul, ba o luă şi mai tare la fugă, aprinzând din mers luminile de pe coridor, care dădea înspre uşa deschisă a dormitorului din aripa de vest. Apropiindu-se, auzi o serie de ţipete răzbătând dinăuntru într-un crescendo de voci isterice care urlau la unison. Erau patruzeci de fete în dormitor, majoritatea din clasa întâi şi toate sub unsprezece ani. Sabriel trase adânc aer în piept înainte să intre, cu degetele încrucişate pentru o

nouă vrajă. Simţi prezenţa Morţii înainte de-a privi înăuntru.

Camera era lungă şi strâmtă, cu tavanul jos şi ferestre minuscule. De-o parte şi de alta erau aliniate paturile, fiecare cu dulăpiorul lui. În capătul îndepărtat era o uşă care dădea înspre scările ce duceau în turnul dinspre vest, şi care se închidea din ambele părţi. Încuietorile erau însă rareori o oprelişte pentru musafirii nepoftiţi din Vechiul Regat.

Uşa era acum larg deschisă şi-n pragul ei se profila o siluetă neagră ca smoala, ca şi cum cineva ar fi decupat din negura nopţii o formă de om, având grijă să aleagă o bucată fără stele. Nu avea niciun fel de trăsături definite, însă îşi tot mişca capul dintr-o parte într-alta, de parcă simţurile cu care fusese înzestrat nu puteau funcţiona decât pe o rază restrânsă. Cel mai straniu era că în mâna cu doar patru degete ţinea un sac absolut obişnuit, a cărui ţesătură grosolană şi aspră contrasta strident cu textura lui stranie şi indefinită.

Sabriel făcu o mişcare complicată cu mâinile, schiţând simbolurile Legământului ce invocau somnul, odihna şi liniştea. Unduindu-şi braţele amplu şi studiat, marcă ambele laturi ale încăperii, după care contură în aer unul dintre simbolurile de căpătâi, care le aducea laolaltă pe toate celelalte. Ca la un semn, ţipetele încetară şi toate fetele se cuibăriră docile înapoi în pat.

În acel moment, capul creaturii se opri din mişcare şi Sabriel înţelese că aceasta se concentra asupra ei. Silueta se urni din loc alene, ridicând stângaci un picior butucănos şi aşezându-l în faţă, trăgându-şi sufletul pentru o clipă şi repetând apoi mişcarea cu celălalt, pe care-l aşeza mereu cu câţiva centimetri înainte. Avansa greoi şi apăsat, picioarele masive frecând covorul subţire cu un târşâit şters, dar straniu, venit parcă de pe altă lume. Pe măsură ce trecea prin dreptul fiecărui pat,

lumina becului de deasupra se intensifica pentru o clipă, după care se stingea la fel de repede.

Sabriel îşi descleştă mâinile, lăsându-le să-i cadă pe lângă corp şi concentrându-şi privirea către pieptul arătării, ca să cerceteze consistenţa trupului de culoarea nopţii. Venise fără niciunul dintre instrumentele ei, dar asta n-o opri – după un scurt moment de ezitare – să alunece dincolo de pragul Morţii cu ochii încă pironiţi asupra intrusului.

Rece ca întotdeauna, râul îi scălda picioarele. Lumina cenuşie şi de gheaţă învăluia linia plată a orizontului şi Sabriel auzi în depărtare vuietul Primei Porţi. Acum putea desluşi mult mai clar silueta creaturii, căci pierduse aura Morţii care o învăluise în lumea celor vii. Era un sălăşluitor al Vechiului Regat, care semăna vag cu o fiinţă umană, având însă trăsături mai degrabă de maimuţă decât de om şi o inteligenţă vădit redusă. Dar mai era ceva, ceva nedesluşit legat de această creatură, şi Sabriel simţi cum o încolţeşte teama când zări firul negru ce-i pornea din spate, pierzându-se în apa învolburată a râului. Undeva, dincolo de Prima Poartă sau poate chiar mai departe, acel cordon ombilical se afla în mâinile unui Adept şi, atât timp cât el continua să existe, creatura avea să se supună voinţei stăpânului său, care-i putea folosi spiritul şi simţurile după bunul plac.

Cineva o scutură uşor, aşa că se întoarse cu inima îndoită în lumea viilor, încercând o oarecare senzaţie de greaţă, pe măsură ce un val de căldură îi cuprinse trupul îngheţat de suflarea Morţii.

— Ce este? auzi o voce calmă şoptindu-i la ureche.

Era o voce de om bătrân, ce purta marca Legământului în inflexiunile ei domoale şi îi aparţinea domnişoarei Greenwood, magistra şcolii.

— Este un servitor de Dincolo, în forma unui spirit, răspunse Sabriel concentrându-şi din nou atenţia asupra creaturii, care înaintase deja până în mijlocul dormitorului cu mersul său legănat. Lipsit de voinţă proprie, adăugă ea. Ceva l-a trimis înapoi în lumea viilor, ceva care îl controlează de dincolo de Prima Poartă.

— Şi de ce a venit? întrebă magistra pe un ton la fel de calm, însă Sabriel simţi simbolurile Legământului conturându-se în glasul ei – simboluri ce puteau dezlănţui fulgere şi foc, puterile distructive ale pământului.

— Nu pare periculos, şi până acum n-a încercat să-mi facă niciun rău… zise Sabriel aproape şoptit, făcând tot felul de scenarii în minte.

Nu era prima dată când îi explica domnişoarei Greenwood aspecte legate exclusiv de necromanţie. Magistra o învăţase despre magia Legământului, însă necromanţia nu făcea parte din programa şcolară. Sabriel aflase însă mult mai multe despre necromanţie de la tatăl ei… şi nu în ultimul rând de la cei din Tărâmul de Dincolo.

— Lăsaţi-l în pace deocamdată. O să încerc să vorbesc cu el.

Simţi din nou râul împresurându-i gleznele, vrând parcă s-o doboare şi s-o poarte cât mai departe. O cuprinse iarăşi frigul, ca nişte colţi de gheaţă, însă cu un efort al voinţei reuşi să-l reducă la o simplă senzaţie uşor stânjenitoare, dar inofensivă. Curentul deveni la rându-i o vibraţie plăcută ce-i mângâia fluierul piciorului.

Creatura era acum şi mai aproape, la fel ca în lumea celor vii. Sabriel ridică amândouă mâinile şi bătu tare din palme, răsunetul lor zăbovind aici mai mult decât oriunde altundeva. Înainte să se stingă ecoul, Sabriel fluieră o melodie care pluti şi ea o vreme în aer, sonoritatea ei dulce atenuând asprimea zgomotului produs de palme.

Creatura se crispă şi făcu un pas înapoi, ducându-şi mâinile la urechi şi dând astfel drumul sacului. Sabriel tresări şi ea, căci până atunci nu-l băgase de seamă, probabil din cauză că nu se aşteptase să-l vadă tocmai acolo. Nu existau prea multe obiecte neînsufleţite în niciunul dintre tărâmuri, nici în al viilor, nici în celălalt.

Fu, aşadar, cu atât mai surprinsă când creatura se aplecă brusc şi se aruncă în apă, dând febril din mâini în căutarea sacului, pe care îl recuperă cât ai clipi, însă cu preţul pierderii echilibrului. Îndată ce curentul o trase la fund, sacul ieşi la suprafaţă, şi Sabriel răsuflă uşurată, dar nu trecu mult şi îngheţă de spaimă când îi zări capul ivindu-se iar dintre valuri şi strigându-i:

— Sabriel! Mesagerul meu! Nu scăpa sacul!

Vocea era a lui Abhorsen.

O luă la fugă înspre mesager, când, deodată, din apă ieşi un braţ cu pumnul încleştat pe gura sacului. Sabriel se întinse cât putu, însă nu reuşi să-l ajungă, aşa că repetă mişcarea, de data asta cu succes. Sacul era acum în siguranţă în mâinile ei, şi Sabriel privi creatura cum dispare către adâncuri, purtată de curenţi. Auzi îndată vuietul Primei Porţi înteţindu-se, aşa cum se întâmpla de obicei când cineva trecea prin cascada de dincolo de prag. Se întoarse şi începu să meargă anevoie contra curentului, târându-şi picioarele prin apă în căutarea unui loc potrivit de unde să se întoarcă cu uşurinţă înapoi în Viaţă. Sacul era greu şi-o încerca o senzaţie apăsătoare în stomac. Dacă mesagerul fusese într-adevăr trimis de Abhorsen, asta însemna că el nu se mai putea întoarce pe tărâmul celor vii.

Şi mai însemna că ori era mort, ori era ţinut prizonier de ceva ce ar fi trebuit să treacă dincolo de Ultima Poartă.

Simţi cum o apucă iar senzaţia aceea de greaţă şi căzu în genunchi, tremurând din toate

încheieturile. Mâna magistrei îi atingea umărul, însă atenţia ei se concentra acum asupra sacului pe care-l ţinea în mână. Era pe deplin încredinţată că arătarea e departe, chiar fără să se uite înapoi. Prezenţa ei materială în lumea viilor luase sfârşit în momentul când spiritul îi trecuse dincolo de Prima Poartă. Tot ce avea să mai rămână din ea era o grămadă de moloz care urma să fie măturat dis-de-dimineaţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă magistra, în timp ce Sabriel îşi venea în fire, trecându-şi mâinile prin părul plin de ţurţuri.

Bucăţi mici de gheaţă i se prelingeau din palme pe sacul în faţa căruia stătea îngenuncheată.

— Avea un mesaj pentru mine, răspunse Sabriel. Aşa că l-am luat.

Deschise sacul şi începu să scotocească prin el. Dădu îndată de mânerul unei săbii vârâte în teacă, pe care o scoase şi o aşeză deoparte. Nu era nevoie să-i cerceteze lama, ştia deja că are incrustaţii cu simbolurile Legământului, căci smaraldul opac de pe mâner şi apărătoarea tocită în formă de cruce şi placată cu bronz îi erau la fel de cunoscute ca vesela grosolană din sala de mese. Recunoscuse de îndată sabia lui Abhorsen.

Scoase apoi o bandulieră de piele, o curea veche de culoare maronie lată de o palmă şi care mai mereu mirosea vag a ceară de albine. De ea atârnau şapte săculeţi minusculi tot din piele, aranjaţi în ordine, cel dintâi de mărimea unui flacon cu pastile, următorul ceva mai mare şi tot aşa până la al şaptelea, aproape cât un borcan. Cureaua trebuia purtată peste piept, cu săculeţii atârnând în jos, la îndemână. Sabriel îl desfăcu pe primul şi scoase dinăuntru un clopoţel micuţ de argint cu mâner din lemn de mahon, lustruit şi închis la culoare. ÎI ridică cu mare grijă, însă limba se legănă uşor şi clopoţelul sună cristalin, un sunet înalt şi dulce care stărui parcă mult timp după ce clinchetul se stinse.

— Instrumentele tatălui meu, şopti Sabriel. Ustensilele unui necromant.

— Dar pe clopoţel sunt gravate simboluri ale Legământului… şi, ia uite, şi pe mâner! exclamă magistra privind obiectele fascinată. Dar… necromanţia este magie liberă, independentă de Legământ…

— Magia tatălui meu era diferită, îi răspunse Sabriel pe un ton uşor distant, privind în gol către clopoţelul din palmă, cu gândul la pielea maronie şi striată a mâinilor lui Abhorsen. Magia lui lega morţii în Moarte, nu-i trimitea printre cei vii. A slujit Legământul cu sfinţenie.

— O să ne părăseşti, nu-i aşa? o întrebă brusc magistra, în momentul în care Sabriel puse clopoţelul la loc şi se ridică ţinând sabia într-o mână şi banduliera în cealaltă. Am văzut adineauri în reflexia clopoţelului. Treceai Zidul…

— Da. Către Vechiul Regat, confirmă Sabriel, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama de înţelesul vorbelor sale. S-a întâmplat ceva cu tata… dar am să-l găsesc… Jur pe Legământul ce-l port în suflet.

Rostind jurământul, atinse solemn semnul Legământului de pe frunte, care se lumină scurt şi-apoi se stinse la fel de repede, ca şi cum nici n-ar fi fost. Magistra dădu din cap aprobator şi-şi duse şi ea mâna la frunte, unde un însemn la fel de strălucitor îi umbri dintr-odată toate celelalte trăsături. Pe măsură ce acea lumină pălea, de o parte şi de alta a dormitorului începură să se audă tot felul de zgomote difuze şi scâncete înăbuşite.

— O să închid eu uşa şi o să le explic fetelor ce şi cum, spuse ferm magistra. Tu mai bine du-te şi… pregăteşte-te pentru mâine.

Sabriel încuviinţă şi plecă, concentrându-şi atenţia la pregătirile pentru călătorie, numai să nu se mai gândească la ce s-ar fi putut întâmpla cu tatăl ei. La prima lumină a zorilor va lua un taxi către Bain, oraşul cel mai apropiat, şi-apoi un autobuz către Perimetrul din Ancelstierre, unde se

înălţa Zidul. Cu puţin noroc, va ajunge la destinaţie după-amiaza devreme…

Dincolo de aceste planuri însă, gândurile îi zburau către Abhorsen. Ce se întâmplase oare de rămăsese prizonier în Moarte? Şi ce speranţe erau ca ea să-l poată ajuta, presupunând că ajunge întreagă în Vechiul Regat?

CAPITOLUL DOI

Perimetrul din Ancelstierre se întindea de la un ţărm la altul, paralel cu Zidul şi la mai puţin de un kilometru de acesta. Plasa de sârmă a gardului zăcea înfiptă în stâlpii ruginiţi de oţel ca nişte viermi traşi în ţeapă, un avanpost de apărare în spatele căruia se desfăşurau cazemate de beton şi o întreagă reţea de tranşee ce comunicau între ele. Multe dintre aceste puncte strategice erau menite să controleze atât perimetrul dinaintea, cât şi din spatele lor, aşa încât o cantitate aproape egală de sârmă ghimpată se întindea şi dincolo de tranşee, păzind partea din spate.

De fapt şi de drept, în loc să ţină musafirii nepoftiţi din Vechiul Regat departe de Ancelstierre, Perimetrul folosea mai degrabă la a-i ţine pe oamenii de aici departe de Vechiul Regat. Orice spirit sau creatură destul de puternică să treacă Zidul putea deseori cu ajutorul magiei rămase să se transforme în soldat ori să devină invizibilă şi să colinde pe unde-i convenea, fără să se sinchisească defel de sârma ghimpată, gloanţe, grenade de mână sau mortiere – care oricum dădeau greş adeseori, mai cu seamă când vântul adia dinspre nord, din direcţia Vechiului Regat.

Astfel, din cauza frecventei inutilităţi a tehnologiei pe care o aveau la dispoziţie, soldaţii garnizoanei din Ancelstierre purtau zale peste uniforma kaki, erau înarmaţi cu baionete de mult ieşite din uz, dar păstrate în teci bine întreţinute, iar coifurile erau prevăzute cu bare de protecţie la ceafă şi în dreptul nasului. La spate aveau scuturi, sau mai exact „paveze rotunde, mici, purtate exclusiv de garnizoana Perimetrului”, a căror culoare iniţială de un kaki intens dispăruse cu mult timp în urmă sub însemnele viu colorate, fie cele

ale regimentului, fie pure invenţii personale. După câte se părea, camuflajul soldaţilor nu era o problemă.

Aşteptând ca turiştii dinaintea ei să coboare pe uşa din faţă, Sabriel privea plutonul de soldaţi tineri ce treceau în pas de marş pe lângă autobuz şi se întreba ce părere aveau ei despre ciudatele sarcini pe care trebuiau să le îndeplinească. Cei mai mulţi erau pesemne recruţi din sudul îndepărtat, unde nu era niciun Zid peste care magia să treacă cu uşurinţă, adâncind astfel breşele în ceea ce ei numeau realitate. Aici Sabriel simţea magia palpitând în posibilităţi neştiute, o simţea pândind de pretutindeni în atmosfera încărcată ca înainte de furtună.

Dincolo de întinderea de sârmă ghimpată şi tranşee, Zidul nu avea nimic ieşit din comun, arătând ca orice alt vestigiu medieval. Un zid vechi de piatră cu creneluri, înalt de vreun metru douăzeci, care nu-ţi atrăgea atenţia cu nimic până în momentul când realizai că fusese păstrat într-o perfectă stare. Iar pentru cei care aveau ochi să vadă, pietrele erau înţesate cu simboluri ale Legământului, semne în continuă mişcare, învârtindu-se şi răsucindu-se, alunecând şi revenind în poziţia iniţială sub pojghiţa aspră a pietrei.

Dovada definitorie a stranietăţii peisajului se afla însă dincolo de Zid. În Ancelstierre era răcoare şi cerul era senin şi însorit, în timp ce de cealaltă parte Sabriel zări fulgi de zăpadă scuturaţi din norii plumburii îngrămădiţi deasupra Zidului într-o linie perfect dreaptă, ca şi cum un zeu al văzduhului ar fi spintecat cerul în două cu un cuţit fermecat.

Privind fulgii, Sabriel se felicită pentru almanahul pe care-l luase cu ea. Presa de tipar înalt imprimase cuvintele adânc în hârtia groasă, astfel încât adnotările scrise de mână tremurau nesigure printre rândurile îndesate. Ochii i se opriră asupra

unor litere încâlcite scrise de o altă mână decât a tatălui său şi care explicau vremea la care trebuia să te aştepţi în cutare ţară la cutare anotimp. Pentru Ancelstierre scria „Toamnă, probabil vreme răcoroasă”. În dreptul Vechiului Regat se putea citi: „Iarnă. Foarte probabil să ningă. Se recomandă schiuri sau bocanci de iarnă”.

Plecă, în sfârşit, şi ultimul turist, nerăbdător să ajungă la turnul de observaţie. Cu toate că armata şi guvernul nu prea încurajau turiştii şi deşi nu găseai cazare pe o rază de zece kilometri, în fiecare zi un autobuz plin-ochi îşi deşerta vizitatorii, care aveau voie să admire Zidul dintr-un turn aflat mult în spatele liniilor Perimetrului. Însă până şi această concesie era deseori anulată, căci, ori de câte ori vântul adia dinspre nord, autobuzul se defecta ca prin minune la numai câţiva kilometri de turn şi turiştii se vedeau nevoiţi să-l împingă înapoi în Bain – unde pornea din prima la fel de misterios precum se oprise mai devreme.

Autorităţile erau, de asemenea, ceva mai îngăduitoare cu puţinele persoane autorizate să călătorească din Ancelstierre către Vechiul Regat, după cum constată şi Sabriel îndată ce coborî anevoie scările autobuzului sub povara rucsacului, a schiurilor, beţelor şi săbiei, toate încăpăţânându-se parcă să n-o asculte. Imediat lângă staţie era o pancartă mare pe care scria:

COMANDAMENTUL PERIMETRULUI
GRUPUL DE NORD AL ARMATEI
Ieşirea persoanelor neautorizate din Zona
Perimetrului este strict interzisă.
Oricine iese în afara Zonei Perimetrului
va fi împuşcat fără foc de avertizare.
Călătorii autorizaţi sunt rugaţi să se prezinte
la sediul Comandamentului.

ATENŢIE! CONTRAVENIENŢII NU VOR FI AVERTIZAŢI

Sabriel citi anunţul cu interes şi simţi cum o cuprinde brusc o nerăbdare crescândă. Amintirile ei legate de Vechiul Regat erau învăluite în ceaţă, căci nu mai fusese acolo de când era mică, însă simţi cum magia Legământului ce-o înconjura se întrepătrunde cu misterul şi necunoscutul noii situaţii – avea senzaţia că o lume întreagă palpită dincolo de monotonia inertă a terenului asfaltat şi a panoului stacojiu. O lume cu mult mai puţine interdicţii decât la Colegiul Wyverley.

Curând însă tot acest avânt nestăpânit îi fu curmat de un gând ce o înspăimânta şi nu-i dădea pace deloc, de groaza că tatăl ei trecea prin cine ştie ce chinuri sau chiar că… era deja prea târziu.

Săgeata de pe panou părea să arate către un teren asfaltat unde defilau trupele, încadrat cu pietre vopsite în alb şi câteva clădiri de lemn nu foarte arătoase. În afară de acestea nu se mai vedeau decât capetele tranşeelor de comunicaţie îngropate în pământ, care se întindeau în zigzag până la linia dublă de tranşee, cazemate şi fortificaţii ce flancau Zidul din faţă.

Sabriel studie peisajul preţ de câteva minute, întreruptă de pata de culoare ce se contură nu departe în momentul în care câţiva soldaţi ieşiră grăbiţi dintr-o tranşee şi înaintară către gardul de sârmă. Puştile lor semănau mai degrabă cu nişte suliţe, şi ea se întrebă de ce oare Perimetrul era dotat cu echipamente moderne în condiţiile în care soldaţii aveau de-a face cu un oponent ceva mai medieval. Îşi aduse aminte apoi de o conversaţie cu tatăl său, când acesta îi povestise că Perimetrul fusese conceput undeva în sud, unde nimeni nu voia să recunoască că ar fi diferit de altele plasate în zone de graniţă controversate. Se zvonea că, în urmă cu aproximativ un secol, exista un Zid şi în Ancelstierre, mai mic de înălţime şi făcut din

pământ bătătorit şi turbă, însă mai eficient decât cel rămas.

La amintirea acelei conversaţii, Sabriel miji ochii şi desluşi un mic dâmb de pământ întărit în mijlocul pustietăţii de sârmă, ghicind că acela trebuia să fie locul unde se înălţase odinioară zidul dinspre sud. Uitându-se într-acolo cu mai multă atenţie, îşi dădu seama şi că stâlpii ce întrerupeau gardul de sârmă din loc în loc şi pe care ea îi luase drept posturi de pază nefuncţionale erau de fapt cu totul altceva – nişte construcţii înalte asemenea unor trunchiuri groase de copac curăţate de crengi. Îi păreau oarecum cunoscuţi, dar nu-şi putea aduce aminte exact de unde.

Îi privea căzută pe gânduri, când o voce cam abruptă se făcu auzită de undeva din dreapta, destul de aproape de urechea ei, făcând-o să tresară.

— Ce faceţi aici, domnişoară? Nu aveţi voie să staţionaţi în zona asta. Înapoi la autobuz sau sus în turn, hai!

Sabriel se întoarse rapid, moment în care schiurile îi alunecară într-o parte şi beţele în cealaltă, încadrându-i capul în formă de X. Vocea era a unui soldat destul de tânăr, dar cam plinuţ, a cărui mustaţă zbârlită îi trăda mai degrabă ambiţiile de a fi războinic decât să le confirme. Avea banderole aurite pe ambele braţe, însă nu purta cămaşa lungă de zale şi nici casca pe care Sabriel le văzuse la ceilalţi ofiţeri. Mirosea a cremă de ras şi a talc şi era atât de curat, de spilcuit şi de plin de el, încât Sabriel îl catalogă imediat drept unul dintre acei birocraţi devotaţi şi meticuloşi care acum se deghizase într-un soldat oarecare.

— Sunt cetăţean al Vechiului Regat, răspunse ea calm privindu-l fix în ochii mici de mistreţ adânciţi în faţa îmbujorată, aşa cum învăţase de la domnişoara Prionte că trebuie să se poarte cu

servitorii mărunţi, la cursul de societate din clasa a patra.

— Actele! îi ceru atunci soldatul, după un scurt moment de ezitare. Permisul pentru Vechiul Regat.

Sabriel îi aruncă un zâmbet de gheaţă (dobândit şi acesta tot la cursul domnişoarei Prionte) şi schiţă un gest ritual din vârful degetelor – simbolul dezvăluirii, al lucrurilor tainice care se arată, al revelării. În timp ce degetele ei desenau simbolul în aer, ea îl văzu cu ochii minţii, unindu-l cu hârtiile pe care le avea în buzunarul interior al tunicii de piele. Simbolul conturat cu degetele şi cel închipuit în minte deveniră unul, şi actele îi apărură în mână pe dată. Paşaportul de Ancelstierre, alături de un alt document mult mai rar, pe care Comandamentul Perimetrului îl elibera celor care aveau drumuri în ambele teritorii: un document tipărit la presă înaltă pe hârtie manufacturată, unde în locul pozei clasice se afla un portret al deţinătorului schiţat de un artist şi în care amprentele degetelor de la mâini şi de la picioare erau în cerneală purpurie.

Omul clipea des, fără să scoată niciun cuvânt. „Poate crede că vreau să-l fraieresc, îşi zise Sabriel când acesta îi luă din mână actele pe care i le întinsese. Sau poate că nici n-a observat. Pesemne că practica magiei Legământului este ceva la ordinea zilei aici, atât de aproape de Zid.”

Bărbatul studie documentele cu atenţie, însă fără prea mare tragere de inimă. După felul în care îi tot pipăia şi răsfoia actele, Sabriel se convinse că nu putea să aibă o funcţie prea importantă. Era clar că nu mai văzuse niciun paşaport special până atunci. Pe ascuns, începu să se joace cu degetele, schiţând simbolul cu care putea înhăţa şi-apoi prinde orice lucru, ca să-i zboare hârtiile din mână şi să le aducă la loc în buzunar, înainte ca ochii lui curioşi să-şi dea seama ce s-a petrecut.

Nu apucă însă să-şi ducă năzdrăvănia la bun sfârşit, că se simţi înconjurată de căldura

însufleţită a magiei Legământului, auzind zăngănitul ritmat al ţintelor bocancilor pe beton. Ridicându-şi ochii din hârtii, privi în stânga şi-n dreapta, câteva şuviţe de păr mângâindu-i uşor fruntea în mişcarea iute a capului. Zeci de soldaţi ieşeau în pas alergător din cazemate şi tranşee, cu baionete în mâini şi puşti agăţate de umăr. Câţiva purtau nişte insigne care îi evidenţiau drept magi, după câte îşi dădu ea seama. Degetele lor desenau discret simboluri de pavăză şi apărare ce aveau s-o ţintuiască locului, legând-o de propria umbră. O magie destul de primitivă, însă foarte puternică.

Instinctiv, mintea şi mâinile îi conturară la unison mai multe simboluri care aveau puterea să desfacă legătura magilor, dar chiar atunci schiurile îi alunecară iarăşi şi Sabriel reuşi să le prindă între braţ şi antebraţ, chircindu-se de durerea loviturii.

În acest timp, unul dintre soldaţi o luă înaintea plutonului în pas alergător, stelele argintii de pe coiful său strălucind orbitor în lumina soarelui.

— Opreşte-te! strigă el. Caporale, dă-te la o parte!

Surd la murmurul magiei şi fără să bage de seamă semnele criptice pe jumătate înfăptuite, caporalul îşi ridică privirea din documente şi rămase o secundă cu gura căscată, împietrit de teamă, după care dădu drumul paşapoartelor şi se trase înapoi împleticindu-se.

Sabriel citi pe faţa lui ce înseamnă să foloseşti magia în Perimetru şi rămase nemişcată ca o stană de piatră, alungându-şi din minte simbolurile pe care nu mai apucase să le desăvârşească. Schiurile îi alunecau din ce în ce mai jos pe braţ, până când, la un moment dat, legăturile se prinseră una de cealaltă preţ de o secundă, pentru ca mai apoi să se desprindă şi să cadă la pământ cu un păcănit scurt.

Soldaţii grăbiră pasul şi în câteva clipe se şi strânseseră de jur împrejur, cu săbiile îndreptate către gâtul ei. Zărind fâşiile lucioase cu tăişuri placate cu argint şi incrustaţiile nefinisate cu

simboluri ale Legământului, Sabriel înţelese, în sfârşit, că aceste arme erau făcute să-i omoare pe cei ce mai muriseră deja, semănând foarte bine cu sabia ei, care le era însă vădit superioară.

Bărbatul care pornise înaintea celorlalţi şi care ţipase la caporal – un ofiţer, după câte se părea – se aplecă şi ridică paşaportul, studiindu-l câteva momente şi întorcându-se apoi către Sabriel. O privi fix cu ochii săi de un albastru pal, şi ea avu ciudata senzaţie că mai văzuse undeva acel amestec de asprime şi compasiune, dar nu putu spune cu certitudine unde, până ce îşi aminti de ochii tatălui său. Abhorsen avea ochii căprui-închis, atât de închis încât uneori păreau de-a dreptul negri, însă expresia lor era identică.

Ofiţerul închise paşaportul, îl vârî la curea şi-şi împinse apoi coiful pe ceafă cu două degete, dezvăluindu-şi fruntea pe care însemnul Legământului încă mai strălucea de la magia de apărare de mai devreme. Precaută, Sabriel îşi ridică mâna şi, pentru că omul nu se împotrivi, întinse două degete şi-i atinse semnul. Odată cu ea, ofiţerul îi puse şi el mâna pe frunte, şi-n acel moment Sabriel simţi că pluteşte din nou în acel vârtej dezlănţuit de energie, că plonjează într-o galaxie stelară infinită, ai cărei aştri erau de fapt simboluri de Legământ care se împreunau într-un dans cosmic fără început şi fără sfârşit ce stăpânea şi reprezenta lumea în mişcările lui tainice. Nu ştia decât o parte infimă din simboluri, însă cunoştea însemnătatea dansului şi se simţea scăldată de puritatea magiei.

— Un însemn neîntinat, spuse ofiţerul cu voce tare în timp ce amândoi îşi luară mâinile de pe semne. E curată, n-a fost trimisă de dincolo.

Soldaţii bătură în retragere, vârându-şi săbiile înapoi în teacă şi fixând piedicile la puşti. Toţi se mişcară ca la un semn, mai puţin caporalul corpolent şi îmbujorat, care o studia încă, părând să nu fie convins de nevinovăţia fetei.

— Spectacolul s-a încheiat, caporale! Gata! îi spuse ofiţerul cu o voce aspră şi o privire pe măsură. Du-te înapoi la biroul de încasări, şi să ştii de la mine că o să ai parte de lucruri şi mai stranii cât timp mai stai pe la noi! Fereşte-te de ele pe cât posibil şi-ai să supravieţuieşti! Aşadar… zise el apoi, scoţând documentele de la curea şi înapoindu-i-le lui Sabriel, dumneata eşti fata lui Abhorsen. Eu sunt colonelul Horyse, comandantul unei mici părţi a garnizoanei locale, o unitate pe care armata a botezat-o Cercetaşii de la Frontieră. E vorba de fapt despre un grup restrâns de localnici care au reuşit să câştige un însemn al Legământului şi să adune o brumă de cunoştinţe de magie.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule, răspunse Sabriel politicoasă aproape fără să-şi dea seama, dovadă că învăţăturile de la şcoală dădeau totuşi rod.

„Un răspuns demn de o domnişoară educată”, îşi zise ea, simţindu-şi obrajii îmbujoraţi.

— Asemenea, zise colonelul aplecându-şi uşor capul. Pot să iau eu schiurile?

— Dacă sunteţi amabil, răspunse ea la fel de politicoasă.

Colonelul ridică sprinten schiurile, legă cu grijă de ele beţele, strângând totodată şi legăturile care se desfăcuseră, şi apoi le luă pe toate pe sus, ţinându-le sub braţ.

— Aşadar, vrei să te duci în Vechiul Regat? o întrebă Horyse îndată ce-şi găsi echilibrul din cauza greutăţii schiurilor, arătând înspre panoul stacojiu din celălalt capăt. Va trebui să luăm legătura cu sediul central şi mai sunt şi ceva formalităţi de pus la punct, desigur… dar în principiu n-ar trebui să dureze prea mult. Vine cumva cineva să te ia? Poate chiar Abhorsen?

Sabriel sesiză un uşor tremur în vocea lui atunci când pomeni numele lui Abhorsen, un lucru într-adevăr surprinzător la un om atât de stăpân pe sine.

Uitându-se la el cu coada ochiului, observă că o studia, plimbându-şi privirea când la sabia de la brâu, când la banduliera cu clopoţei de la piept. Recunoscuse fără îndoială sabia lui Abhorsen şi sigur cunoştea şi semnificaţia fiecărui clopoţel. Nu mulţi aveau şansa să se întâlnească faţă în faţă cu un necromant, însă cei care reuşeau îşi aduceau aminte în primul rând de clopoţeii nelipsiţi.

— L-aţi cunoscut pe tatăl meu? îl întrebă ea. Venea să mă viziteze la şcoală cam de două ori pe an. Presupun că nu avea pe unde să treacă decât pe aici.

— Da, atunci l-am văzut, îi răspunse Horyse când ajunseră în dreptul zonei de inspecţie pe care trebuiau să o ocolească. Dar prima dată l-am întâlnit acum mai bine de douăzeci de ani, când am fost trimis să lucrez aici ca subaltern. Ciudate vremuri am mai trăit atunci – a fost o perioadă tare grea nu numai pentru mine, ci pentru toţi cei care lucram aici, în Perimetru.

Se opri brusc cu un scârţâit scurt al bocancilor, şi ochii i se fixară din nou asupra clopoţeilor şi obrajilor ei albicioşi, care contrastau puternic cu părul negru-închis, la fel ca asfaltul pe care păşeau.

— Şi tu eşti necromant, zise el plat, aşa că probabil n-o să-ţi fie greu să înţelegi ce am să-ţi spun. Punctul ăsta de frontieră a avut parte de mult prea multe lupte şi de prea mulţi morţi. Înainte ca idioţii ăia din sud să preia comanda centrală, punctul de frontieră era mutat din zece în zece ani până la următoarea poartă a Zidului. Acum vreo patruzeci de ani însă s-a trezit un… birocrat mai cu moţ să interzică prin decret orice altă mutare, pe motiv că ar fi o risipă de bani publici. Acesta a rămas, aşadar, – şi va rămâne – singurul punct de frontieră. Nimănui nu pare să-i pese că peste câţiva ani o să avem de-a face cu un asemenea aflux de magie liberă amestecată cu Moarte de dincolo de Zid, încât nimeni şi nimic n-o să mai…

— N-o să-şi mai găsească liniştea în Moarte, îl completă Sabriel calmă.

— Întocmai. Când am ajuns eu aici, acum mulţi ani, pericolul începuse deja să fie resimţit. Cadavrele nu voiau să rămână în pământ, fie ele ale oamenilor noştri sau ale creaturilor din Vechiul Regat. Soldaţi care fuseseră omorâţi în ajun apăreau din senin a doua zi la inspecţie, tot felul de arătări răpuse încercând să treacă frontiera răsăreau de te miri unde, făcând şi mai multe stricăciuni decât când fuseseră în Viaţă.

— Şi ce-aţi făcut? întrebă Sabriel. Ştia ea multe despre cum poţi să-i legi în Moarte pe cei răposaţi sau cum să-i omori astfel încât să nu se mai întoarcă, însă situaţia descrisă o depăşea chiar şi pe ea. Deocamdată nu-i urmărea nicio creatură a Morţii, căci Sabriel simţea întotdeauna instinctiv prezenţa în apropiere a interfeţei dintre Viaţă şi Moarte, şi, chiar dacă acum se afla într-un alt loc, la vreo şaizeci şi cinci de kilometri de Colegiul Wyverley, simţurile îi rămăseseră la fel de ascuţite.

— Magii noştri au încercat din răsputeri să rezolve problema, dar nu existau simboluri clare de Legământ cu ajutorul cărora să… să-i omori, ci numai să le distrugi trupul, spiritul rămânându-le intact. Uneori, asta era de ajuns, alteori, din păcate, nu. Eram nevoiţi să facem rotaţii de trupe şi să trimitem soldaţii înapoi în Bain sau chiar mai departe ca să-şi refacă puterile şi să-şi revină din ceea ce Comandamentul Central numea accese trecătoare de nebunie sau isterie în masă. Pe vremea aceea nu eram încă mag, dar însoţeam mereu patrulele în Vechiul Regat şi începusem să mai prind câte ceva. La un moment dat îmi aduc aminte că ne-am întâlnit cu un om care stătea lângă o Piatră de Legământ aflată pe culmea unui deal de unde puteai vedea atât Zidul, cât şi Perimetrul. Dat fiind că părea interesat de panoramă, ofiţerul-şef a fost de părere să-l luăm la întrebări şi chiar să-l omoram dacă s-ar fi dovedit

că purta vreun însemn pervertit sau că e o creatură cu formă umană plămădită din forţe necurate. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat, desigur, căci bărbatul era de fapt Abhorsen, care pornise către noi îndată ce auzise despre morţii care nu voiau să moară. L-am adus, aşadar, cu noi în Perimetru, unde s-a întâlnit cu generalul care comanda pe atunci garnizoana. Nu ştiu ce au discutat sau cum s-au înţeles, dar presupun că Abhorsen s-a învoit să lege morţii în Lumea de Dincolo în schimbul libertăţii de a trece dincoace de Zid oricând poftea şi al unor acte care să certifice că e cetăţean ancelstierrian. A obţinut documentele cerute îndată după aceea, asta e sigur. În orice caz, şi-a petrecut următoarele câteva luni sculptând acele flaute pe care le vezi fixate în sârma gardului…

— A! exclamă Sabriel. Chiar mă întrebam ce-i cu flautele alea prin care suflă vântul… Asta explică, într-adevăr, multe.

— Mă bucur că înţelegi, zise colonelul. Pentru mine au rămas un mister. Una la mână, nu scot niciun fel de sunet, indiferent cât de puternic e vântul. Apoi mai au încrustate şi simboluri, pe care nu le mai văzusem niciodată înainte ca tatăl tău să le cioplească şi nici că le-am mai văzut de atunci. Dar când, într-o seară, a început să le prindă în gard… morţii au dispărut unul câte unul şi nici n-au mai apărut alţii care să ne dea de furcă.

Ajunseră în sfârşit în celălalt capăt al zonei de inspecţie, unde un alt panou stacojiu se înălţa lângă o tranşee de comunicaţie, anunţând: „Sediul Central al Garnizoanei Perimetrului. Sunaţi şi aşteptaţi santinela”.

Un post telefonic şi o sonerie cu cordon erau perechea cel mai des întâlnită în Perimetru. Colonelul Horyse ridică receptorul, răsuci de mâner şi ascultă câteva secunde, după care îl puse la loc în furcă. Încruntându-se, trase de cordonul soneriei de trei ori la rând, aşteptând nerăbdător.

— În orice caz, continuă el în aşteptarea santinelei, nu ştiu ce-o fi cu flautele alea, dar ideea e că au dat rezultat, aşa că îi suntem profund îndatoraţi lui Abhorsen, şi faptul că eşti fiica lui te face musafir de onoare.

— S-ar putea să nu mai fiţi la fel de bucuros de prezenţa mea aici când veţi afla ce veşti aduc, răspunse Sabriel aproape şoptit. Avu un scurt moment de şovăială, căci ori de câte ori venea vorba despre Abhorsen o podidea plânsul, dar îşi continuă repede ideea ca să spună odată ce-avea de spus. Motivul pentru care mă duc în Vechiul Regat, reluă ea, este… ca să-mi caut tatăl. S-a întâmplat ceva cu el, nu ştiu sigur ce anume.

— Da… Speram să existe un alt motiv pentru care sabia lui e la tine, spuse Horyse.

Mută schiurile la subraţul stâng ca să-şi elibereze mâna dreaptă, cu care salută cele două santinele care patrulau în pas alergător de-a lungul tranşeei de comunicaţie, bocănind pe traversele de lemn.

— Mai rău, zise Sabriel trăgând adânc aer în piept ca să-şi mai potolească suspinele, cred că a rămas prizonier în Moarte… asta dacă nu cumva… dacă nu e mort deja. Asta înseamnă că legămintele lui se vor desface în curând.

— Cum aşa, şi flautele? se arătă Horyse îngrijorat, sprijinind schiurile în pământ fără să-şi ducă salutul la capăt. Şi toţi morţii de-aici?

— Flautele cântă un cântec pe care nu-l poţi auzi decât în Moarte, îi explică Sabriel, perpetuând Legământul lui Abhorsen. Însă cei legaţi în Tărâmul de Dincolo depind în mare măsură de el, şi flautele nu vor mai avea nicio putere dacă… dacă Abhorsen se află printre cei duşi. Nu vor mai putea să-i ţină încătuşaţi.

CAPITOLUL TREI

— Nu sunt deloc îmbucurătoare veştile pe care mi le aduci, zise Horyse înmânându-i o ceaşcă de ceai. De mult n-am mai primit aşa veşti proaste. Sabriel stătea pe singurul scaun confortabil din adăpostul blindat al colonelului, care servea drept cabinet principal. Dar tu n-ai nicio vină, eşti doar mesagerul.

— Bine măcar că sunt în Viaţă… şi că vin cu gânduri bune, zise Sabriel cu glas scăzut.

Până atunci o preocupase numai grija pentru tatăl ei. În ultimele ore parcă ajunsese să-l cunoască mai bine, să înţeleagă că nu era numai părintele ei, ci şi o persoană importantă pentru multă lume. Felul în care şi-l amintea – stând comod în fotoliul din camera ei de studiu de la Colegiul Wyverley, povestind despre lecţiile ei, despre tehnologia din Ancelstierre, despre magie şi arta necromanţiei, reprezenta numai o latură a personalităţii sale, întocmai ca o pictură care nu poate surprinde decât o dimensiune a modelului.

— Cam cât timp mai avem până să se desfacă Legământul? întrebă Horyse, întrerupându-i şirul gândurilor.

Imaginea tatălui său întinzându-se după ceaşca de ceai se risipi cât ai clipi, alungată de fierbinţeala licorii pe care o avea în faţă şi care dăduse pe afară, prelingându-se pe emailul încălzit şi arzându-i degetele.

— Ah… scuzaţi-mă, bâigui ea. Eram cu gândul în altă parte. Cât timp până ce?

— Morţii legaţi prin Legământ, repetă colonelul răbdător. Cât mai durează până vraja se destramă, şi morţii vor fi de capul lor?

Sabriel rememoră învăţăturile lui Abhorsen şi-şi aduse aminte şi de vechiul catastif pe care-l

studiase în fiecare vacanţă, ajungând să-l ştie pe dinafară. Se numea *Cartea morţilor* şi în el erau fragmente care şi acum o făceau să tremure de frică. La prima vedere, părea destul de inofensiv, o culegere groasă legată în piele verde cu încuietori de argint înnegrite de vreme. Dar, dacă te uitai mai atent, atât pielea copertelor, cât şi încuietorile aveau gravate o sumedenie de însemne magice reprezentând oprirea şi orbirea, închiderea şi încătuşarea. Numai un necromant experimentat o putea deschide… şi doar un mag nepângărit o putea închide. Tatăl ei aducea cartea la fiecare vizită, dar de fiecare dată o lua înapoi la plecare.

— Depinde, răspunse Sabriel încetişor, străduindu-se să dea un răspuns cât se poate de obiectiv. Încercă să-şi amintească paginile în care citise despre flautele sculptate din lemn, capitolele referitoare la muzică şi la felul în care sunetul ei îi ţine pe morţi prizonieri în Moarte… Dacă tata… dacă Abhorsen este într-adevăr mort… atunci flautele vor crăpa la următoarea lună plină. Dacă e ţinut înaintea celei de-a Noua Porţi, Legământul va continua până la luna plină după ce trece dincolo de poartă sau până când un spirit extrem de puternic va desface legăturile slăbite.

— Deci luna ne va spune tot ce vrem să ştim, sublinie Horyse. Mai avem vreo două săptămâni până la luna plină.

— Aş putea să-i leg eu din nou în Moarte, zise Sabriel rezervată. N-am mai încercat asta niciodată cu aşa un număr mare, dar ideea e că ştiu ce trebuie făcut. Doar că… dacă tata nu e dincolo de a Noua Poartă, trebuie să-l ajut cât mai repede cu putinţă. Dar înainte de asta va trebui să mă duc la casa lui din Vechiul Regat ca să iau nişte lucruri… şi să verific ceva.

— Cam cât de departe e casa asta faţă de Zid? o întrebă colonelul, părând că-şi face nişte socoteli în minte.

— Nu ştiu.

— Păi, cum aşa?

— Pur şi simplu nu ştiu. N-am mai fost acolo de când aveam patru ani. Presupun că e secret, tata avea destul de mulţi duşmani, şi nu numai din rândul morţilor. Mai erau tot felul de necromanţi mărunţi, vraci de magie liberă, vrăjitoare…

— După câte văd, nu te deranjează prea tare faptul că nu ştii încotro te îndrepţi, o întrerupse sec colonelul.

Pentru prima dată în vocea lui se strecurase o urmă de îndoială, ba poate chiar de grijă părintească, ca şi cum tinereţea ei ar fi subminat într-un fel respectul ce i se cuvenea în calitate de mag al Legământului şi necromant.

— Tata mi-a arătat cum să chem o călăuză care să mă îndrume la nevoie, răspunse ea detaşată. Tot ce ştiu este că se ajunge acolo în mai puţin de patru zile de mers.

Răspunsul păru să-l mulţumească, cel puţin pentru moment. Dădu din cap şi se ridică de pe scaun cu grijă, adus uşor de spate ca să nu dea cu capul de grinzile vizibile din tavan. Se duse către un dulăpior de fier mâncat de rugină din pricina noroiului ce mustea între scândurile palide ale placajului şi se opinti în el cu toată puterea până îl deschise, scoţând dinăuntru o hartă reprodusă la şapirograf pe care o întinse pe masă.

— Până să-l cunoaştem pe tatăl tău, nimeni din Perimetru nu mai văzuse o hartă originală a Vechiului Regat. El însă avea una, dar era singurul care putea desluşi ceva pe ea – pentru mine nu era decât o simplă bucată de piele întoarsă. „Nu e nevoie decât de puţină magie ca s-o poţi citi”, aşa spunea el, dar din moment ce nu ne putea învăţa cum să facem, pesemne că nu era tocmai un fleac… În fine, harta asta e o copie a celei mai recente versiuni alcătuite de patrula noastră, aşa că, din păcate, nu acoperă decât o porţiune de vreo şaptesprezece kilometri dincolo de frontieră. Avem ordin strict de la garnizoană să nu ne avântăm mai

departe, căci patrulele care au făcut-o nu prea s-au mai întors… Poate că soldaţii dezertează pur şi simplu, sau poate…

Nu-şi termină fraza, dar tonul său lăsa să se înţeleagă că soldaţilor li se întâmplă lucruri mult mai grave, despre care Sabriel nu găsi de cuviinţă să-l întrebe. Privind bucata pe care era reprezentată mica porţiune din Vechiul Regat, simţi iarăşi cum o apucă nerăbdarea.

— De regulă ieşim pe aici, pe vechiul drum dinspre nord, îi explică Horyse plimbându-şi degetele de-a lungul liniei întrerupte; bătăturile aspre lăsate de mânerul săbiei pe degetele lui zgâriau suprafaţa lucioasă ca o bucată de şmirghel pe lemn. Apoi patrulele o iau puţin înapoi, către est sau sud-vest, până ajung în dreptul Zidului, de-a lungul căruia mărşăluiesc până la poarta de frontieră.

— Simbolul ăsta ce reprezintă? întrebă Sabriel arătându-i pătratul haşurat cu negru deasupra unuia dintre dealurile mai îndepărtate.

— Este o Piatră de Legământ, îi răspunse colonelul. Sau, mă rog, ce-a mai rămas din ea. Acum o lună-două am găsit-o spintecată în două, ca şi cum ar fi fost trăsnită. Patrulele au numit-o Piscul Despicat, şi de atunci se feresc de ea pe cât posibil. Denumirea ei adevărată este Colina Barhedrinului, de la numele satului pe care piatra îl veghea odinioară. Asta, oricum, înainte să vin eu aici. Dacă satul mai există, trebuie să fie undeva mai către nord, unde patrulele nu pot pătrunde. Până acum n-am întâlnit niciun locuitor care să fi venit către sud, înspre pisc. Adevărul e că n-am auzit decât de foarte puţini oameni care locuiesc prin părţile astea… Cu mult timp în urmă, *Jurnalul garnizoanei* arăta în mod explicit că există o interacţiune semnificativă cu locuitorii Vechiului Regat – fermieri, neguţători, călători, şi mulţi alţii – însă în ultima sută de ani legăturile s-au împuţinat simţitor, ajungând aproape inexistente în

decursul ultimilor douăzeci de ani. Mare minune dacă mai întâlneşti doi sau trei oameni pe an acum, şi mă refer la oameni aşa, ca noi, în carne şi oase, nu la morţi sau creaturi necurate ori însufleţite de magie liberă.

— Nu înţeleg, murmură Sabriel. Tata vorbea adesea de sate întregi şi orăşele… chiar şi de oraşe mai mari. Pe câteva mi le amintesc de pe vremea când eram mică, însă nu foarte clar, din păcate.

— Cu siguranţă că ele există undeva mai în inima regatului, zise colonelul. Arhivele menţionează câteva nume de oraşe mici şi mai mari. Ştim că oamenii de acolo numesc zona din apropierea Zidului „Graniţa" şi nu cred că o fac cu prea mult entuziasm.

Sabriel nu răspunse, aplecându-se deasupra hărţii cu gândul la călătoria ce-o aştepta. Piscul Despicat putea fi un reper folositor. Era la mai puţin de douăzeci de kilometri distanţă, aşa că, dacă pleca suficient de devreme şi dacă nu ningea prea tare dincolo de Zid, ar fi putut ajunge acolo cu schiurile înainte de căderea nopţii. Faptul că Piatra de Legământ fusese despicată nu era un semn bun, dar cel puţin zona era marcată, ceea ce ar fi ajutat-o să parcurgă mai uşor drumul către Tărâmul de Dincolo. Sabriel simţi un fior de gheaţă pe şira spinării gândindu-se cine mai putea folosi un astfel de portal, şi zvâcnitura îi trecu prin braţe direct în degete, care începură să-i tremure spasmodic pe hartă.

Îşi ridică brusc privirea şi văzu ochii colonelului fixându-i mâinile lungi şi albicioase sub care harta încă mai fâşâia din cauza tremurului ei necontrolat, pe care reuşi într-un sfârşit să şi-l înfrângă.

— Am o fiică aproape de vârsta ta, spuse el încet. Stă în Corvere cu soţia mea. N-aş lăsa-o să se ducă singură în Vechiul Regat pentru nimic în lume.

Sabriel îl ţintui atunci cu privirea, şi colonelul băgă de seamă că ochii ei nu mai aveau acea

expresie jucăuşă şi nesigură atât de specifică adolescenţilor.

— Am doar optsprezece ani, dar nu şi pe dinăuntru, spuse ea solemn lipindu-şi mâna de piept cu un gest studiat. Cu toate astea, am pătruns Moartea pentru prima dată la doar doisprezece ani, iar la paisprezece a trebuit să înfrunt un spirit ce sălăşluia după a Cincea Poartă, pe care l-am trimis dincolo de a Noua. Când aveam şaisprezece am urmărit un mordicant care se apropiase de şcoală mai mult decât trebuia şi l-am pus pe fugă… Era slăbit, într-adevăr, dar oricum… Iar acum un an am terminat de citit *Cartea morţilor,* aşa că n-am cum să mă mai simt tânără.

— Îmi pare rău pentru tine, zise colonelul, după care adăugă repede ca şi cum l-ar fi luat gura pe dinainte: Vreau să spun că-mi pare rău că nu te mai poţi bucura de toate prostioarele copilăreşti de care are parte fiică-mea, de relaxarea şi lipsa de griji ce însoţesc tinereţea fiecăruia dintre noi. Însă poate că e mai bine aşa, căci numai cu hotărâre şi tărie de caracter poţi răzbate în călătoria care te aşteaptă. Ai ales o cale greu de urmat.

— „Drumeţul oare îşi alege calea sau calea îl alege pe el?” cită Sabriel din învăţăturile Legământului, vorbele pline de înţelesuri ascunse rostogolindu-i-se pe limbă asemenea unei mirodenii rare a cărei aromă îţi rămâne în gură mult timp după ce ai gustat-o.

Cuvintele erau de fapt dedicaţia de pe prima pagină a almanahului şi aceeaşi întrebare era tipărită şi pe ultima foaie a *Cărţii morţilor,* fără nimic altceva drept încheiere.

— Da, am mai auzit vorbele astea, remarcă Horyse. Ce înseamnă, mai exact?

— Nu ştiu, răspunse Sabriel.

— Oricum, au un efect foarte puternic atunci când le auzi, adăugă colonelul pe un ton scăzut, după care înghiţi în sec cu gura întredeschisă, ca şi când gustul însemnelor de Legământ mai dăinuia

încă în aer. Din gura mea n-ar fi ieşit la fel. Ar fi fost nişte simple cuvinte pronunţate cu voce tare, atâta tot.

— Nici eu nu-mi pot explica, mărturisi ea ridicând din umeri şi încercând să zâmbească. Dar mai ştiu şi alte învăţăminte care sunt mult mai potrivite pentru situaţia de faţă, cum ar fi: „Călătorule, lumina dimineţii să-ţi fie călăuză, căci noaptea e înşelătoare şi ursuză". Tocmai de aceea trebuie să plec.

Horyse zâmbi la auzul vechii poveţe, atât de dragă bunicilor şi bătrânelor doici, însă surâsul îi era stingher şi forţat. Îşi plecă privirea în pământ, şi fata înţelese atunci că se gândea să n-o lase să treacă dincolo de Zid. După câteva secunde, colonelul pufni – oftatul unui om care se vede nevoit să ia o anumită decizie din lipsă de alternative.

— Actele sunt în ordine, spuse el fixând-o din nou cu ochi pătrunzători. La urma urmei, eşti fiica lui Abhorsen şi n-am altă soluţie decât să te las să treci, dar nu pot să scap de sentimentul că te trimit în ghearele unei teribile primejdii. Nu pot nici măcar să-ţi dau o patrulă să te însoţească, dat fiind că avem deja cinci în misiune.

— Nici nu m-am aşteptat să merg însoţită, zise Sabriel.

Bănuise de la început că va trebui să se descurce singură, dar asta n-o împiedică să nu fie puţin dezamăgită. Ar fi fost mult mai liniştită să se ştie protejată de un grup de soldaţi. Dincolo de entuziasmul dinaintea călătoriei se ascundea teama de a traversa de una singură un teritoriu străin şi plin de primejdii, chiar dacă era vorba despre ţara ei natală. În curând, frica avea să pună întru totul stăpânire pe ea. Nu trecuse însă nicio clipă fără să se gândească la tatăl ei aflat în necaz, prizonier stingher în apele îngheţate ale Morţii…

— Prea bine, zise Horyse într-un sfârşit. Sergent!

Un cap vârât într-o cască apăru deodată de după uşă răspunzând prompt apelului, şi abia atunci Sabriel îşi dădu seama că în tot acest timp doi soldaţi stătuseră de pază la intrarea în adăpost, pe treptele care urcau către tranşeea de comunicaţie. Se întreba dacă auziseră cumva conversaţia.

— Pregătiţi un echipaj de escortă, ordonă Horyse. Pentru o singură persoană. Domnişoara Abhorsen, aici de faţă. A, şi sergent… dacă aud cumva că dumneata ori Rahise aţi scăpat vreo vorbuliţă – fie şi în somn – în legătură cu ce s-a discutat azi aici, o să săpaţi la gropi până vă vine rău! S-a-nţeles?

— Să trăiţi! urlă piţigăiat soldatul, urmat de consimţământul sărmanului de Rahise, care, după câte îşi dădu seama Sabriel, era pe jumătate adormit.

— După dumneata, te rog, zise Horyse făcându-i semn către uşă. Pot să-ţi duc eu iarăşi schiurile?

Armata nu risca niciodată când venea vorba de trecerea Zidului. Colonelul Horyse plecase înainte împreună cu doisprezece soldaţi înarmaţi cu săbii, iar Sabriel ajunse în urma lor în faţa porţii de frontieră, stând singură sub arcada masivă, în timp ce câţiva arcaşi o flancau din spate, unii în picioare, alţii îngenuncheaţi, dispuşi în semicerc în jurul porţii. La vreo nouăzeci de metri în spatele ei, dincolo de culoarul mărginit de-o parte şi de alta de gardul de sârmă ghimpată în zigzag, doi ofiţeri scrutau împrejurimile de la posturile lor, cu mâinile încleştate pe automate – deşi Sabriel observase că-şi scoseseră şi baionetele, pe care le înfipseseră la îndemână în sacii cu nisip, gata să le folosească în caz de nevoie. Asta arăta cât de puţină bază puneau în performantele lor arme de distrugere cu un randament de patruzeci şi cinci de gloanţe pe minut şi răcire automată.

Poarta de frontieră nu era propriu-zis o poartă, căci pe laturile groase ale arcadei nu mai rămăseseră decât balamalele ruginite, care se

bălăngăneau dintr-o parte într-alta ca nişte braţe metalice deasupra aşchiilor şi bucăţilor de stejar împrăştiate pe jos asemenea unor dinţi desprinşi dintr-un maxilar sfârtecat. Nu existau decât două posibilităţi: ori poarta fusese distrusă de vreo bombă cu tehnologie modernă, ori cine ştie ce forţă magică îşi băgase coada.

Ningea domol dincolo de Zid şi rafalele ocazionale mai azvârleau câte un fulg, doi în Ancelstierre, unde pământul ceva mai cald dinspre miazăzi îi topea într-o clipită. Unul îi poposi în păr şi Sabriel îl atinse uşor până ce acesta se topi şi-i alunecă pe faţă, până-n gură.

Picătura rece o mai învioră niţel şi, deşi n-avea un gust aparte faţă de alţi fulgi pe care-i înghiţise, marca totuşi primul ei contact cu Vechiul Regat, după o perioadă de treisprezece ani. Îşi aduse aminte că atunci când tatăl ei venise cu ea în braţe către sud, în Ancelstierre, ningea la fel ca acum.

Tresări la auzul unui fluierat şi zări o siluetă apărând din nămeţi, urmată apoi de încă douăsprezece, care se aranjară în două linii oblice dinspre poartă către afară, toţi cu spatele la Sabriel şi cu săbiile scoase din teacă, aşa încât lumina zăpezii se reflecta jucăuşă pe tăişurile lucioase. Numai Horyse rămăsese cu faţa la ea, aşteptând-o.

Înaintă şovăind printre rămăşiţele porţii, cu schiurile pe umăr, trecând de la pământul uscat la stratul des de zăpadă de dincolo de arcadă, de la lumina vioaie a soarelui tomnatic la luminiscenţa palidă a iernii, păşind din trecut spre viitor.

Pietrele de pe ambele laturi ale Zidului şi de deasupra capului păreau să-i spună o poveste de mult uitată, care-i aducea aminte de căminul de odinioară; erau scăldate în mii de pârâiaşe cu însemne ale Legământului, care mângâiau pereţii asemenea şiroaielor de ploaie pe ţărâna udă.

— Bine-ai venit în Vechiul Regat, îi ură Horyse fără s-o privească, căci ochii îi erau aţintiţi asupra însemnelor care se preumblau pe Zid.

Sabriel ieşi din umbra porţii şi-şi trase cozorocul şepcii pe frunte, ca să-şi protejeze ochii de lumina zăpezii.

— Îţi doresc mult succes în misiunea ta, Sabriel! continuă Horyse coborându-şi privirea către ea. Sper… sper ca în curând să ne revedem, împreună cu tatăl tău.

O salută, după care se întoarse solemn la stânga şi o ocoli în pas de marş, dispărând dincolo de poartă. Oamenii lui rupseră rândurile şi-l urmară în tăcere. În timp ce o depăşeau mărşăluind, Sabriel se aplecă şi lăsă jos schiurile, plimbându-le înainte şi-napoi în zăpadă, după care îşi fixă bocancii în legături. Ningea binişor, dar fulgii nu erau foarte deşi, aşa că stratul de zăpadă era destul de subţirel şi deloc uniform. Vechiul drum dinspre nord se desluşea încă foarte bine, căci, din fericire, toată zăpada se adunase în şanţurile de pe margine. Îşi zise atunci că dacă o ia pe acolo ar putea străbate o bucată bună de drum în timp util. Deşi avea senzaţia că e mult mai târziu în Vechiul Regat decât în Ancelstierre – cu câteva ore parcă –, spera să ajungă la Piscul Despicat înainte să se întunece.

Cu beţele în mână se asigură că sabia tatălui său stă bine în teacă şi că toţi clopoţeii erau la locul lor, agăţaţi cum se cuvine de curea. Se gândi să facă iute o vrajă ca să se mai încălzească, dar pe urmă se răzgândi. În faţă, drumul urca uşor, aşa că nu era tocmai simplu să treacă urcuşul pe schiuri. Odată pornită, se va încălzi mai mult ca sigur în bluza de lână lucrată de mână, vestonul de piele de deasupra şi pantalonii de schi cu căptuşeală dublă.

Cu o mişcare de cunoscător împinse un picior înainte, întinzând simultan braţul opus sprijinit în băţ, şi-şi luă avânt exact în clipa când trecu pe lângă ea şi ultimul soldat, făcându-se nevăzut dincolo de umbra porţii. Acesta zâmbi forţat când ajunse în dreptul ei, dar Sabriel nu băgă de seamă, căci era mult prea concentrată să-şi sincronizeze mişcările braţelor şi ale picioarelor.

În câteva minute porni la drum cu avânt, zburând aproape pe deasupra nămeţilor, silueta ei măruntă profilându-se ca o pată de culoare pe fundalul imaculat.

CAPITOLUL PATRU

Sabriel dădu peste primul soldat mort după doisprezece kilometri de mers, în ultimele ore ale după-amiezii cenuşii. Crezuse că dealul pe care tocmai îl urcase e Piscul Despicat, dar acesta se afla cam la doi kilometri şi ceva înspre nord. Zăbovi câteva clipe să-i privească coama stâncoasă ridicându-se golaşă în mijlocul întinderii albe, cu vârful învăluit într-un nor străveziu ce scutura la răstimpuri o perdea deasă de zăpadă sau lapoviţă peste împrejurimi.

Dacă nu se oprea, probabil că nici n-ar fi observat mâna ţeapănă şi îngheţată care se iţea dintr-un morman de zăpadă de cealaltă parte a drumului. De cum o zări îşi concentră întreaga atenţie asupra ei şi simţi dintr-odată fiorul familiar al Morţii.

Traversă poteca fără să-şi dea jos schiurile, care bocăniră spart pe pietriş, îngenunche lângă troianul de zăpadă şi începu să dea nămeţii la o parte. Mortul era un tânăr în uniforma standard din serj kaki a armatei din Ancelstierre, peste care avea nelipsita cămaşă de zale. Avea părul bălai şi ochii albaştri spre gri, iar expresia senină de pe faţă îi dădu de înţeles că fusese luat prin surprindere. Îi atinse fruntea cu un deget, apoi îi închise ochii încremeniţi şi goi şi-şi lipi două degete de gura lui întredeschisă. Murise de douăsprezece zile, deşi nu se zărea nicio urmă de rană sau de alte lovituri care să-i fi cauzat moartea. Ca să afle mai multe ar fi trebuit să-l urmeze în Moarte, căci chiar şi după douăsprezece zile era puţin probabil să fi trecut de cea de-a Patra Poartă. Cu toate astea, Sabriel se ferea să pătrundă în Tărâmul de Dincolo prea des, şi n-o făcea decât atunci când nu avea încotro. Indiferent cine sau ce îl ţinea acolo pe tatăl său –

sau poate chiar îl omorâse – cu siguranţă că stătea la pândă şi de-abia aştepta s-o prindă la strâmtoare. Până şi tânărul acesta putea fi o astfel de capcană.

Stăpânindu-şi cu greu curiozitatea, Sabriel îi descleştă degetele înţepenite pe mânerul săbiei – semn că totuşi soldatul nu fusese luat întru totul prin surprindere – şi-i împreună cu grijă mâinile pe piept. Se ridică apoi în picioare şi schiţă deasupra trupului simbolurile pentru foc, curăţire, pace şi somn, rostind totodată cuvintele aferente. Era o litanie cunoscută de toţi magii şi care îşi făcu efectul imediat. Un tăciune aprins apăru pe dată între braţele încrucişate ale mortului, preschimbându-se apoi în mii de flăcărui prelungi care se uniră ca la un semn, învăluindu-i trupul într-un foc mistuitor. Câteva secunde mai târziu, focul se stinse dintr-odată, lăsând în urmă o mână de cenuşă împrăştiată peste cămaşa de zale înnegrite.

Sabriel scoase sabia din grămăjoara de scrum şi o înfipse în pământ. Lama străpunse cu uşurinţă lutul moale, rămânând dreaptă lângă pumnul de cenuşă peste care umbra cădea în formă de cruce. O licărire neaşteptată în zăpadă o nedumeri la început, dar pe urmă îşi aduse aminte că tânărul soldat ar fi trebuit să aibă şi un disc sau o plăcuţă de identificare.

Străduindu-se să nu-şi piardă echilibrul, se aplecă şi prinse lanţul cu un deget, ridicându-l ca să poată citi numele. Atât lanţul, cât şi discul erau însă fabricate în Ancelstierre, neputând astfel să reziste focului magic. Discul se făcu scrum înainte ca Sabriel să-l ridice în dreptul ochilor, iar lanţul se desprinse za cu za, alunecându-i printre degete ca nişte monede minuscule.

— Poate c-o să te recunoască după sabie, zise Sabriel, şi vocea ei răsună straniu în liniştea mormântală dimprejur, învăluind fiecare cuvânt într-un abur umed şi albicios. Du-te liniştit şi fără regrete, adăugă ea. Nu te uita înapoi.

Îşi urmă apoi propriul sfat şi-şi văzu de drum. În curând o cuprinse neliniştea, de data asta mult mai intensă şi mai reală, aşa că înainta încet, cu ochii în patru. Toată lumea o avertizase că Vechiul Regat e extrem de periculos, şi mai cu seamă zona de graniţă, însă toate aceste sfaturi şi adevărul din spatele lor păleau întru câtva în faţa amintirilor fericite din copilărie, petrecută împreună cu tatăl ei şi cu ceata Călătorilor. De-abia acum realiza pe de-a-ntregul adevărata dimensiune a primejdiei…

După mai puţin de un kilometru încetini ritmul şi se opri să mai arunce o privire către Piscul Despicat; raza de soare ce străpungea norii plumburii îmbrăca râpele de granit în nuanţe roşii-aurii. Sabriel se afla într-un con de umbră, şi de aceea colina însorită i se părea o destinaţie atractivă. Între timp începuse să ningă din nou şi doi fulgi de nea îi poposiră pe frunte, topindu-se în două firicele care îi inundară ochii. Sabriel clipi repetat şi firicelele firave o porniră mâi departe, lăsându-i pe obraji dâre ca de lacrimi. Cu privirea încă înceţoşată zări o pasăre de pradă – un vultur sau un uliu – înălţându-se dintre văi şi plutind lin, urmărind atent o ţintă precisă tupilată în zăpadă, probabil un şoarece de câmp sau vreo altă rozătoare.

Brusc, pasărea se repezi către fundul văii ca o piatră azvârlită de pe culmi, şi după câteva secunde Sabriel simţi cum Viaţa micii vietăţi piere într-o clipită. În acelaşi timp, simţi o străfulgerare şi mai puternică, aşa cum i se întâmpla întotdeauna în preajma trupurilor lipsite de Viaţă. Undeva, nu departe de locul unde vulturul îşi devora prada, erau mai mulţi morţi.

O trecu un fior rece, dar se uită iarăşi la dealul din depărtare. Conform hărţii lui Horyse, cărarea către Piscul Despicat trecea printr-o albie strâmtă şi adâncă dintre două maluri abrupte, şi Sabriel o identifică destul de repede, însă morţii pe care-i

simţise erau în aceeaşi direcţie. Orice sau oricine le venise de hac putea fi încă pe-acolo.

Malurile erau scăldate în lumina palidă a soarelui, umbrită din când în când de norii bătuţi de vânt, şi fata îşi dădu seama că nu mai era decât o oră sau două până la lăsarea serii. Pierduse timp preţios încercând să-i elibereze spiritul tânărului soldat, şi acum nu mai avea de ales, trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la Piscul Despicat înainte de căderea întunericului.

Mai zăbovi câteva clipe gândindu-se la ce o aştepta, după care hotărî să meargă ceva mai încet ca să fie mai atentă la drum. Înfipse beţele în zăpadă şi-şi desfăcu legăturile de la schiuri, prinzându-le apoi pe toate de-a curmezişul rucsacului. Avu grijă să le strângă bine, ca nu cumva să se repete episodul de dimineaţă din zona de instrucţie, când îi alunecaseră şi-o întrerupseseră la jumătatea vrăjii. Deşi nu erau decât câteva ore de atunci, i se părea că trecuseră săptămâni întregi sau chiar ani.

Cu rucsacul în spinare o luă la picior pe mijlocul drumului, ferindu-se de şanţurile de pe margine. Oricum, trebuia s-o apuce în curând pe o altă potecă, însă pantele abrupte şi stâncoase către culmile piscului nu păreau acoperite de zăpadă.

Drept ultimă precauţie, trase sabia lui Abhorsen din teacă, după care o băgă la loc, lăsând tăişul cam trei centimetri afară, ca s-o poată scoate repede şi uşor în caz de nevoie.

Se aşteptase să găsească leşurile în mijlocul drumului sau cel puţin aproape de margine, dar acestea se aflau mult mai departe. Erau o puzderie de urme de bocanci în zăpada bătătorită, începând din drum şi până la poteca spre pisc. Cărarea străbătea, într-adevăr, o vale mărginită de două faleze înalte, în paralel cu albia unui pârâu ce-şi avea izvoarele în amonte şi cu care se intersecta din când în când prin nişte trunchiuri de copac sau bolovani înşiraţi de-a latul apei pentru ca drumeţii

să nu se ude la picioare. Cam pe la jumătatea drumului, într-un punct unde malurile abrupte aproape că se uneau, pârâul îşi săpase o nişă îngustă lată cam de patru metri şi adâncă de nouă. Aici, călătorii fuseseră nevoiţi să construiască un pod paralel cu apa, căci de-a latul ar fi fost practic imposibil.

În acest loc îi găsi Sabriel pe ceilalţi soldaţi ai patrulei, zăcând fără vlagă pe podul din lemn de măslin sub care apa susura la adăpostul peretelui roşiatic de piatră în formă de arcadă. Erau şapte la număr, înşiraţi pe toată lungimea podului. Spre deosebire de primul, era clar cum îşi găsiseră ei sfârşitul: fuseseră pur şi simplu spintecaţi, iar când Sabriel se apropie observă că erau şi decapitaţi. Mai rău, orice… sau oricine îi omorâse le luase capetele drept trofeu – semn sigur că spiritele lor aveau să se întoarcă.

Sabia alunecă uşor din teacă. Cu mâna dreaptă încleştată pe mâner, Sabriel ocoli iute primul trup şi păşi pe pod. Pârâul prinsese gheaţă pe alocuri şi, deşi era domol şi foarte puţin adânc, era clar că soldaţii îşi căutaseră adăpost în apele sale. Apele curgătoare erau întotdeauna o bună pavăză împotriva creaturilor magiei libere, însă pârâiaşul acela amărât n-ar fi putut să-i ţină piept nici măcar unui mort mai neînsemnat. Primăvara, când zăpada de pe munte se topea, nivelul creştea atât de mult, încât podul era înghiţit cu totul de apele repezi, care le treceau drumeţilor peste genunchi. Dacă ar fi avut noroc de anotimp, poate că ar fi supravieţuit, sărmanii.

Sabriel oftă scurt, gândindu-se cât de repede vine Moartea câteodată, mai cu seamă pentru aceşti şapte soldaţi. Acum erau vii, şi-n secunda următoare căzuseră răpuşi la pământ, în ciuda tuturor eforturilor şi a faptului că nu-şi pierduseră speranţa nici măcar în ultimul moment. Sabriel fu cât pe ce să cedeze ispitei oricărui necromant, să tragă o mână din teancul de cărţi pe care natura i-l

oferea, să le amestece bine şi-apoi să le împartă din nou, căci îi stătea în putere să-i aducă iarăşi la Viaţă pe acei tineri, să-i facă să trăiască din nou, să râdă din nou, să iubească…

În lipsa capetelor, însă, nu putea decât să-i aducă înapoi ca „ajutoare”, un termen înjositor folosit de necromanţii magiei libere pentru a-şi denumi slugile servile, spirite reînviate ale morţilor, care nu mai păstrau aproape nimic din conştiinţa lor anterioară, supunându-se întru totul noilor stăpâni. Fie că erau pur şi simplu nişte cadavre însufleţite ori că luau forma mai avansată a ajutoarelor-spirit – atunci când numai sufletul era trezit la Viaţă – erau nişte servitori ascultători şi utili.

Sabriel se încruntă gândindu-se la ajutoarele-spirit. Orice necromant cât de cât priceput ar fi fost în stare să dea naştere unor asemenea slugi din capetele celor morţi de curând. La fel, neavându-le, Sabriel nu putea să oficieze ritualurile de trecere şi să le elibereze sufletele. Tot ce putea face era să trateze măcar trupurile lor cum se cuvine, curăţând astfel şi podul ca să poată trece apoi mai lesne. Amurgul se apropia cu paşi repezi şi în tunelul stâncos se întunecase deja de-a binelea, însă Sabriel hotărî să ignore vocea conştiinţei care-i şoptea întruna să-i lase în plata Domnului şi să iasă odată la lumină, sus pe culme.

Întunericul se lăsase deja peste vale până să apuce să-şi termine treaba. Târâse afară, pe rând, toate trupurile, aşezându-le la câţiva metri mai încolo pe cărare, aliniate unul lângă altul cu săbiile înfipte în dreptul gâtlejurilor retezate. Negura era atât de deasă, încât fu nevoită să apeleze la magie ca să mai aprindă puţin noaptea, şi îndată o stea aurie îi licări deasupra capului, plutind palidă şi uşoară şi luminându-i calea înainte să se stingă de tot.

Fusese o vrajă simplă, însă nu la fel şi consecinţele ei, căci n-apucă bine să se depărteze

de trupurile soldaţilor, când o lumină puternică se aprinse brusc în celălalt capăt al podului, ca un fel de răspuns la luminiţa ei. Scânteia orbitoare se transformă apoi în tăciuni aprinşi, formând în aer trei simboluri magice ce străluceau intens în întuneric. Pe două le recunoscu, însă înţelesul celui de-al treilea îi rămase nedesluşit. Ştia că împreună poartă un mesaj, pe care avea să-l descifreze cu ajutorul celorlalte două.

Trei dintre soldaţi păreau cunoscători într-ale Legământului, şi Sabriel bănui că erau magi. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ar fi trebuit să aibă însemnul Legământului pe frunte. Îşi aminti că unul dintre ei era chiar ultimul din şir şi că era singurul neînarmat, mâinile sale fiind încleştate de stâlpul podului. Mai mult ca sigur, simbolurile acestea îi ascundeau mesajul.

Sabriel îşi atinse însemnul de pe frunte şi-apoi puse mâna pe stâlpul podului. Simbolurile se aprinseră iarăşi, după care se stinseră la fel de iute. Auzi apoi o voce de nicăieri, aproape de ureche. Era glasul răguşit de spaimă al unui bărbat, desprins din gălăgia infernală din fundal, în care ţipetele şi urletele soldaţilor se amestecau cu zăngănitul metalic al săbiilor.

— A fost un mort de rang înalt! Ne-a atacat din spate, dinspre Zid. N-am putut face cale-ntoarsă. Avea slugi, ajutoare, un mordicant chiar! Sunt sergentul Gerren. Spune-i colonelului…

Orice ar fi vrut să-i transmită colonelului, a luat cu el în Moarte. Sabriel rămase nemişcată timp de câteva secunde, cu auzul încordat, ca şi cum se aştepta să mai audă ceva. Respiră adânc când simţi că i se face rău şi că o încearcă o uşoară senzaţie de greaţă. În pofida cunoştinţelor ei avansate despre morţi şi despre Moarte, nu mai auzise niciodată şi nici nu mai văzuse pe nimeni murind sub ochii ei. Se obişnuise de mult cu efectele şi grozăviile Morţii, însă să fii martor direct la evenimentul în sine era cu totul altceva.

Atinse iar stâlpul podului, de data asta doar cu un deget, şi simţi din nou simbolurile Legământului fremătând în bucata de lemn. Mesajul sergentului Gerren avea să rămână înăuntru mult timp de-acum încolo, şi orice mag îl va putea asculta oricând doreşte, până ce lemnul va fi mâncat de vreme, iar podul înghiţit de ape.

Sabriel respiră adânc de câteva ori ca să-şi liniştească stomacul şi pe urmă mai ascultă mesajul o dată.

Aşadar, unul dintre morţii dezlegaţi se întorsese în lumea celor vii. Împotriva acestor creaturi jurase tatăl ei să lupte cu orice preţ, încercând să le întoarcă unde le era locul. Sabriel era aproape sigură că această intruziune şi dispariţia lui Abhorsen erau cumva legate între ele.

Mesajul se făcu auzit pentru a doua oară, şi Sabriel îl ascultă cu atenţie. Când vocea se stinse, fata îşi înăbuşi lacrimile şi o luă în sus pe cărare, lăsând podul şi morţii în urmă şi începând să urce către Piscul Despicat şi Piatra de Legământ crăpată în două.

Valea adâncă se mai lărgise acum, şi pe cerul senin de deasupra stelele licăreau în noapte. Vântul se înteţi pe neaşteptate, alungând norii de iarnă către vest şi dezvăluind luna nouă, care îmbrăcă pământul nins în jocuri de umbre şi lumini cu rotunjimile ei strălucitoare.

CAPITOLUL CINCI

Deşi cărarea era din ce în ce mai abruptă şi mai anevoioasă, nu era mai mult de-o jumătate de oră de mers până la platoul din vârful Piscului Despicat. Vântul era ceva mai puternic acum şi împrăştiase deja toţi norii, oferindu-i lunii întregul peisaj nocturn. Cu toate astea, în lipsa lor se lăsase frigul binişor.

Sabriel se gândi iar la o vrajă ca să se mai încălzească, dar era extenuată după atâta drum, şi puţinele minute de căldură nu prea meritau efortul. Se opri şi-şi puse o haină de ploaie de molton primită de la tatăl ei cu ceva timp în urmă. Era mult prea mare pentru ea şi destul de uzată, aşa că trebui s-o strângă zdravăn cu banduliera şi cureaua de care era atârnată sabia, dar cel puţin Sabriel era ferită astfel de vântul tăios.

După ce se mai încălzi puţin, îşi reluă urcuşul pe ultima porţiune şerpuitoare, atât de abruptă, încât drumeţii săpaseră un fel de trepte în granitul vârtos, care acum erau ciobite şi sfărâmicioase, gata să-i alunece de sub picioare.

Riscul să se prăvălească înapoi în râpă era mare, dar Sabriel ajunse în vârf, fără să-şi dea seama. Cu capul plecat, ochii ei căutau cu disperare, la lumina lunii, următoarea crestătură solidă, dar până să realizeze că treptele se terminaseră, piciorul ei era deja în aer.

Ajunsese, aşadar, pe culmea Piscului Despicat. În faţă se vedea o coamă îngustă pe care toate pantele abrupte din jur se adunau într-un platou restrâns, cu o mică depresiune în mijloc. Aici, zăpada se adunase sub forma unui trabuc umflat, ce strălucea puternic în lumina lunii, contrastând cu roşeaţa intensă a granitului din fundal. Nu era niciun copac şi nici urmă de vegetaţie, dar exact în

mijlocul mormanului de zăpadă se înălţa o stâncă cenuşie care arunca o umbră prelungă pe granitul luminat de lună. Era de trei ori mai înaltă decât Sabriel şi dublă ca volum, şi-i păru intactă de la distanţă. Când se apropie însă, zări crăpătura neregulată care o despărţea în două părţi perfect egale.

Nu mai văzuse niciodată o Piatră de Legământ, dar ştia că trebuie să semene cu Zidul, cu simboluri magice alunecând ca argintul viu pe suprafaţa tocită, prinzând formă şi-apoi făcându-se nevăzute numai ca să apară din nou, într-o poveste fără sfârşit ce istorisea începuturile lumii.

Zări, într-adevăr, simboluri magice, însă toate erau nemişcate, încremenite ca zăpada dimprejur. Însemne moarte, care formau inscripţii fără sens gravate în piatră.

Nu se aşteptase la aşa ceva, însă abia acum îşi dădu seama că nu luase în calcul toate posibilităţile. Pusese crăpătura pe seama unui fulger năprasnic sau a vreunui alt fenomen al naturii, uitând de lecţiile învăţate nu de mult. Numai o forţă extrem de puternică şi animată de magie liberă putea spinteca o Piatră de Legământ.

Se apropie şi mai mult, simţind cum teama îi dă târcoale ca o durere surdă de măsea ce anunţă chinuri cumplite. Vântul bătea mai tare pe culme, pătrunzându-i fetei pe sub haină; se gândi la tatăl său, a cărui imagine o făcu să-şi aducă aminte de unele pagini din *Cartea morţilor* şi de poveştile de groază auzite de la colege în întunericul dormitorului, departe de Vechiul Regat. O cuprinse frica de-a binelea, dar reuşi să-şi alunge gândurile negre şi mai făcu câţiva paşi înspre piatră.

Din loc în loc, însemnele nemişcate erau acoperite de nişte pete negre care în lumina lunii păreau mate, şi numai când le privi de aproape reuşi să desluşească ce erau.

O trecu un fior rece când constată că era sânge uscat şi se dădu câţiva paşi înapoi, mai-mai să cadă

pe spate în zăpadă. Nu mai avea acum nicio îndoială, ştia exact cum se crăpase piatra şi de ce ploaia sau ninsoarea nu spălaseră urmele închegate. Nimeni şi nimic n-aveau să le mai şteargă vreodată.

Şi asta pentru că sângele era al unui mag ce fusese sacrificat pe piatră de un necromant care voia fie să pătrundă el însuşi în Moarte, fie să ajute un spirit mort să reintre în lumea celor vii.

Pradă unei nelinişti crescânde, Sabriel îşi muşcă buza de jos până la sânge, încercând să schiţeze însemne ale Legământului cu mâini tremurânde, fără să reuşească însă să le finalizeze. Vraja pentru un astfel de sacrificiu era în ultimul capitol din *Cartea morţilor,* pe care şi-l amintea acum în cele mai mici detalii. Era unul dintre multele lucruri din cartea groasă cu coperte verzi pe care crezuse că le-a uitat – sau pe care fusese obligată să le uite. Numai un necromant foarte puternic o putea folosi, şi numai unul cu intenţii dintre cele mai necurate ar fi îndrăznit s-o facă. Dar cum răul naşte rău, la fel poate să pângărească locurile prin care bântuie sau să atragă alte nenorociri…

— Încetează odată cu prostiile astea! se dojeni ea cu voce tare, sperând să-şi alunge din minte toate aceste închipuiri.

Era întuneric, vântul bătea cu putere şi se făcea din ce în ce mai frig, iar ea nu se putea hotărî dacă să rămână acolo peste noapte şi să-şi cheme călăuza sau s-o ia într-o direcţie oarecare, în speranţa că va găsi un loc ceva mai ferit.

Partea proastă era că această călăuză sălăşluia în celălalt Tărâm, aşa încât trebuia să intre în Moarte ca s-o cheme şi să poată vorbi cu ea, însă nu prea mult. Ar fi fost foarte simplu să treacă Dincolo chiar aici, lângă piatră, căci sacrificarea magului crease un portal semipermanent între cele două lumi, ca o uşă rămasă întredeschisă. Dar cine ştie ce pândea în întuneric, ascuns în apele râului îngheţat…

Rămase locului un minut, tremurând din toate încheieturile şi ascultând concentrată, ca un animal care simte cum prădătorul îi dă târcoale. Răsfoi în minte paginile *Cărţii morţilor,* încercând să-şi aducă aminte şi de nenumăratele ore petrecute în turnul dinspre nord alături de magistra Greenwood, învăţând despre magia Legământului.

Cântărind lucrurile mai pe îndelete, se hotărî în cele din urmă să nu înnopteze acolo. Era mult prea înspăimântată să poată dormi liniştită atât de aproape de piatră. Cu toate astea, de aici ar fi reuşit să-şi cheme călăuza imediat şi, cu cât mai repede ajungea la casa tatălui său, cu atât mai iute putea să-i vină în ajutor, aşa încât compromisul era singura cale. Magia Legământului avea s-o apere pe cât posibil, iar ea va intra în Moarte cu ochii-n patru, îşi va chema călăuza, va afla încotro s-o apuce şi va ieşi la fel de iute cum a intrat. Mai iute, dacă se poate.

Zis şi făcut. Îşi dădu jos schiurile şi rucsacul, ciuguli repede nişte fructe uscate şi o bucată de zahăr ars să mai prindă putere, după care se aşeză într-o poziţie confortabilă, să se poată concentra mai bine.

Îndată ce înghiţi caramelul, care i se tot lipea de dinţi, Sabriel trecu la treabă. Schiţă în minte simbolurile Legământului – cele patru însemne stacojii care împreună formau colţurile unui romb ce avea s-o protejeze împotriva oricărei vătămări, dar mai cu seamă împotriva forţelor magiei libere. Ţinu simbolurile vii în minte, fixându-le în timp şi separându-le apoi de fluxul fără sfârşit al magiei, după care îşi scoase sabia şi trasă în zăpadă conturul ascuţit, cu vârfurile îndreptate către cele patru puncte cardinale. La fiecare colţ elibera simbolul din minte şi-i dădea drumul în palmă, lăsându-l apoi să alunece pe tăişul săbiei până în pământ, unde se unea cu cel dinainte printr-o dâră luminoasă care le aprindea şi pe celelalte.

Ultimul fu colţul dinspre miazănoapte, cel mai aproape de piatra crăpată. Probabil că tocmai de aceea era cât pe ce să se stingă. Sabriel trebui să închidă ochii şi să-şi folosească toată puterea ca să-l facă să alunece de pe sabie în solul îngheţat. Dar, chiar şi aşa, lumina lui era infinit mai slabă decât a celorlalte trei, licărind palid în noapte fără să topească zăpada pe de-a-ntregul.

Sabriel hotărî să nu-i dea atenţie, potolindu-şi senzaţia de greaţă care-i umpluse gura de un gust amar, în timp ce trupul ei firav zvâcnea necontrolat, luptându-se cu însemnul îndărătnic. Ştia prea bine că simbolul dinspre miazănoapte e slăbit, însă aceeaşi linie aurită îl lega de celelalte, formând un romb perfect cu simboluri luminate în vârfuri, chiar dacă unul pâlpâia nevolnic în zăpada întărită. Nu putea face mai mult decât atât. Vârî sabia în teacă, îşi scoase mănuşile şi duse iute mâna la bandulieră, numărând clopoţeii cu degetele aproape încremenite de frig.

— Ranna, rosti Sabriel cu voce tare, prinzând în palmă primul clopoţel, cel mai mic dintre toate.

Ranna, Mesagerul Somnului, al cărui sunet molcom şi dulceag era urmat de liniştea eternă şi deplină.

— Mosrael.

Acesta era cel de-al doilea clopoţel, cu clinchetul ceva mai aspru şi zglobiu. Mosrael era Deşteptătorul, şi Sabriel tare se temea să-l folosească, căci sunetul său era ca un balansoar care-l afunda pe cel ce-l folosea şi mai adânc în Moarte, aducându-l pe ascultător înapoi la Viaţă.

— Kibeth, adăugă ea.

Kibeth era Hoinarul, şi sunetele lui erau adesea diferite. Era un clopoţel ciudat şi greu de folosit. Avea puterea să dea morţilor libertatea de mişcare sau îi putea ajuta să treacă de următoarea poartă. Mulţi necromanţi îşi prinseseră nu o dată urechile cu năzdrăvanul Kibeth, ajungând prin locuri nedorite.

— Dyrim.

Un clopoţel plăcut auzului, cu tonuri clare şi melodioase. Dyrim era vocea pierdută adeseori de cei duşi, însă putea la fel de bine să amuţească cât ai clipi o limbă mult prea slobodă.

— Belgaer, continuă Sabriel înşiruirea.

Alt clopoţel năstruşnic, care suna numai când poftea el. Belgaer era Cugetătorul, clopoţelul pe care cei mai mulţi necromanţi se fereau să-l folosească, căci putea dărui independenţă raţiunii, memorie intactă şi multe alte lucruri pe care numai o fiinţă vie le avea. Mânuit însă de cine nu trebuie, putea, de asemenea, să le facă pe toate să dispară.

— Saraneth, rosti ea mai departe.

Clopoţelul cu sunetul cel mai jos şi mai profund, sunetul puterii. Saraneth era Temnicerul, cel care-i încătuşa pe morţi, supunându-i voinţei celui care-l mânuise.

Ajunse, în sfârşit, la ultimul şi cel mai mare dintre clopoţei, care îi păru mai rece chiar decât propriile degete, îngheţate bocnă, în ciuda îmbrăcătorii de piele menite să-l amuţească.

— Astarael, cel plin de durere, şopti Sabriel.

Astarael era Persecutorul, ultimul clopoţel de pe bandulieră. Folosit cum se cuvine, îi alunga în negurile Morţii pe toţi cei care-l ascultau, inclusiv pe cel care suna.

Sabriel rămase un timp cu mâna în aer, atingându-l prima dată pe Ranna, după care se răzgândi şi-şi încleştă degetele pe Saraneth. Desfăcu învelitoarea cu mare grijă şi-l scoase, moment în care limba eliberată din strânsoare atinse uşor pereţii metalici, producând un sunet greoi şi prelung, ca mormăitul unui urs hoinar.

Lăsând mânerul liber, Sabriel prinse iute limba cu podul palmei stângi, ca nu cumva să mai sune şi-a doua oară. Cu mâna liberă scoase sabia din teacă şi-o ridică în poziţie de apărare. Simbolurile Legământului prinseră Viaţă dintr-odată pe tăişul lunecos, strălucind în lumina lunii. Sabriel le

studie atentă câteva clipe, căci uneori se mai strecurau printre ele tot soiul de semne prevestitoare. La început nu zări decât nişte desene ciudate pe lama ascuţită, dar îndată acestea se transformară într-o inscripţie pe care Sabriel o ştia prea bine. Îşi plecă capul înainte, pregătindu-se să treacă pragul Morţii.

Inscripţia apăru din nou, de data asta uşor modificată, însă Sabriel nu mai apucă s-o vadă. „Pe Abhorsen îl slujesc, pe cei morţi îi căsăpesc".

Acestea erau cuvintele ştiute de Sabriel. Acum însă aveau şi o continuare: „Clayrul m-a văzut, Ziditorul m-a făcut, Regele m-a ostoit şi Abhorsen m-a primit".

Cu ochii închişi, Sabriel simţea din ce în ce mai aproape pragul dintre Viaţă şi Moarte. Vântul o mâna de la spate, învăluindu-i spatele într-o adiere curios de caldă, iar luna o scălda în lumina ei strălucitoare şi fierbinte ca razele soarelui. Simţea în faţă răcoarea încremenită a Morţii şi când deschise ochii zări negura cenuşie de Dincolo.

Cu un efort al voinţei, spiritul ei trecu, în sfârşit, pragul, cu sabia şi clopoţelul pregătite. Trupul ei lumesc deveni dintr-odată rigid în mijlocul rombului luminat, şi o ceaţă deasă apărută de nicăieri îi împresură gleznele, desfăcându-se în mii de pâlcuri spiralate. Mâinile şi faţa prinseră promoroacă, în timp ce simbolurile din colţuri pălălăiau necontenit. La un moment dat, trei dintre ele se potoliră ca la un semn, numai cel dinspre miazănoapte se aprinse brusc, ca o vâlvătaie, pentru ca mai apoi să se stingă de tot.

Curenţii râului erau destul de puternici, dar Sabriel reuşi să le ţină piept fără să bage de seamă frigul, concentrată cum era să scruteze împrejurimile ca să preîntâmpine eventualele capcane sau ambuscade. Portalul ăsta către Moarte părea destul de liniştit. Nu se auzea decât vuietul prelung al cascadei de dincolo de cea de-a Doua Poartă. Nici pomeneală de zgomot de paşi prin

apă, de bolborosiri sau de clipociri suspecte sau alte astfel de scâncete înfundate. Nu tu arătări negre şi diforme, nici siluete tăiate în umbră care să te pândească din cotloanele întunecoase.

Nemişcată, Sabriel îşi mai aruncă o dată ochii de jur împrejur, după care băgă sabia înapoi în teacă şi începu să se scotocească prin buzunarele pantalonilor de lână. Saraneth se afla încă în mâna ei stângă, gata să-i asculte porunca. Schiţă în aer cu mâna dreaptă conturul unei bărcuţe de hârtie care căpătă formă îndată ce fata îşi deschise larg palma. De un alb imaculat, delicată şi lucitoare în lumina difuză, mica ambarcaţiune avea la prova o pată minusculă, dar perfect rotundă, o picătură de sânge de la degetul lui Sabriel.

Ţinând-o în echilibru, fata o ridică în dreptul buzelor şi suflă cu putere, ca şi cum ar fi vrut să facă o pană să-şi ia zborul. Asemenea unui planor, bărcuţa se desprinse din palma ei şi ateriză în apă, înghiţită de curenţi. Sabriel o privi cu respiraţia întretăiată, răsuflând în sfârşit uşurată când aceasta reapăru dreaptă din adâncuri, înfruntând valurile şi lăsându-se dusă de curenţi. În câteva clipe o pierdu din vedere, purtată către cea de-a Doua Poartă.

Era a doua oară când lansase o asemenea bărcuţă în râul Morţii. Tatăl ei o învăţase cum să le facă, dar o avertizase să le folosească cu mare cumpătare. În niciun caz mai mult de trei la fiecare şapte ani – îi spusese el –, altminteri preţul ce trebuia plătit avea să fie mult mai mult decât o simplă picătură de sânge.

Nefiind prima dată când făcea o astfel de vrajă, Sabriel ştia la ce să se aştepte. Cu toate astea, când vuietul din spatele celei de-a Doua Porţi se potoli timp de vreo zece sau douăzeci de minute – sau poate patruzeci chiar, căci timpul altfel se măsoară şi se scurge în Tărâmul de Dincolo – îşi scoase iarăşi sabia şi-l apucă pe Saraneth de mâner, lăsându-i limba slobodă, ca să-şi facă datoria. Vuietul porţii se liniştise dintr-un singur motiv:

cineva… sau ceva… făcea cale-ntoarsă din străfundurile Morţii, dornic să revină printre vii.

Sabriel nădăjduia să fie cel pe care-l invitase trimiţând solul de hârtie.

CAPITOLUL ŞASE

Magie de Legământ pe creasta Piscului Despicat. Ce momeală mai bună putea exista pentru creatura care sălăşluia în peşterile de la poalele colinei, nu mai departe de doi kilometri către vest de Piatra de Legământ?

Fusese odinioară om sau cel puţin asemenea unei fiinţe umane, atât timp cât trăise sub razele soarelui. De-a lungul veacurilor petrecute cutreierând apele îngheţate ale Morţii îşi pierduse însă orice urmă de trăsătură omenească, luptându-se din răsputeri cu vârtejurile râului, dând dovadă de o dorinţă neostoită de a reveni printre cei vii. Cât fusese în Viaţă, nici măcar nu bănuise câtă forţă zace în el, până ce, într-o bună zi, o suliţă ricoşă dintr-o stâncă şi-i perforă gâtul, lăsându-i numai câteva minute de zvâcnituri spasmodice înainte să-şi piardă suflarea.

Printr-un efort nemaivăzut reuşise cumva ca, timp de trei sute de ani, să nu alunece dincolo de a Patra Poartă, prinzând astfel puteri nebănuite şi deprinzându-se puţin câte puţin cu Moartea şi cu regulile ei. Se hrănea cu spirite mai slabe, având grijă să nu stea în calea celor mai în putere decât el. Însă, orice ar fi făcut, scopul său era să rămână viu. Şansa îi surâse, într-un sfârşit, când un spirit dintre cele puternice evadase de dincolo de cea de-a Şaptea Poartă, străbătându-le valvârtej pe toate celelalte, până la pragul către lumea viilor, pe care-l trecu la fel de grăbit. Sute de alţi morţi îl urmaseră, şi atunci se alătură şi el gloatei. Totul se petrecuse într-o harababură de nedescris şi la fiecare prag îi aştepta câte un paznic, însă, profitând de confuzia generală, reuşi să se strecoare neobservat, trecând în cele din urmă pragul către Viaţă.

Găsi destule trupuri în locul pe unde se întâmplase să iasă, aşa că nu-i fu greu să-şi însuşească unul şi-apoi să fugă mâncând pământul, cât mai departe. Nu trecu mult şi dădu peste peşterile întunecate, unde-şi avea acum sălaşul. Ba îi veni chiar şi năstruşnica idee de a-şi lua un nume, aşa că îşi zise Thralk. Un nume simplu, masculin, şi deloc greu de pronunţat cu gura lui pe jumătate descompusă. Thralk nu-şi mai aducea aminte dacă în Viaţa anterioară fusese bărbat sau femeie, însă asta nici nu mai conta, căci noul său trup era cel al unui bărbat.

Îşi alesese numele expres ca să bage frica în cele câteva sătucuri rămase în zona de graniţă, pe care le prăda după bunul plac, hăituindu-i pe localnici şi asigurându-şi astfel rezerva de energie necesară pentru a supravieţui în Moarte.

Zări din nou vâlvătaia de pe Piscul Despicat, simţind vibraţia curată şi puternică a Legământului, însă ghici îndată că vraja n-are să reziste prea mult. Forţa magiei îl speria de-a binelea, însă lipsa de deprindere a celui ce-o exercita avu darul să-l mai liniştească puţin, mai ales la gândul că numai un trup viguros şi tânăr putea susţine aşa o intensitate. Thralk decise că trebuie să aibă trupul fraged cu orice preţ. Avea nevoie de acea energie să-şi pună sângele în mişcare şi să-şi asigure rezerva trebuincioasă pentru când va trece pragul înapoi în Moarte. Aşa se face că, în cele din urmă, lăcomia învinse frica şi Thralk îşi părăsi ascunzişul întunecos şi umed, apucând poteca abruptă şi fixând mereu piscul cu ochii bulbucaţi şi mâncaţi de vreme peste care nici pleoape nu mai avea.

Sabriel îşi zări călăuza de departe, la început ca o rază prelungă ce plutea înspre ea deasupra apelor învolburate, iar apoi, când dâra se opri la câţiva metri distanţă, ca o siluetă difuză ce căpăta treptat

formă omenească şi se apropia cu braţele deschise în semn de bun venit.

— Sabriel! o întâmpină forma.

Avea un glas înfundat şi neclar, ca şi cum vorbele ar fi fost rostite de la mare distanţă şi parcă nu din gura ei. Îi simţi însă căldura din voce, aşa că nu se nelinişti. Abhorsen nu-i explicase niciodată cine e această prezenţă radiantă şi nici ce hram poartă, dar fata avea sentimentul că ştie deja. Nu-i mai ceruse ajutorul decât o dată, când avusese prima menstruaţie.

Educaţia sexuală era aproape inexistentă în programa Colegiului Wyverley, iar dacă se făcea era adresată exclusiv elevelor de la cincisprezece ani în sus. Sigur că ele mai şuşoteau pe ascuns, inventând tot felul de poveşti, niciodată la fel, deseori cu intenţia să-şi bage colegele în sperieţi. Niciuna dintre prietenele lui Sabriel nu era cu mult mai mare decât ea, aşa că toate ajunseră la vârsta pubertăţii cam în acelaşi timp, iar ea, înspăimântată şi disperată de ceea ce i se întâmpla, decise să treacă pragul Dincolo. Tatăl ei îi arătase cum să facă bărcuţa de hârtie şi-i explicase că duhul astfel chemat îi va răspunde la toate întrebările şi-o va proteja – ceea ce se şi întâmplase. Spiritul strălucitor îi lămuri toate nedumeririle şi-i explică şi multe alte lucruri pe lângă, şi vorbiră îndelung, până ce Sabriel fu nevoită să se întoarcă înapoi în lumea celor vii.

— Bună, mamă, zise Sabriel, vârând sabia în teacă şi prinzând limba lui Saraneth cu degetele.

Călăuza nu o salută, dar asta nu era deloc neobişnuit, căci în afară de a pronunţa numele lui Sabriel nu putea decât să răspundă la întrebări. Fata nu era sigură dacă prezenţa luminoasă era chiar spiritul mamei sale – ceea ce era destul de puţin probabil –, sau pur şi simplu o forţă magică lăsată de ea în urmă ca s-o protejeze.

— Nu am foarte mult timp, continuă Sabriel. Aş vrea să te întreb despre… despre toate, de fapt…

dar deocamdată trebuie să aflu cum ajung cel mai repede din Piscul Despicat la casa tatălui meu… Adică, pardon, vreau să zic la Colina Barhedrinului.

Spiritul încuviinţă tacit şi-apoi vorbi. Cuvintele ei bolovănoase căpătau formă în mintea fetei, descriindu-i povestea în imagini vii pe care Sabriel le putea vizualiza ca pe nişte amintiri plăcute dintr-o călătorie.

— Ia-o mai întâi către nord. Urmează apoi coama ce coboară până în fundul văii, şi nu uita să priveşti mereu cerul… Va fi senin, fără pic de nor. Caută steaua roşie, strălucitorul Uallus. Ai să-l găseşti aproape de orizont, cam la trei degete la est de miazănoapte. Urmează-l până la poteca piezişă ce uneşte malul de sud-vest cu cel de la nord-est, şi ţine drumul înspre nord cam un kilometru jumătate. Atunci ar trebui să dai peste o piatră de hotar în spatele căreia ai să vezi o Piatră de Legământ. Îndărătul ei porneşte o cărare ce duce la Stâncile Semeţe aflate imediat la nord. Mergi pe cărarea asta până la capăt, ea te va duce direct la o poartă în peretele stâncilor, pe care ai s-o deschizi cu ajutorul lui Mosrael. Dincolo se cască un tunel care urcă domol către vârfuri şi dă în Podul lui Abhorsen. Casa pe care o cauţi e chiar la capătul acestui pod. Mergi în pace, copilă, şi nu te opri sau nu zăbovi pentru nimic în lume!

— Mulţumesc, zise Sabriel îngândurată. Ai putea să-mi mai…

Se opri însă la jumătatea întrebării, căci spiritul matern îşi ridică brusc braţele către cer, ca şi cum şi-ar fi ieşit din fire şi strigă:

— Du-te odată, hai!

În acelaşi timp, Sabriel simţi cum rombul protector din jurul trupului ei lumesc palpită şi devine din ce în ce mai vlăguit, avertizând-o parcă, şi abia atunci îşi dădu seama că simbolul dinspre miazănoapte se stinsese. Cât ai clipi, se întoarse pe călcâiul stâng şi-o luă la fugă în direcţia opusă,

către pragul dintre cele două tărâmuri, cu sabia scoasă iar. Curentul o trăgea înapoi parcă dinadins, încleştându-i-se de glezne, însă fata îl birui cu încăpăţânarea-i caracteristică. Odată ajunsă la portal, îşi forţă spiritul să treacă dincolo cu toată puterea rămasă, reunindu-se în sfârşit cu trupu-i înfrigurat.

Nu trecu mai mult de o secundă până să-şi vină în fire, simţind din nou gerul năprasnic care parcă-i îngheţase până şi mintea. Zări apoi cu stupoare creatura odioasă care tocmai păşea în interiorul rombului peste simbolul stins dinspre miazănoapte, gata s-o cuprindă cu braţele-i putrezinde, cu o gură imensă căscată în gol şi duhnind a hoit.

Thralk fusese foarte bucuros să vadă că rombul nu e întregit şi, mai cu seamă, că magul pe care trebuia să-l apere e transpus în Moarte. Îşi făcuse ceva griji din cauza săbiei, dar bruma cu care era acoperit tăişul şi vederea lui deloc de invidiat îl împiedicară să observe simbolurile aprinse ce dănţuiau pe sub pojghiţa de gheaţă. La fel se întâmplă şi cu clopoţelul din mâna ei stângă, care-i păru un bulgăre de zăpadă sau un simplu ţurţure. Thralk se simţi extrem de norocos văzând toate acestea, mai ales că Viaţa ce palpita în trupul victimei părea fragedă şi sănătoasă. Se trase, aşadar, mai aproape, întinzându-şi braţele schiloade către gâtul ei.

Exact în momentul când degetele lui lipicioase aproape că-i atinseră pielea, Sabriel deschise ochii şi, fără să mai stea pe gânduri, execută lovitura care-i adusese locul doi la lupte. Întinse braţul cu sabia drept în faţă, de-ai fi zis că tăişul e una cu mâna, şi, cu o zvâcnitură a încheieturii, îi împunse gâtlejul cu aşa o putere, încât lama pătrunse douăzeci de centimetri dincolo de ceafă.

Thralk urlă ca apucat, agăţându-se de sabie şi smucind-o nervos ca să se elibereze, dar la atingerea tăişului ţipă iar ca din gură de şarpe,

simţind arsura simbolurilor magice. Scântei albroşietice îi ţâşniră atunci dintre degetele încleştate pe lama lucitoare, dându-i a înţelege cu cine are de-a face.

— Abhorsen! bâigui el cu o voce gâtuită, prăbuşindu-se pe spate, în timp ce Sabriel răsuci tăişul în rană dintr-o singură mişcare.

Trupul mort pe care Thralk îl poseda începea deja să se resimtă, căci simbolurile îi ardeau carnea fără milă, anchilozându-i încheieturile şi-aşa slăbite şi pe jumătate putrezite. În curând, gâtul îi fu cuprins de flăcări, dar asta nu-l împiedică să vorbească, sperând astfel să-i distragă atenţia, în timp ce spiritul său se lupta să abandoneze trupul vlăguit, asemenea unui şarpe care-şi leapădă pielea şi se retrage apoi la culcuşul său în noapte.

— Abhorsen! Nu mă omorî! Am să te servesc, am să te măresc, îţi voi fi ajutor credincios… Cunosc şi pe alţii ca mine, mai mult morţi decât vii… O să te ajut să prinzi pe cine vrei, am să-i ademenesc pentru tine…

Suspinele piţigăiate îi fură însă curmate de clinchetul profund al lui Saraneth, întocmai cum sunetul gros al unui cimpoi biruie ţipetele pescăruşilor. Cântul umplu noaptea neagră, răsunând în aer mult timp după aceea, şi Thralk simţi cum îl înşfacă şi-l poartă în Moarte tocmai când spiritul său era pe punctul de a se separa de trup, pregătindu-se să dea bir cu fugiţii. Sunetul prelung îl legă, aşadar, de corpul acum paralizat, supus la rându-i celei ce sunase. ÎI cuprinse o furie nebună şi încercă să se împotrivească, dar totul era în zadar, şi asta nu făcu decât să-l enerveze şi să-l înspăimânte şi mai tare. Ecoul era pretutindeni, pătrunzându-i măruntaiele şi noaptea ce-l învăluia, iar Thralk ştia prea bine că nu mai e cale de întoarcere: melodia îi va răsuna în urechi pe veci.

Sabriel îl privea zvârcolindu-se, jumătate afară din trup, jumătate prizonier în carnea fetidă din care sângele se scurgea şiroaie, formând bălţi mari

şi negre pe zăpada cenuşie. Încăpăţânat, spiritul său încercă să vorbească din nou prin gura leşului, dar în van. Sabriel s-ar fi dus după el în Moarte, unde l-ar fi putut descoase cu ajutorul lui Dyrim, dar era mult prea aproape de piatra despicată, care-i dădea o senzaţie constantă de nelinişte şi teamă, ca atunci când simţi atingerea rece a unei nestemate pe pieptul golaş. Cuvintele călăuzei îi răsunară iar în minte: „Nu te opri şi nu zăbovi pentru nimic în lume!”

Îşi înfipse sabia în ţărână şi-l puse pe Saraneth la locul lui pe bandulieră, desfăcându-l pe Kibeth cu amândouă mâinile. Simţind primejdia, furia lui Thralk se transformă într-o spaimă cumplită, căci, după veacuri de chinuri şi fugă, ştia că venise, în sfârşit, vremea să cunoască Moartea adevărată.

Sabriel îşi luă o poziţie defensivă, ţinându-l pe Kibeth cu amândouă mâinile, ceea ce era destul de ciudat. Clopoţelul părea că stă să se crape între palmele ei strânse, dar fata ştia foarte bine ce are de făcut. ÎI aplecă înainte şi-napoi, descriind în aer un simbol ciudat care semăna cu cifra opt. Deşi aparţineau aceluiaşi instrument, sunetele care se făcură auzite în secunda următoare erau foarte diferite, formând însă împreună acorduri vesele de marş, o melodie antrenantă, ca de paradă.

La auzul lor, Thralk simţi cum forţe neştiute pun stăpânire pe el şi-l trag în adâncuri cu o putere extraordinară, azvârlindu-l dincolo de pragul Morţii. Se opinti cât putu şi le opuse rezistenţă, dar tot degeaba, căci ştia prea bine că nu se poate elibera. Mai ştia şi că va trebui să treacă prin toate cele Nouă Porţi şi că, odată ajuns la ultima, totul avea să se curme într-o clipă. Renunţă să se mai zbată, folosindu-şi stropul de putere rămasă ca să contureze ceea ce părea o gură în mijlocul formei sale vaporoase, o gură căscată din care se iţea o limbă vineţie ce se zvârcolea întruna.

— Blestemat să fii! horcăi el. Le voi da de ştire servitorilor lui Kerrigor! Voi fi răzbunat…

Glasul înecat şi grotesc i se curmă însă înainte să-şi termine propoziţia, căci Thralk îşi pierdu conştiinţa. Saraneth îl legase de trupul muritor, dar Kibeth era cel care-i stăpânea spiritul acum şi tot el avea să-l însoţească pe parcursul călătoriei în Moarte, până la poarta dincolo de care va înceta să mai existe. În curând, umbra mişcătoare dispăru brusc, lăsând în urmă leşul sfrijit întins în zăpadă.

Deşi reuşise să trimită înapoi în Moarte pe unul dintre cei întorşi, ultimele lui cuvinte o tulburară pe Sabriel. Fără să ştie exact de ce, la auzul numelui de Kerrigor o cuprinse instinctiv teama. Era ceva legat de numele ăsta, ceva ce ea nu-şi mai aducea aminte. Pesemne că Abhorsen îl pomenise la un moment dat, referindu-se probabil la morţii de rang înalt. Numele o înspăimânta la fel de tare ca şi piatra despicată, dat fiind că ambele erau simboluri tangibile ale unei lumi pervertite şi anapoda, o lume în care tatăl său se pierduse fără urmă şi unde ea însăşi trebuia să înfrunte cumplite primejdii.

Tuşi, simţind cum aerul rece îi inundă plămânii, şi-l puse şi pe Kibeth la loc. Sabia părea să se fi curăţat în urma focului, dar Sabriel şterse totuşi tăişul cu o cârpă înainte s-o bage înapoi în teacă. Oboseala începea să-şi spună cuvântul şi simţi c-o lasă picioarele când îşi puse rucsacul în spinare, dar ştia că nu poate să mai zăbovească, nu prin părţile acelea. Cuvintele călăuzei-mamă îi răsunau întruna în minte şi ceva înlăuntrul ei îi spunea că lucruri grave se întâmplă dincolo de Moarte, că o prezenţă puternică îşi croieşte drum către Viaţă, intenţionând probabil să folosească piatra drept intrare.

Dealul acela avusese parte de prea multă Moarte şi de prea multă magie pentru o singură noapte, iar zorii erau încă departe. Vântul adia destul de puternic şi, în curând, stelele sclipitoare şi luna gălbuie dispărură sub pătura norilor pufoşi.

Fără să mai piardă timpul, Sabriel scrută văzduhul în căutarea celor trei aştri luminoşi care formau Catarama de la Cureaua Uriaşului din Nord. Îi găsi repede, dar se opri să consulte şi harta astrologică din almanahul ei şi, pentru că nu îndrăznea să-şi mai folosească magia atât de aproape de piatră, îşi fabrică iute un fel de făclie care fumega cu un miros înţepător în timp ce flacăra şovăielnică lumina paginile învechite. Almanahul îi confirmă bănuielile: în Vechiul Regat, Catarama era înspre nord şi mai era cunoscută şi sub denumirea de Himera Matelotului. În Ancelstierre, o găseai cam la zece grade vest de miazănoapte.

Sabriel o porni, aşadar, către nord, de fapt către panta nordică a culmii, aşa cum o învăţase călăuza, căutând din priviri coama ce cobora în valea acum învăluită în întuneric. Norii se adunau pe cer din ce în ce mai groşi şi mai cenuşii, de aceea ar fi vrut să coboare înainte ca lumina lunii să se stingă de tot. Odată ajunsă în dreptul lanţului pintenat se mai linişti puţin, căci coborâşul îi păru mult mai uşor aici decât pe treptele surpate dinspre sud, deşi panta domoală promitea un drum destul de lung până jos, în vale.

Îi luă, într-adevăr, câteva ore bune până în fundul văii, un drum cu peripeţii, trânte şi spaime de tot felul, în ciuda flăcăruii magice care o însoţise neîncetat, pâlpâind firavă la numai câţiva centimetri în faţă. Mult prea slabă ca să-i uşureze coborârea într-un mod semnificativ, luminiţa o ajutase totuşi să evite o mulţime de primejdii, şi Sabriel spera în continuare să nu atragă atenţia, putând fi uşor luată drept aburi de mlaştină sau cine ştie ce licărire trecătoare. În orice caz, îi fusese extrem de folositoare când norii acaparară şi ultimul petic de cer senin.

„S-a dus şi lumina”, îşi zise Sabriel tristă privind către miazănoapte – sau cel puţin aşa spera –, sfredelind zările în căutarea lui Uallus, astrul

roşiatic. Clănţănea din dinţi şi nu putea nicicum să scape de frisoanele care-i scuturau tot corpul. Dacă se oprea din mers, gerul ar fi îngheţat-o pe loc, mai cu seamă că vântul începea iarăşi să se înteţească…

Râse nervos şi înfundat şi-şi întoarse faţa contra vântului, ca să-i simtă adierea în obraji. Era o boare rece dinspre răsărit, din ce în ce mai puternică, împrăştiind norii cât ai clipi către soare-apune. Acolo, pe primul crâmpei de cer senin dezvăluit de vânt, Sabriel îl zări, în sfârşit, pe Uallus strălucind în nuanţe sângerii. Zâmbi împăcată şi-l privi îndelung, speriată totodată de întunecimea dimprejur. O porni iute într-acolo fără să-şi ia ochii de la el, cu vocea călăuzei mereu în minte: „Nu te opri şi nu zăbovi pentru nimic în lume!”

Zâmbetul îi înflori din nou în colţul gurii când găsi poteca promisă şi, fiindcă şanţurile de pe margine erau pline-ochi cu zăpadă, îşi puse schiurile veselă şi-o luă din loc, înaintând cu spor.

Când zări, într-un sfârşit, borna kilometrică şi Piatra de Legământ din spate, orice urmă de surâs îi dispăruse de mult de pe faţă. Începuse iar să ningă şi vântul se înteţise simţitor, iar fulgii îi tot intrau în ochi, singura parte a corpului care-i rămăsese descoperită. Bocancii i se udaseră şi ei destul de tare, în ciuda unturii de oaie cu care îi dăduse. Faţa, mâinile şi picioarele aproape că îi degeraseră, de-abia se mai ţinea pe picioare şi, deşi mâncase din oră în oră, acum nu-şi mai putea descleşta defel fălcile.

Ajunsă, în sfârşit, în dreptul pietrei magice – de astă dată întreagă – din spatele micii borne, Sabriel se încumetă şi invocă o vrajă de Legământ cu ajutorul căreia să se mai încălzească. Oboseala o împiedică să menţină căldura mai mult de câteva minute, dar n-ar fi reuşit nici măcar atât fără ajutorul pietrei. Merse, aşadar, mai departe, înfruntând nămeţii şi gerul năprasnic, şi numai

îndemnul călăuzei şi senzaţia că cineva e constant pe urmele ei o mai ţineau pe picioare.

Era doar un sentiment pe care-l avea, dar, îngheţată şi secătuită de puteri cum era, se întrebă dacă nu cumva mintea îi joacă feste. Oricum, în starea în care era n-ar fi fost în stare să ţină piept decât unei închipuiri, şi poate nici acesteia, aşa că îşi văzu de drum mai departe.

„Nu te opri şi nu zăbovi pentru nimic în lume!”

Poteca din spatele pietrei era mult mai bună decât coasta către Piscul Despicat, dar ceva mai abruptă. Cei care băteau drumurile prin părţile acelea fuseseră nevoiţi să taie roca masivă şi cenuşie – mult mai rezistentă la eroziuni decât granitul – presărând urcuşul cu sute de trepte late şi joase pe care erau scrijelite tot felul de modele ciudate al căror înţeles îi scăpa. Nu erau simboluri de Legământ, şi nici cuvinte dintr-o limbă pe care s-o ştie, iar acum Sabriel era mult prea obosită ca să se mai gândească şi la asta. Îşi concentră mai bine atenţia la drum, urcând treaptă după treaptă, masându-şi coapsele amorţite cu mâna, tuşind şi respirând greoi la fiecare pas şi ţinându-şi mereu capul plecat ca să se ferească de zăpada desprinsă de pe treapta de deasupra.

Poteca devenea din ce în ce mai anevoioasă, şi Sabriel zări, nu departe în faţă, luciul crestei stâncoase, un munte de piatră mult mai negru dincolo de perdeaua de zăpadă decât însuşi cerul plumburiu, infiltrat de lumina palidă a lunii. Merse şi iar merse, dar, în loc să se apropie, i se părea că se tot îndepărtează, căci poteca avea cotituri şi ocolişuri dese ce urcau domol, lăsând valea îngustă în urmă.

Se trezi dintr-odată faţă în faţă cu peretele imediat după o cotitură, când luminiţa care o însoţea se lovi de ceva masiv, un zid ce părea să se întindă la vreo câţiva zeci de kilometri în stânga şi-n dreapta şi la alte câteva sute în sus, către zenit. Atunci ştiu cu certitudine că ajunsese la capătul

cărării, care se înfunda la poalele Stâncilor Semeţe.

Se trase mai aproape răsuflând uşurată, cu luminiţa licărindu-i acum deasupra capului şi dezvăluind o bucată de rocă cenuşie brăzdată de muşchi. Nu se vedea nicio intrare pe nicăieri, doar peretele vălurit de stâncă dură ce străpungea înălţimile mult dincolo de cercul palid de lumină, încotro s-o apuce acum? Uşa din zid era de negăsit şi poteca se-nfunda în munte.

Sleită de puteri, se lăsă în genunchi într-un petic de zăpadă şi-şi frecă mâinile ca să le dezmorţească, după care îl desprinse pe Mosrael de la piept. Mosrael, Deşteptătorul… Îl ţinea strâns în palmă, concentrându-şi simţurile şi iscodind împrejurimile cu puterea minţii, ca nu cumva să trezească la Viaţă vreun mort de prin apropiere. Nu simţi nimic îngrijorător, însă avu din nou senzaţia că o pândeşte cineva din umbră, la doar câţiva metri înapoi pe potecă. Cineva sau ceva venit de Dincolo şi a cărui putere o înspăimânta. Încercă să estimeze distanţa, dar apoi îşi învinse gândurile sumbre. Indiferent cine sau ce era şi ce vroia, era mult prea departe ca să audă cântul răguşit al lui Mosrael, aşa că Sabriel se ridică în picioare şi scutură energic clopoţelul.

Sunetul aspru răsună în aer mai ceva decât croncănitul simultan a zeci de papagali, lovindu-se plin de pereţii costişei şi împletindu-se apoi cu vântul către înălţimi, unde se sparse într-o multitudine de ciripituri disparate.

Sabriel îl amuţi pe dată şi-l puse la loc, însă ecourile încă mai umpleau valea, şi fata îşi dădu seama că urmăritorul nu avea cum să nu le audă. Simţi cum acesta o cercetează din umbră şi cum grăbeşte pasul, vizualizându-i fiecare mişcare, aşa cum, atunci când te uiţi la o cursă de cai, observi muşchii animalelor încordându-se din ce în ce mai tare, pe măsură ce trec de la trap la galop. Urca treptele cu repeziciune, cel puţin câte patru-cinci

odată. Îi simţea graba pulsându-i în tâmple, contopindu-se cu propria spaimă, care îi făcea inima să bată la unison, dar cu toate astea îi ieşi în întâmpinare cu sabia pregătită.

Jos, pe cărare, printre fulgii răscoliţi de vânt, zări o siluetă sprintenă sărind de pe o treaptă pe alta cu paşi uriaşi, înghiţind pământul. Aducea vag a fiinţă umană, dar era mult prea înalt ca să fie om şi la fiecare pas pământul se aprindea în flăcări albăstrii, asemenea untdelemnului ce arde mocnit în apă. Sabriel ţipă când îl văzu, simţind spiritul mortului adânc în măruntaie. Răsfoi în minte *Cartea morţilor,* oprindu-se la paginile de care se temuse dintotdeauna şi care descriau răul în toată puterea sa. Arătarea era un mordicant, un spirit care putea să treacă oricând din Moarte în Viaţă sau invers şi al cărui trup era plămădit dintr-un amestec de pământ lutos de mlaştină şi sânge uman. Mordicanţii erau de fapt creaturi modelate şi însufleţite de necromanţi ai magiei libere, înlăuntrul cărora aceştia ferecau un spirit mort care să le ghideze.

Sabriel mai alungase unul la un moment dat, dar asta se întâmplase în Ancelstierre, la mai bine de şaizeci de kilometri de Zid, şi, oricum, mordicantul era atunci deja slăbit şi cu puterile pe ducă. Nu şi cel din faţa ei însă, care era tânăr, aprig şi în forţă. Atunci lui Sabriel îi trecu prin minte un gând care-i paraliză simţurile: creatura avea s-o omoare şi să pună stăpânire pe spiritul ei. O cuprinse panica văzându-şi toate planurile, speranţele şi curajul năruindu-se într-o clipă. Se întoarse când la dreapta, când la stânga, ca un iepure hăituit de ogari, dar singura cale de scăpare era poteca, pe care lighioana o urca cu repeziciune, din ce în ce mai aproape, fiind acum la mai puţin de o sută de metri depărtare şi înaintând nestingherit. Scotea flăcări pe gură şi alerga cu capul aplecat pe spate, urlând prelung la fiecare pas, un răcnet năprasnic în care strigătul deznădăjduit al celui care se

prăbuşeşte în hău se contopea cu scrâşnetul ascuţit al unghiilor pe o bucată de sticlă.

Disperată, îi veni şi ei să strige, dar îşi înăbuşi imboldul şi se întoarse către stânca imobilă, lovind-o frenetic cu mânerul săbiei.

— Deschide-te odată! ţipă ea, în timp ce mintea îi era inundată de simboluri de Legământ, niciunul însă potrivit ca să deschidă sau să forjeze o uşă în piatră. Învăţase vraja asta încă din clasa a doua şi-o ştia ca pe apă, însă acum simbolurile pur şi simplu refuzau să se arate şi nu înţelegea nici în ruptul capului de ce în loc să se concentreze nu-şi putea scoate din minte înmulţirea cu doisprezece. Numai la asta se gândea, cât fac doişpe' ori doişpe'…

Ecoul lui Mosrael se stinse, în sfârşit, şi, în liniştea aşternută, mânerul săbiei se izbi de piatră cu un pocănit spart, semn că dincolo era spaţiu deschis. Bucuroasă că a scăpat de scântei şi de durerea din braţ, Sabriel pipăi suprafaţa netedă, care se dovedi a fi o bucată de lemn de stejar în forma unei uşi înalte, dar ciudat de strâmte, pe care simboluri ale Legământului dansau în nuanţe argintii. Un mâner în formă de cerc exact la înălţimea mâinilor ei îi atinse uşor şoldul şi Sabriel scăpă sabia din mână, apucând inelul şi trăgând de el cu putere. Uşa nici nu se clinti. Trase iar, de data asta şi mai tare, aruncându-şi privirea peste umăr din când în când, aşteptându-se să vadă chipul hidos al creaturii dintr-o clipă într-alta.

Chiar atunci, mordicantul dădu colţul şi privirile li se întâlniră scurt. Sabriel îşi închise ochii imediat, îngrozită de ura şi setea de sânge care se citeau în căutătura lui, aprinsă, ca vârful unui vătrai uitat în foc. Urlă din nou, cât pe ce să dea foc celor câtorva trepte rămase, cu fâşii aprinse prelingându-i-se ca nişte bale din gura căscată şi cu labele şi picioarele cuprinse de flăcări.

Cu ochii încă închişi, Sabriel se împinse cu toată forţa în mânerul rotund şi uşa se deschise uşoară, iar ea se prăbuşi cât era de lungă în zăpada de

dincolo de pragul îngust, deschizând imediat ochii. Disperată că rămâne fără sabie, se întoarse iute cu faţa în sus, ignorând durerea din genunchi şi din palme, şi se întinse prin deschizătură, înşfăcând mânerul şi trăgând sabia înăuntru.

Exact când vârful trecu dincolo de prag, mordicantul ajunse şi el în dreptul intrării, mult prea strâmtă însă ca să poată trece, aşa că-şi vârî doar un braţ prin crăpătura din zid. Mici văpăi lunguieţe îi clocoteau în carnea verzuie-cenuşie, ca nişte boabe de sudoare, şi fumul lor înecăcios şi negru se ridica în spirale minuscule către cer, ducând cu el duhoarea grea de păr pârlit.

Întinsă pe jos şi lipsită de orice apărare, Sabriel înlemni de frică, cu ochii fixaţi pe mâna diformă a creaturii, cu toate cele patru gheare desfăcute larg şi îndreptate către ea.

CAPITOLUL ŞAPTE

Mâna nu reuşi însă s-o ajungă şi ghearele nu făceau decât să zgârie în gol.

Dintr-odată, Sabriel simţi vibraţia magiei Legământului învăluind-o, din ce în ce mai puternică, şi mii de simboluri aprinse apărură în jurul porţii, strălucind atât de tare, încât îi rămâneau întipărite pe retină ca nişte negative roşietice cu puncte negre care se roteau ameţitor.

Clipind des din pricina luminii orbitoare, văzu un om ieşind din peretele de stâncă, un bărbat înalt şi bine făcut, care purta o sabie ca a ei şi care crestă braţul mordicantului, tăind o bucată bună din carnea putredă cu iz de smârc. După un scurt răgaz, tăişul licări din nou şi mai ciunti o fâşie, apoi încă una, ca aşchiile unui trunchi uscat sub loviturile iscusite ale tăietorului de lemne.

Mordicantul urlă ca din gură de şarpe, mai mult înfuriat decât rănit, însă, în cele din urmă, îşi trase braţul, şi atunci necunoscutul se năpusti peste poartă cu toată greutatea trupului şi a zalelor pe care le purta, închizând-o dintr-o singură mişcare. Lui Sabriel i se păru extrem de curios că omul se mişcă fără ca zalele să facă vreun zgomot. Mii de inele minuscule de fier, şi totuşi nici cel mai mic zăngănit. Era ceva ciudat şi cu corpul său, însă Sabriel nu băgă de seamă decât după ce punctele negre şi roşeaţa îi dispărură din faţa ochilor. Atunci îşi zări salvatorul mai de aproape şi observă că nu era deloc om, aşa cum crezuse. De la depărtare îi păruse de statura unui bărbat, însă acum văzu că pe fiecare centimetru al corpului îi defilau simboluri ale Legământului, mutându-se şi preschimbându-se neîncetat, fără nimic altceva între ele decât aer.

Incredibil! Era… Era o fantomă vrăjită, un mesager al Legământului.

Dincolo de poartă, mordicantul urlă din nou, întocmai ca o locomotivă cu abur ce stă s-o ia din loc, după care se opinti în lemnul porţii în câteva rânduri, încercând s-o forţeze. Atunci, balamalele începură să scârţâie prelung, iar culoarul unde Sabriel era încă întinsă începu să se cutremure ameninţător. Placa se crăpă în cele din urmă, iar din plafon începură să se desprindă bucăţi mici de piatră, prăbuşindu-se în nori groşi de praf ce aduceau cu fulgii de afară.

Mesagerul se întoarse către Sabriel şi-i întinse mâna s-o ajute să se ridice. Fata o apucă şi-l privi curioasă, încercând să-şi urnească din loc picioarele amorţite şi îngheţate. De aproape, îţi puteai da seama cu uşurinţă că trupul era imaterial; iluzia cărnii era dezvăluită în toată curgerea ei tulburătoare. Trăsăturile feţei i se modificau necontenit, mereu altele, aşa încât nu-ţi puteai face o idee despre cum arăta. Acum aveai impresia că are chip de femeie, dar în secunda următoare te privea parcă un bărbat, şi jocul chipurilor continua la nesfârşit, din toate răzbătând însă o duritate şi-o înţelepciune aparte. Trupul cu straiele de fier se preschimba şi el, odată cu fiecare faţă nouă, doar două lucruri rămânând mereu aceleaşi: vestonul cu o cheie argintie pe blazon şi sabia lungă, purtătoare de magie de Legământ.

— Mulţumesc, bâigui Sabriel emoţionată, tresărind la izbitura de dincolo de poartă. E posibil să… Credeţi că o s-o dărâme?

Mesagerul dădu din cap cu o mină gravă şi, fără să scoată niciun cuvânt, îi dădu drumul la mână, arătându-i coridorul lung care li se deschidea dinainte. Privind într-acolo, Sabriel văzu un pasaj întunecos şi fără fund, care înainta în inima muntelui. Simbolurile de Legământ de jur împrejurul intrării luminau cât de cât gura îngustă unde se aflau, însă tunelul era învăluit în umbră. Cu toate astea, întunecimea îi păru fetei oarecum

îmbietoare, căci simţea adierea dulce a magiei Legământului purtată de curenţii din tunel.

— S-o iau pe aici? întrebă Sabriel când mesagerul îi arătă iar coridorul obscur cu o neliniște crescândă.

Acesta aprobă tăcut şi-apoi îi făcu semne repetate cu mâna în aceeaşi direcţie, vrând parcă s-o zorească. În spatele său se auzi o nouă izbitură şi alţi nori de praf se ridicară, în timp ce stejarul pârâia înfundat, semn că poarta avea să cedeze în curând. Mirosul greu şi respingător de păr pârlit se făcu simţit din nou, răscolindu-i stomacul.

Paznicul uşii se încruntă şi o împinse uşor de la spate, ca un părinte care-şi îndeamnă odrasla să nu se teamă şi s-o ia înainte. Sabriel însă nu avea nevoie de muncă de lămurire. Deşi prezenţa mesagerului o mai liniştise, teama încă nu-i pierise de tot, intensificată acum şi de duhoarea mordicantului. Îşi ridică ochii din pământ şi o porni către pasaj cu paşi grăbiţi, privind mereu înainte.

După câţiva metri, întoarse capul şi-l zări pe paznic aşteptând în dreptul porţii şubrezite, cu sabia în gardă.

Crăpăturile din scânduri se adânceau văzând cu ochii în ciuda grilajului de fier, până când, la un moment dat, lemnul se frânse cu un pocănit scurt, formând o gaură de mărimea unei farfurii prin care mordicantul îşi vârî braţul şi sfărâmă şi restul scândurilor într-o clipă, ca pe nişte scobitori.

Era furios nevoie mare că scăpase prada printre degete şi, de aceea, tot corpul îi era cuprins de flăcări, iar pe gură scuipa vâlvătăi galbene-roşietice care-l învăluiau într-un fum gros ce se învolbura în cercuri ameţitoare atunci când urla.

Sabriel îşi întoarse privirea înainte şi grăbi pasul, ajungând în curând să alerge şi apoi chiar să fugă de-a binelea, ca într-o cursă contra cronometru. Paşii i se auzeau ritmat pe pietriş, iar fata prinse şi mai multă viteză; deodată, îşi dădu

seama cu groază de ce era aşa de uşoară: îşi lăsase rucsacul şi schiurile la gura tunelului! Preţ de o secundă fu tentată să se întoarcă după ele, dar gândul îi zbură din minte la fel de repede cum îi venise. Se pipăi iute după sabie şi bandulieră, şi-i mai veni inima la loc simţind răceala tecii de metal şi luciul mânerelor de lemn.

Reluându-şi fuga, băgă de seamă că tunelul era luminat de simboluri aprinse în piatră care alergau odată cu ea, însemne magice ce-i călăuzeau drumul şi-i făceau picioarele uşoare şi sprintene, şi câte şi mai câte despre care ea habar n-avea. Erau o puzderie de semne, şi toate atât de stranii… Ce naivă, să creadă că locul întâi la magie la o şcoală din Ancelstierre o face mare mag în Vechiul Regat! „Nu-i nimic, îşi zise ea, nu e leac mai bun pentru mândria prostească decât teama şi faptul că-ţi recunoşti propria ignoranţă…”

Un alt răcnet sfâşietor cutremură pasajul, răsunând mult înaintea ei, până în străfunduri, urmat de o sumedenie de bufnituri şi de bubuituri înfundate, şi de zgomotul metalic al săbiei înfigându-se în carne necurată ori lovindu-se de vreun bolovan. Sabriel ştiu fără să privească înapoi că mordicantul răzbise dincolo de zid şi acum se lupta cu duhul porţii – sau poate că îl şi răpusese deja. Nu cunoştea foarte multe despre aceste duhuri-santinelă, însă ştia că problema lor cea mai mare era că nu-şi puteau părăsi postul. Cu alte cuvinte, odată scăpată de el, creatura nu mai putea fi oprită, iar, dacă era să se ia după vacarmul din spate, mordicantul nu mai avea mult până să-i ia urma.

Gândul o înspăimântă atât de tare, încât iuţi pasul, epuizată. Alerga cu sufletul la gură, ştiind totuşi că n-are să mai reziste mult, căci toată spaima, frigul şi oboseala adunate peste zi îşi spuneau deja cuvântul, îngreunându-i picioarele şi anchilozându-i muşchii încordaţi, în timp ce

plămânii prost oxigenaţi îi dădeau senzaţia că se sufocă.

Dinaintea ei, tunelul părea să se întindă la nesfârşit, urcând tot mai sus în munte, însă lumina îi călăuzea paşii în aceeaşi direcţie, aşa că Sabriel se gândi că nu mai era mult până la capăt. Poate doar mica porţiune scăldată în beznă din faţă…

Nici n-apucă bine să-şi termine gândul, că şi zări în faţă o lumină puternică având o formă dreptunghiulară. Părea o ieşire. Sabriel îşi ţinu respiraţia, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Scoase apoi un chiot de bucurie pierdut printre răcnetele mordicantului, care între timp reuşise să răzbească dincolo de poarta de stejar şi de păzitorul ei.

Aproape simultan se făcu auzit un al treilea sunet, o bubuitură surdă şi plină pe care iniţial o confundase cu pulsaţia propriei inimi, până să-şi dea seama că de fapt aceasta venea de dincolo de ieşirea din tunel. Zgomotul se auzi din nou, ca un hurducăit prelung şi atât de pătrunzător, încât făcu pereţii de piatră să vibreze şi pietrişul mai-mai să-i alunece de sub picioare.

„Or fi camioane care trec pe şoseaua de deasupra”, îşi zise Sabriel, dar îndată îşi aduse aminte unde se află şi recunoscu şi sunetul. Pesemne că undeva, dincolo de culmile stâncoase, era o cascadă care-şi revărsa apele de la mare înălţime. „Mai mult decât atât, se gândi ea, o cascadă atât de mare trebuie să aibă un afluent pe măsură. Un râu mare şi adânc…”

Apă curgătoare! Gândul o înveseli instantaneu, umplând-o de speranţă şi dându-i forţe noi, de care nu se mai credea în stare. O luă la fugă şi, într-un minut, era deja în faţa uşii de lemn, mai-mai să se izbească în ea. Începu s-o lovească cu pumnii, dar, văzând că aceasta nu cedează, se opri să caute clanţa sau mânerul.

Când dădu, în sfârşit, de inelul de fier, simţi brusc o a doua mână pe el, deşi, cu câteva secunde în urmă, nu văzuse pe nimeni prin apropiere. Şi pe

această mână erau simboluri ale Legământului. În plus, era la fel de translucidă ca a celuilalt mesager, iar Sabriel zări prin pielea transparentă fibra lemnului şi veriga albăstruie a mânerului.

Asemănarea dintre cei doi era destul de mare, doar că acesta era ceva mai mic de statură, iar Sabriel nu-şi putea da seama dacă era bărbat sau femeie, căci purta o sutană de călugăr cu gluga trasă pe cap. Pe veşmintele negre, atât în faţă, cât şi în spate, avea emblema cu cheia de argint.

Mesagerul făcu o plecăciune şi învârti inelul metalic, iar uşa se deschise ca prin minune, dezvăluind un petic de cer senin şi plin de stele, a căror strălucire străpungea norii răzleţi purtaţi de vânt. Vuietul asurzitor al cascadei pătrunse ca o vijelie prin uşa deschisă, odată cu o pulbere răcoroasă de picături minuscule. Sabriel păşi afară fără să mai stea pe gânduri.

Păzitorul porţii o însoţi până dincolo de prag şi închise uşa în urma lui, apoi trase un grilaj subţire cu ţepi de argint pe care-l încuie cu un lacăt de fier, ambele apărute din senin. Sabriel le privi şi simţi puterea ascunsă în ele, căci erau înfăptuiri ale Legământului. Cu toate astea nici uşa, nici grilajul şi nici lacătul n-aveau să-l oprească pe mordicant, ci doar să-l mai întârzie. Singura cale de scăpare era fie cascada învolburată al cărei hău i se căsca la picioare, fie strălucirea arzătoare a după-amiezii, pentru care ar fi trebuit să mai aştepte vreo câteva ore bune.

Se afla pe muchia unei stânci înguste care trona peste un râu adânc şi mai lat de trei kilometri. La câţiva paşi în dreapta apele se prăbuşeau furibunde în prăpastia de dincolo de coama muntelui, dând naştere unei cascade de toată frumuseţea. Sabriel se aplecă uşor să privească perdeaua groasă de spumă prăvălindu-se în adâncuri, formând nori de pulbere albă ca nişte aripi uriaşe care ar fi înghiţit pe loc întregul Colegiu Wyverley – cu tot cu aripa

cea nouă – ca pe o răţuşcă de jucărie prinsă în furtuna din cadă.

Hăul părea interminabil, iar înălţimea ameţitoare şi repeziciunea cu care apele se prăvăleau în adâncuri o făcură pe Sabriel să-şi întoarcă privirea către râu. Drept înainte, chiar la gura de vărsare şi cam pe la mijlocul distanţei dintre cele două maluri, se profila o mică insulă stâncoasă, cam cât un teren de fotbal, ce despărţea râul în două jumătăţi aproximativ egale, ridicându-se dintre apele învolburate asemenea unei corăbii frânte şi croite parcă în rocă.

De jur împrejurul promontoriului se ridicau ziduri albe ca de calcar, înalte cât şase persoane, în spatele cărora se întrezărea o casă. Deşi zorii încă se îngânau cu noaptea, Sabriel putu distinge silueta semeaţă a unui turn ascuţit ale cărui ţigle cărămizii reflectau deja şovăielnic lumina răsăritului. Pereţii masivi pe care acesta se sprijinea şi care erau scăldaţi în întuneric la acea oră ascundeau probabil diverse încăperi: salonul, bucătăria, dormitoarele, sala armelor, cămara şi pivniţa. Fata îşi aduse brusc aminte de camera de studiu, care ocupa cel de-al doilea etaj al turnului, sub observatorul de la ultimul etaj, de unde tatăl ei cerceta nu numai aştrii, ci şi împrejurimile.

Era chiar casa lui Abhorsen. Ajunsese, în sfârşit, „acasă”, deşi nu fusese acolo decât de două sau poate de trei ori, pe vremea când era mult prea mică ca să-şi amintească ceva. Acea perioadă a Vieţii ei era învăluită în ceaţă şi se amesteca adesea cu tot felul de amintiri răzleţe despre grupul Călătorilor, cu căruţele lor încărcate sau locurile – nu puţine – prin care poposeau. Nu-şi mai amintea nici măcar cascada, deşi vuietul ei prelung îi trezise amintiri de mult uitate, îngropate în mintea fragedă a unui copil de patru ani.

Din păcate nu-şi putu aminti cum se ajunge la casa de pe insulă, în minte răsunându-i întruna cuvintele călăuzei: „Podul lui Abhorsen”.

Nu-şi dădu seama că rostise cuvintele cu voce tare decât în momentul când micul duh al porţii o trase uşor de mânecă şi-i arătă ceva în jos, către râu. Sabriel privi într-acolo şi zări nişte trepte săpate în terasament care coborau direct în apele învolburate de dedesubt.

De data asta, nu mai ezită deloc. Îşi plecă politicoasă capul către mesager şi-i mulţumi în şoaptă, după care se repezi pe treptele abrupte. Simţise din nou prezenţa mordicantului pe urmele ei, asemenea respiraţiei urât mirositoare a unui străin care-ţi suflă constant în ceafă. Ştia că acesta ajunsese deja la capătul tunelului după loviturile şi bubuiturile ce răzbăteau de dincolo de poarta ferecată, deşi răsunetul cascadei mai atenua din zgomot.

Treptele dădeau, într-adevăr, în râu, însă nu se opreau acolo, formând un şir regulat imposibil de observat din vârful stâncii şi care ducea către mica insulă din mijloc. Sabriel se uita înfricoşată când la ele, când la apa adâncă şi agitată care le spăla la intervale scurte cu o viteză ameţitoare. Deşi nu depăşeau nivelul râului decât cu câţiva centimetri, lespezile de piatră erau destul de late şi aveau nişte şanţuri încrucişate de care te puteai prinde lesne cu mâna, fiind însă ude şi alunecoase din pricina apei şi a pojghiţei de gheaţă acoperite pe alocuri de zăpadă înmuiată.

Sabriel zări deodată o bucată de gheaţă învârtindu-se nevolnică deasupra apelor sălbatice şi o urmări cu privirea până ce aceasta dispăru în abisul cascadei; o văzu parcă aievea cum pluteşte în gol, paralel cu perdeaua mişcătoare, pentru ca, odată ajunsă în străfunduri, să se spargă în mii de bucăţi fine pierdute în noianul de spumă. Se închipui în locul ei, un cub de gheaţă purtat de ape în adâncuri, dar imediat îşi aduse aminte de mordicantul care o urmărea şi de spiritul mort încătuşat înăuntru, de Moartea pe care o purta cu el

şi de suferinţele şi opreliştile pe care ea însăşi avea să le îndure odată trecută Dincolo.

Îşi luă avânt şi sări pe primul bolovan, dând nebuneşte din mâini ca nu cumva să alunece de pe suprafaţa derapantă, cu tot cu bocancii ei zdraveni de iarnă. Rămase nemişcată într-o poziţie destul de incomodă, aplecată în faţă şi cu genunchii uşor îndoiţi, chircită doar pe jumătate. Se îndreptă iute de spate şi, până să-şi piardă iar echilibrul, era deja pe lespedea din faţă, ţâşnind imediat ca din puşcă pe următoarea şi apoi pe cea de după ea. O ţinu aşa o bună bucată de drum, sărind sprintenă şi uşoară ca un fulg printre vârtejurile înspumate şi pulberea lor sidefie. Ajunsă la jumătatea şirului, se opri să privească imensitatea învolburată din spate, mărginită de coama depărtată în vârful căreia zări silueta mordicantului cu ce mai rămăsese din zăvor atârnându-i printre gheare.

Paznicul porţii dispăruse de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Sabriel nu se alarmă, ştiind că, odată înfrânt, soarta lui era să se facă nevăzut până ce vraja va prinde din nou putere, dar asta numai după câteva ore, zile sau chiar ani, în cel mai nefericit caz.

Mordicantul era curios de liniştit, însă nu încăpea îndoială că era cu ochii pe ea. Puterea extraordinară care îl anima nu era totuşi suficientă ca să-l ajute să treacă râul, şi el era conştient de asta. De fapt, cu cât Sabriel îl privea mai insistent, cu atât i se părea că acesta se resemnase la gândul că n-o poate urmări. „Face pe santinela acum, îşi zise Sabriel, şi stă de pază la gura tunelului, fiindcă, probabil, e singura ieşire de pe insulă… Sau poate că aşteaptă să se întâmple ceva, sau să-i vină ajutoare…”

Ignoră fiorul rece de pe şira spinării şi-o porni mai departe. Începea deja să se crape de ziuă şi soarele dimineţii n-avea să mai întârzie mult, aşa că Sabriel zări cu uşurinţă platforma de lemn din faţă, care ducea către o poartă scobită în zidul alb.

Dincolo de pereţii înalţi se vedeau şi crengile golaşe ale unor copaci desfrunziţi de gerul iernii, pe care, din când în când, poposeau vesele câteva păsărele, în ocolul lor matinal de jur împrejurul turnului. „Ce tablou pitoresc, îşi zise Sabriel, şi atâta pace”… îşi aduse însă aminte de mordicant şi asta îi strică reveria.

Îşi adună puterile şi sări pe ultima piatră teşită, de unde se prăbuşi pe scările de lemn ale podului. Îşi simţea pleoapele grele şi de-abia îşi putea ţine ochii deschişi, câmpul ei vizual fiind acum redus la o mică crestătură în scândura pe care îşi sprijinea capul. Se târî anevoie în sus pe trepte, cu obrazul la doar câţiva centimetri de lemnul aspru, ajungând în cele din urmă în dreptul porţii, de care se sprijini lipsită de vlagă.

Aceasta se deschise cât ai clipi şi Sabriel căzu în curtea de dincolo de zid, la capătul unei alei pavate cu cărămidă tocită de culoare roşie, un roşu-închis şi murdar ca al merelor mucegăite. La câţiva metri mai încolo aleea o cotea uşor către intrarea din faţă, o uşă de un albastru-deschis precum cerul de vară, contrastând puternic cu peretele văruit de piatră. Pe covoraşul dinaintea pragului stătea încolăcită o pisică albă, oarecum în ton cu bătătorul de bronz în formă de cap de leu cu un inel gros între dinţi, care sclipea şi el în lumina zorilor.

Încă întinsă pe jos, Sabriel zări pisica şi-i zâmbi înduioşată, clipind des ca să-şi alunge lacrimile din colţul ochilor. Felina tresări şi-şi ridică leneşă căpşorul pufos, privind-o cu ochii ei verzi, scânteietori.

— Ce faci, motănel? mormăi Sabriel înfundat, dregându-şi vocea în timp ce se ridică în picioare şi-o porni anevoie către casă. Când ajunse în dreptul uşii şi se aplecă să mângâie pisica, îngheţă pe loc cu mâna în aer, căci, în clipa în care motanul îşi înălţă capul, fata îi zări zgarda de la gât şi clopoţelul atârnat de ea. Cureluşa era inofensivă,

o simplă bucată împletită de piele roşie, însă magia Legământului cu care fusese însemnată era una dintre cele mai puternice şi mai trainice vrăji de încătuşare din câte îi fusese dat fetei să vadă sau să simtă până atunci. Mai rău, clopoţelul în miniatură era o copie perfectă a lui Saraneth, iar motanul nu era deloc motan, ci o creatură străveche şi extrem de puternică, animată de forţele magiei libere.

— Abhorsen! miorlăi felina cu limba rozalie iţindu-se printre colţii ascuţiţi. Te aştept de ceva vreme…

Sabriel o privi fix şi bâigui ceva nedesluşit, ca un mormăit scurt şi înfundat, după care căzu grămadă, pierzându-şi cunoştinţa.

CAPITOLUL OPT

Sabriel se trezi în lumina palidă a lumânărilor, aşezată confortabil pe un pat moale cu cearşafuri de mătase şi învelită în mai multe pături groase şi destul de grele. Focul trosnea abitir în şemineul din cărămidă arsă, iar umbrele lui jucăuşe descriau figurine misterioase pe lambriurile de mahon lustruite care îmbrăcau pereţii încăperii. Primul lucru pe care îl văzu când deschise ochii fu tavanul tapetat în albastru şi poleit cu mii de stele argintii. Camera mai avea şi două ferestre dispuse faţă în faţă, dar, cum obloanele erau trase, Sabriel nu-şi putu da seama dacă e zi sau noapte, la fel cum nu-şi mai aducea aminte cum ajunsese înăuntru. Era clar că locuinţa îi aparţinea lui Abhorsen, dar nu mai ţinea minte absolut nimic de la leşinul din faţa intrării.

Îşi ridică încetişor capul, căci avea o durere surdă în ceafă şi era încă destul de ameţită după o zi şi-o noapte de spaime şi alergătură. Studie încăperea şi întâlni din nou ochii verzi şi sfredelitori ai pisicii care nu era de fapt pisică, aşezată la picioarele ei, la căpătui patului.

— Cine… cine eşti? întrebă Sabriel temătoare, dându-şi seama dintr-odată că e dezbrăcată sub cearşafurile moi. O senzaţie extrem de plăcută, dar care, în acelaşi timp, o făcu să se simtă vulnerabilă. Zări cu coada ochiului cureaua cu sabia şi banduliera aşezate cu grijă pe un fel de suport de uscat rufele de lângă uşă.

— Mi se spune în multe feluri, îi răspunse felina cu o voce stranie, pe jumătate mieunat, pe jumătate tors, insistând şuierat pe fiecare vocală. Poţi să-mi spui Mogget, dacă vrei. Cât despre ce sunt eu, continuă ea, ce pot să spun… Odinioară eram multe lucruri, acum, mai puţine. Întâi de toate însă

sunt slujitorul lui Abhorsen. Eşti, te rog, drăguţă să-mi desfaci zgarda de la gât?

Sabriel zâmbi forţat şi refuză cu o mişcare hotărâtă a capului. Indiferent ce era Mogget, zgarda era singurul lucru care o ţinea în slujba lui Abhorsen… sau a altcuiva. Simbolurile magice care se preumblau pe cureluşa roşie erau foarte clare în această privinţă. După câte îşi putea da seama, vraja de încătuşare sub care se afla Mogget era veche de peste o mie de ani, şi era foarte posibil ca felina să fie un spirit al magiei libere la fel de vechi ca Zidul însuşi, dacă nu chiar mai bătrân. Sabriel se întrebă de ce Abhorsen nu-i povestise niciodată despre ciudata creatură, şi i se strânse inima gândindu-se la el, dorindu-şi ca tatăl său să-i fi vegheat somnul şi să stea apoi amândoi liniştiţi în casa lui, feriţi de orice griji.

— Mda, mă gândeam eu c-ai să refuzi… zise Mogget ridicând din umeri cu un aer indiferent şi întinzându-şi picioarele leneş.

Ea… sau mai degrabă el, căci Sabriel avea senzaţia clară că felina e de gen masculin, sări pe parchetul podelei şi se îndreptă agale către focul din şemineu. Fata îl privea cu atenţie, observând ceea ce un ochi mai puţin experimentat poate că n-ar fi băgat de seamă, şi anume că umbra lui nu era întotdeauna cea a unei feline.

Exact în acel moment se auzi o bătaie în uşă care o făcu să tresară nervos, tulburându-i concentrarea.

— Nu te speria, e doar unul dintre servitori, o linişti Mogget pe un ton dojenitor. Făpturi ale Legământului, vai de capul lor. Nu ştiu cum se face că întotdeauna dau buzna când te aştepţi mai puţin…

Sabriel se făcu că nu-l aude şi spuse hotărât:

— Intră.

Abia când îşi auzi tremurul din voce îşi dădu seama că încă nu era complet refăcută după

peripeţiile şi oboseala ultimelor zile, care aveau să se facă simţite mult timp de-acum încolo.

Uşa se deschise fără zgomot şi în încăpere îşi făcu apariţia o siluetă misterioasă îmbrăcată într-o robă lungă, asemenea păzitorului porţii de la ieşirea din tunel. Ca şi acesta, faţa nou-venitului era ascunsă sub gluga trasă peste ochi, însă hainele lui erau mult mai deschise la culoare, de un bej spălăcit. Pe unul dintre braţe avea un fel de jupon simplu de bumbac, pe celălalt un prosop gros, iar în mâinile-i translucide şi înnădite cu simboluri ale Legământului ţinea un capot lung de lână şi o pereche de papuci de casă. Fără să scoată un cuvânt, veni până la capătul patului şi aşeză frumos hainele la picioarele lui Sabriel, după care se îndreptă către colţul opus al camerei, oprindu-se în dreptul peticului de gresie din stânga şemineului, deasupra căruia trona un lighean de porţelan fixat pe un stativ de argint filigranat. Aici, slujitorul începu să învârtă de o roată de bronz şi, cât ai clipi, dintr-o ţeavă ascunsă în perete începu să curgă apă fierbinte, stropind şi bolborosind zgomotos, aducând cu ea un miros ciudat şi înţepător de sulf care o făcu pe Sabriel să strâmbe din nas.

— Izvoare termale, îi explică Mogget. După o vreme începi să te obişnuieşti cu mirosul. Tatăl tău spunea întotdeauna că e un preţ rezonabil pentru privilegiul de-a avea apă caldă în permanenţă. Sau să fi fost totuşi bunicul tău cel care spunea asta…? Sau, poate, vreo mătuşă de mult răposată? Of, of, of, mă cam lasă memoria…

Slujitorul rămase nemişcat cât timp ligheanul se umplea şi, chiar înainte ca apa să dea pe-afară, învârti repede roata şi opri şuvoiul aburind. Câţiva stropi alunecară totuşi pe podea aproape de Mogget, care sări iute în picioare şi se depărtă grăbit, cu nişte mişcări demne de o pisică veritabilă, gândi Sabriel. Probabil că de-a lungul atâtor ani – câteva sute poate – petrecuţi ferecat în

acest trup deprinsese fără să vrea anumite mişcări şi unduiri de felină. Sabriel îndrăgea nespus pisicile. Avusese una şi la şcoală, un motan pântecos cu blană portocalie pe care-l chema Biscuit. Parcă-l vedea dormitând încolăcit pe pervazul ferestrei din camera ei. Amintirea o făcu să se gândească la colegiu şi la zilele petrecute acolo alături de prietenele ei, întrebându-se ce-or face ele acum. Aproape că o apucă iar moţăiala când îşi aminti de orele plicticoase de societate şi de vocea monotonă a profesoarei care îi tot dădea înainte cu platourile ei de argint…

Un zăngănit ascuţit şi subit o făcu să tresară din nou, săgetându-i muşchii amorţiţi cu junghiuri dureroase şi stăruitoare. Slujitorul cu însemnele Legământului lovise roata de bronz cu vătraiul atârnat de şemineu, vădit nerăbdător ca Sabriel să treacă la baie.

— Haide, că se răceşte apa, o zori Mogget reluându-şi poziţia pe pat, la picioarele ei. Cina va fi servită în jumătate de oră, îi mai explică el.

— Cine anume o serveşte? se interesă Sabriel ridicându-se în capul oaselor şi aplecându-se după prosop şi după papuci, pe care îi încălţă îndată ce se dădu jos din pat.

— Ei, zise Mogget făcându-i semn cu capul în direcţia slujitorului în togă, care se depărtase de ligheanul de porţelan şi o aştepta cu o bucată de săpun în mână.

Învelită în prosopul gros, Sabriel se îndreptă către ligheanul plin-ochi, târşâindu-şi alene picioarele pe podea. Atinse cu vârful degetelor apa fierbinte şi simţi o căldură plăcută învăluindu-i trupul, dar până să-şi afunde mâinile de-a binelea, slujbaşul se apropie pe nesimţite şi-i trase prosopul de la subsuoară, ridicându-i iute cuveta deasupra capului şi turnând toată apa peste ea.

Sabriel ţipă speriată, însă necunoscutul nu se sinchisi câtuşi de puţin, văzându-şi de treabă mai departe. Puse ligheanul la loc la fel de iute şi

învârti roata de bronz ca să-l umple din nou, apucându-se apoi s-o săpunească straşnic din cap până-n picioare, insistând asupra capului şi a feţei, de parcă ar fi bănuit-o de vreo invazie de păduchi sau ar fi vrut cu tot dinadinsul să-i bage săpun în ochi.

— Ce te-a apucat? Încetează odată! protestă Sabriel, în timp ce mâinile extrem de reci ale făpturii îi frecau spinarea mai-mai să-i ia pielea, mutându-se apoi fără niciun fel de interes ascuns pe sânii şi stomacul fetei. Tu n-auzi să încetezi? Sunt destul de mare să mă spăl şi singură! Mulţumesc pentru ajutor, dar n-am nevoie!

Cu toate astea, învăţăturile domnişoarei Prionte despre cum trebuie să te comporţi cu servitorii casei nu păreau să se aplice şi trimişilor Legământului. Făptura încăpăţânată îi freca pielea în continuare fără milă, clătind-o la răstimpuri cu apă fierbinte.

— Cum pot să-l fac să se oprească? îl întrebă ea disperată pe Mogget, în timp ce un alt lighean de apă o scăldă pe nepregătite şi trimisul începu să-i cureţe coapsele şi picioarele.

— N-ai cum, îi răspunse felina, amuzată parcă de necazul ei. Sunt încăpăţânaţi ceva de groază, iar el e mai rău decât toţi.

— Ce vrei să spui cu… Au! Termină! Ce vrei să spui cu asta? Cum adică „mai rău decât toţi”?

— Sigur că sunt mult mai mulţi pe aici, nu e el singurul, spuse Mogget. Există câte unul pentru fiecare vrăjitor Abhorsen, făurit chiar de magul însuşi. Probabil că toţi ajung la fel de căpăţânoşi după câteva sute de ani… Se cred însoţitori de încredere ai familiei – vezi, Doamne, printre cei mai importanţi – şi întotdeauna li se pare că ştiu mai bine decât oricine ce-i de făcut. Ce mai tura-vura, sunt mai rău decât oamenii, zău că da.

Auzind aşa, slujitorul se opri din frecat câteva secunde şi lansă nonşalant câţiva stropi de apă către Mogget, care nu avu timp suficient să se

ferească şi urlă prelung când picăturile fierbinţi îi atinseră blana. Înainte să se lase inundată de o altă şarjă de apă, Sabriel îl zări pe Mogget tulind-o către pat şi pitindu-se înfrigurat sub el şi deranjând cuvertura cu coada-i stufoasă.

— Gata, ajunge, mulţumesc! zise ea cât putu de răspicat când ultima porţie de apă fierbinte se prelinse de pe trupul ei roşu de atâta frecat printre zăbrelele grilajului de dedesubt. „Oricum nu mai are ce să spele", îşi zise Sabriel, căci nu-i scăpase nicio părticică necurăţată. Făptura se potoli în curând, începând în schimb s-o şteargă şi mai abitir cu prosopul. Enervată la culme, Sabriel i-l smuci din mână şi încercă să continue operaţiunea de una singură, dar slujitorul se repezi atunci s-o pieptene, gest care sfârşi într-o mică încăierare destul de încrâncenată, la capătul căreia Sabriel reuşi cu chiu, cu vai să-şi tragă cămaşa lungă de corp şi apoi capotul pe ea, lăsându-se apoi pe mâna vajnicului slujbaş, care, după ce îi făcu manichiura, o pieptănă îndelung şi sârguincios, mai să-i smulgă părul din cap.

Admira în oglinda agăţată de unul dintre obloanele trase modelul delicat al capotului negru, o cheie minusculă de argint repetată în şiruri lungi. Deodată, se auzi sunetul greu al unui gong răzbătând de undeva dintr-o încăpere îndepărtată, şi servitorul dădu buzna la uşă. Într-o fracţiune de secundă, Mogget dispăruse deja dincolo de prag, miorlăind ceva ce părea să însemne „Cina!" Sabriel îl urmă ceva mai apatică, însoţită îndeaproape de misteriosul servitor, care ieşi ultimul şi trase uşa după el.

Cina se servea în salonul principal, o încăpere lungă şi solemnă care ocupa jumătate din spaţiul dedicat parterului şi în care elementul dominant era fereastra cu vitralii dinspre vest, care se înălţa din podea până-n tavan. Vitraliul surprindea o scenă din timpul construirii Zidului, şi, la fel ca multe alte lucruri din casă, era încărcat cu

simboluri de Legământ. „Poate că doar pare din sticlă”, se gândi Sabriel, contemplând lumina crepusculului pătrunzând nuanţele lucioase şi îmbrăcând chipurile transpuse ale muncitorilor într-o aură ireală. Întocmai ca în cazul trimişilor Legământului, dacă te apropiai suficient de mult puteai distinge miile de simboluri mărunte ce compuneau modelele vitraliului. Era aproape imposibil să distingi ceva pe fereastră, însă judecând după lumina plăpândă de afară probabil că soarele nu mai avea mult până la apus. Trebuie că dormise o zi întreagă, dacă nu cumva chiar două.

Se afla în capul unei mese aproape la fel de lungă ca sala, o masă lustruită dintr-un lemn uşor şi bine şlefuit pe care erau aranjate o sumedenie de solniţe din argint, candelabre şi carafe cu forme ciudate printre care se vedeau farfuriile acoperite cu capac bombat de metal. Tacâmurile erau însă pregătite doar pentru două persoane, un alai în toată regula format din cuţite şi cuţitaşe, furculiţe mai mici şi mai mari, linguri şi alte astfel de instrumente pe care Sabriel nu le mai văzuse decât în manualele de la cursul de societate. Paiul de aur cu care sorbeai miezul unei rodii, de pildă. Nu mai văzuse niciodată unul de-adevăratelea.

Unul dintre locurile pregătite era dinaintea unui scaun cu spătar înalt aflat în celălalt capăt al mesei, cu cel de-al doilea imediat în stânga, în faţa unui taburet capitonat. Sabriel le privea confuză, neştiind unde să se aşeze, când Mogget apăru ca din senin şi sări pe taburet, invitând-o să ia loc pe scaunul înalt:

— Hai, repejor! Nu ne vor da nimic până nu te aşezi la masă cum se cuvine.

Vorbea, desigur, despre ceilalţi slujbaşi. Vreo şase cu totul, dacă-l punea la socoteală şi pe tiranul în togă bej care-o chinuise mai devreme, în dormitor. Semănau între ei, având cu toţii formă omenească, dar rămânând cu faţa mereu acoperită

fie de gluga robei, fie de un alt văl tăinuitor. Nu le puteai vedea decât mâinile, dar şi acestea erau transparente şi imateriale, ca nişte proteze de adular pe care fuseseră cernute cu măiestrie infinite simboluri magice. Stăteau unul lângă altul în picioare dinaintea unei uşi care nu putea fi decât cea de la bucătărie, căci Sabriel zări focurile din spatele lor şi adulmecă miresmele îmbietoare. Simţea cum slujbaşii o priveau iscoditor, ceea ce era destul de incomod având în vedere că nu le putea întoarce privirea.

— Da, da, ea este, nu vă mai holbaţi aşa, spuse Mogget sarcastic. Noua voastră stăpână. Acum putem să mâncăm?

Niciunul dintre slujitori nu se clinti din loc, până când Sabriel îşi luă inima în dinţi şi înaintă câţiva paşi. Atunci avansară şi ei la unison, în togile lungi până-n pământ, şi-i căzură în genunchi dinainte, fiecare cu mâna dreaptă ridicată. Miile de însemne ale Legământului se aprinseră dintr-odată şi începură să roiască peste degetele şi palmele lor incolore în dâre strălucitoare care se unduiau şi fremătau necontenit.

Sabriel rămase cu privirea în gol preţ de câteva clipe, dându-şi seama în curând că, prin gestul lor, trimişii îşi ofereau serviciile şi loialitatea, aşteptând pesemne un semn şi din partea ei. Se apropie, aşadar, de mâinile întinse şi-şi lipi palmele de fiecare în parte, simţind dogoarea simbolurilor magice. Mogget avusese dreptate, multe dintre ele păreau într-adevăr desprinse din negura timpurilor, cu mult înainte ca ea să se fi născut.

— Vă mulţumesc din suflet, spuse ea încet dezlipindu-şi palma de pe ultima mână. În numele tatălui meu şi a milosteniei pe care mi-aţi arătat-o.

Vorbele păreau să-şi fi atins scopul sau cel puţin să-i mulţumească deocamdată pe cei şase slujitori, care se ridicară în picioare ca la un semn şi făcură o plecăciune adâncă înainte să se risipească fiecare

pe la treburile lor. Cel în toga bej trase scaunul şi o pofti să se aşeze, timp în care îi desfăcu grijuliu şervetul de masă, o bucată încreţită de in negru cu şiruri fine de cheiţe cusute cu măiestrie în fir de argint. Mogget avea şi el unul alb, pe care în loc de modele se vedeau urmele unor pete mai vechi.

— De două săptămâni numai acolo mănânc, îi explică el amărât când doi slujbaşi îşi făcură apariţia de după uşa bucătăriei cu farfurii pline cu mâncăruri aburinde, a căror aromă îi gâdila nările.

— Nu cred c-a fost chiar aşa de rău, răspunse Sabriel vioaie, sorbind o gură de vin.

Era un vin alb şi sec cu aromă de fructe şi, deşi nu era vreo cunoscătoare în domeniu, fetei îi plăcu totuşi gustul dulceag. Primul ei contact cu băuturile alcoolice se petrecuse cu câţiva ani în urmă, când, împreună cu două dintre cele mai bune prietene, îşi făcuse de cap – nu doar o dată – în compania unei sticle de coniac. Deşi preţuiau nespus amintirea acestor momente unice, nici ea şi nici colegele ei nu mai putuseră să pună pic de coniac în gură de atunci, deşi în ultimul timp îi făcea plăcere să savureze din când în când câte un pahar de vin după-masă.

— Cum se face că ai ştiut că voi veni? îl întrebă. Nici măcar eu nu ştiam… Mă rog… până când am primit mesajul trimis de tata.

Motanul nu răspunse imediat, sorbind din priviri peştii mici şi aproape rotunzi pe care slujitorul tocmai i-i pusese, cruzi, în farfurie. Aveau ochi sticloşi şi solzi mărunţi şi străvezii, ca şi cum de-abia fuseseră pescuiţi din râu. Sabriel servea acelaşi fel de mâncare, numai că peştii ei erau făcuţi la grătar şi aveau drept garnitură sos de roşii cu usturoi şi busuioc.

— N-ai tu ani câţi moşi şi strămoşi de-ai tăi am servit eu… Cu sutele, îi răspunse Mogget într-un sfârşit. Şi chit că puterile mele se împuţinează odată cu trecerea vremii, încă mai pot să-mi dau

seama când un Abhorsen e răpus şi trebuie să îi facă loc altuia.

Sabriel înghiţi ultima bucăţică cu ghionturi şi lăsă furculiţa jos, sorbind iar din paharul cu vin ca să-şi dreagă vocea, dar licoarea parcă se oţetise şi acreala ei neaşteptată o făcu să tuşească.

— Cum adică răpus? Ce vrei să spui cu asta? Ştii cumva ce s-a întâmplat cu tata? Te rog, te implor, spune-mi…

Mogget o privi cu ochii pe jumătate închişi, fixând-o îndelung şi stăruitor într-un fel deloc caracteristic unei feline.

— E mort, Sabriel. S-a dus. Chiar dacă n-a trecut încă de Ultima Poartă, nu se va mai putea întoarce în lumea viilor. De aceea…

— Nu, nu poate fi adevărat! îl întrerupse Sabriel. E imposibil, doar e necromant! Nu se poate să fi murit!

— Gândeşte-te, Sabriel! De ce altceva ţi-ar fi trimis atunci sabia şi banduliera? Şi el le-a primit tot aşa de la mătuşa lui, pe vremea când aceasta îl avea în grijă, îi explică Mogget ignorându-i ieşirea. Şi ţine cont că el nu era un simplu necromant, era Abhorsen!

— Dar nu înţeleg… bâigui ea şocată, ferindu-şi privirea de ochii lui sfredelitori. Cine sunt eu să-i iau locul? Eu… eu nu sunt decât o neştiutoare. Habar nu am de nimic, nici despre Vechiul Regat, nici despre Legământ, nici măcar despre propriul tată! Dar de ce îi spui numele ca şi cum ar fi un fel de rang?

— Pentru că aşa este. Până acum el a fost Abhorsen. Acum e rândul tău.

Sabriel rămase tăcută câteva momente, privind resturile de carne şi sos din farfurie, observând apoi cum solzii argintii se contopesc aievea cu pasta roşiatică, transformându-se în umbre prelungi ca nişte săbii mistuite de flăcări. În câteva clipe, focul cuprinse masa şi apoi camera cu totul, întinzându-se şi către încăperea vecină, iar fata se

văzu iarăşi dinaintea pragului către Moarte, mai neputincioasă ca niciodată. ÎI simţea foarte aproape, dar, oricât ar fi încercat, îi era imposibil să păşească Dincolo – probabil pentru că locuinţa lui Abhorsen era protejată mult prea temeinic. Cu toate astea, detectă o prezenţă străină în spatele portalului, creaturi vrăjmaşe care de-abia o aşteptau să treacă, pândind-o din umbră. Alături de ele simţi totuşi un fior familiar, dar îngrijorător de firav, ca un parfum de femeie care rămâne în aer chiar şi după ce aceasta a părăsit încăperea sau o aromă aparte de tutun care te învăluie până să dai nas în nas cu cel care pufăie, după colţ.

Sabriel se agăţă de el cu toată puterea minţii, aruncându-se din nou peste prag, dar în zadar. Simţi cum trupul îi e azvârlit înapoi de o forţă nevăzută, în timp ce două perechi de gheare îi zgâriau braţul fără milă. Deschise ochii şi-şi şterse bruma de pe gene, zărindu-l pe Mogget păzind-o cu blana zburlită şi laba ridicată pentru un nou atac.

— Nesăbuită ce eşti! şuieră el înfuriat. Numai tu ai puterea să eliberezi paznicii casei, iar ei îţi aşteaptă ordinele! Ce mai aştepţi?

Sabriel îl fixă cu privirea, muşcându-şi limba ca să nu-l muştruluiască, dându-şi seama că motanul avea, totuşi, dreptate. Spiritele moarte o pândeau din umbra porţii, mordicantul probabil că putea trece şi el dincolo fără probleme, şi ea ar fi fost nevoită să le ţină piept de una singură şi fără nicio armă.

— Îmi pare rău, bâigui ea cu capul plecat, sprijinindu-şi tâmplele în palmele îngheţate.

Nu mai fusese de mult atât de stânjenită – de când dăduse foc fără să vrea uneia dintre tufele de trandafiri ale directoarei din pricina unei vrăji buclucaşe, cât pe ce să-l prăjească şi pe bătrânul şi mult îndrăgitul grădinar. Plânsese amarnic după nefericitul incident, dar acum reuşi să-şi ţină lacrimile în frâu, fiind ceva mai înţeleaptă.

— Tata încă nu s-a stins de tot, spuse ea după un moment de tăcere. I-am simţit prezenţa în spatele ultimelor porţi. Cred că aş putea să mă duc după el.

— Nici vorbă de-aşa ceva, i-o reteză Mogget cu o voce în care se adunase parcă toată povara secolelor. Tu eşti Abhorsen şi e de datoria ta să le redai morţilor somnul cel de veci. Asta ţi-e menirea.

— Dar aş putea s-o apuc pe un alt drum, replică Sabriel sigură pe sine, înfruntându-i privirea piezişă.

Mogget vru iniţial să protesteze, dar se opri brusc şi pufni într-un râs sardonic, reluându-şi locul pe taburet.

— Faci cum vrei, spuse oarecum îmbufnat. Ce rost are să te contrazic? Eu nu-s decât un slujitor, şi datoria mea e să te servesc. La urma urmei, de ce-aş plânge dacă un Abhorsen cade pradă răului? Tatăl tău te va blestema, la fel şi maică-ta… Şi morţii vor fi cei mai câştigaţi.

— Dar eu pur şi simplu nu cred că e mort, nu renunţă Sabriel, şi obrajii ei palizi se îmbujorară dintr-odată, trădându-i înflăcărarea şi topind pojghiţa de gheaţă în fâşii subţiri, care îi alunecară alene de pe faţă. I-am simţit spiritul încă viu! suspină ea. E încătuşat undeva în Moarte, însă Viaţa i se zbate încă în trup. În condiţiile astea, chiar crezi c-o să mă condamne dacă încerc să-l salvez?

— Nu, îi răspunse Mogget calm. Dar faptul că ţi-a trimis sabia şi banduliera… Am senzaţia că îţi doreşti atât de mult ca el să mai fie în Viaţă, încât…

— Ba nu! se împotrivi Sabriel. *Simt* că trăieşte şi trebuie să aflu dacă e sau nu adevărat.

— Aşa o fi… mormăi el căzut pe gânduri. Deşi tare m-aş mira… Deh, mi s-au mai tocit şi mie simţurile, de-atâţia amar de ani. Unde mai pui că şi

zgarda asta afurisită mă sugrumă pur şi simplu şi-mi ia minţile, zău aşa!

— Te rog, Mogget, ajută-mă! îl imploră ea, întinzându-se să-l scarpine sub bărbie. Trebuie să aflu mai multe, mult mai multe!

Pisica începu să toarcă de plăcere, dar, pe măsură ce Sabriel îşi afunda degetele în blana pufoasă din jurul zgărzii, Saraneth se prinse şi el în joc cu mici frânturi de clinchet cristalin ce însoţeau ritmat picoteala felinei, amintindu-i fetei cu groază că Mogget nu e o pisică obişnuită, ci o creatură a magiei libere subjugată de puterea Legământului. Se întrebă care o fi adevărata lui formă, cine sau ce era, de fapt, dar mai ales cum era. Tare ar fi vrut să ştie.

— Eu pe Abhorsen îl slujesc, spuse el într-un sfârşit, iar tu eşti acum noul Abhorsen, aşa că sunt dator să te ajut. Trebuie doar să-mi promiţi că nu-l vei chema din morţi dacă, într-adevăr, e dus pe Cea Lume. Nici nu cred că şi-ar dori-o, sincer să fiu.

— Nu pot să promit aşa ceva. Pot însă să te asigur că nu mă voi pripi în acţiunile mele şi că-ţi voi asculta sfaturile, dacă-mi vei fi alături.

— Mda, nici nu mă gândeam c-ai să accepţi, spuse Mogget şi-şi trase capul într-o parte, punând capăt mângâierilor. Adevărul e că nu ştii prea multe, altfel ai fi căzut la învoială. Mare greşeală a făcut tatăl tău când te-a trimis dincolo de Zid!

— Chiar aşa, de ce m-a dus în Ancelstierre? întrebă Sabriel, nerăbdătoare să afle răspunsul la întrebarea care o frământase zi de zi cât fusese la colegiu; Abhorsen o expedia zâmbind şi spunându-i mereu acelaşi lucru: „Pentru că aşa a fost să fie”.

— Îi era teamă, pufni Mogget, întorcându-se iar către peştii din farfurie cu priviri lacome. Acolo erai în siguranţă.

— Dar de ce îi era teamă? îl iscodi ea.

— Hai, gata cu întrebările, termină de mâncat, se fofilă el în momentul când doi slujbaşi apărură

din bucătărie cu alte platouri, pesemne felul doi. O să vorbim mai târziu, în camera de studiu.

CAPITOLUL NOUĂ

Lămpi vechi din alamă luminau bătrânul birou, cu flăcări animate de forţa Legământului în loc de gaz, oferind încăperii o lumină la fel de bună ca şi becurile electrice din Ancelstierre. Nu scoteau pic de fum, nu făceau zgomot şi nu se stingeau niciodată.

Pereţii curbaţi ai turnului erau doldora de cărţi aranjate frumos pe rafturi, cu excepţia părţii unde treptele din camera de jos urcau în birou şi o scară ducea către observatorul de deasupra.

În mijlocul încăperii trona o masă din lemn de sequoia cu picioarele gradate şi împodobite cu mărgele minuscule, având la fiecare dintre cele patru colţuri câte un cap de dragon care scuipa flăcări ornamentale din gura larg deschisă. Pe masă se puteau vedea o călimară cu cerneală, câteva stilouri, nişte coli de hârtie şi un compas din bronz folosit la măsurători cartografice. Scaunele din jurul mesei erau tot din lemn de sequoia şi tapiţeria lor de culoare neagră avea acelaşi model cu cheiţa argintie.

Masa era, de fapt, unul dintre puţinele lucruri pe care Sabriel şi le aducea aminte din vizitele făcute aici în copilărie. „Masa dragonilor”, aşa o numea tatăl ei. Odată chiar se căţărase pe unul dintre picioare, fiind însă mult prea micuţă ca să atingă tăblia cu creştetul.

Mângâie încet suprafaţa netedă şi rece, comparând senzaţia actuală cu amintirile ei despre lemnul lucios, apoi oftă adânc şi-şi trase un scaun, aşezând pe masă cele trei cărţi pe care le avea la subraţ. Pe două le ţinu aproape, împingând-o pe a treia mai încolo, către mijloc. O luase din singurul dulăpior cu uşi de sticlă dintre rafturi, şi acum cartea zăcea pe masă ca un animal la pândă, poate

uşor amorţit, poate, din contră, gata să sară la atac în orice moment. Avea coperte de piele verde-deschis, iar pe încuietorile de argint care-i ţineau paginile ferecate ardeau o sumedenie de însemne ale Legământului. *Cartea morţilor*.

Celelalte păreau obişnuite, dar erau cărţi de vrăjitorie cu imagini şi explicaţii despre diverse simboluri ale Legământului şi despre cum puteau fi folosite acestea. O deschise pe prima, însă dincolo de capitolul patru majoritatea semnelor deveniră o adevărată nebuloasă, volumele numărând nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci de capitole fiecare.

„Sigur mai sunt o groază de cărţi care mi-ar fi de folos", îşi zise Sabriel, dar era mult prea obosită şi slăbită ca să mai răscolească rafturile. Se gândi atunci că cel mai bine ar fi să discute cu Mogget, după care să mai studieze cărţile o oră, două înainte de culcare. După toate păţaniile din ajun, chiar şi patru sau cinci ore de mers i s-ar fi părut un chin de nedescris, iar gândul la o noapte de somn adânc şi odihnitor îi surâdea din ce în ce mai mult.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Mogget apăru pe neaşteptate în capul scărilor, de unde sări sprinten pe un scăunel cu tapiţerie solidă pe care se tolăni cât era de lung.

— Văd că ai găsit şi cartea aceea, spuse el miorlăit vânturându-şi coada încoace şi-ncolo. Vezi să nu citeşti prea multe din ea.

— Am citit-o deja pe toată, îi răspunse Sabriel scurt.

— Dacă zici tu… bombăni el neîncrezător. Bagă de seamă însă că nu e mereu aceeaşi. Cartea asta se schimbă, poate fi în acelaşi timp mai multe lucruri, ca şi mine…

Sabriel ridică din umeri cu un aer nonşalant, ca şi cum ştia deja toate aceste lucruri, însă desigur că brava. De fapt, se temea cumplit de *Cartea morţilor*. O citise, într-adevăr, în întregime, sub

atenta supraveghere a tatălui său, însă memoria ei, de altfel excelentă, selectase numai anumite pagini din vechiul tom. Dacă era aşa cum spunea Mogget şi conţinutul ei se schimba necontenit… O trecu un fior rece pe spinare, dar se linişti spunându-şi că ştie deja tot ce e de ştiut.

— Mai întâi de toate va trebui să găsesc trupul tatălui meu, zise ea. Aici o să am nevoie de ajutorul tău, Mogget.

— De unde să ştiu eu unde şi-a găsit Abhorsen sfârşitul? se împotrivi Mogget, căscând îndelung şi apucându-se să-şi lingă lăbuţele.

Sabriel se încruntă şi strânse din buze mai să şi le strivească, adoptând fără să-şi dea seama aceeaşi mimică nesuferită ca a profesoarei de istorie, care de câte ori se enerva îşi sugea buzele exasperată.

— Spune-mi măcar când l-ai văzut ultima dată şi ce avea de gând să facă.

— De ce nu-i citeşti jurnalul? îi sugeră Mogget, întrerupându-şi o clipă toaleta simandicoasă.

— Unde-l găsesc? întrebă ea nerăbdătoare.

Jurnalul i-ar fi fost, fără îndoială, de mare ajutor.

— Nu ştiu, l-o fi luat cu el, îi răspunse plictisit motanul. Eu unul nu l-am văzut pe aici.

— Parcă trebuia să mă ajuţi! se stropşi Sabriel la el, cu buzele livide. Te rog să-mi răspunzi clar la întrebare.

— Acum trei săptămâni, începu Mogget molfăit, cu botul înfundat în blana de pe burtă şi presărând cuvintele printre rotocoalele umede pe care limba lui rozalie le lăsa pe puful portocaliu, a sosit un mesager din Belisaere care i-a cerut ajutorul. Zicea că nu ştiu ce spirit mort a trecut de paznici şi că nu le dă pace deloc, iar Abhorsen – să-mi fie cu iertare, domniţă, vreau să zic ultimul Abhorsen – a bănuit că e ceva necurat la mijloc, având în vedere că era vorba despre Belisaere… dar, pentru asta, tot s-a dus.

— Belisaere… Numele ăsta îmi sună cunoscut. E cumva o aşezare din zonă?

— Ba e oraş în toată regula. Capitala regatului. Mă rog… pe vremea când încă mai aveam un regat.

— Cum adică „când încă mai aveam”? Ce vrei să spui cu asta?

Mogget se opri din spălat şi îşi ridică privirea încruntată către ea, cu ochii mici ca două dâre străvezii şi subţiri.

— Ce v-or fi învăţat la şcoala aia numai tu ştii! pufni el înfuriat. De mai bine de două sute de ani n-am mai avut rege sau regină, iar ultimul regent s-a stins acum douăzeci de ani. Ăsta e motivul pentru care regatul se afundă pe zi ce trece într-un întuneric din care nu ştiu, zău, cum vom mai ieşi…

— Dar Legământul… începu Sabriel, întreruptă de râsul strident al motanului, vădit amuzat.

— Legământul e şi el pe ducă, miorlăi el. Conducător n-avem, Pietrele de Legământ se sfarmă una după alta cu sânge sacrificat, una dintre forţele de căpătâi s-a per… s-a per… vertit…

— Ce sunt forţele astea? îl întrerupse ea curioasă.

Nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Se trezi întrebându-se dacă tot ce învăţase în şcoală îi va folosi vreodată la ceva şi, din păcate, nu era prima oară când avea astfel de gânduri. Mai mult decât atât, de ce tatăl său nu-i spusese oare niciodată cum stau lucrurile cu adevărat în Vechiul Regat?

Mogget rămase tăcut, parcă înciudat că-l luase gura pe dinainte. La un moment dat, păru că vrea să spună ceva, însă gura lui mică şi roşiatică se mişca fără să scoată niciun sunet.

— Nu pot să-ţi spun. Pur şi simplu nu pot, se dădu el bătut în cele din urmă. Blestemăţia asta de vrajă de Legământ nu-mi permite, afurisită ea să fie! Tot ce trebuie să ştii deocamdată este că lumea alunecă în întuneric şi că mulţi îi grăbesc prăbuşirea.

— Da, dar alţii încearcă s-o salveze, spuse Sabriel însufleţită. Alţii, ca tatăl meu sau ca mine.

— Da, dar foarte multe depind de cum şi ce vrei să faci, răspunse Mogget de parcă s-ar fi îndoit că cineva atât de naiv şi de neştiutor precum Sabriel ar putea conta. Nu că mi-ar păsa…

Fraza îi fu însă întreruptă de trapa de deasupra, care se deschise cu zgomot, făcând-o pe Sabriel să tresară şi să privească către tavan. Se linişti când zări un slujbaş coborând scara agale, măturând treptele cu toga. La fel ca paznicii porţilor din capetele tunelului, şi acesta avea blazonul cu cheia argintie cusut pe pieptul şi spatele hainei, ceea ce Sabriel nu observase la ceilalţi până acum. Coborî şi se întoarse către ea, făcând o plecăciune adâncă şi arătându-i cu degetul chepengul din tavan.

Sabriel înţelese că trimisul o cheamă să vadă ceva din observator şi avu o presimţire ciudată. Se ridică fără prea mare tragere de inimă şi se duse în dreptul scării, unde simţi curentul rece care pătrundea prin trapa din plafon, cu el răcoarea de gheaţă a râului din apropiere. Îndată ce puse mâna pe barele de metal, o străbătu un fior rece prin tot corpul.

Odată ajunsă în observator, se mai încălzi niţel, căci încăperea era scăldată de razele roşietice ale apusului, care creau o senzaţie plăcută de căldură şi umpleau camera cu o lumină puternică din pricina căreia trebui să-şi mijească ochii în primele secunde. Nu-şi aducea deloc aminte de această parte a casei, aşa că mare îi fu mirarea să constate că pereţii erau în întregime din sticlă sau dintr-un material asemănător. Grinzile la vedere de pe acoperişul cu ţigle cărămizii se sprijineau pe pereţii transparenţi şi atât de măiestrit îmbinaţi, încât întregul plafon părea o adevărată operă de artă, a cărui perfecţiune căpăta ceva lumesc numai în secunda când simţeai adierea rece de afară.

Un trepied din lemn şi fier închis la culoare domina încăperea, susţinând triumfător un telescop din sticlă lucioasă şi bronz. Imediat lângă el se aflau un scaun înalt şi un pupitru pe care era

desfăşurată o hartă astrologică. Toate acestea erau aşezate pe un covor gros de lână care parcă te invita să-ţi răsfeţi tălpile în textura lui moale, cu modele ce reprezentau în culori vii diverse constelaţii sau planete care se învârteau unele în jurul altora.

Slujbaşul, care venise după ea în observator, se duse la peretele dinspre miazăzi şi-i arătă cu mâna lui palidă malul sudic al râului, exact în locul unde Sabriel ieşise la lumină din tunel, cu mordicantul pe urmele ei.

Fata privi cu atenţie într-acolo, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare a crepusculului. Zări apele înspumate, dar privirea îi fu atrasă de stânca abruptă din apropierea ţărmului, pe care începu s-o scruteze, în pofida unui presentiment destul de puternic.

După cum se aşteptase, mordicantul era tot acolo, stând neclintit în vârful stâncii, ca o stană de piatră. Cu ceea ce ajunsese să numească „puterea ei de a vedea în Moarte", Sabriel simţi că deocamdată e liniştit şi inofensiv, o statuie mută şi cuminte în comparaţie cu siluetele zvăpăiate din spate, cu mult mai îngrijorătoare.

Le studie o vreme, după care trecu la telescop, cât pe ce să-l calce pe Mogget, care apăru chiar atunci, ca din senin, între picioarele ei. „Oare cum a reuşit să se caţere pe scară?" se miră ea, dar imediat întrebarea i se păru stupidă şi renunţă să se mai gândească la astfel de lucruri, concentrându-şi atenţia la ce se întâmpla afară.

Cu ochiul liber nu reuşise să se dumirească asupra formelor din jurul mordicantului, însă telescopul îi rezolvă iute dilema, apropiindu-le atât de tare, încât avea senzaţia că dacă se apleacă le-ar putea atinge cu mâna.

Erau mai mulţi bărbaţi şi femei, oameni în carne şi oase, dar mai cu seamă în Viaţă, legaţi de picioare câte doi cu lanţuri de fier şi rătăcind înnebuniţi încoace şi încolo sub privirile severe ale

mordicantului. Ieşeau cu zecile din tunel, cu vadre grele pe umăr sau buşteni în spinare, cărând povara fără să crâcnească până la marginea stâncii şi-apoi în jos, pe trepte, către râu. Se întorceau apoi doi câte doi, cu vadrele golite şi lemnele lăsate în urmă.

Când aplecă telescopul înspre râu, Sabriel fu cât pe ce să sară de pe scaun de furie şi indignare. Alte zeci de sclavi băteau de zor buştenii cu ciocanele, confecţionând cutii mari de lemn care erau apoi umplute cu pământul adus în găleţi. Pe măsură ce se umpleau, acestea erau împinse în apă ca să facă un fel de punte între lespezile din râu, de care sclavii le fixau cu ţăruşi de fier.

Această parte a operaţiunii era direcţionată de altă creatură, care stătea cam pe la jumătatea treptelor, ţinându-se în umbră şi cât mai departe de râul agitat. Se fâţâia de colo-colo, o siluetă umană, dar parcă nu întru totul, căci trupul său era mai negru decât noaptea. Sigur era mâna dreaptă a unui necromant sau vreun spirit mort care acţiona de capul lui, dar care nu se înjosea într-atât, încât să folosească un corp omenesc.

Sabriel privea spectacolul mută de uimire, văzând, în fine, cum cea de-a patra şi ultima cutie e împinsă peste prima lespede de lângă stâncă şi ţintuită locului, prinsă apoi cu lanţuri de celelalte trei. În timp ce se căznea să fixeze strânsoarea, unul dintre sclavi se dezechilibră şi căzu în apă, trăgându-l după el şi pe tovarăşul de care era înlănţuit. Urletele lor disperate – presupunând că mai aveau putere să strige – erau acoperite de vuietul cascadei, a cărei vâltoare dezlănţuită îi înghiţi cât ai clipi. În câteva momente, Sabriel simţi cum Viaţa li se curmă brusc, fără chinuri inutile.

Ceilalţi sclavi de la poalele stâncii se opriră din lucru câteva secunde, fie şocaţi de moartea celor doi, fie mai înspăimântaţi chiar decât stăpânii lor de furia apelor.

Făptura de smoală coborî atunci câteva trepte cu picioarele scurgându-i-se ca un sirop gros, făcându-le semn să păşească pe lăzile cu pământ până la lespedea de trecere. Aceştia ascultară supuşi, înghesuindu-se pe bolovanul alunecos în bătaia stropilor minusculi.

Creatura şovăi câteva clipe, însă mordicantul de pe creasta de deasupra începu să dea semne de neliniște şi se aplecă uşor în faţă, moment în care aceasta o porni iute de-a lungul lăzilor, până la lespedea cu pricina, fără ca apele să-i vină de hac.

— Pământ de mormânt, zise Mogget, care parese că n-avea nevoie de telescop ca să vadă ce se întâmplă. Cărat de sătenii din Oyrre şi din Cătunul Stejarului. Mă întreb dacă au îndeajuns pentru toate pietrele…

— Pământ de morminte, da… şopti ea abătută, urmărind cu privirea un alt grup de sclavi coborând treptele cu lemne şi găleţi în spinare. Uitasem că poate anula puterea apelor curgătoare. Am crezut… Am fost convinsă că aici voi fi în siguranţă, măcar câteva zile.

— Păi chiar eşti, o linişti Mogget. O să dureze ceva până îşi termină podul, cel puţin până mâine seară. Oricum o să mai întârzie câteva ore şi la prânz, când morţii trebuie să se ferească de soare, dacă nu cumva e înnorat, desigur… Se vede treaba că sunt puşi pe fapte mari, şi asta înseamnă că cineva îi ghidează din umbră. Probabil unul dintre nenumăraţii duşmani pe care orice Abhorsen îi are, poate chiar un necromant oarecare cu o minte ceva mai ageră decât alţii şi sigur mult mai priceput la comploturi şi stratageme.

— Am înjunghiat un spirit mort la Piscul Despicat, spuse Sabriel încet, gândind cu voce tare. M-a ameninţat că o să se răzbune şi că le va spune slujitorilor lui Kerrigor. Numele ăsta nu-ţi spune nimic?

— Ba îl ştiu foarte bine, răspunse motanul şuierat, mişcându-şi coada nervos dintr-o parte

într-alta. Din păcate, nu pot să-ţi spun nimic despre el, decât că e unul dintre morţii de rang înalt şi duşmanul cel mai de temut al tatălui tău. Să nu-mi spui că a revenit la Viaţă!

— Asta nu ştiu, zise ea privindu-l cum îşi răsuceşte trupul într-una, ca şi cum două forţe adverse încercau să pună stăpânire pe el în acelaşi timp. Dar de ce nu-mi poţi spune mai multe? Din cauza vrăjii?

— Este… e o… o pervertire a… îî… da, mieună el răguşit, cu vădită greutate.

Ochii de smarald i se aprinseră de ciudă şi frustrare, dar nu mai zise nimic după bolboroseala lipsită de sens.

— Alte şi alte semne de întrebare… murmură Sabriel căzută pe gânduri.

Nu era totuşi chiar atât de greu să pună lucrurile cap la cap şi să-şi dea seama că de când trecuse Zidul – sau poate chiar dinainte – o forţă potrivnică îi purta sâmbetele. Era destul de clar, mai ales dacă era să se ia după dispariţia misterioasă a tatălui său.

Privi iar prin telescop şi inima îi mai veni la loc când văzu că la primele semne ale întunericului creaturile o lăsaseră mai moale cu munca, compătimindu-i totuşi pe săracii oameni care intraseră pe mâna morţilor. Peste noapte, mulţi dintre ei aveau să moară de frig sau de oboseală, urmând să fie aduşi la Viaţă drept ajutoare fără voinţă proprie. Nu exista decât o singură scăpare pentru cei care nu-şi doreau o astfel de soartă, şi aceea se afla în hăul cascadei. Vechiul Regat era, într-adevăr, un loc îngrozitor, dacă nici în Moarte nu-ţi puteai găsi liniştea, ci doar noi chinuri şi umilinţe.

— Există cumva o altă ieşire? întrebă Sabriel întorcând telescopul la 180 de grade ca să cerceteze şi malul dinspre miazănoapte, unde zări alte lespezi în apă şi o poartă ceva mai sus pe colină, păzită însă de alte forme neguroase care se

înghesuiau dinaintea ei. Erau alte ajutoare, vreo patru sau cinci, oricum prea multe să le ţină piept de una singură.

— Se pare că nu, îşi răspunse tot ea abătută. Dar de apărat ne putem apăra? Slujbaşii casei ştiu să lupte?

— Ei n-au de ce să lupte, îi explică Mogget, pentru că avem alte mijloace de apărare, deşi cam primitive. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, există, într-adevăr, o altă cale de scăpare, deşi nu sunt sigur că o să-ţi placă.

Slujbaşul de lângă ea încuviinţă dând tăcut din cap şi încercând să-i arate ceva cu mâinile, mimând un şarpe care se târa sinuos prin iarbă, sau cel puţin aşa i se părea lui Sabriel.

— Asta ce reprezintă? întrebă ea înăbuşindu-şi cu greu hohotele isterice de râs. Modul de apărare sau drumul salvator?

— Apărarea, zise Mogget deloc amuzat. Râul. Cu vraja potrivită, apele lui se pot ridica aproape până la înălţimea zidurilor ce înconjoară insula şi pot forma deasupra lespezilor un perete de patru ori cât tine. Nimeni şi nimic nu-l poate străpunge dinăuntru sau din afară, până ce nu se potoleşte de unul singur, după câteva săptămâni.

— Păi şi atunci eu cum o să ies? îl întrebă Sabriel nedumerită. Doar n-o să aştept săptămâni întregi!

— O străbunică de-a ta a construit un aparat de zbor pe care l-a botezat *Planorul de Hârtie.* Poţi să scapi dintre ape cu ajutorul lui, dacă îl lansezi în direcţia cascadei.

— Aha, bâigui ea abia auzit, neştiind ce altceva să spună.

— În cazul în care chiar te hotărăşti să umfli apele, continuă Mogget prefăcându-se că nu observă tăcerea apăsătoare, trebuie să ne grăbim cu pregătirile, căci e un întreg ritual care trebuie respectat. Izvoarele râului se află în creierii munţilor înalţi, de unde gheaţa şi zăpada se topesc

şi curg la vale dezlănţuite. Dacă invocăm acum puterea apelor, până mâine seară puhoaiele vor fi deja aici.

CAPITOLUL ZECE

Sosirea şuvoaielor fu prevestită de bucăţi mari de gheaţă ce se izbeau nervoase de podul improvizat din lăzi şi pământ, ca nişte aisberguri aduse de furtuna din larg, care lovesc vapoarele ancorate la ţărm. Când se fărâmiţau bucăţile de gheaţă, când se crăpau lăzile, într-un zgomot sacadat şi neîntrerupt ca bătăile unei tobe ce anunţa marele val care avea să urmeze.

Spirite înviate şi sclavi deopotrivă dădură bir cu fugiţii către stânca abruptă, luând-o la sănătoasa pe podul făcut chiar de mâinile lor. Trupurile vaporoase ale celor înviaţi se schimonoseau din ce în ce mai alungite, făcându-i să semene cu nişte viermi subţiri şi negri de crep ce se prăbuşeau peste lespezi şi peste lăzile de lemn, azvârlindu-i cât colo pe sclavii care li se nimereau în cale, disperaţi să scape de potopul ce huruia deja în aval.

Privind din turn întreaga scenă, Sabriel simţea cum oamenii mor unul după altul, înecându-se convulsiv de fiecare dată când o victimă îşi dădea ultima suflare, trasă către adâncuri. Unii dintre ei se mai aruncau şi de bunăvoie, alegând o Moarte sigură în schimbul unei eternităţi în neştiinţă şi sclavie. Cel puţin două perechi îşi găsiră astfel sfârşitul, ceilalţi fiind îmbrânciţi, împinşi sau, pur şi simplu, speriaţi de furia morţilor puşi pe fugă.

Cum era de aşteptat, sloiurile de gheaţă fură urmate de primul val dezlănţuit, care pătrunse în vale cu un şuierat atât de asurzitor, încât acoperi până şi vuietul cascadei. Sabriel ascultă câteva secunde huruitul înfundat care se tot apropia, până când şuvoaiele dădură în sfârşit ultima cotitură şi umplură defileul, cât pe ce să înghită insula. Văzu dintr-odată în faţa ochilor un zid compact de apă,

pe coama căruia bucăţile de gheaţă pluteau aidoma unor creneluri de marmură, în timp ce prin peretele fluid şi negru de mâl se învârteau tot felul de pietre şi bolovani adunaţi pe parcursul celor peste şase sute de kilometri. Părea imens, mult mai înalt decât zidurile insulei şi chiar decât turnul de unde ea privea şocată furia apelor, mult mai aprigă decât îşi închipuise cu o seară înainte, când se învoise să facă vraja.

Era o incantaţie destul de simplă, pe care o făcuse în grota de sub casă, unde o dusese Mogget, la care se ajungea trecând prin pivniţă şi coborând apoi nişte scări strâmte în spirală. Temperatura părea să scadă pe măsură ce treptele se afundau în pământ, însă, odată ajunsă în micul buncăr cu tavanul ticsit de ţurţuri, fetei i se păru dintr-odată ceva mai cald, deşi la fiecare răsuflare scotea pe nas vapori umezi. Poate că, din contră, îi era atât de frig, încât îi amorţiseră toate simţurile. Un bloc neted de gheaţă curată, albăstrie, era aşezat pe un piedestal de piatră, ambele purtând simboluri luminate de Legământ, stranii, dar frumoase, în acelaşi timp. Aşa cum o povăţuise Mogget, îşi lipise palma de gheaţă şi rostise solemn: „Abhorsen îi aduce Clayrului omagiile sale, şi-i cere îngăduinţa pentru potopul cel mare”. Atâta tot. Urcară apoi scările înguste, şi unul dintre slujitori încuie uşa pivniţei în urma lor, în timp ce altul îi aduse imediat o cămaşă de noapte şi o ceaşcă de ciocolată caldă.

Acele câteva cuvinte declanşaseră ceva cu mult peste aşteptările ei, ceva ce părea scăpat de sub control. Sabriel urmări valul uriaş îndreptându-se către turn, încercând din răsputeri să nu se piardă cu firea, dar în curând începu să respire sacadat şi i se făcu rău. În momentul când valul lovi peretele, scoase un ţipăt sfâşietor şi se piti după telescop.

Impactul zgudui turnul din temelii şi pietrele scrâşniră în tencuială, după care o bubuitură năprasnică acoperi vuietul cascadei, ca şi cum

insula ar fi fost smulsă din adâncuri şi luată pe sus de ape.

După câteva clipe de groază, podeaua încetă să-i mai trepideze sub picioare şi impactul iniţial făcu loc unei bolboroseli constante, asemenea unui beţiv care bombăne întruna când ştie că are companie. Sabriel se ridică sprijinindu-se de trepied şi deschise ochii.

Din fericire, pereţii rămaseră în picioare şi, deşi pericolul trecuse, râul vuia încă ameninţător la o aruncătură de băţ de zidurile insulei, îndreptându-se către porţile tunelelor de pe cele două maluri. Nu se mai vedeau nici lespezile, nici lăzile cu pământ şi nici morţii cu ajutoarele şi sclavii lor, totul fiind acum un torent cenuşiu şi uriaş ce înainta cu viteză, cărând cu el trunchiuri de copaci, rămăşiţe de zid, animale moarte şi bucăţi mari de gheaţă – tributul luat zecilor de gospodării ce avuseseră nenorocul să-i stea în cale.

Privind dovezile cruntei distrugeri, Sabriel adună în gând numărul sătenilor răpuşi pe lăzile dintre lespezi. Cine ştie câte alte Vieţi se pierduseră deja şi câţi de-abia aveau cu ce să mai trăiască? Pe de o parte, înţelegea că potopul era singura ei cale de scăpare, pe de alta se simţea vinovată că atâţia oameni muriseră pentru ca ea să se salveze.

Mogget n-avea vreme de pierdut cu astfel de fleacuri. Doliul sau mustrările de conştiinţă nu prea îi stăteau în fire. O mai lăsă să mediteze un minut-două, după care se apropie pe nesimţite şi o înţepă grijuliu prin papucii de casă.

— Aaau! Ce faci?

— Timpul ne presează, spuse el grav. Slujbaşii sunt aproape gata, cred că au fixat deja planorul pe zidul dinspre est, iar hainele şi echipamentul te aşteaptă de mai bine de o jumătate de oră.

— Am aici tot ce-mi trebuie, zise ea, dar apoi îşi aminti că îşi lăsase rucsacul şi schiurile la intrarea

în tunel şi că din ele nu mai rămăsese, probabil, decât un pumn de cenuşă.

— Slujbaşii ţi-au pregătit tot ce ai nevoie, plus încă vreo alte câteva lucruri, care sigur se vor dovedi total nefolositoare, după câte îi cunosc. Poţi să mergi să te îmbraci ca s-o porneşti apoi către Belisaere. Presupun că într-acolo vrei să te îndrepţi, sau mă înşel?

— Da, aşa e, acolo intenţionez să mă duc.

Nu-i plăcu defel tonul încrezut al motanului.

— Şi ştii cum să ajungi?

Nu zise nimic, aşa că Mogget ghici că răspunsul era unul negativ, ceea ce nu făcu decât să-l întărâte şi mai tare.

— Şi ai cumva… ştiu eu… vreo hartă de care să te foloseşti? nu se lăsă el.

Sabriel clătină din cap, semn că n-are, şi-şi încleştă pumnii, gata să se aplece şi să-i tragă motanului una peste bot sau poate să-l tragă de coadă, ca să-l înveţe minte. Căutase peste tot prin camera de studiu şi întrebase şi câţiva slujbaşi, ca să afle că singura hartă din casă era cea astrologică din turn. Harta despre care îi spusese colonelul Horyse era probabil încă la Abhorsen, sau, mai bine zis, la tatăl ei, pentru că acum ea era purtătoarea acestui nume. Toată schimbarea asta de identitate o deruta. Dacă acum ea era Abhorsen, tatăl ei cine era? Avusese oare şi el un nume pe care îl pierduse când a venit vremea să fie noul Abhorsen? Pentru Sabriel, tot ce crezuse de netăgăduit se năruise în doar câteva zile. Nici nu mai ştia cine e, şi primejdiile o pândeau din toate părţile. Până şi Mogget, care se presupunea că îl slujeşte pe Abhorsen, mai mult îi dădea bătaie de cap decât s-o ajute.

— O să faci pe deşteptul în continuare sau ai de gând să-mi spui ceva folositor? se răsti ea la motan. Zi-mi ceva, orice, care să mă ajute…

Mogget căscă plictisit, plescăind din limba lui rozalie; era înfumurarea întruchipată.

— Bine, bine. Sigur că ştiu lucruri utile, cum ar fi spre exemplu drumul, aşa că ar fi mai bine să vin şi eu cu tine.

— Să vii cu mine? întrebă ea sincer mirată.

Îşi descleştă pumnii şi se aplecă să-l mângâie pe creştet, dar, după un timp, Mogget se desprinse din mâinile ei.

— Păi… Cineva trebuie să-ţi poarte de grijă, nu? Cel puţin până înveţi să fii un Abhorsen adevărat.

— Îţi mulţumesc, zise Sabriel. Cred… M-aş simţi totuşi mult mai bine dacă aş avea şi o hartă. Şi… dacă tot te lauzi că ştii zona atât de bine, n-ai putea să… nu ştiu… să mi-o descrii, ca eu să fac o schiţă sau un desen?

Mogget tuşi înfundat, ca şi cum s-ar fi înecat cu un ghemotoc de păr.

— Tu? se arătă el mirat aplecându-şi capul uşor pe spate. Ştii tu să desenezi hărţi? Dacă ţii morţiş să ai una, atunci cred c-ar fi mai bine să mă ocup eu de cartografiere. Tu vino jos în birou şi pregăteşte călimara cu cerneală şi-o foaie de hârtie.

— Atât timp cât se poate folosi nu mă interesează cine-o face, spuse Sabriel în timp ce cobora scara.

Îşi dădu capul pe spate ca să se uite la Mogget cum coboară, dar nici urmă de el în dreptul trapei deschise. Un mieunat sarcastic din celălalt capăt o anunţă că motanul coborâse deja în camera de studiu, pe o scară invizibilă sau prin alte mijloace decât cele fireşti.

— Nu uita, cerneală şi hârtie! îi aminti el sărind dintr-un salt pe masa cu capete de dragon. Şi vezi să fie coli dintr-alea groase, cu faţa netedă în sus. De pană n-am nevoie.

Sabriel făcu toate pregătirile necesare, apoi se trase într-o parte şi-l privi, la început neîncrezătoare, apoi de-a dreptul uimită, cum se aşază lângă coala gălbuie pe care umbra lui părea o pelerină aruncată în nisip. Rămase nemişcat

câteva clipe, concentrându-se, cu vârful limbii scos. Dintr-odată din pernuţele lui albe ieşi o gheară strălucitoare de fildeş, pe care o vârî cu grijă în călimară, şi începu să deseneze. Cu mişcări iuţi şi agile trasă pentru început nişte linii schematice, trecând apoi la conturarea formelor de relief şi, în fine, partea cea mai grea şi minuţioasă, adică adăugarea celor mai importante regiuni şi aşezări, al căror nume îl scrise cu litere mlădioase şi cu înfloriturі. Lăsă casa lui Abhorsen la urmă, marcând-o cu o mică ilustraţie, după care se trase înapoi ca să-şi admire capodopera şi să-şi cureţe laba. Sabriel aşteptă să termine şi presără granule fine de nisip pe cerneala încă umedă, cercetând curioasă desenele, în dorinţa de a memora fiecare părticică a Vechiului Regat.

— O poţi studia mai târziu, o zori Mogget când termină, în sfârşit, cu primeneala, dar ea nici că se clinti de lângă masă, cu nasul în coala desenată. N-avem vreme de pierdut. Mai bine te-ai duce să te îmbraci. Şi, te rog, grăbeşte-te!

— Mă duc, mă duc, îl linişti ea zâmbitoare, fără să-şi dezlipească ochii de la hartă. Îţi mulţumesc din suflet, Mogget.

În dormitor o aşteptau un munte de haine şi tot felul de echipamente pregătite de cei patru slujitori, care o priveau tăcuţi, gata s-o ajute să-şi facă bagajele şi să se gătească de drum. Nici nu intrase bine, că şi tăbărâră pe ea în stilul caracteristic, dându-i jos capotul şi papucii de casă şi încercând să-i tragă şi cămaşa de corp de pe ea, gâdilând-o cu mâinile lor transparente şi iscoditoare. Sabriel le-o luă totuşi înainte până s-o dezbrace de tot, apucând să-şi scoată singură juponul lung de bumbac. Scăparea fu însă vremelnică, pentru că, după doar câteva secunde, se trezi imobilizată din nou, în timp ce slujitorii se căzneau să o îmbrace cu o pereche de izmene largi şi să-i tragă pe cap o altă cămaşă subţire din bumbac. Peste ea îi puseră o bluză de in şi apoi o

tunică din piele de căprioară, iar izmenele dispărură sub nişte pantaloni bufanţi de piele moale, întăriţi în jurul coapselor, genunchilor şi tibiei cu nişte platoşe striate şi cu căptuşeală dublă în zona posterioară, fără îndoială pentru călărit.

Se depărtară apoi pentru câteva momente, şi Sabriel răsuflă uşurată în speranţa că au lăsat-o, în sfârşit, în pace, dar ei nu făcuseră decât să pregătească următorul rând de haine. Îndată doi dintre ei îi îndesară braţele într-o armură lungă ce se prindea pe părţi, iar ceilalţi doi desfăcură şireturile unor cizme ţintuite pe care i le aşezară dinainte, aşteptând să vină să se încalţe.

Armura era diferită de toate câte mai văzuse până atunci, chiar şi de haina din zale pe care o purtase de atâtea ori la cursurile de lupte de la şcoală. Era cam cât o tunică medievală, cu partea de jos crăpată pe părţi şi lungă până la genunchi şi mânecile terminate la încheieturi în coadă de rândunică. În loc de obişnuitele zale minuscule, aceasta fusese făcută din plăcuţe mici şi solide pe jumătate suprapuse, la fel ca solzii de peşte. La atingere nu păreau a fi de metal, ci mai degrabă dintr-un fel de material ceramic sau chiar din piatră. În orice caz, era ceva mult mai uşor decât fierul, dar extrem de rezistent, după cum demonstră chiar unul dintre slujbaşi, care încercă să taie materialul misterios cu un pumnal, fără să lase însă nicio urmă, cu excepţia câtorva scântei răzleţe.

Sabriel îşi vârî picioarele în cizmele care îi întregeau costumul şi, imediat, cei doi slujitori începură să-i lege şireturile, în timp ce cealaltă pereche se puse din nou pe treabă. Unul apăru cu un turban cu funde argintii şi albastre pe care vru să i-l aşeze pe cap, dar ea îl trase în dreptul ochilor ca să-l studieze mai bine, constatând că era, de fapt, un coif învelit cu panglici din acelaşi material ca şi armura.

Celălalt scoase nu se ştie de unde o pelerină de un albastru strălucitor pe care erau brodate o sumedenie de cheiţe argintii al căror luciu intens reflecta lumina în toate părţile. O scutură de câteva ori şi-i făcu vânt peste coif, potrivindu-i-o pe umeri şi netezind apoi toate cutele sau încreţiturile. Sabriel îşi trecu mâna peste pânza mătăsoasă, ciupind-o de un colţ ca să vadă dacă se rupe, însă, deşi părea foarte fin, materialul rămase intact.

La urmă veni rândul curelei pentru sabie şi al bandulierei cu clopoţei. Trimişii i le aduseră pe amândouă, dar de data asta nu se mai încăpăţânară să i le prindă cu forţa, lăsând-o pe ea să şi le aranjeze. Când fu gata, Sabriel simţi bine cunoscuta greutate de la brâu şi piept şi se întoarse să se privească în oglindă. Rămase uimită, dar şi surprinsă, de ce văzu: o combinaţie între un călător experimentat şi priceput care-şi poartă singur de grijă şi tânăra care odinioară semăna cu Sabriel, dar care acum îşi îmbrăţişa noua identitate încă neînţeleasă pe deplin, aceea de Abhorsen.

S-ar mai fi admirat un timp, dar slujbaşii o traseră de mânecă şi-i arătară ceva pe pat. Era un rucsac de piele deschis la gură în care îi aranjară minuţios toate hainele ei vechi, inclusiv vestonul lui Abhorsen, câteva schimburi, o tunică nouă şi o pereche de pantaloni de rezervă, alături de o bucată de muşchi de vită uscat, biscuiţi, o sticlă de apă şi mai mulţi săculeţi de piele cu tot felul de obiecte sau instrumente folositoare, pe care îi desfăceau răbdători unul câte unul, ca să-i arate ce e înăuntru înainte să le vâre în rucsac. Îi împachetaseră, aşadar, un telescop, chibrituri cu catran, un cremene mecanic, plante medicinale, undiţă de pescuit şi cârlige, un set de ace cu papiotă şi tot felul de alte minuni, plus cele trei cărţi din bibliotecă şi harta lui Mogget, pe care le băgară în săculeţi de pânză gudronată şi apoi într-unul dintre buzunarele exterioare are rucsacului.

Înfofolită şi cu sacul în spate, Sabriel încercă să facă câţiva paşi, uşurată să constate că armura nu era deloc atât de incomodă şi de greoaie precum crezuse, deşi sacul ar cam fi încurcat-o în luptă. Se aplecă, mirată că-şi poate atinge degetele de la picioare, aşa că repetă încântată mişcarea de mai multe ori, după care se îndreptă de spate şi le mulţumi respectuos slujbaşilor, care însă dispăruseră între timp. În locul lor, în mijlocul încăperii apăruse Mogget, care se apropie de ea cu un aer misterios.

— Sunt gata, îi zise.

Motanul i se aşeză la picioare fără să spună nimic şi începu să tremure şi să se zvârcolească de parcă avea să vomite dintr-o clipă într-alta. Lui Sabriel i se făcu greaţă şi se trase înapoi, oprindu-se brusc când zări micul obiect metalic ce se rostogoli pe podea din gâtlejul pisicii.

— Era să uit, zise el. O să ai nevoie de el dacă vrei să te însoţesc.

— Dar ce este? îl întrebă ea aplecându-se să-l ridice de jos.

Era un inel de argint cu rubin, piatra fiind fixată între două gheare minuscule de pe cercul subţirel.

— E foarte vechi, zise Mogget enigmatic. O să-ţi dai seama când vei fi nevoită să-l foloseşti. Pune-l pe deget.

Sabriel îl studie cu atenţie, ridicându-l la lumină. Nu era mare scofală de capul lui şi nu simţi niciun fel de vibraţii când îl atinse. Părea un inel ca oricare altul, lipsit de aură magică, cu atât mai mult cu cât nu se vedeau simboluri de Legământ nici pe metal şi nici pe piatra roşie.

Şi-l puse, în sfârşit, pe deget, simţindu-i răceala, dar imediat cercul firav începu s-o ardă din ce în ce mai tare şi, până să-şi dea seama, plutea deja în fluxul infinitului, o curgere lină şi domoală fără început şi fără de sfârşit. Lucrurile îşi pierduseră consistenţa, mobila, patul, uşa dispărură cu totul în lumina moale care o învăluia din toate părţile.

Dintr-odată, în jurul ei explodară mii de însemne ale Legământului, care păreau s-o ţină în suspensie, oprindu-i plonjonul în negura vremilor şi trăgând-o în sus, înapoi în trupul ei şi la lumea viilor şi-a morţilor.

— Magie liberă, zise ea privind inelul de pe deget, care strălucea de-ţi lua ochii. Magie liberă împreunată cu Legământul. Nu înţeleg…

— O să înţelegi atunci când îl vei folosi, repetă Mogget răspicat, ca o lecţie care trebuia învăţată pe dinafară. Nu te mai gândi la asta. Vei şti când i-a sosit vremea, adăugă cu vocea lui miorlăită. Hai, vino acum, planorul te aşteaptă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Planorul se afla pe o platformă improvizată din scânduri de pin de-abia tăiate şi prinse precar una de cealaltă, balansându-se pe peretele dinspre răsărit. În jurul lui erau strânşi şase dintre slujbaşi, ocupaţi cu ultimele pregătiri. Sabriel urca scările fără să-şi ia ochii de la el, simţind cum golul din stomac i se adânceşte cu fiecare treaptă. Se aşteptase la un aparat de zbor asemănător cu cele folosite deja de ceva timp în Ancelstierre, ca de exemplu biplanul care făcuse acrobaţii la serbarea de deschidere a anului. Ceva care să aibă două aripi, în orice caz, în afară de cârmă şi propulsorul cu elice – deşi se gândise la un moment dat că planorul ar trebui să aibă un motor magic în loc de unul mecanic.

Aparatul însă nu semăna mai deloc cu aeroplanele pe care le mai văzuse în Ancelstierre, ci mai degrabă cu o canoe cu aripi de vultur şi coadă. Privindu-l mai de aproape, îşi confirmă bănuiala, observând că fuzelajul fusese probabil făcut dintr-o canoe mai veche. Era placat la ambele capete şi avea la mijloc o scobitură adâncă drept cabină. De o parte şi de alta erau prinse două aripi lungi şi destul de fragile, îndreptate către coada ascuţită, care nici ea nu părea cine ştie ce.

Urcă dezamăgită şi ultimele trepte, văzând, în sfârşit, numele inscripţionat pe aparatul confecţionat în întregime din multe coli de hârtie lipite una de alta cu un soi de plastic laminat. De un albastru pal, cu benzi argintii pe fuzelaj şi dungi de aceeaşi culoare pe aripi şi coadă, arăta mai degrabă ca un exponat decorativ decât ca un aparat de zbor veritabil. Ce îl mai salva erau ochii de

vultur pictaţi pe bot, care îi dădeau un oarecare aer „profesionist”.

Sabriel îl mai cântări cu privirea câteva minute, după care îşi aruncă ochii către cascada de dincolo de perete, care părea şi mai furioasă acum că puhoaiele din amonte o inundaseră. Particule minuscule se înălţau către văzduh, formând un zid compact de pulbere ceţoasă înalt de câţiva kilometri, pe care micul planor trebuia să-l străpungă în avântul său către înălţimi. Ceea ce ea nu ştia încă era că hârtia e impermeabilă.

— De câte ori a mai fost folosit… aparatul ăsta? întrebă ea cu nervozitate în voce. Teoretic se împăcase deja cu ideea că în curând se va afla în cabina strâmtă, gata să-şi ia zborul peste apele furibunde de dedesubt. Subconştientul însă – ca şi stomacul, de altfel – îi spunea să stea locului cât încă simte pământul sub picioare.

— De nenumărate ori, veni şi răspunsul lui Mogget, care sări sprinten în cabină înainte să-şi termine vorba. Vocea lui răsună înfundat din spaţiul închis, dar îndată îşi scoase capul portocaliu şi blănos afară, sprijinindu-l de margine. Doamna Abhorsen care l-a construit a zburat odată cu el până la mare şi înapoi în aceeaşi zi. Într-o după-amiază, de fapt, continuă el. Acum, e adevărat că se pricepea de minune să controleze vremea cu vrăjile ei, ba chiar şi vânturile, ceea ce mă îndoiesc că tu…

— Nu, eu nu am asemenea puteri, i-o reteză Sabriel înciudată să descopere o altă lacună în educaţia ei de vrăjitoare. Ştia în mare că vânturile pot fi potolite cu o vrajă de Legământ, fluierând anumite note magice, dar nimic mai mult. Nu. Nu pot face asta.

— Ei, asta e acuma, zise motanul după o tăcere apăsătoare în timpul căreia păru că meditează la ceva. Ştie planorul nişte şmecherii ca să farmece vânturile, însă nu te aştepta la cine ştie ce. Oricum,

va trebui să le fluieri, presupun că asta eşti în stare să faci, nu?

Sabriel nici nu-l băgă în seamă, ofensată. Normal că ştia să fluiere. Nu se putea să fii necromant şi să nu ai ureche muzicală sau să nu ştii să fluieri, să fredonezi ori să cânţi. Dacă se întâmpla să fii prins în Moarte fără clopoţei sau alte ustensile de trebuinţă, numai calităţile vocale te mai puteau salva.

Un slujbaş se apropie şi-i trase de rucsac, ajutând-o să-l dea jos şi îndesându-l apoi în partea din spate a cabinei. Altul veni şi-o apucă de braţ, conducând-o către ce părea a fi o jumătate de hamac din piele, fixat de-a lungul deschizăturii din mijloc – scaunul pilotului, fără îndoială. Nu arăta nici acesta foarte solid, dar Sabriel îşi făcu curaj şi se strecură înăuntru, nu înainte de a-şi lăsa sabia în grija unui alt slujbaş.

Surprinzător, podeaua de hârtie laminată nu cedă sub apăsarea tălpilor, ba chiar i se păru extrem de rezistentă, ceea ce avu darul s-o mai liniştească. Se tot foi şi se suci câteva minute până să găsească poziţia ideală, scaunul de piele părându-i-se acum mult mai comod. Sabia, vârâtă bine în teacă, se afla la îndemână într-un compartiment lateral, în timp ce Mogget se aşeză în spatele ei pe cureluşele cu care era prins rucsacul. Loc era destul, căci înainte ca motanul să-şi ocupe locul scaunul era atât de aplecat pe spate, încât Sabriel aproape că stătea întinsă.

Din noua poziţie zări mica oglindă ovală de argint fixată la câţiva milimetri de margine, care strălucea în soarele după-amiezii târzii, răsunând la unison cu magia Legământului. O forţă nevăzută o făcu să sufle către suprafaţa lucioasă, aburind-o cu răsuflarea ei caldă câteva clipe înainte ca un simbol magic să apară în ovalul opac, ca şi cum un deget imaginar s-ar fi jucat pe aburii alunecoşi.

Sabriel îl studie cu interes, încercând să-i absoarbă înţelesurile şi efectul. Semnul prevestea

altele ce aveau să i se arate, simboluri pentru înteţirea vântului de plutire, pentru plonjonul din înălţimi sau pentru a chema degrabă vijeliile din cele patru zări. Mai erau şi însemne care o învăţau cum să mânuiască planorul şi, pe măsură ce le memora, observă că întregul aparat e invadat de simboluri magice şi ocrotit de vrăji de Legământ. Era evident că cea care fusese odinioară Abhorsen trudise îndelung, dar o făcuse cu multă dăruire, făurind de fapt o pasăre vrăjită şi nu un planor oarecare.

După câteva minute se stinse şi ultimul simbol, şi oglinda îşi recăpătă luciul iniţial, reflectând lumina amiezii însorite. Sabriel rămase tăcută o bună bucată de vreme, încercând să-şi întipărească simbolurile în minte şi minunându-se totodată de puterea şi măiestria celei care construise planorul. Ce metodă ingenioasă de instructaj! Cine ştie, poate că într-o bună zi va ajunge şi ea să construiască ceva asemănător.

— Acel Abhorsen care l-a făcut… Cine era? Ce fel de rudă îmi era, vreau să spun?

— Era verişoara stră-stră-stră-stră-străbunicii tale, îi răspunse Mogget aproape de ureche. Ultima din clanul ei, căci n-a avut urmaşi.

„Poate că planorul ăsta era copilul ei de suflet”, îşi zise Sabriel plimbându-şi mâna pe suprafaţa lucioasă a fuzelajului, simţind cu podul palmei însemnele inerte din material. Se simţea mult mai încrezătoare în reuşita zborului pe care avea să-l întreprindă.

— Ar fi bine să ne grăbim, continuă el. Se întunecă devreme în perioada asta. Ai învăţat semnele?

— Da, da, le ştiu, zise ea sigură pe sine.

Se întoarse apoi către slujitorii aliniaţi de o parte şi de alta a cabinei dinaintea aripilor, ţinând planorul ancorat până în clipa când urma să fie lansat în văzduh. Se întrebă de câte ori mai

făcuseră asta până acum şi pentru câţi vrăjitori Abhorsen.

— Vă mulţumesc, le spuse ea, pentru că aţi fost atât de buni şi mi-aţi purtat de grijă. Rămas-bun!

Zicând acestea, se aşeză la loc în scaun, prinzându-se strâns cu mâinile de margine, şi fluieră notele cu ajutorul cărora spera să înteţească suflul vântului, vizualizând cu ochii minţii întreaga serie de însemne magice şi lăsându-le apoi să-i picure unul câte unul în gâtlej şi apoi pe buze, de unde alunecară lin în eter.

Melodia umplu aerul limpede şi pură, şi vântul păru că-i ţine isonul, vuind şi şuierând mult mai tare când Sabriel se opri să răsufle. Trase aer în piept şi începu să fredoneze un refren ceva mai săltăreţ, ca o pasăre care se bucură de libertatea nemărginită a zărilor. Sunetele vrăjite îşi luară zborul de pe buzele ei ţuguiate, conturându-se îndată pe suprafaţa netedă a planorului fermecat. Până şi vopseaua albastră cu dungi argintii păru că prinde Viaţă odată cu refrenul vesel, dansând în valuri pe corpul firav şi pe aripi ca un penaj colorat şi lucios, scuturând aparatul din încheieturile-i fragile şi făcându-l să freamete tot, nerăbdător să-şi ia avânt.

Trilul ritmat se încheie cu un sunet clar şi prelung urmat de un simbol format în hârtia planorului, strălucind ca o rază de soare. Dănţui câteva clipe către vârf, dar dispăru în curând sub textura laminată. Ochii gălbui se aprinseră atunci ca prin minune şi clipiră des, căpătând apoi o căutătură dură şi semeaţă ce sfredelea văzduhul.

Planorul începu să se zgâlţâie şi mai abitir, iar slujbaşii de-abia mai puteau să-l ţină în frâu. Vântul se înteţise acum de-a binelea, zburătăcind panaşul albastru-argintiu al aparatului şi împingându-l din ce în ce mai în faţă. Sabriel simţi presiunea din îmbinări şi forţa încă nedezlănţuită a aripilor, trăind cu intensitate şi încântare acel unic moment final când eşti la un pas de a te desprinde.

— Daţi-i drumul! le porunci ea trimişilor, şi aceştia se conformară pe dată, lăsând planorul în voia vântului turbat. Aparatul pluti lin câteva clipe, după care câştigă în înălţime şi străpunse curajos perdeaua de stropi ca pe o simplă ploaie de primăvară, avântându-se în cele din urmă către peticul de cer de deasupra văii.

Era linişte şi pace la patruzeci de metri deasupra hăului, iar aerul era rece. Mânat de vânt din spate, planorul urca uşor către cerul senin, cu excepţia câtorva nori răzleţi. Sabriel se lăsă pe spătarul moale de piele, relaxată, trecând în revistă iar şi iar simbolurile învăţate, asigurându-se că le-a memorat cum trebuie. Se simţea liberă şi curată, de parcă tot ce i se întâmplase în ultimele zile o mânjise cu un glod nevăzut spălat acum de suflul aprig al vântului.

— Ia-o mai către nord, se auzi dintr-odată vocea lui Mogget din spate, întrerupându-i visarea. Îţi aduci aminte de harta pe care-am desenat-o?

— Da, răspunse ea. Urmărim linia râului? Ratterlin parcă-i spune, nu? Cele mai multe cotituri sunt către nord – nord-est.

Mogget nu comentă imediat, deşi îi auzea respiraţia vibrându-i aproape de ureche. Părea că meditează la ceva.

— Da, de ce nu? zise el într-un final. Ar fi o idee să ţinem râul până la mare. Formează o mică deltă la gura de vărsare, aşa că o să avem unde să înnoptăm diseară.

— Dar de ce să ne oprim? întrebă Sabriel pe un ton voios. Dacă chemăm vânturi şi mai puternice, mâine seară am putea fi deja în Belisaere.

— Planorului nu-i place să zboare pe timp de noapte, îi explică Mogget. Asta pe lângă faptul că nu ştiu dacă o să poţi ţine în frâu vânturile cele puternice. E mult mai greu decât pare la prima vedere. În plus, aparatul ăsta cam are darul să atragă atenţia asupra lui. Nu eşti deloc precaută, Abhorsen!

— Te rog să-mi spui Sabriel, zise ea sec. Abhorsen e tatăl meu.

— Cum doreşti, domniţă, se conformă Mogget voit sarcastic.

Petrecură aşa îmbufnaţi mai bine de-o oră, fără să-şi adreseze niciun cuvânt, dar Sabriel îşi uită supărarea destul de repede, prinsă de noutatea zborului. Îi plăcea la nebunie cum se văd toate de sus, atât de mărunte şi perfecte în miniatura lor: pădurile şi câmpurile peticite, fâşia sinuoasă şi întunecată a râului de dedesubt sau câte o clădire minusculă şi singuratică.

Apusul se apropia cu paşi repezi, iar lumina roşiatică a soarelui făcea peisajul să pară şi mai frumos, scăldat de razele timide. Simţi că planorul trage să coboare, mutându-şi ochii galbeni de la cerul azuriu la întinderea înverzită de dedesubt. Pe măsură ce umbrele se alungeau, din ce în ce o năpădi şi pe Sabriel acelaşi imbold, aşa că îşi aţinti la rându-i privirea către sol.

Râul începuse deja să se spargă în mii de şiroaie, mai subţiri sau mai groase, ce formau delta mlăştinoasă a Ratterlinului, şi în depărtare se vedea deja întunecimea nesfârşită a mării. Erau mai multe insule unde puteau poposi, unele mari cât un teren de fotbal şi acoperite cu arbori şi tufişuri mărunte, altele având mai puţin de un metru lăţime. Sabriel alese una de mărime mijlocie, nu foarte departe de unde erau acum, în formă de romb şi presărată cu fire de iarbă îngălbenite.

Şuieră uşor şi odată cu fluieratul ei vântul începu să slăbească în intensitate ca prin minune. Planorul cobora lin, smucindu-se uşor la răstimpuri când la dreapta, când la stânga, fie din pricina aplecării uneia dintre aripi, fie pentru că Sabriel mai scăpa din când în când vântul de sub control. Atât ochii lui gălbui, cât şi privirea ei concentrată sfredeleau bucata de pământ dinaintea lor. Precaut din cale-afară şi mereu cu ochii-n

patru, Mogget îşi întorsese privirea către cerul albastru de deasupra.

Cu toate astea, nu-i zări pe urmăritori decât atunci când planorul intră, în sfârşit, într-un con de umbră, astfel încât urletul lui ascuţit veni cu doar câteva secunde înainte de a fi ajunşi din urmă. Sabriel se întoarse speriată, zărind sutele de siluete ce se îndreptau cu repeziciune către ei. Instinctiv, vizualiză în minte simboluri de Legământ pe care le fluieră apoi cu buzele ţuguiate, răscolind iarăşi vânturile şi cotind-o către nord.

— Ciori de sângerete! şuieră Mogget, în timp ce creaturile înaripate îşi înfrânară plonjonul ca să le ia urma înapoi în văzduh.

— Da, îi strigă Sabriel, deşi nu ştia sigur de ce simţise nevoia să răspundă.

Îşi concentră întreaga atenţie asupra ciorilor, încercând să măsoare distanţa, ca să-şi dea seama dacă au să-i ajungă din urmă sau nu. Simţea deja că pierde frâiele suflului vârtos, aşa cum o avertizase şi Mogget ceva mai devreme. Nu îndrăznea să-l întărâte, cine ştie ce s-ar fi întâmplat… Pe de altă parte, simţea şi prezenţa ciorilor, în ale căror hoituri scheletice Moartea şi magia liberă îşi dăduseră mâna.

De regulă aceste creaturi nu rezistau prea mult în soare sau vânt, iar cele care îi urmăreau fuseseră probabil plămădite nu mai departe de noaptea trecută. Un necromant prinsese nişte biete ciori inofensive, pe care le omorâse conform unui anumit ritual şi apoi le însufleţise cu spiritul unui singur mort, bărbat sau femeie, fragmentat în zeci de bucăţi. Trupurile lor erau practic nişte stârvuri descărnate, ghidate de o forţă dacă nu foarte iscusită măcar unită, căci acţionau la unison, zburând cu ajutorul magiei libere şi căsăpindu-i pe duşmani prin forţa numerelor.

Cu toate că reuşise destul de repede să stârnească iar vântul, stolul din spate se apropia cu repeziciune. Păsările se năpustiseră asupra lor din

înaltul cerului şi nu-i slăbeau deloc, deşi la fiecare nouă rafală mai pierdeau un mănunchi de pene şi bucăţi de carne putredă li se desprindeau de pe oasele încleiate cu vrăji necurate.

La un moment dat, lui Sabriel îi trecu prin minte că ar putea să întoarcă planorul şi să dea năvală în mijlocul lor, ca un înger răzbunător, cu sabia şi clopoţeii pregătiţi. Erau însă prea multe ca să le poată ţine piept din cabina unui planor ce plutea la câteva sute de metri în aer. S-ar fi putut prăbuşi cu totul din cauza unei singure lovituri prea zeloase, asta dacă ciorile nu-i veneau de hac până să atingă pământul.

— Va trebui să invoc un vânt mai puternic! strigă ea către Mogget, care între timp se ridicase în picioare cu blana zbârlită, provocând ciorile cu urlete prelungi. Acestea se apropiau din ce în ce mai tare, în două şiruri lungi şi ordonate, ca nişte braţe ce căutau să smulgă planorul din văzduh. Nu mai aveau aproape deloc pene şi trupurile le erau desfigurate, lăsând să se vadă oasele albe ce luceau în ultimele raze de lumină. Doar ciocurile le rămăseseră întregi, ascuţite şi negre în strălucirea lor stranie, iar Sabriel nu zări decât acum licărirea sângerie din orbitele găunoase, o părticică infimă dintr-un spirit mort.

Mogget rămase tăcut, probabil fiindcă nici n-o auzise din pricina propriilor urlete, cărora li se adăuga şi croncănitul ciorilor, din ce în ce mai aproape şi gata de atac. Glasurile lor sinistre răsunau parcă în gol, la fel de cavernoase ca şi stârvurile lor înaripate.

Pentru o clipă, Sabriel simţi cum o cuprinde panica şi buzele îi încremeniră dintr-odată, refuzând parcă s-o mai asculte. Le umezi repede şi i se dezmorţiră ca prin minune, unindu-se într-un fluierat şovăielnic şi domol. Simbolurile de Legământ se lăsau dibuite cu greu din străfundurile memoriei, de parcă Sabriel ar fi trebuit să scoată la lumină o greutate imensă,

împingând-o pe nişte şine scofâlcite. Reuşi în cele din urmă să le ademenească pe buze cu o ultimă sforţare, eliberându-le într-un fluierat mult mai viguros.

Spre deosebire de vânturile de mai devreme, care se înteţiseră treptat, acum se iscă o vijelie în toată regula, care izbi planorul dintr-odată, şuierând năprasnic dinspre miazăzi şi azvârlindu-l cât colo, asemenea unui val gigantic gata să sfarme în vârtejurile sale o biată barcă rătăcită în larg. În doar câteva clipe, prinseră o viteză atât de mare, încât Sabriel abia dacă mai distingea contururile insulelor de dedesubt, care deveniră o linie neîntreruptă şi ameţitoare în continuă mişcare.

Cu ochii aproape închişi, se întoarse să privească înapoi, simţindu-şi obrajii biciuiţi de vânt. Cerul era negru de atâtea ciori, care rupseseră rândurile şi se ţineau după ei fără nicio noimă, ca nişte pete negre ce acopereau aproape în întregime apusul purpuriu. Dădeau întruna din aripile golaşe, sperând în van să se regrupeze şi să-i ajungă din urmă, deşi planorul se depărtase deja cu mai bine de trei metri.

Sabriel răsuflă uşurată, însă imediat o năpădiră alte griji. Vijelia îi purta înspre miazănoapte cu o viteză îngrijorătoare, ceea ce nu era bine deloc. Zări în curând şi primii aştri ai nopţii licărind timizi pe cerul întunecat, dându-şi seama cu groază că se îndreptau către Catarama Uriaşului.

Se chinui să-şi amintească ce simboluri magice trebuia să invoce ca să potolească furia vântului şi să poată întoarce către est, reuşind în cele din urmă să ducă vraja la bun sfârşit. Rezultatul nu fu însă cel aşteptat, căci, în loc să se liniştească, vijelia păru să se dezlănţuie şi mai furioasă, zgâlţâindu-i nevolnici şi purtându-i fără voia lor direct către Cataramă, înspre miazănoapte.

Cuibărită în cabină, fata încercă din nou să fluiere însemnele magice, cu toate că îi curgeau şi nasul, şi ochii şi avea faţa îngheţată bocnă. Notele

abia dacă se auziră, risipindu-se cât ai clipi în vuietul infernal ce prevestea furtuna. Atunci, Sabriel realiză îngrozită că scăpase lucrurile de sub control.

Totul se întâmpla parcă pe dos şi furtuna era din ce în ce mai turbată, smucind planorul în toate direcţiile şi învârtindu-l în spirale nebune, ca o minge pasată de la un uriaş la altul, tot mai sus, către bolta înstelată. Simţi că ameţeşte şi i se făcu brusc şi mai frig, respirând greu şi sacadat, dar încercând să-şi drămuiască fiecare gură de aer ca să nu se sufoce. Dădu să fluiere din nou, doar-doar va reuşi să potolească furia vijeliei, însă îşi pierdu suflul şi simbolurile i se şterseră pe loc din minte, nemaifiind în stare decât să-şi încleşteze mâinile de curelele ce-o legau de scaun, în vreme ce planorul ţinea piept furtunii cum putea mai bine.

La un moment dat, vânturile se liniştiră ca la un semn, scutind biata maşinărie de ascensiunea ameţitoare. Scaunul se smuci dintr-odată şi o aruncă în sus cu putere, întinzând curelele la maximum, în timp ce Mogget era gata să-şi înfigă ghearele în rucsacul din spate, ca să nu cadă. Zguduită bine şi trezită din inerţie, Sabriel simţi că îşi recapătă puterile şi începu să fluiere din nou, ca să mai învârtoşească vântul, care acum era prea molcom. În zadar însă. Planorul se prăbuşea cu viteză şi nimic nu părea să-i frâneze căderea: intră în picaj, cu botul ţintă către pajiştea de dedesubt, ca un ciocan grăbit să lovească nicovala.

Prăbuşirea părea să dureze o veşnicie. Sabriel ţipă o dată, după care îşi zise că mai bine i-ar transmite planorului măcar o parte din energia asta alimentată de spaimă, aşa că se puse iar pe fluierat, dar tot degeaba. Trilurile nu avură efectul dorit, cu excepţia unei mici scântei care-i lumină preţ de câteva clipe faţa îngheţată. Soarele apusese de mult, iar în întunericul nopţii delta de dedesubt semăna îngrijorător de bine cu râul Morţii – acea apă neguroasă pe care şi spiritele lor aveau s-o

treacă în curând, fără să le mai fie dat vreodată să simtă lumina caldă a Vieţii.

— Desfă-mi zgarda, îi miorlăi Mogget la ureche, după care se trezi cu el în poală, unde acesta ajunsese căţărându-se pe spinarea ei cu ghearele înfipte în armură. Desfă-mi zgarda odată!

Sabriel îl privi mirată, uitându-se apoi la pământul care se apropia vertiginos şi din nou la cureluşa de la gâtul lui. Era zăpăcită, simţea că mai are puţin şi se sufocă şi nu ştia ce să facă. Zgarda făcea parte dintr-o veche vrajă de încătuşare, fiind paznicul de temut al unei puteri extraordinare, folosită de obicei pentru a ţine în frâu o forţă malefică nemaivăzută ori incontrolabilă altfel.

— Ai încredere în mine! urlă el ca apucat. Desfă-mi zgarda şi nu uita de inelul cu rubin!

Sabriel înghiţi în sec, închise ochii şi începu să desfacă zgarda de piele, sperând că face ceea ce trebuie. „Iartă-mă, tată”, se ruga ea în gând, însă nu i se adresa doar părintelui său, ci tuturor strămoşilor Abhorsen – în special aceluia care făcuse cureluşa fermecată, cu mult timp în urmă.

Deşi se aşteptase la senzaţii mult mai puternice desfăcând o vrajă atât de străveche, nu simţi decât aceleaşi furnicături şi înţepături ca-ntotdeauna, poate puţin mai intense decât de obicei. Când zgarda se desprinse, în sfârşit, de la gâtul motanului, o simţi dintr-odată grea, ca o bilă sau un lanţ de plumb. Era cât pe ce s-o scape din mână, dar imediat aceasta se făcu iar uşoară, devenind apoi imaterială. Când deschise ochii, ia-o de unde nu-i.

Mogget nu se clintise de pe genunchii ei, rămânând tăcut şi aparent neschimbat, însă în curând prinse a străluci cu o lumină orbitoare care venea de undeva dinlăuntrul lui, învăluindu-l puţin câte puţin, până ce îl înghiţi de tot, fără să se oprească din expansiunea ei continuă.

În numai câteva secunde, Mogget dispăruse cu totul, lăsând în urmă o pată neregulată de lumină,

strălucitoare de-ţi lua ochii. Părea uşor şovăielnică şi Sabriel o simţi pendulând între o oarecare ostilitate faţă de ea şi forţa benevolă care ţinea din scurt aceste porniri potrivnice. La un moment dat, căpătă iarăşi contur de felină, înainte să se separe în patru dâre groase de un alb luminos, dintre care una ţâşni în faţă, dispărând sub botul bont, alta alunecă către coadă, iar celelalte două se făcură nevăzute în aripi.

Planorul deveni deodată alb ca spuma laptelui, orbitor de alb, oprindu-se din plonjonul ameţitor şi recăpătându-şi echilibrul. Sabriel simţi scaunul smucindu-se din nou şi se trezi aruncată în faţă, lovindu-se cu nasul de oglindă, în ciuda curelelor de siguranţă. Muşchii cefei aproape că-i înţepeniseră în încercarea de a-şi ţine capul cât mai drept.

Deşi situaţia se îmbunătăţise considerabil, aparatul continua să cadă, însă cu o viteză mult mai mică. Masându-şi gâtul de zor, Sabriel zări pământul profilându-se în zare, şi, în curând, planorul plutea deasupra unor arbori înalţi, ale căror crengi îi atingeau burta albă şi strălucitoare cu un sunet asemănător grindinei pe acoperişurile de tablă. Alunecară apoi încă o bucată, oprindu-se la doar câţiva metri deasupra unui câmp cosit, cu o viteză mult prea mare ca să poată ateriza de la distanţa la care se aflau, fără defecţiuni majore.

Mogget, sau forţa în care se transformase, încerca să mai pondereze prăbuşirea, lăsând planorul să cadă liber şi frânându-l brusc la răstimpuri regulate, smucind-o atât de tare în scaun pe fată, încât aceasta îşi făcu o altă serie de vânătăi în afară de cele pe care le avea deja. Răsuflă uşurată, având pentru prima dată certitudinea că vor ieşi cu bine din acea încercare. Încă o smucitură şi aveau să aterizeze în siguranţă pe pajiştea moale şi alunecoasă.

Mogget puse ultima frână şi Sabriel chiui de bucurie când planorul îşi lipi, în cele din urmă,

pântecul de iarbă şi alunecă domol câţiva metri mai încolo. În condiţii normale, ar fi trebuit să fie o aterizare mai mult decât reuşită, însă chiotul de bucurie se transformă într-un urlet sfâşietor de spaimă, căci dinaintea lor pământul se căscase într-un hău enorm şi întunecat care stătea să-i înghită.

Erau deja mult prea jos ca să-şi mai poată lua avânt, şi oricum nici viteza nu i-ar fi ajutat să treacă dincolo de groapa lată de cel puţin doisprezece metri, aşa că planorul alunecă uşor până la margine, unde se dădu peste cap şi plonjă în gol către fundul prăpastiei adânci de peste o sută de metri.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Sabriel îşi recăpăta treptat cunoştinţa, încercând să-şi trezească şi celelalte simţuri momentan amorţite. Primul fu auzul, deşi la început nu reuşi să distingă decât propria respiraţie greoaie şi scârţâitul armurii în încercările de-a se ridica în picioare. De văzut nu vedea şi imediat o cuprinse panica, căci nu-şi aducea aminte nimic şi nici nu înţelegea ce se întâmplă şi de ce orbise. Puţin câte puţin, imaginea deveni completă: era noapte şi se aflau în fundul unei prăpăstii adânci – o fisură imensă şi rotundă în plin câmp, formată fie de natură, fie de forţe mai puţin binevoitoare.

Veni apoi rândul suferinţei fizice. O dureau toate oasele şi îşi simţea trupul plin de vânătăi, din fericire nu foarte grave. Îşi dezmorţi mai întâi degetele de la mâini şi picioare, pipăindu-şi pe urmă muşchii braţelor, spatele şi coapsele. Toate erau burduşite bine şi o dureau la atingere, dar măcar erau întregi şi la locul lor.

Sabriel îşi aducea aminte ca prin ceaţă ultimele momente de dinaintea impactului, cum Mogget – sau forţa ce pusese stăpânire pe planor – le mai atenuase din viteză până să se izbească de fundul prăpastiei. Ceea ce o nedumerea însă era că nu-şi mai amintea sub niciun chip momentul prăbuşirii în sine, ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. „Probabil din cauza şocului”, îşi spuse ea absentă, de parcă ar fi vorbit despre altcineva.

Preţ de câteva minute nu se mai gândi la nimic, simţindu-şi mintea goală şi uşoară până să-şi dea seama că de fapt căzuse iarăşi într-o stare de inconştienţă. După ce-şi veni în fire, se simţi ceva mai întremată şi mai optimistă, reuşind pentru moment să-şi alunge gândurile negre. Îşi desfăcu

pe pipăite curelele şi bâjbâi anevoie după rucsacul din spate, unde ştia că are lumânări, chibrituri şi cremenea mecanică; în starea în care se afla, nu putea să invoce nici măcar o amărâtă de flăcăruie.

Scoase, în sfârşit, un chibrit şi-l aprinse grăbită, observând în licărirea plăpândă că numai partea din mijloc a planorului rămăsese întreagă, zăcând acum cu dungile lui argintii ca o rămăşiţă tristă a unei creaţii odinioară prodigioase. Aripile se rupseseră şi erau îndoite sub cabină, în timp ce botul rotunjit ce-i servise drept nas era la câţiva metri distanţă, distrus complet. Unul din ochi părea că priveşte către peticul rotund de cer de deasupra, însă expresia lui ageră şi plină de Viaţă dispăruse cu totul din ceea ce acum devenise un simplu punct rotund şi galben de hârtie laminată.

Sabriel cântărea dezolată priveliştea, simţindu-se copleşită de regrete şi de durere, aşa cum simţi răceala pătrunzându-ţi în oase. Chibritul se termină în curând şi-i arse degetele, trezind-o din starea de şoc. Aprinse încă unul şi apoi o lumânare, sporind lumina şi, astfel, şi câmpul vizual.

Ceva mai încolo erau împrăştiate alte bucăţi desprinse din planor, pe un perimetru întins şi neted, la vedere. Gemând din pricina durerii din muşchi, Sabriel ieşi cu chiu, cu vai din cabină şi se duse să le studieze mai îndeaproape.

Observă că râpa fusese amenajată de o mână omenească, căci era încadrată de dale aranjate cu grijă una lângă alta, cu toate că buruienile crescute între ele şi muşchiul cu care erau acoperite dădeau de înţeles că e de mult în paragină. Se aşeză pe una dintre pietrele reci, întrebându-se de ce oare şi-ar da cineva osteneala să paveze o parcelă de pământ în fundul unei prăpăstii?

Gândul îi puse rotiţele în mişcare şi alte întrebări fără răspuns îi veniră în minte. Unde, de pildă, dispăruse Mogget, sau, mă rog, forţa vaporoasă în care se transformase? Şi ce hram purta ea mai exact? Îşi aduse aminte brusc de sabie

şi duse mâna la piept, să se asigure că banduliera e la locul ei.

Turbanul-coif i se răsucise cu cusătura aproape în faţă, aşa că îl potrivi la loc cu mare grijă, simţind fiecare mişcare în muşchii amorţiţi ai cefei.

Picură câţiva stropi de ceară pe una dintre dale şi fixă lumânarea la mijloc, ducându-se apoi la cabină să-şi recupereze rucsacul şi armele. La întoarcere aprinse încă două. Pe una o lăsă lângă prima, luând-o pe treia cu ea ca să exploreze împrejurimile. Se tot învârti în jurul planorului avariat în căutarea lui Mogget, dar nici urmă de el. Ajunsă în dreptul botului turtit atinse ochii cu blândeţe, dorindu-şi din toată inima să-i poată închide.

— Îmi pare tare rău, şopti ea. Poate că într-o bună zi am să construiesc un alt planor. Aşa se şi cuvine, căci numele tău nu trebuie să piară.

— Te-au apucat sentimentalismele, Abhorsen? se auzi o voce de undeva din spate, o voce care aducea întrucâtva cu miorlăitul lui Mogget, dar care parcă nu era a lui. Glasul acesta era ceva mai răsunător şi mai hotărât, şi poate mai puţin uman, iar cuvintele păreau că pârâie în aer, întocmai ca generatoarele electrice ale colegiului, al căror huruit surd însoţea mai mereu orele de ştiinţe ale naturii.

— Unde eşti? întrebă ea întorcându-se iute în direcţia cu pricina.

I se păruse că vocea vine de foarte aproape, însă nu putu desluşi mai nimic la lumina plăpândă a lumânării. O mută atunci în mâna stângă, ridicând-o puţin deasupra capului.

— Aici, chicoti înfundat o voce în apropiere, şi Sabriel zări vârfurile prelungi şi albe ale unor flăcări ce ieşeau de undeva de sub epava fuzelajului, înfruptându-se din hârtia laminată cu aşa o poftă, încât în mai puţin de o secundă, planorul era o făclie galben-roşiatică din care se

desprindea o dâră groasă de fum ce învăluia în întregime spiritul sau creatura eliberată de dedesubt.

Nu simţi prezenţa Morţii, însă adulmecă miasma stranie a magiei libere, care îi tachina nările, insinuându-se înţepătoare în fumul gros. Zări apoi din nou flăcările albe şi lunguieţe iţindu-se furioase de sub cabină, unduindu-se şi unindu-se până ce din ele ieşi o creatură alb-albastră, care se depărtă de lângă planorul în flăcări.

Văpaia trupului mişcător era atât de strălucitoare, încât Sabriel nu se putu uita la el decât cu coada ochiului şi cu mâna la frunte, distingând chiar şi aşa o siluetă umană, mai înaltă şi mult mai suplă decât ea, aproape anemică. În loc de picioare, flăcările se contopeau într-un vârtej ameţitor care-i susţinea nesigur bustul şi capul, ajutându-l să se deplaseze.

— Eliberează-mă, sau va curge sânge! spuse creatura înaintând către ea.

Nimic din glasul răguşit, ameninţător şi repezit nu mai semăna cu vocea lui Mogget.

Sabriel ştia prea bine la ce se referea şi sângele cui va fi vărsat. Adunându-şi forţele rămase, chemă din negurile memoriei trei însemne de Legământ pe care le azvârli apoi asupra creaturii, strigându-le numele cu voce tare:

— Anet! Calew! Ferhan!

Luându-şi zborul din mintea, palma şi apoi de pe buzele ei, însemnele se transformară în lame de argint ce spintecară aerul mai ceva decât un pumnal, trecând la fel de năprasnic şi prin forma înflăcărată, fără să aibă însă vreun efect.

Arătarea începu să râdă când mai tare, când mai încet, ca un câine care schiaună de durere, înaintând cu mişcări domoale, care îi dădură fetei de înţeles că o putea nimici cât ai clipi, la fel cum făcuse şi cu planorul.

Sabriel trase sabia din teacă şi făcu câţiva paşi înapoi, hotărâtă să nu-şi piardă cumpătul şi de

această dată, cum se întâmplase cu mordicantul. Îşi balansa capul ba înainte, ba înapoi, uitând cu totul de durerea din ceafă, având grijă acum să-şi asigure spatele şi să marcheze adversarul. O mie de gânduri îi treceau prin minte, analizând diverse strategii. Ce-ar fi să folosească un clopoţel? Da, dar asta ar însemna să lase lumânarea din mână. Să fie oare suficientă lumina provenită de la creatura învăpăiată?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, trupul în flăcări începu să pălească treptat, absorbind întunecimea dimprejur în vârtejurile lui zvăpăiate la fel cum se îmbibă cerneala într-un burete. În câteva secunde de-abia se mai distingea în beznă, silueta lui profilându-se pe fundalul roşu-gălbui al rămăşiţelor planorului în flăcări.

În pragul disperării, Sabriel încercă să-şi aducă aminte tot ce ştia despre plămădelile magiei libere şi elementele ei de bază. Tatăl său nu-i vorbise niciodată despre asta, iar magistra Greenwood atinsese subiectul o singură dată, şi atunci doar în treacăt, fără să intre în prea multe detalii. Sabriel cunoştea vrăjile de încătuşare pentru alte două soiuri de făpturi inferioare magiei libere, dar strâns înrudite cu aceasta, însă arătarea dinaintea ei nu era nici Margrue, nici Stilken.

— Aşa, aşa, munceşte-ţi creierii, Abhorsen! îi râse în nas creatura, avansând cu încă un pas. Mare păcat însă că habar n-ai să pui lucrurile cap la cap!

— Dacă nu m-ai fi salvat, n-aş mai fi ştiut nici măcar atât! ripostă ea furioasă.

La urma urmei, el fusese cel care atenuase prăbuşirea, aşa că erau şanse să mai fi rămas o părticică din acea bunătate – o rămăşiţă din Mogget – rătăcită pe undeva. Trebuia doar să ştie cum s-o scoată la iveală.

— Nu mă lua pe mine cu d-astea! i-o reteză creatura, înaintând cu viteză.

Râse din nou şi-şi ridică brusc braţul întunecat şi lung ca un tentacul, unduindu-l iute în spaţiul

rămas între ei şi plesnind-o zdravăn peste faţă.

— O amintire, acum purificată, adăugă apoi în timp ce Sabriel se clătina anevoie pe picioare din pricina unui al doilea atac, trăgând sabia din teacă pentru a para lovitura.

Spre deosebire de lamele de argint de mai devreme, tăişul săbiei păru să străpungă carnea imaterială, fără vreun alt efect imediat în afară de a-i smuci lui Sabriel braţul, ca şi cum s-ar fi opintit de un obstacol nevăzut.

Fetei începu să-i curgă sânge din nas într-un şiroi călduţ şi sărat ce i se prelinse pe buzele iritate de vânt, dar ea nu-i dădu atenţie, încercând să folosească durerea din cartilagiile probabil nimicite ca stimulent pentru a-şi mări viteza de reacţie.

— Amintiri, da, multe amintiri, spuse iarăşi silueta misterioasă învârtindu-se acum în jurul ei şi împingând-o în direcţia de unde veniseră, către planorul care încă ardea mocnit.

În curând, flăcările aveau să se stingă şi totul se va cufunda în beznă, căci nici lumânarea ei – acum o bucată diformă de ceară topită care stătea să-i alunece din mână – nu avea să mai reziste mult.

— Mii şi mii de ani de supuşenie, Abhorsen! Încătuşat mişeleşte, prin şiretlicuri bine ticluite… prizonier într-un trup respingător, captiv în carnea rigidă… dar nu-i nimic, voi avea grijă să-mi plăteşti puţin câte puţin. Nu, nu, nu mă grăbesc deloc!

Zicând acestea îşi azvârli iar unul dintre tentacule către picioarele ei, în intenţia de a o culca la pământ. Fata reuşi totuşi să se ferească la timp, sărind ageră peste braţul alungit şi năpustindu-se către pieptul arătării cu sabia înainte. Spiritul se trase într-o parte şi lansă iute alte membre prelungi, care o prinseră tocmai când se pregătea să facă un pas înapoi, târând-o smucit către el.

Cu braţul înarmat acum imobilizat, Sabriel se trezi dintr-odată lipită de pieptul creaturii, care nu

slăbea defel strânsoarea. Faţa ei era la mai puţin de un centimetru de carnea aceea clocotitoare, ca şi cum miliarde de insecte minuscule ar fi mişunat pe sub membrana întunecoasă.

Simţi apoi cum unul dintre braţe o apucă ferm de spatele coifului, îndreptându-i capul în sus, ca s-o privească. Zări atunci chiar deasupra ei o faţă relativ umană, a cărei anatomie includea două găuri negre şi fără fund care-i serveau drept ochi şi o gură care aducea mai degrabă cu o tăietură ce spinteca înfăţişarea pe din două, căscată atât cât să se vadă în adâncurile ei strălucirea alb-albastră ce-i aprinsese corpul la început. Nas nu avea deloc, şi nici altceva care să semene cu unul.

Tot ce ştiuse vreodată despre magia Legământului i se şterse parcă din minte într-o clipă. Sabia îi era imobilizată, la fel şi clopoţeii de pe bandulieră, dar, chiar dacă ar fi fost liberă, tot n-ar fi ştiut cum să-i folosească împotriva unui spirit liber care n-a trecut încă pragul Morţii. Încercă din răsputeri să-şi amintească simbolurile magice, să facă rapid un fel de trecere în revistă a celor care s-ar fi putut dovedi de ajutor.

Atunci, cu mintea asaltată de frânturi disparate, avu străfulgerarea salvatoare: inelul! ÎI avea pe arătătorul de la mâna stângă, pe care o putea mişca în voie. Simţea răcoarea argintului pe piele, dar nu ştia ce să facă cu el. Capul creaturii se apropia de faţa ei din ce în ce mai mult, cu gâtul alungit şi unduitor ca al unui şarpe. I se tot rotea ameninţător deasupra creştetului, cu gura larg deschisă şi căscându-se tot mai mare, aprinsă de scânteile albicioase din gâtlej, care-i luminau acum fetei coiful şi faţa, pârlindu-i obrajii şi pelerina şi lăsând pe fiecare mici cicatrici ca nişte tatuaje discrete. Sabriel simţi deodată cum inelul îi alunecă de pe deget, lărgindu-se din ce în ce mai mult, până se făcu cât un cerc, mare cât capul creaturii, dacă nu chiar mai mare. Ştiu atunci ce are de făcut.

— Pentru început am să-ţi scot un ochi… zise creatura respirându-i fierbinte în faţă, scuipând scântei care-i arseră obrajii.

Îşi aplecă capul într-o parte şi căscă gura şi mai mare, cu maxilarul desprins parcă de la locul lui.

Sabriel îi aruncă o ultimă privire, străpungând lumina orbitoare cu ochi sfredelitori, după care ridică cercul şi, înălţându-se iute pe vârfuri, i-l trecu peste creştet.

Strălucirea deveni brusc mult mai intensă şi simţi dogoarea pe retină, aşa că pentru o clipă crezu că nu a reuşit să-l prindă. Imediat însă îşi simţi braţul smucit şi se trezi azvârlită cât colo, ca un peştişor dat la o parte de pescarul nemulţumit.

Se prăbuşi pe una dintre lespezile perimetrului plat, bucurându-se de răcoarea pietrei, şi deschise în sfârşit ochii, cel stâng umflat şi lăcrimându-i intens, înceţoşându-i privirea. „Bine că nu e decât atât, îşi zise. Se putea şi mai rău.”

Cercul de argint aluneca încet pe gâtul lung şi subţirel al creaturii, micşorându-se treptat, în ciuda încercărilor disperate ale acesteia de a se elibera, chinuindu-se să şi-l smulgă cu şase braţe acum, toate ieşite direct din umărul de tăciune. Metalul nici că se sinchisea, căci degetele nu-l puteau atinge mai mult de o secundă, de parcă ar fi fost încins.

Trupul întunecos începea şi el să scadă, subţiindu-se din ce în ce mai tare în chinga de argint şi lăsând o lumină strălucitoare în urmă. Creatura nu voia nici acum să se dea bătută, trăgând de inelul îndărătnic cu mâinile mistuite de flăcări şi zvârcolindu-se mai ceva decât un cal nărăvaş hotărât să-şi arunce jocheul din şa.

În cele din urmă se potoli şi se întoarse către fată, urlând ca din gură de şarpe. Din trupul lui sfrijit ţâşniră dintr-odată două braţe lungi care se năpustiră asupra ei, încă întinsă pe lespedea rece. Degetele se transformară pe dată în gheare lungi şi ascuţite care începură să zgârie piatra, lăsând

şanţuri adânci şi întinzându-se după ea ca un păianjen care dă fuga către prada din plasă. Sabriel era însă prea departe ca s-o poată ajunge, cu vreun metru sau poate chiar mai mult.

— Nu! răcni iar arătarea, aplecându-şi trupul spasmodic înainte cu braţele larg deschise, dar ratându-şi ţinta şi de data asta, căci Sabriel se făcu ghemotoc şi se trase înapoi, departe de ghearele ameninţătoare.

Inelul se contractă pentru ultima oară, făcând spiritul să urle sfâşietor din mijlocul flăcărilor albe ce-i cuprinseră corpul. Braţele se făcură dintr-odată nevăzute, ca şi cum o forţă tainică le-ar fi sorbit de undeva din interiorul pieptului, iar capul îi dispăru între umeri, în timp ce întregul trup i se transformă într-o pată amorfă de lumină licăritoare în mijlocul căreia se putea distinge veriga argintie şi lată a inelului, cu rubinul strălucind în întuneric ca o picătură de sânge.

Sabriel nu-şi putea lua ochii de la el, incapabilă să facă vreo mişcare, nici măcar să se îngrijească de nasul spart şi să oprească şiroaiele de sânge care îi încleiaseră buzele, unindu-se apoi în bărbie. Avea senzaţia că mai trebuie să facă ceva, însă nu ştia ce anume.

Târându-se în patru labe către creatura răpusă observă nişte semne ciudate pe inel, pe care nu le băgase de seamă înainte. Erau de fapt însemne de Legământ care o povăţuiau ce să facă. Stoarsă de puteri, se ridică în genunchi şi pipăi banduliera, prinzându-l pe Saraneth în podul palmei. I se păru greoi, aproape imposibil de ţinut în mâinile ei nevolnice, însă cum-necum reuşi până la urmă să-l scoată şi-l scutură uşor. Cântul lui profund şi ademenitor umplu genunile râpei, părând în acelaşi timp să străpungă şi masa luminoasă încinsă la mijloc cu zaua magică de argint.

Inelul vibră la rându-i, ţinând isonul, în timp ce metalul începu să se topească cât să picure din el o substanţă în formă de lacrimă, care după ce se răci

luă forma unui Saraneth în miniatură. În acelaşi timp, îşi schimbă nu doar culoarea, ci şi consistenţa. Roşul aprins al rubinului păli, amestecându-se cu argintul verigii, care deveni dintr-odată opac, pierzându-şi vechea strălucire. Nici n-ai fi zis că e argint, căci semăna mai degrabă cu o cureluşă cărămizie de piele, de care se bălăngănea un clopoţel de argint.

Odată transformarea terminată, pata de lumină tremură şi se aprinse încă o dată, atât de puternic, încât Sabriel trebui să-şi ferească iarăşi ochii. Când strălucirea se mai estompă, îşi făcu curaj şi privi din nou în direcţia respectivă, dând cu ochii de nimeni altul decât Mogget, care stătea în fund cu zgarda la gât şi o privea încrâncenat, de parcă era gata să scuipe un ghemotoc de păr din gură.

În locul ghemotocului apăru însă un inel de argint, al cărui rubin reflecta lumina roşiatică din pântecele motanului şi care se rostogoli până la picioarele ei, licărind discret pe lespede. Sabriel îl ridică şi şi-l puse înapoi pe deget.

Strălucirea felinei pieri încetul cu încetul, iar din planorul dezmembrat nu mai rămaseră decât bucăţi de hârtie rupte, tăciuni mocniţi sau mormane de cenuşă. Se lăsă din nou întunericul, învăluind-o pe Sabriel cu toate durerile şi spaimele ei. Rămase câteva minute bune tăcută, pe lespedea rece, cu mintea golită.

Nu trecu mult şi simţi botul umed şi rece al lui Mogget amuşinându-i mâinile împreunate, între care motanul îi strecură apoi o lumânare, şi ea tot umedă, căci o apucase cu dinţii.

— Văd că încă îţi curge sânge din nas, zise o voce cunoscută pe un ton uşor dojenitor. Haide, aprinde lumânarea şi ţine mâna apăsată pe nară, şi pe urmă du-te şi scoate nişte pături ca să ne învelim la noapte, că se face frig.

— Mogget! şopti Sabriel bucuroasă. Bine-ai revenit.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Când se treziră a doua zi dimineaţă, nici ea şi nici motanul nu pomeniră de cele întâmplate în ajun. Spălându-şi nasul tumefiat cu câţiva stropi de apă din bidon, Sabriel hotărî că n-are niciun rost să-şi mai amintească tot acel coşmar, iar Mogget rămase şi el tăcut, cu o mutră vinovată. În ciuda a ceea ce se întâmplase după ce-i eliberase spiritul lui Mogget – sau ce-o fi fost acela –, fără ajutorul lui n-ar fi putut supravieţui vijeliei, aşa că n-avea de ce să regrete, la urma urmei.

După cum sperase, odată cu venirea zorilor se mai lumină puţin şi fundătura unde se găseau, iar pe măsură ce ziua înainta lumina spori şi căpătă nuanţe arămii, precum cele ale asfinţitului. Putea citi sau distinge destul de clar lucrurile din apropiere, însă acestea dispăreau imediat în ceaţă la mai mult de douăzeci şi cinci de metri distanţă.

De fapt, cam tot atât de lată era şi râpa, sau poate ceva mai mare – să fi avut în jur de o sută şi ceva de metri în diametru, nu cincizeci, aşa cum crezuse Sabriel când erau în cădere liberă. Fundul era pavat în întregime, cu un şanţ circular în mijloc, iar în pereţii de piatră dimprejur se vedeau gurile mai multor tunele pe unde Sabriel ştia că v-a trebui s-o apuce în cele din urmă, căci nu era pic de apă în dolina adâncă. Nici ploaia nu părea să vină prea curând, în ciuda vremii destul de răcoroase. Oricum, nicăieri nu era mai rece decât în podişul vecin casei lui Abhorsen. Clima de aici era ceva mai blândă datorită oceanului din apropiere şi a altitudinii joase, la nivelul mării sau chiar sub, căci la lumina zilei Sabriel aproximă o adâncime de cel puţin o sută de metri.

Cu toate astea, cu bidonul pe jumătate plin încă, îi dădea mâna să stea întinsă, rezemată de rucsacul scorojit pe alocuri, şi să-şi dreagă vânătăile cu unguentul din ierburi, punându-şi pe arsuri o cataplasmă din frunze de limba- câinelui care umplu aerul de un miros înţepător. Cu nasul era o cu totul altă problemă. Nu era spart, însă se umflase cât o pătlăgică şi era burduşit bine pe sub crustele negricioase de sânge închegat pe care nu reuşise să le cureţe în întregime, căci o dureau mult prea tare.

După o oră şi mai bine de tăcere amorţită în care se făcuse că picoteşte, Mogget sări, în sfârşit, în picioare şi plecă în recunoaştere, refuzând oferta de mic dejun a lui Sabriel: biscuiţi şi carne uscată. „Foarte bine, îşi zise ea, atunci să se mulţumească cu şoareci sau cu ce-o mai găsi el bun de mâncat. Treaba lui.” Într-un fel se bucură că a rămas singură, căci amintirea bestiei fioroase ascunsă în micul trup portocaliu încă o bântuia.

În ciuda acestui fapt, când soarele amiezii ajunse deasupra prăpastiei, formând două cercuri concentrice cu discul său luminos încadrat de marginile răsfrânte, fata începu să-şi facă griji, întrebându-se de ce felina întârzia atâta. Se ridică anevoie în picioare şi şchiopătă până la intrarea tunelului în care dispăruse motanul, folosind sabia pe post de baston şi gemând înfundat la fiecare mişcare.

Tocmai aprinsese o lumânare la gura tunelului, când Mogget apăru ca prin minune în spatele ei, dar asta n-o mai surprinse, căci se obişnuise deja cu stilul lui.

— Pe mine mă căutai? mieună el, chipurile mirat.

— Da’ pe cine altcineva? i-o întoarse ea. Ai găsit ceva? Ceva folositor, vreau să zic. Nişte apă, de exemplu. Nu ne-ar strica deloc.

— Hmm… folositor… şopti el frecându-şi bărbia de picioarele întinse din faţă. Mda, s-ar

putea… În orice caz, dacă nu folositor, cu siguranţă interesant. Apă, zici? Da, da, am găsit şi apă.

— Departe? se entuziasmă ea, potolită imediat de junghiurile ce-o străbătură prin tot corpul. Şi cum adică interesant? Ce înseamnă asta? Periculos?

— Nu foarte departe în tunel, îi răspunse el la prima întrebare. Şi da, e oarecum periculos să ajungi acolo. Am dat peste o capcană şi alte mici obstacole de genul ăsta, însă nimic de care să nu poţi trece. Cât despre partea interesantă… nu vreau să stric surpriza, aşa că va trebui să vezi cu ochii tăi, Abhorsen!

— Mă cheamă Sabriel, ţi-am mai zis o dată, zise ea instinctiv, deja cu gândul la călătoria pe care aveau s-o facă.

Avea nevoie de cel puţin două zile de odihnă, nu mai mult, deşi orice întârziere putea fi fatală pentru tatăl ei. Era conştientă că trebuie să-i găsească trupul cât mai repede cu putinţă. Toate semnele din ultima vreme – mordicantul, ajutoarele şi ciorile – îi dădeau de înţeles mai clar decât orice altceva că o înfricoşătoare forţă potrivnică le pusese gând rău amândurora. Acest duşman de temut reuşise deja să pună mâna pe tatăl său, aşa că nu putea fi vorba decât ori de un necromant extrem de puternic, ori, dacă nu, de o făptură dintre morţii dezlegaţi, poate chiar Kerrigor…

— Stai să-mi iau rucsacul, zise ea târându-se înapoi după bagaje, cu Mogget când în spatele, când în faţa ei, vârându-i-se printre picioare ca un pisoiaş jucăuş, atent totuşi să nu-i pună piedică.

Fata puse această purtare neobişnuită pe seama apucăturilor lui de felină, fără să mai despice firul în patru.

Tunelul nu era deloc lung, aşa cum o liniştise şi Mogget, şi era prevăzut cu trepte solide şi lespezi crestate care făceau drumul mult mai accesibil, cu

excepţia porţiunii în care Sabriel fu nevoită să se strecoare în urma pisicii de-a lungul unor pietre înguste, ca să evite o groapă ascunsă cu măiestrie în stâncă. Ştia prea bine că fără ajutorul lui ar fi căzut, fără îndoială, înăuntru.

În afară de găuri, în pământ mai erau şi o sumedenie de semne de avertizare, sub forma unor vrăji străvechi şi ostile ce îi pândeau ca nişte fluturi de noapte de prin toate cotloanele şi întortochelile tunelului, dornice în prima clipă să zboare către ea şi s-o sufoce cu puterea lor, dar domolite apoi de o forţă tainică ce li se ascundea privirilor. De câteva ori, lui Sabriel i se păru chiar că simte o atingere uşoară pe frunte, ca şi cum mâna diafană a unei fantome i-ar fi mângâiat însemnul de pe creştet. Ajunşi aproape de capăt, zăriră două duhuri-santinelă ce dispărură îndată dincolo de zidul de piatră, nu înainte ca vârful halebardelor pe care le purtau să strălucească semeţe în lumina lumânării.

— Unde mergem? întrebă ea neliniştită în timp ce poarta dinaintea lor se deschise încetişor cu un scârţâit prelung, fără ca cineva s-o fi împins sau să fi tras de mânerul de fier.

— Într-altă dolină, îi explică Mogget calm. Acolo unde Cel Dintâi a sânge… aaah, se înecă el în mijlocul frazei, miorlăind ameninţător şi adăugând apoi: E interesant, ai să vezi.

— Ce-ai vrut să spui mai devreme? îl descusu ea curioasă, tăcând brusc îndată ce trecură pragul uşii, când simţi cum forţe străine o trag de mâini şi-i zburătăcesc părul, vârându-i-se pe sub pelerină şi încolăcindu-se de mânerul săbiei.

Mogget se opri lângă ea cu blana zbârlită, iar zgarda de la gâtul lui prinse Viaţă ca prin minune, rotindu-se jumătate de cerc până ce însemnele de încătuşare latente în pielea roşiatică ieşiră la suprafaţă incandescente, biruind puterea nevăzută.

Se aflau pe fundul unei alte prăpăstii, scăldaţi în lumina unui amurg timpuriu, căci soarele

alunecase deja dincolo de inelul generos al marginilor dolinei, mult mai lată decât cea pe care tocmai o părăsiseră. Avea probabil vreo doi kilometri în diametru şi era mult mai adâncă, în jur de două sute de metri. În ciuda dimensiunilor evident mai mari, gura largă de deasupra era acoperită cu o plasă subţire ca pânza de borangic, care părea să se unească cu peretele de piatră ceva mai jos de margine, cam la trei sferturi din înălţimea zidului îngrăditor. Era atât de fină, încât abia se observa, însă reflexiile ei strălucitoare în lumina asfinţitului o dădură de gol. Chiar şi aşa, Sabriel trebui s-o privească prin telescop ca să poată vedea clar miile de romburi mărunte ce alcătuiau modelul migălos. Părea extrem de fragilă, gata să cedeze la cea mai mică greutate, însă stârvurile uscate de păsări care se vedeau pe alocuri dădeau de înţeles că era totuşi destul de rezistentă. Parcă le vedea pe sărmanele înaripate, năvălind din înaltul cerului să-şi înhaţe prada din adâncuri, pentru a deveni apoi ele însele victime.

Dolina era plină de vegetaţie şi de verdeaţă, departe însă să-ţi încânte ochiul. Peste tot se vedeau porţiuni întregi cu arbori ciuntiţi şi tufişuri cu forme care mai de care mai ciudate. Nu le dădu însă prea mare atenţie, interesată fiind mai degrabă de zonele pavate ce separau micile spaţii verzi; în mijlocul fiecăreia se afla câte o ambarcaţiune.

Erau paisprezece la număr, toate barcazuri cu un singur catarg şi cu puntea deschisă, cu pânzele ridicate în aşteptarea unui vânt ce întârzia să apară şi cu vâslele gata să străpungă ape invizibile. Aveau mai multe steaguri şi drapele atârnate de catarg şi de velatură, însă înainte să le vadă fluturând, Sabriel ştiu imediat ce era cu ele şi mai ales cu încărcătura pe care o purtau. Ca orice copil din partea de nord a ţinutului Ancelstierre – cea mai apropiată de Zid şi de Vechiul Regat –, auzise şi ea vrute şi nevrute despre locul acela, care pare-se că era un fel de port. Sute de poveşti fascinante

circulau despre această stranie locaţie, despre comorile sale ascunse, aventurile sau poveştile de dragoste petrecute aici.

— Corăbii funerare… şopti ea. Vase regale.

Bănuiala îi fu confirmată de farmecele de încătuşare presărate peste tot prin ţărâna în care i se afundaseră tălpile îndată ce păşise dincoace de poarta tunelului, vrăji aducătoare de Moarte fără şansă de întoarcere şi pe care numai un Abhorsen le-ar fi putut face. Niciun alt necromant nu s-ar fi încumetat să le tulbure somnul de veci vechilor dregători ai regatului.

— Ăsta este renumitul cimitir al Primilor… rrr, începu Mogget împotmolindu-se… al regilor şi reginelor Vechiului Regat, aşa cum era el odinioară, încheie el chinuit.

Se frecă un timp de picioarele ei, după care se aşeză în fund şi începu să gesticuleze de zor cu labele din faţă, de parcă era un prezentator de circ îmbrăcat într-o haină albă de blană. Dintr-odată, o zbughi către tufişurile din faţă, voios nevoie-mare.

— Hai mai repede! Haaai, iute! Uite colo un izvoraş, un iz-vo-raş minunat! cântă el, ţopăind în acelaşi timp, în ritm cu propriile triluri.

Sabriel îl urmă cu paşi mărunţi, dând din cap mirată, întrebându-se de ce era aşa fericit. Ea una era deprimată şi obosită, iar trupul ei slăbit încă se resimţea după confruntarea cu monstrul din noaptea precedentă. Unde mai pui că avea şi nostalgia planorului, după care îi părea nespus de rău.

În drumul lor către izvor, trecură pe lângă două vase, în jurul cărora Mogget o conduse ţopăind şi dansând întruna ca apucat, încât fata abia reuşea să se ţină după el. Marginile erau însă prea înalte ca să poată vedea pe punte, şi nici nu avu curaj să se caţere pe una dintre vâsle. Se opri totuşi ca să cerceteze sculpturile de la prova, reprezentând fiecare o siluetă de bărbat, primul cam la vreo patruzeci şi ceva de ani, celălalt ceva mai în vârstă.

Amândoi aveau barbă şi o privire pătrunzătoare şi arogantă, purtând armuri asemănătoare cu a ei, ornate din belşug cu medalioane, lanţuri şi alte astfel de decoraţiuni. Fiecare ţinea o sabie în mâna dreaptă şi un sul de pergament desfăcut în stânga, cu capătul răsucit înăuntru – semnul heraldic al Legământului.

Ajunsă în dreptul celui de-al treilea vas, Sabriel observă că acesta era diferit de celelalte, în sensul că părea ceva mai scurt şi mai puţin împopoţonat, cu catargul golaş, lipsit de pânzele negre, şi fără nicio vâslă scoasă din cală. Pârâiaşul unde o ademenise motanul curgea chiar sub pupa micii corăbii, şi, când zări mai multe firicele de apă şiroind nestingherite printre scânduri, realiză că vasul era de fapt neterminat.

Curioasă, îşi lăsă rucsacul lângă micul lac cu apă agitată şi se duse să studieze prova, diferită şi aceasta de a celorlalte două, căci trupul sculptat în lemn era de această dată un nud ce aparţinea unui tânăr a cărui anatomie era redată în cele mai mici detalii.

Sabriel se îmbujoră uşor la vederea unei replici atât de fidele, având într-adevăr senzaţia că trupul dezgolit al tânărului s-a transformat pe nesimţite în lemn, cu toate că nu văzuse un bărbat gol decât în cărţile de biologie. Avea muşchi bine conturaţi şi puternici, părul scurt şi uşor creţ lipit de cap, iar mâinile ferme şi elegante erau pe jumătate ridicate, de parcă încerca să alunge un spirit malefic.

Chiar şi falusul circumcis era reprezentat în detaliu, şi Sabriel îl privi stânjenită înainte să-şi ridice iar ochii către chipul tânărului. Acesta avea nişte trăsături fine, plăcute, fără să fie însă din cale-afară de frumos, iar pe faţa serioasă i se citea uimirea, ca şi cum tocmai descoperise o cruntă trădare. De dincolo de ochii iscoditori mai răzbăteau frica şi parcă un dram de ură ascunsă, care-i dădeau aerul unui om cu minţile rătăcite. Expresia lui o tulbură nespus, părându-i neobişnuit

de reală pentru o sculptură în lemn, fie ea opera celui mai iscusit meşter.

— Parc-ar fi aievea! murmură ea făcând câţiva paşi înapoi cu mâna încleştată pe mânerul săbiei şi cu simţurile în alertă, încercând să dibuiască posibile capcane sau alte asemenea şiretlicuri.

Statuia rămase însă neclintită, cu toate că Sabriel simţea ceva vibrând în trupul de lemn ori împrejurul lui, un sentiment ce-o încerca mai mereu în prezenţa spiritelor moarte şi înviate, dar care acum era totuşi diferit, ca o senzaţie sâcâitoare a cărei cauză îi era întru totul străină.

Încercă să şi-o explice într-un fel sau altul, cercetând statuia din toate unghiurile posibile. Îşi plimbă ochii în voie peste trupul dezgolit, de data asta fără ruşine, căci studiul anatomiei tânărului devenise acum o problemă cât se poate de serioasă. Îi privi îndelung mâinile, minunându-se de măiestria cu care fuseseră sculptate degetele şi unghiile, ba chiar şi micile semne şi cicatrici lăsate de săbii sau pumnale. Pe frunte se întrezăreau urmele unui însemn de Legământ primit la botez, iar pleoapele îi erau străbătute de vinişoare subţiri abia perceptibile.

Scurta inspecţie o lămuri cu cine are de-a face, însă nu se putea hotărî cum anume să procedeze, aşa că se duse să-l caute pe Mogget. Nu c-ar fi pus prea multă bază în sfaturile lui, mai ales că în ultimul timp acesta se purtase ca o mâţă prostănacă – deşi asta se datora probabil scurtei experienţe de a fi din nou o creatură a magiei libere, ceva ce nu i se mai întâmplase de mii de ani. Faptul că se trezise iar în trupul de felină pesemne că-l mai liniştise niţel, alungându-i ifosele de odinioară.

Nu putu scoate însă nimic de la el, căci îl găsi dormind adânc într-o poiană înflorită lângă pârâiaş, tresărind la răstimpuri şi încordându-şi coada şi lăbuţele în somn, visând probabil că fugăreşte niscaiva şoareci. Sabriel privi florile galben-pai, mirosi una şi o aplecă înspre Mogget,

gâdilându-l după ureche şi întorcându-se apoi la statuie. Mirosul lor parfumat era pesemne fermecat, pentru că numai aşa îşi putea explica atât starea euforică de la început a motanului, cât şi somnul profund în care era acum cufundat. Trebuia, aşadar, să se descurce singură.

— Aşa deci, zise ea către tânărul sculptat în prova corăbiei, asemenea unui avocat care se adresează curţii. Eşti victima unei vrăji de magie liberă sau poate a vreunui necromant pervertit. Spiritul tău oscilează undeva la pragul dintre Viaţă şi Moarte, neputându-şi găsi liniştea niciunde. Dac-ar fi să intru în Moarte, sigur te-aş găsi nu departe de graniţă, dar mă pândesc multe pericole acolo, forţe vrăjmaşe cărora nu le pot face faţă în starea în care mă aflu. Ce-aş putea să fac? Ce-ar face oare tata – Abhorsen… sau oricare alt Abhorsen în locul meu?

Rămase pe gânduri o bună bucată de vreme, fâţâindu-se de colo-colo fără să mai dea atenţie durerii din tot corpul. Ultima întrebare îi spulberase orice urmă de îndoială, aşa că acum ştia foarte clar ce are de făcut, convinsă fiind că şi tatăl ei ar fi ales să elibereze spiritul tânărului. La urma urmei, asta îi era meseria şi întregul scop al existenţei sale. Datoria oricărui Abhorsen era să împiedice sau să remedieze efectele magiei libere şi ale necromanţiei nelegiuite.

Nu se mai putea gândi la nimic altceva, probabil din cauza aromei dulci a florilor de câmp pe care tocmai le mirosise. Nu-i trecu prin cap nici că tatăl său poate c-ar fi aşteptat să se mai întremeze – cel puţin măcar o zi – înainte să-şi ia un astfel de angajament. Ce mai contau câteva zile, când tânărul îşi petrecuse ani de-a rândul ferecat în lemn, cu spiritul rătăcindu-i prin Moarte? A fi Abhorsen nu însemna că trebuie să acţionezi îndată ce ţi se oferă ocazia… Dimpotrivă, lucrurile se cereau cântărite şi analizate cu atenţie.

Cu toate astea, pentru prima dată de când trecuse Zidul, simţea că se află în faţa unei situaţii extrem de clare pe care ştie exact cum s-o rezolve. Era de datoria ei să repare nedreptatea săvârşită, mai ales că era vorba despre numai câteva minute petrecute la pragul dinspre Moarte.

Îi mai rămăsese, se pare, un dram de raţiune, căci înainte să treacă Dincolo se duse după Mogget şi-l purtă pe braţe până la picioarele statuii, fără să-l trezească. Spera, totuşi, că motanul se va deştepta cu uşurinţă în cazul vreunei primejdii, deşi era puţin probabil să se întâmple ceva rău cu atâtea paveze prin preajmă. Existau chiar şi nişte bariere care îngreunau accesul în Moarte, făcând astfel cu atât mai grea încercarea oricărui spirit mort de-a o urmări pe drumul de întoarcere. Nici că putea găsi un loc mai potrivit pentru a-şi duce hotărârea la îndeplinire.

Verifică încă o dată clopoţeii, trecându-şi degetele peste lemnul lucios al fiecărui mâner în parte şi simţind zvâcul glasurilor dinăuntru, nerăbdătoare să se facă auzite. Îi veni rândul lui Ranna să coboare de pe cureluşă, cel mai mărunt dintre clopoţei, care-i toropea şi pe cei mai zglobii dintre ascultători, ademenindu-i fie într-un somn adânc, fie într-o visare distrată, cu ochii deschişi.

Tot felul de îndoieli şi gânduri negre începură să-i dea târcoale dintr-odată, ca nişte degete diafane ce-ţi ating umărul într-o doară, dar izbuti să le alunge. Era încrezătoare în ce face şi mai mult decât pregătită pentru mica incursiune pe tărâmul Morţii, simţindu-se la adăpost sigur în inima cimitirului regal. Cu sabia într-o mână şi clopoţelul în cealaltă, trecu, aşadar, pragul în Lumea Umbrelor.

În numai câteva secunde simţi deja răcoarea şi curentul de Dincolo, dar rămase locului, simţind încă suflul cald al Vieţii în spate. Se afla exact la interfaţa dintre cele două tărâmuri, de unde îşi lua

de obicei avânt şi o pornea grăbită înainte. De data asta însă se ţinu pe poziţie, aşezându-se contra curentului şi străduindu-se să păstreze legătura cu lumea viilor ca pe o ancoră de care se agăţa în lupta cu fluviul Morţii.

Nu se auzea niciun zgomot în afară de clipocitul constant al apei şi vuietul îndepărtat al Primei Porţi. Totul părea nemişcat, şi nici măcar o umbră nu se întrezărea pândind dintre faldurile negurii cenuşii. Sabriel tatona împrejurimile cu puterea minţii, încercând să simtă spiritul rătăcitor, sau pulsaţia sufletului încătuşat, dar încă viu, al tânărului necunoscut. Fizic era aproape de el în lumea celor vii, aşa că ar fi trebuit să fie la fel de aproape de spiritul său şi aici, în Moarte.

Simţi la un moment dat o zvâcnitură trecătoare, venită însă de mult mai departe decât ar fi crezut. Îşi miji ochii, încercând să străpungă ceaţa sură din pricina căreia distanţa era imposibil de apreciat, dar în zadar. Făptura se ascundea în străfundul apelor.

După un moment de şovăială o porni într-acolo cu paşi cumpătaţi, având grijă cum şi unde calcă, să nu cumva s-o înghită curentul. Era tot mai convinsă că la mijloc era ceva ciudat, căci îl simţea din ce în ce mai puternic şi mai aproape – fără îndoială un spirit încătuşat. Încerca din răsputeri să ignore vocea lăuntrică care-i şoptea că poate fi de fapt o creatură fioroasă a Morţii, îndeajuns de puternică să ţină piept tumultului apelor.

Când ajunse la doar câţiva paşi de locul cu pricina, sună din clopoţel, şi Ranna lăsă să curgă un ropot înfundat şi amorţitor ce purta în acordurile lui sunetul căscatului leneş, al oftatului somnoros, al picotelii cu bărbia în piept şi pleoapele grele – cânt de dulce adormire.

Dacă creatura îi purta într-adevăr gând rău, se gândi ea, melodia avea s-o liniştească. Vârî sabia în teacă şi puse clopoţelul la loc, căutându-şi o poziţie bună, după care îşi afundă mâinile în apă.

Atinse curând ceva rece şi tare ca un cub de gheaţă, fără să-şi dea seama exact ce era. Îşi trase iute mâna înapoi, dar pe urmă o băgă la loc în apă, împotmolindu-se de ceva tare ce părea a fi un umăr. Urmări, aşadar, curbura gâtului până în creştet, pipăind capul făpturii nemişcate. Spiritele rătăcitoare în Moarte păstrau rareori trăsături umane şi, chiar dacă erau încă vii, se deformau şi deveneau de nerecunoscut după prea mult timp petrecut în lumea negurilor. Acesta însă nu părea să le împărtăşească soarta, fiind copia fidelă a statuii de lemn. Sabriel simţi pulsaţia Vieţii în trupul îngheţat, care era cumva ferit şi protejat de atingerea Morţii, dat fiind că fiinţa sa lumească era încastrată în scoarţa lemnoasă a corăbiei.

ÎI apucă de subsuori şi-l trase afară, iar corpul lui inert ieşi la suprafaţă dintr-odată, ca o balenă ucigaşă, alb ca varul şi ţeapăn precum o statuie. Sabriel se dădu înapoi nesigură, iar râul, şi mai învolburat parcă decât înainte, îi învălui gleznele în vârtejuri şirete care aproape c-ar fi înghiţit-o dacă nu şi-ar fi găsit rapid echilibrul.

Opintindu-se, începu să-l tragă către pragul dinspre Viaţă, constatând că e mult mai solid decât se aşteptase. Pe deasupra, curentul era mult prea iute pentru porţiunea aceasta dinaintea Primei Porţi, iar forma cristalizată a spiritului – sau ce-o fi fost el – era curios de greoaie, mai grea oricum decât a celor pe care-i întâlnise până acum.

Concentrându-şi întreaga atenţie asupra strădaniilor de a rămâne în picioare şi de a înainta în direcţia bună, fata nici nu băgă de seamă tăcerea mormântală ce se lăsase între timp, semn că o prezenţă deloc neînsemnată trecea pragul Primei Porţi. Păţaniile ultimelor zile o învăţaseră însă să fie extrem de precaută, aşa încât orice spaimă conştientizată în mod direct i se întipărise parcă şi în subconştient, funcţionând ca un sistem de avertizare.

Îşi încordă auzul, desluşind plescăitul uşor, în timp ce intrusul înainta când bălăcindu-şi picioarele prin apa îndărătnică, când târându-se pe deasupra ei, cu mişcări înfundate. Era un spirit mort care venea către ea, sperând pesemne s-o ia pe nepregătite.

Evident că în momentul când păşise în Moarte ceva vestise dincolo de Prima Poartă sosirea, aşa că făptura care se afla acum pe urmele ei fusese probabil trimisă să-i facă de petrecanie. Sabriel se blestemă în gând pentru neghiobia ei, privindu-şi povara greoaie. De-abia atunci zări firul subţire şi negru ce dispărea în apa întunecoasă, legat de braţul tânărului prizonier şi ducând, desigur, în cele mai neguroase şi îngheţate genuni ale Morţii. Scopul firului nu era să ataşeze victima de un spirit controlator, ci pur şi simplu pentru a da de ştire vreunui adept din străfunduri că cineva a mutat trupul de la locul lui. Fata spera din toată inima ca melodia lui Ranna să fi încetinit mesajul, dar îi rămăsese oare îndeajuns timp să treacă înapoi în Viaţă?

Iuţi pasul, păstrând totuşi un ritm constant, ca nu cumva să dea de înţeles că se ştie urmărită. Chiar şi intrusul părea destul de rezervat, oarecum temător să se apropie.

Mări uşor viteza, fiind acum mai sprintenă parcă din pricina adrenalinei şi a emoţiei. Se temea că dacă se grăbeşte prea tare va trebui să-i dea, la un moment dat, drumul tânărului şi atunci apele l-ar fi înghiţit cât ai clipi, fără nicio altă şansă de scăpare. Forţa magică ce-i păstrase spiritul intact atât timp cât se aflase aproape de pragul către Viaţă n-ar fi rezistat dincolo de Prima Poartă, iar, dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, Sabriel nu şi-ar fi iertat-o în veci, căci, în loc să-l salveze, ar fi contribuit la pierzania lui.

Încă patru paşi, apoi doar trei. Creatura se apropia acum cu repeziciune şi, în curând, Sabriel o şi văzu, nu foarte departe, târându-se la fel de

insidios prin apă. Era un sălăşluitor de dincolo de a Treia Poartă sau chiar de mai departe, căci, după forma neregulată, fata nu-şi putu da seama ce fusese odinioară. Semăna cu o corcitură între un mascur şi-un vierme inelat, înaintând unduindu-şi trupul în mici spirale sinuoase.

Sabriel mai avea doi paşi şi era ca şi salvată. Relaxă strânsoarea pentru o clipă, trecându-şi braţul stâng de-a latul pieptului tare ca piatra şi trăgând corpul tânărului în sus, pe coapsă, reuşind să-şi menţină echilibrul, în ciuda greutăţii poverii. Încercă apoi să tragă sabia din teacă cu mâna liberă sau să scoată un clopoţel de pe bandulieră, dar, din păcate, nu izbuti.

Creatura începu să mârâie şi să şuiere înfiorător, năpustindu-se către ea într-un galop nebun şi spintecând apa cu colţii săi înveliţi într-o crustă gălbicioasă, în urma cărora trona trupul lung şi ondulat.

Sabriel mai făcu un pas înapoi, după care îi întoarse spatele şi se aruncă cu toată puterea peste pragul dintre lumi, trăgând şi trupul butucănos după ea printre miile de vrăji de încătuşare ce împânzeau intrarea în dolină. Pentru o clipă, avu impresia că ceva îi ţine în loc, gata să-i arunce înapoi, dar reuşiră să treacă nevătămaţi dincoace de pelicula invizibilă, exact ca acul ce pătrunde puţin câte puţin în banda de cauciuc pentru a o străpunge în cele din urmă, cu vârful iţindu-se triumfător de cealaltă parte.

Un ţipăt ca un guiţat strident se auzi în urma lor, după care se lăsă o linişte deplină. Sabriel se trezi cu mâinile goale şi cu faţa îngropată în ţărână, în timp ce cristale minuscule de gheaţă i se desprindeau de pe trupul înţepenit de frig. Când îşi ridică privirea, se trezi nas în nas cu Mogget, ai cărui ochi o studiară intens înainte să se cufunde din nou în somnu-i binefăcător.

Se rostogoli ceva mai încolo şi se ridică, în sfârşit, în picioare, după îndelungi negocieri cu

junghiurile ce puseseră din nou stăpânire pe trupul ei istovit. De ce s-o fi grăbit aşa să facă pe viteaza? Ei, ce mai contează acum, bine că mi-a reuşit, îşi zise. Adusese spiritul tânărului înapoi în Viaţă, unde, de altfel, îi era şi locul.

Cel puţin aşa crezu până să vadă statuia, care nu se schimbase deloc pe dinafară, deşi înăuntru Sabriel simţi zvâcnirea Vieţii. Nedumerită, se duse şi-i atinse faţa imobilă, simţind striaţiile lemnului fin.

— Trebuie să-l săruţi, îi explică Mogget plescăind pe jumătate adormit. Adică, mă rog, ajunge şi să-i sufli uşor pe buze. Dar presupun că e o ocazie numai bună ca să te înveţi şi tu cu lucruri de-astea…

Sabriel îi aruncă o privire tăioasă, întrebându-se ce alte glumiţe are să mai facă până trece efectul florilor, a căror mireasmă îl făcea să se comporte ca o pisică aiurită. Tonul pe care îi vorbise părea însă destul de serios.

— Să-i suflu pe buze, zici? întrebă ea.

Nu voia să-şi risipească sărutările pe orişicine, mai ales pe un necunoscut captiv în lemn. Era chipeş, e adevărat, dar se putea să nu fie la fel de drăguţ pe cât părea. Hotărî, aşadar, că sărutul e o soluţie mult prea îndrăzneaţă. „În plus, îşi zise ea, dacă după ce se trezeşte îşi aminteşte că l-am sărutat? Ar putea să facă presupuneri nefondate…”

— Aşa? zise ea şi trase adânc aer în piept, aplecându-se peste faţa tânărului şi expirând cu putere la doar câţiva centimetri de nasul şi de gura lui, dându-se apoi câţiva paşi în spate ca să vadă dacă se întâmplă ceva.

Statuia rămase neclintită.

— Hei, Adormilă, îl strigă ea pe Mogget, ştii că n-ar trebui să…

Fu întreruptă de un zgomot abia auzit, ca un şuierat înfundat care nu venea nici de la ea şi nici de la motan, ci tocmai de la statuia de lemn, care începuse să respire cu un fluierat uşor, inspirând şi

expirând pe buzele întredeschise de lemn de parcă era o orgă veche şi dezacordată.

Respiraţia îi deveni apoi din ce în ce mai sacadată şi, odată cu ea, trupul mai căpătă nuanţe rozalii, fibra lemnoasă preschimbându-se treptat în ţesut şi în carne omenească. Tuşi scurt, iar pieptul lui rigid prinse dintr-odată a se mişca, ridicându-se şi coborând în ritmuri cadenţate, ca al unui un alergător de cursă lungă care-şi trage răsuflarea la sfârşitul maratonului.

Deschise în sfârşit ochii albaştri-cenuşii, uitându-se la ea confuz şi cu irişi încă înceţoşaţi. Părea că nici n-o vede, privind în gol în timp ce-şi dezmorţea degetele de la mâini, rotindu-le întruna, ca de altfel şi picioarele, pe care şi le mişca la fel de repede, de parcă ar fi alergat pe loc. În cele din urmă, îşi dezlipi şi spinarea de carenă, făcând un pas şovăielnic în faţă şi prăbuşindu-se în braţele lui Sabriel.

Fata îl lăsă jos iute, conştientă dintr-odată că bărbatul pe care îl îmbrăţişa era gol puşcă. În treacăt fie spus că circumstanţele erau cu totul şi cu totul altele decât şi-ar fi închipuit ea pe vremea când împreună cu colegele inventau sau îşi imaginau tot felul de scenarii în acest sens sau pur şi simplu ascultau poveştile fetelor care aveau norocul să se ducă acasă după ore şi care nu se sfiau să-şi ascundă micile aventuri amoroase.

— Mulţumesc, îi spuse el bălmăjit, cu vorba repezită a unui beţiv. Pentru prima dată de când îşi venise în simţiri părea că o studiază cu interes, cu privirea aţintită la pelerină, care se pare că-l lămuri asupra identităţii ei, căci adăugă repede: Abhorsen.

Apoi amuţi, căzând brusc într-un somn adânc cu fruntea descreţită şi un surâs în colţul buzelor – o expresie senină şi lipsită de griji, care-l făcea să pară cu câţiva ani mai tânăr decât statuia de lemn.

Sabriel îl privi la rându-i, încercând să ignore sentimentul de duioşie ce-o cuprinse pe nesimţite,

venit de cine ştie unde. La fel se simţise şi atunci când îi salvase iepuraşul lui Jacinth.

— Cred c-ar fi bine să-i aduc o pătură, îşi zise ea oftând, întrebându-se unde naiba i-o fi fost mintea când s-a hotărât să-l salveze pe străinul acela, complicându-şi situaţia şi-aşa deloc simplă.

Acum se pricopsise cu el vrând-nevrând, cel puţin până găsea un adăpost sigur unde să-l lase cu inima împăcată – asta presupunând că mai existau astfel de locuri.

— Dacă ai de gând să te tot holbezi aşa la el, pot să mă duc eu după pătură, zise Mogget pe un ton uşor sarcastic, dar glumeţ, încolăcindu-i-se printre glezne cu mişcări agere şi săltăreţe, ca de dans.

Dându-şi seama că motanul avea dreptate, Sabriel îşi mută repede privirea în altă direcţie.

— Nu, lasă, mă duc eu, zise ea. Vreau să aduc şi cămaşa mea de schimb, poate-i vine. Pantalonii s-ar putea să-i fie un pic strâmţi, dar cu puţin efort ar trebui să-l încapă – nu pare cu mult mai înalt decât mine. Rămâi tu de pază, Mogget, nu întârzii mult.

Felina o privi cum se îndepărtează şontâc, şontâc, după care se întoarse către tânărul adormit şi, fără să facă nici cel mai mic zgomot se urcă pe el cu labele din faţă, umezindu-i fruntea cu limba rozalie în căutarea însemnului magic. Acesta se aprinse pe neaşteptate, însă Mogget nu se clinti până ce nu-l văzu cu ochii lui cum păleşte, la fel de repede pe cât se înflăcărase.

— Aşa deci… mormăi el plescăind tare, cu limba încovrigată în gura-i întredeschisă.

Avea un ton oarecum surprins şi mai mult decât iritat. Îşi frecă din nou limba de cerul gurii, analizând gustul însemnului şi scuturându-şi apoi capul scârbit, în vreme ce clopoţelul miniatural pe care-l purta la gât se undui uşor şi scoase câteva note disonante, care nu prevesteau nimic bun.

CAPITOLUL PAISPREZECE

O ceaţă deasă se ridica din pământ în rotocoale cenuşii, împresurându-l ca nişte vrejuri de viţă ce-i încolăciră cât ai clipi braţele şi picioarele, imobilizându-l într-o strânsoare nemiloasă. Erau atât de rigide şi de ferme, încât n-avea nicio şansă de scăpare, şi în curând aproape că nu-şi mai simţea muşchii sub apăsarea încrâncenată, neputând nici măcar să clipească. Oricum, nu prea avea ce să vadă în afară de pâlcurile de negură din ce în ce mai cenuşie, care-i obturau privirile asemenea unor fâşii de mâzgă urât mirositoare deasupra unui ochi de apă.

Dintr-odată, întregul corp îi fu cuprins de o lumină intensă şi roşie, iar o durere ascuţită îl cuprinse din creştet până în călcâie. Curând, negura grea se risipi şi tânărul îşi recăpătă mobilitatea, limpezindu-şi încet-încet şi vederea. Petele sure dispărură una câte una, lăsând loc unor nuanţe întrepătrunse ce căpătară după o vreme contururi definite. Zări atunci chipul unei femei aplecate peste el şi privindu-l îngrijorată, o femeie tânără, înarmată şi îmbrăcată în zale, cu faţa… desfigurată. Ba nu, nu era orişice femeie, ci însăşi Abhorsen, căci purta blazonul şi banduliera. Dar era, într-adevăr, foarte tânără, nu ca ultimul Abhorsen pe care-l cunoscuse sau ca oricare dintre ceilalţi membri ai familiei…

— Mulţumesc, zise tânărul la fel de repezit, cuvântul rostogolindu-i-se pe buze mai iute decât fuge şoarecele în ascunzătoare. Abhorsen… adăugă el apoi drept încheiere.

Nici nu închise bine gura, că se şi prăbuşi la pământ într-un somn de astă dată într-adevăr

odihnitor, afundat în uitarea binefăcătoare ce avea să-i redea forţa şi luciditatea de odinioară.

Când se trezi, era învelit într-o pătură groasă de lână, şi în primele momente intră în panică simţindu-şi ochii şi gura acoperite. Se zbătu preţ de câteva clipe şi, dând, în fine, pătura la o parte respiră cu nesaţ, liniştindu-se ca prin minune când aerul proaspăt şi lumina palidă ce răzbătea de dincolo de cercul de deasupra îi scăldară faţa crispată. Privi în sus, către cer, socotind după nuanţele roşii-portocalii că nu trecuse mult de la ivirea zorilor. Cântări râpa descumpănit timp de câteva secunde, simţindu-se ameţit şi rătăcit, până când ochii îi căzură pe catargele semeţe dimprejur, cu pânzele lor negre, şi, în sfârşit, pe corabia neterminată din imediata apropiere.

— Valea Sfântă, spuse el încet, ca pentru sine, încreţindu-şi fruntea.

Şi-o aducea aminte. Dar ce căuta el acolo? Unde pui că mai era şi gol-goluţ pe sub pătura aspră…

Se ridică în picioare şi-şi scutură capul dintr-o parte într-alta, încercând să alunge durerea cuibărită înăuntru şi să-şi mai domolească zvâcnirile din tâmple, mai chinuitoare chiar decât cea mai cruntă mahmureală. Nu-şi aducea totuşi aminte să fi băut. De fapt, ultimul lucru de care îşi amintea erau scările, pe care începuse să le coboare când Rogir îl rugase să… Ba nu, greşea amarnic. Ultima imagine întipărită în minte era aceea a unui chip plin de zgârieturi şi de vânătăi, a cărui expresie îngrijorată o văzuse în treacăt înainte să-şi piardă cunoştinţa, încadrată de părul negru tuns cu breton care îi ieşea turtit de sub coiful armurii, peste care purta o pelerină de un albastru-intens ce avea pe spate blazonul cu cheia argintie. Ea era Abhorsen.

— Se spală la izvor, îi zise o voce blândă întrerupându-i şirul gândurilor. S-a trezit înainte să se crape de ziuă şi s-a dus să se scalde. Curăţenia e lucru mare.

Tânărul nu-şi dădu seama de unde venea vocea până ce nu privi în direcţia corăbiei, unde în locul statuii de la prova se căscase o gaură la fel de mare, în care stătea încovrigată o pisică albă ce-l iscodea cu ochi verzi şi sfredelitori.

— Cine eşti tu? o întrebă el speriat, privind când la stânga, când la dreapta, în căutarea unei arme de apărare.

Nu zări decât un vraf de haine în apropiere, o pereche de pantaloni peste care erau aşezate o cămaşă şi nişte schimburi, ţintuite locului cu o piatră, ca să nu le ia vântul, îşi întinse iute mâna să înşface bolovanul, dar felina îl linişti pe dată:

— Nu te speria, sunt un fidel slujitor al lui Abhorsen. Mogget mă numesc, zise motanul. Cel puţin deocamdată.

Mâna tânărului se apropie de bolovan, fără să-l ridice însă. Mintea, confuză încă, îi fu asaltată de imagini disparate care de-abia acum se întregeau, ca pilitura fină atrasă de magnet. Îşi aduse aminte de mai mulţi Abhorsen pe care îi cunoscuse la timpul lor, şi asta îl mai linişti în privinţa felinei şi-a rolului pe care ea îl juca în această poveste.

— Erai parcă ceva mai mare ultima oară când ne-am văzut, îi zise el, hotărât s-o pună la-ncercare şi să-şi confirme astfel bănuiala.

— Zău? Ne-am mai întâlnit şi cu alte ocazii? răspunse Mogget plictisit, stăpânindu-şi cu greu un căscat. Tare mă tem că nu-mi mai aduc aminte. Cum zici că te chema?

„Ehei, bună întrebare”, îşi zise bărbatul. Nu-şi putea aminti nici în ruptul capului cum îl chema. Avea o vagă idee cine era şi ce era cu el, dar propriul nume îi scăpa în acel moment, ceea ce nu putea fi spus despre numele altora, care îi răsăreau în minte când se aştepta mai puţin, laolaltă cu frânturi din trecutul său nu foarte îndepărtat. Mormăi şi se strâmbă hăituit de amintiri vădit neplăcute, încleştându-şi pumnii de nervi şi de durere.

— Neobişnuit numele ăsta, zise Mogget drept răspuns la mormăielile lui. Seamănă mai degrabă cu un nume de urs. Te superi dacă-ţi zic Touchstone[1]?

— Poftim? Cum adică? ripostă tânărul ofensat. Ce nume mai e şi ăsta? Şi cum îndrăzneşti…

— Dar de ce ţi se pare nepotrivit? i-o tăie Mogget sigur pe el. Trag nădejde că-ţi aduci aminte ce-ai făcut sau te pomeneşti c-ai uitat?

Bărbatul amuţi brusc, străfulgerat de amintirea cruntă, cu toate că nu mai ştia de ce făcuse ceea ce făcuse şi nici care fuseseră consecinţele faptei sale. Odată cu această revelaţie veni şi înţelegerea că nu mai are niciun rost să-şi aducă aminte cum îl cheamă, din moment ce nu mai era demn să-şi poarte numele.

— Ba da, îmi aduc foarte bine aminte, bâigui el. Aşa că poţi să-mi spui cum pofteşti. În schimb eu te voi striga…

Se înecă înainte să pronunţe numele, părând foarte surprins şi gata să încerce din nou.

— Las-o baltă, n-ai să-l poţi rosti, îl descurajă Mogget. Există o vrajă strâns legată de pervertirea… Dar uite că nici eu nu pot pronunţa cuvântul, zise el, la fel cum nu pot povesti nimănui despre asta sau despre cum s-ar putea rezolva problema. Nici tu nu vei putea sufla o vorbuliţă, şi vei vedea pe parcurs că mai sunt şi alte neajunsuri. Pe mine unul m-a afectat destul de serios.

— Înţeleg, răspunse tânărul pe un ton sumbru. Renunţase să se mai chinuiască cu vechiul său nume. Spune-mi, rogu-te, cine cârmuieşte acum regatul?

— Nimeni, îi răspunse motanul.

— E vorba atunci de un regent, sau ce? Asta trebuie să fie, fără îndoială…

— Ba deloc. Nici vorbă de regent. Nu e nimeni la cârmuire, ţi-am spus doar. A fost la început un consiliu de regenţă, dar a demisionat repede… cu puţin ajutor.

— Cum adică la început? întrebă Touchstone. Ce s-a petrecut mai exact? Şi eu unde-am fost în tot acest timp?

— Regenţa a durat timp de o sută optzeci de ani, începu Mogget fără ocolişuri. Apoi s-a instaurat anarhia, care în ultimii douăzeci de ani a reuşit să aducă regatul la pierzanie, temperată când şi când de o mână de oameni rămaşi fideli vechii orânduiri. Iar în ceea ce te priveşte pe tine, dragul meu prieten, te anunţ că vreme de două sute de ani ai fost o statuie ornamentală de lemn la prova corăbiei acesteia.

— Şi familia?

— Au pierit cu toţii în Moarte, dincolo de Ultima Poartă, cu excepţia unuia singur, dar presupun că ştii deja despre cine e vorba.

Pentru o clipă veştile părură să-l arunce din nou pe tânăr în starea de inerţie dinainte, căci rămase neclintit întocmai ca o statuie, doar mişcarea uşoară a pieptului confirmând că încă mai respiră. Curând lacrimi grele începură să-i şiroiască pe obraji, în timp ce-şi privea palmele cu capul plecat.

Mogget urmări scena fără să se lase câtuşi de puţin înduioşat, aşteptând răbdător până ce tânărul se îndreptă de spate şi suspinele prelungi se mai potoliră niţel.

— Acum nu mai are niciun rost să boceşti, îl luă la rost motanul. Mulţi au fost cei ce şi-au dat Viaţa încercând să salveze situaţia, dar se vede treaba că tot degeaba. Numai în secolul ăsta au murit patru Abhorsen în lupta cu morţii şi cu pietrele despicate, şi nu numai. Au încercat chiar să atace rădăcina tuturor problemelor… În orice caz, o vezi tu pe Abhorsen să se smiorcăie ca un ţânc răsfăţat? Mai bine ai face şi tu ceva folositor ca s-o ajuţi!

— Chiar crezi că i-aş putea fi de folos? întrebă el amărât, ştergându-şi obrajii cu pătura.

— Bineînţeles, de ce nu? pufni Mogget. Pentru început ai putea să-ţi pui ceva pe tine… Aici, la bord, ai să găseşti pe urmă şi alte lucruri de

trebuinţă, cum ar fi săbii şi alte ustensile de genul ăsta.

— Dar nu sunt demn să mânuiesc arme rega…

— Taci şi fă ce-ţi spun, i-o reteză scurt felina. Consideră-te mâna dreaptă a lui Abhorsen, prelungirea săbiei ei, dacă asta te ajută să te simţi mai bine. Ai să afli în curând că în timpurile astea cumpătarea şi simţul practic sunt la mai mare preţ decât onorurile.

— Prea bine, murmură Touchstone umil.

Se ridică şi-şi puse izmenele şi cămaşa, însă când le veni rândul pantalonilor se împotmoli, căci nu putea nicicum să-i tragă peste coapse.

— Cred că am văzut printr-unul din cuferele din spate un kilt şi nişte jambiere, îi spuse Mogget privindu-l cum ţopăie într-un picior, cu celălalt prins în cracul de piele mult prea strâmt.

Touchstone dădu mulţumit din cap, îşi scoase cu chiu, cu vai, pantalonii şi se căţără în cală prin gaura de la prova, păstrând o distanţă considerabilă între el şi Mogget. Pe la jumătatea ascensiunii se opri dintr-odată, ţinându-se cu mâinile de cele două margini paralele.

— N-o să-i spui, nu-i aşa? întrebă el cu jumătate de gură.

— Cui şi ce să spun?

— Lui Abhorsen. Te implor, nu-i spune. O să fac tot ce-mi stă în putinţă s-o ajut. N-am făcut-o intenţionat, ştii doar. Mă refer la partea mea de vină… Te rog…

— Ia mai lasă-mă cu tânguielile astea! se răsti Mogget la el, dezgustat. Ştii foarte bine că nu pot să-i spun, şi să vreau. Nici tu nu poţi, de altfel. E greu să măsori răul făcut, iar vraja asta de amuţire a fost făcută fără prea mult cap, după cum vezi, din moment ce ne afectează pe amândoi în egală măsură. Hai, dă-i bice, că o să se întoarcă în curând. Îţi povestesc restul în timp ce te îmbraci.

Când se întoarse de la izvor, Sabriel se simţea nu numai cu mult mai curată şi mai mulţumită, ci

şi mai întremată. Dormise bine în noaptea precedentă, şi cu ocazia igienei de dimineaţă reuşise să-şi cureţe şi crustele de sânge închegat care o agasau atât. Mai mult, tratamentele cu ierburi dăduseră, în sfârşit, rezultate, căci nu numai vânătăile şi umflăturile, ci şi arsurile păreau să se vindece. Se simţea iarăşi ca un om normal în proporţie de optzeci la sută, nu doar de zece, ca în zilele trecute, aşteptând cu nerăbdare să ia micul dejun şi în compania altcuiva decât a pisicii încrezute. Nu că Mogget nu i-ar fi fost de folos. De pildă, mai devreme îl păzise pe necunoscutul adormit, încredinţând-o că i-a verificat însemnul de Legământ de pe frunte şi că spiritul nu i-a fost întinat de atingerea magiei libere sau de vrăji necromantice.

Se aşteptase să-l găsească încă adormit, aşa că tremură surprinsă şi oarecum speriată când îl zări escaladând prova cu spatele la ea. Mâna i se îndreptă aproape instinctiv către mânerul săbiei, dar îngheţă văzându-l pe Mogget cum se ţine ţanţoş pe parmalâcul îngust din apropiere, gata să-şi piardă echilibrul.

Fata se apropie curioasă, încercând totuşi să nu uite că trebuie să fie cât se poate de atentă cu străinii. Tânărul arăta cu totul altfel îmbrăcat, ceva mai în vârstă şi oarecum mai impunător, mai ales că nu-i plăcuseră, după câte se pare, hainele simple pe care ea i le oferise, alegând în schimb un kilt roşu cu dungi aurii şi turetci asortate, de data asta aurii cu dunguliţe roşii, băgate în nişte cizme roşii-cafenii din piele de căprioară, înalte până peste genunchi, dar cu marginile răsfrânte.

— La naiba cu şireturile astea blestemate! pufni el când Sabriel nu mai avea decât vreo zece paşi până la corabie.

Avea o voce plăcută, apăsată, din care răzbăteau însă frustrare şi furie.

— Bună dimineaţa, îl salută ea.

Tânărul se întoarse speriat, trăgându-şi stângaci mânecile cămăşii şi aplecându-se după una din săbiile de pe jos, dar se dezmetici suficient de repede ca să transforme mişcarea într-o plecăciune adâncă, cu genunchiul proptit în pământ.

— Bună dimineaţa, domniţă, zise el răguşit, ţinându-şi capul plecat ca să n-o privească în ochi.

Sabriel nu putu să nu observe cerceii pe care acesta îi găsise, nişte verigi late de aur pe care şi-i pusese la ureche fără prea mare grijă, din moment ce încă se mai vedeau pe ei picături fine de sânge.

— Te-aş ruga să nu-mi mai spui „domniţă”, îi zise ea, întrebându-se care dintre principiile învăţate de la domnişoara Prionte s-ar potrivi mai bine în situaţia de faţă. Mă numesc Sabriel.

— Sabriel?! Dar… tu erai parcă Abhorsen, replică el nedumerit.

„Nu-i chiar aşa de isteţ pe cât am crezut, îşi zise ea uşor dezamăgită. Se pare că până la urmă n-o să fac cine ştie ce conversaţie la micul dejun.”

— Nu, nu eu. Tatăl meu este adevăratul Abhorsen, îi explică ea aruncându-i lui Mogget o privire severă, avertizându-l că nu era cazul să se bage în discuţie. Eu sunt un fel de… înlocuitor, îi ţin locul cât el e absent. E o poveste destul de complicată, aşa că mai bine îţi povestesc mai încolo. Cum te cheamă?

Tânărul ezită câteva secunde, după care bâigui:

— Nu-mi amintesc deloc, domniţă. Te rog să-mi spui… să-mi spui Touchstone.

— Touchstone? se miră ea. Parcă mai auzise numele ăsta pe undeva, dar nu ştia exact unde. Touchstone… Dar ăsta e un nume predestinat pentru bufoni şi netoţi. De ce ţi-aş spune aşa?

— Pentru că mi se potriveşte de minune, zise el blazat. Mă caracterizează.

— Touchstone să fie atunci. Cumva trebuie să-ţi spun… La urma urmei, nici nu-i chiar aşa de rău, pentru că bufonii ăştia au fost adeseori asociaţi cu o oarecare înţelepciune. Presupun că te ruşinezi

pentru că ai fost atâta timp prizonier în carcasa de lemn – şi în Moarte, bineînţeles.

— În Moarte?! sări Touchstone ca ars, fixând-o cu ochii lui cenuşii.

Sabriel fu plăcut surprinsă de expresia curată şi inteligentă din privirea lui. „Poate că nu-i totul pierdut”, îşi zise, apoi adăugă cu voce tare:

— Da. Spiritul tău a reuşit cumva să reziste înainte de Prima Poartă, în timp ce trupul era prins în statuia de lemn de la prova. Cred că pentru asta şi-a vârât coada şi un necromant, n-a fost doar magie liberă. În orice caz, vraja a fost foarte puternică din ambele părţi. Ceea ce mă nedumereşte, însă, e de ce ai fost ales tocmai tu.

Touchstone îşi feri iarăşi privirea, şi Sabriel simţi o oarecare schimbare în atitudinea lui, ca şi cum s-ar fi ruşinat de ceva. Înţelese atunci că explicaţia care avea să urmeze nu era tocmai ce i-ar fi plăcut să audă.

— Nu-mi amintesc foarte bine… începu el sfios. Deşi încetul cu încetul încep să-mi capăt memoria. Sunt… De fapt am fost ofiţer în garda regală. A avut loc un atac asupra reginei, un fel de ambuscadă. Ne-au surprins… la capătul scărilor, da. A fost o luptă crâncenă, ne-am ajutat şi de săbii, şi de forţa Legământului, căci eram cu toţii magi. Toţi ofiţerii, până la ultimul. N-am bănuit primejdia nici măcar o clipă, dar e clar că cineva ne-a trădat. Şi apoi… nu mai ştiu nimic, decât că m-am trezit aici.

Sabriel îl ascultă cu interes, întrebându-se cât era adevăr şi cât înfloritură. O fi fost el confuz, dar chiar s-o mintă în legătură cu ocupaţia lui… nu prea credea. Poate că în timpul luptei reuşise să se pună la adăpostul rombului protector – asta ar fi explicat de ce duşmanii nu-l putuseră omorî, ci doar fereca în trupul de lemn. Pe de altă parte, ar fi putut foarte bine aştepta până ce magia s-ar fi stins, şi atunci să-i vină de hac. Fata găsea cel puţin ciudată metoda aleasă pentru a-l răpune, şi ce

nu înţelegea absolut deloc era cum de reuşise el să ajungă în chip de statuie taman la prova corăbiei…

Lăsă pentru moment la o parte aceste întrebări, sperând să le clarifice mai târziu, căci tocmai îi încolţise în minte un alt gând. Dacă fusese, într-adevăr, ofiţer în garda regală, şi dacă regina pe care o păzise era moartă de mai bine de două sute de ani, atunci, odată cu ea, bărbatul îşi pierduse toţi cunoscuţii şi toate lucrurile odinioară atât de familiare…

— Ai fost prizonier mult timp… îi spuse Sabriel cu o voce blândă, neştiind cum să abordeze subiectul ca să nu-l şocheze prea tare. Ai încercat vreodată să… ai fost… vreau să spun că a trecut ceva vreme de când…

— Da, ştiu, două sute de ani, şopti el întrerupând-o. Mi-a zis motanul tău.

— Şi… familia ta?

— Nu am familie, răspunse el sec, cu o expresie îngheţată, la fel de rigidă ca şi chipul statuii din ajun.

Se aplecă apoi încetişor şi ridică una dintre săbiile de jos, întinzându-i-o cu mânerul în faţă.

— Mă pun în slujba ta, domniţă, şi jur să te ajut în lupta împotriva duşmanilor regatului.

Sabriel îi ascultă jurământul şi întinse mâna, fără însă să apuce mânerul, străfulgerată brusc de o idee ce-o făcu să-şi închidă palma şi să lase braţul moale pe lângă corp. Se întoarse către Mogget, care privea scena cu vădit interes, jubilând parcă.

— Ce i-ai spus, mai exact? îl întrebă ea pe un ton suspicios.

— Ce puteam să-i spun? I-am povestit cum stă treaba cu regatul, aşa, în general, apoi pe scurt despre evenimentele recente şi, în fine, câte ceva despre motivul pentru care ne aflăm noi aici şi despre datoria ta de a rezolva situaţia, în calitate de Abhorsen.

— I-ai zis şi despre mordicant, despre ajutoare şi ciori? Sau de adeptul de dincolo de poartă?

— Nu tocmai, zise Mogget amuzat. Am presupus că astfel de detalii sunt de la sine înţelese.

— Precum vezi, pufni ea supărată întorcându-se către Touchstone, dragul *meu* motan a omis să-ţi spună anumite lucruri. Eu am crescut dincolo de Zid, în Ancelstierre, aşa că nu prea înţeleg cum stau lucrurile pe-aici. Cunoştinţele mele despre Vechiul Regat lasă mult de dorit, fie că vorbim despre geografie, istorie sau magie de Legământ. Mă confrunt cu nişte duşmani aprigi, conduşi probabil de unul dintre morţii dezlegaţi, cine ştie ce adept necromant. Nu mă aflu aici pentru a izbăvi regatul, ci, pur şi simplu, ca să-mi salvez tatăl, adevăratul Abhorsen. De aceea, nu cred că ar trebui să-ţi accept jurământul şi oferta pe care mi-ai făcut-o, mai ales că de-abia ne-am cunoscut. Ţi-aş fi însă recunoscătoare dacă ne-ai putea însoţi până la cea mai apropiată aşezare. Mai departe… nici eu nu ştiu ce-o să fie. Şi te rog să nu uiţi că numele meu este Sabriel, nu Abhorsen, şi nici „domniţă”. Iar acum cred c-a venit vremea să luăm micul dejun.

Zicând acestea, merse la bagaje şi scoase nişte fulgi de ovăz şi o oală mică. Touchstone o mai privi câteva clipe, apoi se ridică şi-şi fixă săbiile la brâu, îmbrăcă pieptarul de piele legând mânecile de curea şi se duse ţintă către cel mai apropiat pâlc de copaci, cu Mogget imediat în urma lui, urmărindu-l cum adună surcele şi aşchii subţiri pentru foc.

— Chiar a crescut în Ancelstierre, îi spuse motanul. Nu-şi dă seama că te-a insultat refuzându-ţi serviciile, şi tare mă tem că partea cu ignoranţa e adevărată. Tocmai de asta are nevoie de ajutorul tău.

— Amintirile mele sunt încă neclare, zise Touchstone, rupând nervos o surcea în două. Îmi amintesc mai bine lucruri din trecutul nu foarte îndepărtat. Tot restul e învăluit în ceaţă, ca într-un

vis. Nu pot fi sigur ce e real şi ce nu, ce am auzit de la alţii ori ce s-au petrecut doar în mintea mea. Cât despre jurământ, nu m-am simţit deloc insultat, pentru că oricum nu are cine ştie ce valoare.

— Dar o vei ajuta, zise Mogget repezit, cu o intonaţie ce nu sunase a întrebare.

— Nu, răspunse tânărul hotărât. Îi ajuţi pe cei de-o seamă cu tine. Eu pe ea am s-o slujesc, căci nu merit mai mult de-atât.

După cum Sabriel se aşteptase, micul dejun decurse fără prea multă vorbărie. Mogget îi lăsă în pace, plecând să-şi caute singur de mâncare, în timp ce ea şi Touchstone se chinuiră cu singura oală şi lingură pe care le aveau la dispoziţie, gustând pe rând din grişul de ovăz. După ce că situaţia era cum era, Touchstone nu scoase aproape niciun cuvânt în timpul mesei, răspunzând de fiecare dată avalanşei de întrebări venite din partea ei cu acelaşi „îmi pare rău, nu-mi amintesc”, astfel încât fata se văzu nevoită în cele din urmă s-o lase baltă.

— Presupun că dacă te întreb cum putem ieşi din groapa asta o să-mi spui iar că nu-ţi mai aminteşti, răbufni ea exasperată după un răgaz de tăcere, o remarcă într-adevăr demnă de prefectul şcolii către un ţânc afurisit şi neascultător de numai doisprezece ani.

— Nu, nu, eu… îmi pare rău, bâigui el stânjenit, după care se opri brusc, cu un zâmbet înflorit în colţul gurii. Stai aşa! Da, acum îmi amintesc! E pe undeva o scară ascunsă, la nord de corabia regelui Janeurl… dar nu ştiu care dintre ele e a lui…

— Păi sunt numai patru vase la marginea dinspre nord, şopti Sabriel, gândind mai mult cu voce tare. N-ar trebui să fie prea greu să aflăm. Cât de bine îţi aminteşti geografia regatului?

— Nu sunt sigur, zise el rezervat, privind iar în pământ.

Sabriel îl privi şi trase adânc aer în piept, ca să-şi mai potolească furia care începea să-i clocotească în stomac. N-o deranja atât memoria lui precară – pentru asta avea scuza încarcerării timp de atâta amar de ani –, cât mai ales servilismul şi comportamentul său umil, care-i păreau mai degrabă semne de afectare şi preţiozitate. Era ca un actor prost care făcea pe valetul sau ca un amator care se străduieşte să-şi joace rolul cât se poate de convingător, însă Sabriel nu înţelegea de ce.

— Mogget mi-a făcut o hartă, adăugă ea, mai mult ca să-şi potolească nervii decât de dragul conversaţiei. Dar… din moment ce în ultimii două mii de ani n-a părăsit casa lui Abhorsen decât de câteva ori, la sfârşit de săptămână, chiar şi amintiri vechi de două sute de ani…

Se opri fără să ducă fraza la capăt şi-şi muşcă buza, conştientă dintr-odată că a devenit răutăcioasă. Touchstone îşi ridică privirea când ea amuţi în mijlocul propoziţiei, însă nu i se putea citi nimic pe chipul inert, aidoma unei statui de lemn.

— Ce vreau să spun, continuă ea alegându-şi cuvintele cu atenţie, este că mi-ar prinde bine orice sfat referitor la calea cea mai sigură către Belisaere şi la locurile sau reperele după care ne-am putea ghida.

Scoase harta din buzunarul special al rucsacului, dând la o parte pânza gudronată în care era învelită. Touchstone o apucă de-un capăt, fixând colţurile cu două pietre, în timp ce ea desfăcu restul sulului şi vârî celălalt capăt sub cutia telescopului.

— Cred că suntem cam pe-aici, îi indică ea pe hartă casa lui Abhorsen, trasând cu degetul traiectoria planorului până într-un punct la nord de delta râului Ratterlin.

— Nu, zise Touchstone ferm, punându-şi degetul cu aproape trei centimetri mai sus de al ei. Era prima dată când părea sigur de ceva. Aici e

Valea Sfântă, îi arătă el apăsându-şi degetul pe hartă. E la numai cinci kilometri de coastă şi la aceeaşi latitudine cu muntele Anarson.

— Excelent! exclamă ea entuziasmată, uitând cu totul de supărare. Văd că, într-adevăr, îţi aminteşti! Dar acum spune-mi, care-i calea cea mai sigură către Belisaere şi cât o să ne ia până acolo?

— Păi… nu prea mai ştiu care e starea drumurilor, dom… Sabriel, răspunse el cu o voce dintr-odată mai blândă şi mai ştearsă. După câte mi-a povestit Mogget, regatul e sub semnul anarhiei, aşa că se prea poate ca sate sau oraşe întregi să fi dispărut cu totul. Mai mult, riscăm să fim atacaţi de bande de tâlhari, de spiritele morţilor, de tot felul de creaturi feroce ale magiei libere…

— Lăsând la o parte toate astea, ce drum apucaţi de obicei?

— Plecam din Nestowe, sătucul ăsta de pescari, îi explică el arătându-i coasta de la est de vale. Mergeam călare înspre miazănoapte de-a lungul ţărmului, schimbând caii la hanurile de pe drum. O ţineam aşa patru zile, iar la Callibe ne opream şi ne odihneam o zi, după care părăseam coasta şi ne îndreptam către Aunden, trecând prin pasul Oncet. Bucata asta dura cam şase zile, dar la Aunden ne odihneam iarăşi o zi şi apoi o porneam către Orchyre, petrecând alte patru zile pe drum. De acolo nu mai era mult până la Poarta de Vest a oraşului, o zi dacă traversam râul, două dacă mergeam călare pe lângă mal.

— Fără să punem la socoteală zilele de odihnă, asta ar însemna optsprezece zile de mers călare şi cel puţin şase săptămâni de mers pe jos. E mult prea mult. Nu există un alt drum mai scurt?

— Ba da, zise Mogget apropiindu-se ţanţoş din spate şi punându-şi hotărât laba pe hartă. O barcă sau o corabie pe care s-o luăm din Nestowe. Asta, desigur, dacă putem face rost de aşa ceva şi dacă vreunul dintre voi se pricepe să navigheze.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Treptele se aflau la nord de cea de-a doua corabie din şirul celor patru care erau aliniate lângă peretele dinspre miazănoapte. Măiestrit ascunse cu ajutorul magiei şi al imaginaţiei, nu păreau la prima vedere decât o simplă porţiune ceva mai umedă a peretelui de calcar. Era de fapt o nişă în roca zidului, o poartă deschisă dincolo de care începeau scările şerpuitoare.

Hotărâră să apuce drumul din stâncă a doua zi în zori, ca să mai aibă încă o după-amiază de odihnă. Sabriel era nerăbdătoare să pornească, temându-se pentru Viaţa tatălui ei, dar se învoi totuşi la încă o zi de repaus, dând dovadă de înţelepciune. „Probabil că şi Touchstone are nevoie de odihnă", se gândi ea. Încercase să-l mai tragă de limbă în timp ce căutau treptele, dar în zadar. Era clar că acesta nu avea niciun chef de întrebări, iar când catadicsea să răspundă nu făcea decât să mormăie alte şi alte scuze, enervând-o şi mai tare. După ce găsiră poarta ascunsă în perete renunţă să-l mai descoase, aşezându-se în poieniţa de lângă izvor şi răsfoind cărţile tatălui său despre magia Legământului. Nu se atinse deloc de *Cartea morţilor,* împachetată în pânză groasă la locul ei, în rucsac. Însă chiar şi aşa îi simţea prezenţa iscoditoare, de parcă o urmărea pe furiş, din fundul sacului.

Touchstone era la celălalt capăt al corăbiei, lângă prora. Repeta de zor o serie de exerciţii de scrimă cu perechea de săbii găsite, urmate apoi de câteva întinderi pentru relaxarea muşchilor şi, în fine, de nişte tumbe uşurele. Mogget îl privea dintre tufele stufoase cu ochi verzi şi scânteietori, de parcă ar fi pândit un şoarece.

Prânzul fu un eşec total nu numai din pricina mâncării, ci şi a conversaţiei dezlânate şi stângace. O combinaţie fatală între fâşiile de carne de vită uscată, garnisită cu frunze de năsturel culese de pe malul râului şi răspunsurile monosilabice ale lui Touchstone, care începuse iar cu „domniţă”, în ciuda rugăminţilor ei repetate de a-i spune pe nume. Nici Mogget nu-i era de prea mare ajutor, încăpăţânându-se să-i spună Abhorsen. După masă, fiecare îşi reluă activitatea de dinainte: Sabriel se întoarse la cărţile ei, Touchstone la repetiţiile de scrimă, iar Mogget se aşeză confortabil în iarbă, privindu-l cu interes.

Sabriel fusese, de altfel, singura entuziasmată de venirea cinei, în timpul căreia încercase să-l antreneze şi pe Mogget în conversaţie, dar în zadar. Motanul părea să se fi molipsit de lipsa de chef a lui Touchstone, nu însă şi de supuşenia acestuia. Imediat ce terminară de mâncat plecară care încotro, lăsând focul mocnit să se stingă de unul singur. Touchstone se duse către marginea dinspre vest, Mogget o apucă înspre nord, iar Sabriel în partea opusă, spre est, dormind fiecare pe unde apucară, încercând să-şi găsească un culcuş cât mai confortabil cu putinţă.

La un moment dat, Sabriel se trezi şi, fără să se ridice, zări flăcările focului în noapte, înteţit parese de Touchstone, care stătea aşezat în apropiere, privindu-le căzut pe gânduri, în timp ce ochii îi reflectau licărirea aurie şi jucăuşă. Era tras la faţă şi părea abătut, poate chiar bolnav.

— Te simţi bine? îl întrebă ea şoptit, ridicându-şi capul şi sprijinindu-se în cot.

Tânărul tresări, dându-se legănat câţiva paşi înapoi, mai să cadă din picioare. Când îi răspunse nu mai avea aceeaşi voce supusă şi servilă.

— Nu tocmai. Îmi amintesc tot felul de prostii şi uit ce n-ar trebui să uit. Te rog să mă ierţi. Sabriel nu-i răspunse. Ultima frază o adresase parcă focului, şi nu ei. Te rog, domniţă, culcă-te la loc,

începu iar cu-aceeaşi placă. Am să am grijă să te trezesc de dimineaţă.

Sabriel era gata să-i zică vreo două despre umilinţa lui prefăcută şi despre aroganţa de care dădea dovadă încăpăţânându-se cu şarada aceea, dar hotărî că e mai bine să tacă şi se vârî înapoi sub pătură. „Tu concentrează-te asupra tatălui tău, îşi zise în sinea ei. Asta e cel mai important, să-l salvezi pe Abhorsen. Nu-ţi mai bate capul cu problemele lui sau cu ifosele lui Mogget. Salvează-l pe Abhorsen. Salvează-l pe Abhorsen. Salvează-l… pe Abhors… salvea…”

— Trezeşte-te! îi urlă Mogget dintr-odată în ureche. Se întoarse pe cealaltă parte, încercând să nu-i dea atenţie, dar motanul făcu un salt pe deasupra capului ei şi-i zbieră iar în ureche:

— Haaai! Sculareeea!

— Gata, gata, m-am trezit, mormăi ea morocănoasă, ridicându-se cu tot cu pătură, cu mâinile şi faţa îngheţate de răcoarea zorilor.

O treziseră cu noaptea-n cap, căci afară era încă foarte întuneric, cu excepţia licăririlor pale ale focului ce încă ardea şi a câtorva fâşii firave de lumină pe peticul înnegurat de deasupra. Touchstone pregătea deja grişul pentru micul dejun. Se spălase şi el şi se bărbierise, pesemne cu ajutorul unui pumnal, după tăieturile şi ciupiturile de pe bărbie şi gât.

— Bună dimineaţa, o salută el. Masa va fi gata în cinci minute, domniţă.

Sabriel mormăi nemulţumită auzind iarăşi apelativul de onoare, îşi luă cămaşa şi pantalonii şi plecă somnoroasă către izvor, căutând totodată şi un tufiş îndărătul căruia să se îmbrace. Nici n-ai fi zis că silueta ei învelită în pătură şi depărtându-se cu paşi mărunţi şi leneşi către apă e cea a unei făpturi omeneşti.

Apa rece o trezi brusc şi nemilos – şi chiar dacă aerul era ceva mai călduţ la mal, fata nu stătu mai mult de zece secunde în torentul de gheaţă, cât să-

şi dea jos bluza de corp, să se spele şi să se îmbrace la loc. Curată, trează şi îmbrăcată, se întoarse la foc şi-şi mâncă tăcută porţia. Îndată ce termină se apucă şi Touchstone de a lui, în timp ce ea îşi puse armura, fixându-şi apoi sabia şi banduliera. Mogget rămase nemişcat lângă foc, încălzindu-şi leneş burta albă. Sabriel se întrebă pentru a nu ştiu câta oară dacă motanul simţea nevoia să mănânce, căci, deşi aparent îi plăcea mâncarea, părea că se hrăneşte mai mult de distracţie decât de foame.

Touchstone o ţinu pe a lui şi după dejun, spălând cu grijă castronul şi lingura, stingând focul şi aranjând toate la locul lor înainte de plecare. Era pe punctul de a lua în spinare rucsacul, când Sabriel îl opri exasperată.

— Nu, Touchstone, lasă-l jos, te rog. E rucsacul meu, aşa că-l voi duce eu. Îţi mulţumesc, oricum.

Tânărul şovăi un moment, după care i-l întinse supus, cu intenţia s-o ajute să şi-l pună în spate, numai că, până să se dezmeticească el, Sabriel îşi şi vârî mâinile după bretele şi-şi săltă rucsacul în spate.

După o jumătate de oră, când parcurseseră cam o treime din drumul îngust presărat cu trepte de piatră, Sabriel începu să-şi regrete hotărârea. Nu era complet refăcută după prăbuşirea planorului, iar scările din perete erau foarte abrupte şi atât de strâmte, încât de-abia putea să treacă de cotiturile în spirală, pentru că de fiecare dată rucsacul se împotmolea fie de peretele exterior, fie de cel interior, indiferent în ce parte se întorcea.

— Poate că, într-adevăr, ar fi bine să-l cărăm cu rândul, zise ea cu jumătate de gură când se opriră, în sfârşit, într-un fel de firidă săpată în piatră, ca să-şi mai tragă răsuflarea.

Touchstone, care se afla în frunte, dădu din cap aprobator şi veni înspre ea ca să-i ia povara.

— O să trec eu în faţă atunci, adăugă ea îndreptându-se de spate şi dezmorţindu-şi umerii,

străbătută pe neaşteptate de un fior rece din pricina şiroaielor de sudoare ce-i scăldau spinarea, acum eliberată, dar udă, pe sub armură şi tunică, pe sub cămaşă şi bluza de corp. Luă lumânarea lăsată pe băncuţa din micul alcov şi se ridică sprintenă.

— Nu, zise Touchstone apropiindu-se de ea. Sunt tot felul de paznici şi de santinele pe scara asta. Eu ştiu cuvintele şi semnele cu care putem trece de ei. Tu eşti Abhorsen, aşa că pe tine s-ar putea să te lase să treci oricum, dar nu pot să bag mâna în foc.

— Se pare că îţi recapeţi memoria, comentă ea, uşor contrariată că nu i se dă ascultare. Ia zi-mi, de scara asta era vorba când ne-ai povestit mai devreme despre ambuscada asupra reginei?

— Nu, răspunse el sec. Apoi, după un moment de ezitare, adăugă: Scara cu pricina era în Belisaere.

Se întoarse şi-o apucă mai departe pe scări, cufundat în tăcere, cu Sabriel şi Mogget urmându-l îndeaproape. Acum, că scăpase de povara rucsacului, fata era mult mai vioaie, spre deosebire de sărmanul Touchstone, care se tot oprea la răstimpuri, răsuflând din greu şi mormăind cuvinte numai de el înţelese. La fiecare popas se simţea adierea uşoară a magiei Legământului, ca atingerea suavă a unei pene. Era o magie mult mai fină şi mai subtilă decât în celălalt tunel, evident mai iscusită şi astfel mai greu de perceput, dar cu-atât mai periculoasă, se gândi ea. Acum, că ştia de existenţa ei, simţi parcă şi ceva vibraţii din Lumea de Dincolo, deşi destul de slabe. Cu siguranţă că scările acelea văzuseră multe crime şi fapte dintre cele mai crude la vremea lor, adică cu mulţi, mulţi ani în urmă.

Ajunseră în cele din urmă într-o încăpere spaţioasă, cu o uşă dublă într-o parte şi luminată de razele piezişe ale soarelui dimineţii ce pătrundeau înăuntru prin mai multe găuri circulare din acoperiş. Era vorba, de fapt, despre o grindă cu

zăbrele, acum năpădită de buruieni, dar prin care odinioară se vedea cerul de deasupra şi aerul circula în voie.

— Cea de-acolo e ieşirea, îi explică Touchstone, ca şi cum ea nu şi-ar fi putut da seama singură.

Îşi stinse lumânarea, după care o luă şi pe a ei, de fapt chiştocul moale de ceară care mai rămăsese din lumânarea ei, punându-le pe amândouă într-un buzunar din partea din faţă a kiltului. Sabriel vru să facă o glumă despre ceara topită şi posibilele ei consecinţe periculoase, dar îşi muşcă limba, căci sigur Touchstone nu i-ar fi apreciat simţul umorului. Nu prea ţinea la glume de genul ăsta.

— Cum se deschide? îl întrebă ea arătând înspre uşă, care nu părea să aibă niciun fel de mâner, clanţă sau cheie.

Nici măcar balamalele nu i se vedeau.

Touchstone amuţi, privind pierdut în gol, după care râse nervos.

— Habar n-am, chicoti el cu o uşoară amărăciune în glas. Zău că nu-mi mai amintesc. Bine că am ştiut semnele şi cuvintele de trecere până aici şi acum… nimic! Absolut nimic! Sunt un neghiob şi jumătate, asta sunt!

— Ei, acum… doar ne-ai adus până aici, nu? îl încurajă ea, speriată de înverşunarea cu care se învinovăţea. Dacă n-ai fi fost tu, acum m-aş fi uitat pierdută la apele învolburate ale izvorului de jos, fără să ştiu încotro s-o apuc…

— Ai fi găsit în cele din urmă o ieşire, sunt sigur de asta, bolborosi el la fel de înciudat. Sau dacă nu tu, atunci Mogget. Nici că meritam altceva decât o căpăţână de lemn!

— Touchstone, încetează odată! îl întrerupse Mogget cu glas şuierat. Datoria ta este să ajuţi, sau ai uitat deja?

— Nu, n-am uitat, răspunse el vizibil mai calm, cu o expresie ceva mai relaxată şi reglându-şi respiraţia. Îmi cer scuze, Mogget. Domniţă.

— Te rog, de câte ori să-ţi tot zic? Spune-mi Sabriel şi gata, pufni ea exasperată. De-abia am terminat şcoala, am doar optsprezece ani! Mi se pare ridicol să-mi spui aşa.

— Bine… Sabriel, zise el răspicat, ca de probă. Pe viitor o să încerc să nu mai uit. Doar că… m-am deprins cu „domniţă”. Îmi aduce aminte unde mi-e locul, şi de-aceea mi-e mai uşor să…

— Nu mă interesează cum ţi-e ţie mai uşor! izbucni ea deodată. Nu-mi mai spune aşa şi nu te mai purta ca un netot! Fii tu însuţi, atâta-ţi cer. Poartă-te normal, că nu de valet am eu nevoie, ci de… de un prieten. Un prieten cu care să mă pot sfătui.

— Prea bine, Sabriel, zise el atunci, accentuând numele intenţionat. Era clar că se supărase, dar măcar nu-i mai vorbea ca un servitor umil, şi asta era totuşi un progres.

— Buun… zise ea întorcându-se către motan, care o privea cu un rânjet încrezut. Tu ai idee cum am putea deschide uşa asta?

— Una şi bună, răspunse motanul, strecurându-se printre picioarele ei şi oprindu-se în dreptul drugului care unea cele două jumătăţi de lemn. Să împingeţi cu toată puterea, fiecare pe o tăblie.

— Să împingem?!

— Da, de ce nu? ridică Touchstone din umeri, bucuros de ideea motanului.

Îşi luă poziţia necesară şi-şi lipi palmele de jumătatea din stânga, opintindu-se cu toată forţa în placajul prins cu ţinte mari de metal. Sabriel îl privi neîncrezătoare, după care făcu la fel de cealaltă parte a uşii.

— Un… doi… trei, împingeţi! îi ghida Mogget de la mijloc.

La început nu se sincronizară tocmai bine, având în vedere că Touchstone se lăsă cu toată greutatea pe uşă la „împingeţi!”, în timp ce Sabriel o făcu la „trei”. Într-un final însă, lemnul începu să trosnească, şi uşa se deschise încet şi scârţâit,

lăsând soarele să inunde încăperea într-un fascicul strălucitor care se desfăcu dintr-odată ca un evantai de la podea înspre tavan, dezvăluind în mişcarea lui amplă mici particule de praf ce dănţuiau leneşe în lumină.

— Am o senzaţie ciudată, zise Touchstone cu mâinile încă lipite de uşă, al cărei lemn continua să geamă şi să scârţâie înfundat, ca o lăută cu corzi smucite de mâini nepricepute.

— Se aud voci! exclamă Sabriel în acelaşi timp, aproape asurzită de zarva ce răzbătea de dincolo în frânturi de cuvinte, râsete zgomotoase şi cântece în surdină.

— Văd timpul dinaintea ochilor, şopti şi Mogget cu un glas atât de suav şi de dulce, încât vorbele sale parcă nici n-ar fi fost aievea.

Apoi uşa se deschise complet şi cei trei trecură, în sfârşit, pragul, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare de afară şi înviorați pe dată de briza răcoroasă cu aromă proaspătă de pin ce le desfundă nările cât ai clipi după tot praful inhalat în tunel. Mogget strănută repede de trei ori, învârtindu-se ameţit în jurul cozii, iar uşa se închise la loc în urma lor la fel de misterios precum o deschiseseră.

Se aflau într-un mic luminiş, în inima unei păduri de pin sau, pesemne, a unei plantaţii, din moment ce arborii creşteau la distanţe aparent egale. Poarta acum închisă din spatele lor mărginea dintr-o parte o colină joasă pe care printre brazdele de iarbă creşteau tufe cu vârfurile tăiate. Pământul era acoperit cu un strat gros de ace printre care se zăreau o puzderie de conuri de pin, iţindu-se la fiecare pas aidoma craniilor presărate pe un vechi câmp de bătălie.

— Locul de pândă… zise Touchstone, trăgând adânc aer în piept. Privi îndelung cerul şi oftă. Cred că încă e iarnă… sau să fi început deja primăvara?

— Nu, e iarnă, îi răspunse Sabriel. Ningea destul de tare în zona din apropierea Zidului. Aici vremea pare mult mai îngăduitoare.

— Mare parte a Zidului, începu Mogget să-i explice, inclusiv Stâncile Semeţe şi casa lui Abhorsen, se află, sau… mă rog, fac parte din Platoul Sudic, care e mai înalt cu vreo treizeci de metri – sau poate chiar de două ori pe-atât – decât zona de câmpie din dreptul coastei. De fapt, toată zona din împrejurimile Nestoweului, unde ne ducem noi acum, este în mare parte sub nivelul mării şi poate fi folosită numai datorită muncii şi eforturilor depuse de oameni.

— Da, da, mi-aduc şi eu aminte… spuse Touchstone. Stăvilarul cel Mare, canalele înălţate, pompele eoliene pentru ridicarea apei…

— Da' văd că acum v-a apucat limbariţa pe amândoi! remarcă ea ironică. N-aţi vrea mai bine să-mi spuneţi ceva folositor, ca de exemplu cine sau ce sunt acele forţe de căpătâi? *Cartea morţilor?*

— Nu pot, ziseră amândoi deodată, după care Touchstone continuă:

— Există o vrajă… o vrajă care ne leagă să păstrăm secretul. Dar ai putea să afli mai mult de la altcineva, care să nu fie mag sau să nu aibă niciun fel de alte legături cu jurământul Legământului. Un copil, de exemplu, botezat sub însemnul Legământului, dar crescut în neştiinţă de puterea lui.

— Hmm… eşti mai deştept decât am crezut, zise Mogget. Nu că asta ar fi cine ştie ce mare scofală…

— Un copil… murmură Sabriel. Dar de unde ar şti el ce să-mi spună?

— Dacă te-ar fi educat aşa cum trebuie la şcoala aia a ta, n-ai mai fi pus astfel de întrebări stupide, pufni Mogget. Bani aruncaţi pe fereastră, zău aşa…

— Aşa o fi, se îmbufnă ea. Dar acum, că am aflat mai multe despre Vechiul Regat, mă bucur că am mers la şcoală în Ancelstierre. S-ar putea ca asta să-mi fi salvat Viaţa. Dar nu ştiu de ce-mi mai răcesc gura degeaba cu tine. Încotro o apucăm acum?

Touchstone privi iar cerul senin, care părea ceva mai înnegurat dincolo de coroanele stufoase de jur împrejur. Soarele dimineţii târzii se vedea clar acum în cercul de deasupra, şi nu mai era decât o oră până la prânz, când avea să se înalţe în punctul cel mai înalt al văzduhului. Touchstone se uita când la discul luminos, când la umbra de dincolo de copaci, hotărându-se în cele din urmă:

— O luăm înspre est, anunţă el. Dacă îmi amintesc bine, ar trebui să întâlnim pe drum o serie de Pietre de Legământ care să ne ghideze către marginea dinspre miazăzi a pădurii. Prin locurile astea, magia e la ea acasă, sunt… mă rog, cel puţin pe vremea mea erau o mulţime de Pietre de Legământ.

Pietrele rămăseseră la locul lor, şi după ce trecură de prima dădură într-un fel de potecă îngustă ascunsă printre copaci ca o dâră de animal, ale cărei cotituri sinuoase erau marcate de mai multe pietre magice. Era destul de răcoare sub cupola deasă de frunze, dar o răcoare plăcută şi bine-venită, care, împreună cu prezenţa constantă a Pietrelor de Legământ, îi dădea o senzaţie de linişte şi împăcare nu numai fetei, ci şi tânărului ei tovarăş, care le asemuia cu nişte faruri călăuzitoare în marea nesfârşită a bătrânilor pini.

Trecuseră deja pe lângă şapte pietre, niciuna despicată, deşi de fiecare dată când se depărtau de ultima Sabriel simţea un junghi în inimă, cuprinsă de teama ca nu cumva următoarea să fie întinată de puteri necurate. O bântuiau viziuni dintre cele mai sumbre, însă cea mai cea dintre toate era imaginea pietrei crăpate la mijloc din vârful Piscului Despicat.

Ultima piatră se afla chiar la marginea pădurii, deasupra unei râpe de granit adânci de mai bine de treizeci sau patruzeci de metri, ce marca liziera de est şi capătul urcuşului pe poteca dosită.

Rămaseră lângă stânca abruptă, privind în zare până la întinderea albastră-cenuşie a mării, vărgată de spuma albă şi neastâmpărată şi frângându-se neobosită de ţărm. În valea de jos se întindea câmpia netedă din jurul satului Nestowe, afundată parcă în pământ, un platou lin străbătut de reţele complexe de canale artificiale, pompe şi stăvilare de tot felul. Satul se înălţa cam la un kilometru distanţă, cocoţat pe o altă faleză stâncoasă de granit, cu portul de cealaltă parte, inobservabil din poziţia unde se aflau ei.

— Câmpurile au fost inundate, constată Touchstone mirat, nevenindu-i parcă să-şi creadă ochilor.

Sabriel privi într-acolo şi băgă de seamă că ceea ce luase la început drept o parcelă cu straturi era de fapt o porţiune acoperită cu mâl şi apă ce înghiţise culturile cu totul. Morile de vânt care odinioară animau pompele erau acum nemişcate şi tăcute, iar moriştile în formă de trifoi se înălţau încă în vârful turnurilor înconjurate de schele, deşi dinspre ţărm adia o briză sărată.

— Dar pompele acţionau sub inerţia Legământului! exclamă Touchstone dezamăgit. *Să urmeze vânturile, să alunge grijile…* Nu?

— N-a mai rămas picior de om în vale, cel puţin nu de partea asta, zise Mogget scrutând depărtările mai ceva decât lentilele cu care era prevăzut telescopul din rucsacul lui Sabriel.

— Trebuie că Piatra de Legământ din Nestowe e crăpată, spuse Sabriel cu jumătate de gură, cuvintele părându-i străine şi reci. Şi simt ceva ciudat în adierea vântului. Sunt morţi în sat.

— Cred că cel mai înţelept ar fi să luăm o barcă până la Belisaere, zise Touchstone. E drumul cel mai rapid oricum, şi sunt destul de încrezător în

calităţile mele de navigator. Dar dacă morţii bântuie prin sat, n-ar fi oare mai bine să…

— Exact asta o să facem, îl întrerupse Sabriel hotărâtă. Coborâm şi facem rost de-o barcă înainte de lăsarea întunericului.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Apa înghiţise şi cărarea înălţată ce străbătea câmpurile inundate, în unele porţiuni nu mai adâncă de câţiva centimetri, în altele ajungând până peste coapse. Singure canalele de scurgere rămăseseră deasupra întinderii mlăştinoase, doar că în loc să ducă înspre sat se îndreptau către miazăzi, aşa încât Touchstone şi Sabriel se văzură nevoiţi să o apuce pe cărarea potopită. Se-nţelege că Mogget fu scutit de baia la picioare, încolăcit comod pe umerii fetei ca un guler subţirel de vulpe polară.

Înaintau anevoie prin nămolul alunecos şi apa sărată, fără să ştie unde începe sau se termină cărarea. De-abia apucară să facă un kilometru şi jumătate într-o oră, aşa că atunci când ajunseră, în sfârşit, la poalele colinei pe care se înălţa satul, lăsând poteca în urmă, era deja mult mai târziu decât se aşteptase. „Bine măcar că e senin”, îşi zise ea, privind cerul. Era iarnă şi de aceea soarele nu avea cine ştie ce forţă şi nici nu strălucea să-ţi ia ochii, dar cel puţin era destul de puternic cât să le taie cheful morţilor să iasă de prin cotloanele lor întunecate.

Cu toate astea, urcară dealul cu ochii în patru şi săbiile gata de luptă, fără ca Sabriel să-şi dezlipească nicio clipă mâna de pe banduliera de la piept. Drumul îi conduse în dreptul unor trepte de piatră, peticite pe ici, pe colo cu bucăţi de cărămidă şi mortar. Cătunul era chiar în vârf, treizeci de bordeie de cărămidă cu acoperişuri de lemn şi un aer aparent tihnit, unele vopsite în culori vesele, altele ceva mai monotone sau pur şi simplu cenuşii de atâta vânt şi ploaie.

Era cufundat într-o tăcere deplină, cu excepţia vântului straniu ce şuiera printre acoperişuri şi a ţipătului tânguitor al unui pescăruş, departe în văzduh. Se strânseră mai aproape unul de celălalt, mergând aproape umăr lângă umăr, cu săbiile scoase din teacă îndată ce intrară pe ceea ce părea a fi strada principală, unde toate uşile erau ferecate şi obloanele trase. Erau amândoi încordaţi şi nervoşi, simţind deopotrivă cum un fior rece şi insidios li se furişează pe spinare în sus, spre ceafă, oprindu-se în semnul magic de pe frunte. Pe lângă asta, Sabriel simţea şi prezenţa Morţii şi a morţilor, mai ales dintre cei supuşi, care se ascundeau de lumina soarelui într-una dintre casele sau pivniţele din apropiere.

În capătul străzii, pe cea mai înaltă culme a colinei, se afla un petic de verdeaţă bine întreţinut în mijlocul căruia se înălţa o Piatră de Legământ. Jumătate din ea fusese sfărâmată, şi bolovani sau bucăţi de piatră înnegrite pătau acum mica peluză înverzită. Dinaintea pietrei zăcea un trup inert, cu gâtlejul brăzdat în două de o tăietură adâncă – sacrificat pentru sângele fără de care forţa nelegiuită n-ar fi putut frânge piatra.

Sabriel îngenunche lângă el, evitând să privească piatra sfărâmată. Nu murise de mult, după câte îşi putea da seama, dar Moartea îşi deschidea deja porţile, primindu-l înăuntru. Aproape că simţi răcoarea curenţilor de Dincolo dând târcoale pietrei şi învăluind-o în mrejele lor îngheţate, absorbind Viaţa şi căldura din aer. Era convinsă că dincolo de piatră, la ieşire, o pândeau alte arătări, nerăbdătoare să cadă întunericul.

După cum se şi aşteptase, leşul era al unui mag, mort de trei sau patru zile. Mare îi fu însă uimirea să constate că era vorba despre o femeie. Umerii laţi şi trupul bine legat o păcăliseră la început pe Sabriel, dar nu-i luă mai mult de un minut să-şi dea seama că are în faţă o femeie trecută de prima tinereţe, cu părul scurt şi castaniu îngălat de sânge

amestecat cu apă sărată. Era întinsă, cu ochii închişi şi capul pe jumătate tăiat.

— Vraciul satului, zise Mogget arătându-i cu botul o brăţară de la încheietura ei.

Sabriel dădu la o parte frânghia cu care fusese legată femeia, ca să se uite mai bine la brăţara de bronz pe care însemnele magice erau incrustate în jad, acum acoperite cu sânge uscat pe o mână moale, fără puls.

— A fost omorâtă acum trei sau patru zile, anunţă Sabriel. Piatra a fost despicată tot atunci.

Touchstone, care scruta atent casele de vizavi, se întoarse către ea şi dădu posomorât din cap în semn de încuviinţare, după care îşi văzu mai departe de treabă. Avea mâinile destul de relaxate pe plăselele săbiilor, dar restul corpului îi era extrem de încordat, ca o jucărie cu arc îndesată într-o cutie şi gata să sară afară îndată ce capacul e îndepărtat.

— Indiferent cine sau ce a omorât-o, nu i-a subjugat şi spiritul, adăugă Sabriel şoptit, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Foarte ciudat… De ce oare?

Nici Mogget şi nici Touchstone nu-i răspunseră. Pentru câteva clipe, Sabriel cochetă cu ideea c-ar putea s-o întrebe chiar pe femeia care zăcea lângă ea, însă ultima experienţă o făcu să se gândească de două ori înainte să se mai arunce cu capul înainte în astfel de expediţii în Lumea de Dincolo. Se mulţumi, aşadar, să-i taie legăturile de la mâini şi să-i găsească o poziţie mai avantajoasă, sfârşind prin a o aşeza pe o parte şi uşor chircită dinainte, ca şi cum ar fi dormit.

— Nu-ţi ştiu numele, vindecătoareo, îi şopti ea la ureche. Dar sper să treci cât mai grabnic de Ultima Poartă. Mergi cu bine.

Se îndreptă apoi de spate şi începu să schiţeze deasupra trupului ghemuit însemnele magice pentru rugul funerar, murmurând numele fiecăruia în timp ce-şi unduia degetele în aer, care îi

înţepeniră parcă dintr-odată, nelăsând-o să-şi termine ritualul şi zădărnicindu-i vorbele, care se risipiră în amurg. Simţi din nou atingerea sinistră a pietrei despicate din apropiere, ca o forţă ce-i strânse încheieturile cu putere, ca un luptător încrâncenat, anchilozându-i totodată şi fălcile. Zeci de broboane de sudoare îi presărară fruntea cât ai clipi şi o durere cumplită îi săgetă tot corpul, lăsând-o cu mâini tremurânde şi neputincioase şi cu gura uscată dintr-odată, cu limba umflată.

Simţi atunci cum ceva îi vine în ajutor, cum îşi recapătă puterile şi semnele prind iarăşi Viaţă pe degetele ei. Îşi drese vocea, şi, când termină litania, deasupra femeii explodă o scânteie ce deveni în curând o flacără în toată regula, care mai apoi se desfăcu într-o vâlvătaie lungă cât trupul ei, consumându-l în întregime şi lăsând în urmă o grămăjoară de cenuşă împrăştiată pe dată de briza mării.

De-abia atunci simţi palma lui Touchstone apăsându-i umărul, înţelegând de unde îi venise ajutorul. Se ridică în picioare, dar până să se întoarcă înspre el atingerea dispăru ca prin minune şi-l văzu apoi cu mâna dreaptă încleştată pe mânerul săbiei şi ochii aţintiţi la casele de dincolo de drum, de parcă asta făcuse în tot acest timp.

— Îţi mulţumesc, îi zise.

Era clar că Touchstone era un mag foarte puternic, probabil la fel de puternic ca şi ea. Constatarea avu darul s-o surprindă întrucâtva, deşi n-ar fi putut spune de ce anume. Le spusese doar că e mag al Legământului de la bun început, dar ea bănuise că se pricepe mai degrabă la vrăji sau însemne legate de luptă sau alte lucruri de genul ăsta, fără prea multă însemnătate.

— Hai să nu mai zăbovim, spuse Mogget agitat, fâţâindu-se de colo-colo atent să nu calce pe rămăşiţele din piatra sfărâmată. Trebuie să găsim degrabă o barcă şi să plecăm înainte de căderea nopţii.

— Portul e într-acolo, zise Touchstone repezit, ridicându-şi sabia în direcţia respectivă.

„Tare nerăbdători mai sunt să plece de lângă piatră”, îşi zise Sabriel în sinea ei. Dar nici ea nu voia să mai rămână, ce-i drept. În ciuda luminii încă puternice, razele amurgului nu puteau atinge roca fărâmiţată, frângându-se într-un fel de scut opac de jur împrejurul ei, în timp ce iarba se veştejea văzând cu ochii, fiind acum mai mult gălbie decât verde. Umbrele se înteţiseră şi ele, părând şi mai sumbre decât la început.

Portul se afla pe creasta nordică a colinei, unde se putea ajunge străbătând un alt şir de trepte scobite în stâncă sau – în cazul unei încărcături mai mari – prin intermediul unuia dintre troliurile cu trei picioare ce mărgineau malul abrupt. Suprafaţa limpede a apei verzi-albastre era străpunsă de mai multe zăgazuri lungi de lemn adăpostite de faleza unei insuliţe stâncoase, un fel de soră mai mică a colinei pe care se înălţa cătunul. Un dig imens şi lung format din blocuri uriaşe de stâncă lega mica insulă de ţărm, desăvârşind protecţia portului împotriva vânturilor dezlănţuite sau a furtunilor din larg.

Nici urmă de barcă trasă la mal ori legată de digurile din larg sau de peretele portului. Nici măcar un şlep ancorat pentru reparaţii. Sabriel stătea în capul scărilor, privind în jos absentă, cu mintea în altă parte. Nu se putea gândi deocamdată la niciun fel de plan. Se uita la marea agitată ce se încolăcea în jurul stâlpilor plini de alge şi de crustacee care susţineau digurile şi la umbrele năzdrăvane din apă, care se mişcau în pâlcuri compacte – peştii, fără-ndoială, care-şi vedeau cuminţi de treaba lor. Mogget se aşezase la picioarele ei, adulmecând aerul în tăcere, în timp ce Touchstone rămăsese pe treapta dindărăt, păzindu-i spatele.

— Acum ce facem? întrebă ea mai mult într-o doară, arătându-le portul gol cu o mişcare largă a

mâinii, ce părea să imite unduirea valurilor peste stânci şi lemnul umflat al zăgazurilor.

— Sunt oameni pe insulă! exclamă Mogget dintr-odată, cu ochii mijiţi contra vântului. Şi mai văd şi nişte bărci ancorate între cele două maluri stâncoase de la sud-vest.

Sabriel privi şi ea într-acolo, dar nu zări nimic cu ochiul liber. Scoase atunci telescopul din rucsacul pe care Touchstone îl căra în spinare, fără ca el să se clintească în timpul operaţiunii de căutare, rămânând la fel de tăcut ca şi satul părăsit. „Aha, deci iar faci pe statuia", îşi zise ea, deşi n-ar fi putut spune că o deranjează. Dimpotrivă chiar, poziţia lui ţeapănă era mai mult decât bine-venită, ajutând-o să cotrobăie în voie fără să-şi simtă braţul smucit ori de câte ori i s-ar fi năzărit lui să-şi… dea părul din ochi, să zicem.

Cu ajutorul telescopului se convinse, în sfârşit, că Mogget avea dreptate. Între cele două culmi stâncoase se vedeau, într-adevăr, jumătăţile mai multor bărci acostate, pe lângă alte indicii că insula e locuită, cum ar fi capătul unei funii cu rufe întinse la uscat, zburătăcită de vântul aprig îndărătul unui colţ de stâncă, sau siluetele minuscule pe care le zări la un moment dat mişunând printre cele şase sau şapte cocioabe încropite din scânduri şi înghesuite pe malul dinspre sud-vest.

Sabriel studie apoi digul cel mare, urmărindu-i fiecare metru cu telescopul şi descoperind la mijloc o spărtură măricică prin care apa dădea năvală destul de năbădăioasă. Într-un fel, se aşteptase la asta. Cele câteva scânduri care pluteau în derivă imediat lângă ţărm erau pesemne de la podul ce legase odinioară digul de uscat, dar care acum fusese distrus în întregime.

— După câte se pare, sătenii s-au refugiat pe insulă, zise ea închizând telescopul. E o spărtură în digul mare, ca să asigure un flux constant de apă între insulă şi ţărm. Apărarea ideală împotriva

morţilor. Cred că nici măcar un mordicant n-ar îndrăzni să se avânte în apa adâncă…

— Eu zic s-o luăm din loc odată, murmură Touchstone pe un ton nervos şi agitat.

Sabriel se întoarse şi-l privi, uitându-se apoi pe deasupra capului său şi împărtăşindu-i îngrijorarea. Nori grei de ploaie se îmbulzeau pe cer dinspre sud-est, din spatele satului. Nu se simţea pic de adiere în aer, dar, cum văzu norii, Sabriel îşi dădu seama că era vorba despre calmul dinaintea furtunii. Soarele n-avea să mai reziste mult, iar noaptea urma să vină mai repede decât de obicei.

Fără alte rugăminţi, începu să coboare treptele ce duceau către port, de unde luară calea digului, cu Touchstone tot în coadă, mergând ceva mai încet şi întorcându-se din doi în doi paşi, ca să se asigure că nu erau urmăriţi. Mogget făcea şi el întocmai, rotindu-şi întruna capul ca să privească îndărăt la casele cufundate în umbră.

În urma lor, obloanele trase se ridicară pe neaşteptate câţiva centimetri de la pervaz şi ochi găunoşi căscaţi în întuneric prinseră a-i cerceta înaintând agale de-a lungul digului, scăldaţi în lumina aspră a amurgului şi flancaţi de perdeaua unduioasă a valurilor înfricoşătoare. Dinţi putrezi şi mâncaţi de carii scrâşniră în gurile diforme, scheletice. Dincolo de ferestrele cufundate în umbră, făpturi mai tenebroase chiar decât cea mai neagră beznă se zvârcoliră neputincioase, fumegând de furie şi de teamă, căci ştiau prea bine cine tocmai trecuse.

Una dintre acele umbre mişcătoare, aleasă la întâmplare şi silită de tovarăşele ei, renunţă la întruparea ei lumească cu un urlet mut, dispărând în Moarte. Stăpânul lor era la mii de kilometri distanţă, şi cea mai rapidă cale de a-l ajunge era trecând pragul Tărâmului de Dincolo. Desigur că, odată mesajul trimis, nefericitul sol avea să străbată toate porţile până la ultima şi apoi să piară

fără cale de întoarcere. Dar puţin îi păsa stăpânului de asta!

Spărtura din zidul de piatră avea un diametru de cel puţin cinci metri, iar şuvoiul nervos de apă era de două ori cât Sabriel. Când drumeţii văzură săgeata ce apăru ca din senin, izbindu-se cu putere de bolovanii din faţă şi ricoşând apoi în mare, îşi dădură seama că digul era apărat de câţiva arcaşi de pe insulă.

Cât ai clipi, Touchstone trecu în faţă, şi Sabriel îi simţi căldura corpului, emanând vâltoarea magiei Legământului prin toţi porii. Tânărul schiţă cu amândouă săbiile un cerc imaginar deasupra lor, şi vârfurile argintii încondeiară aerul în linii strălucitoare ce se uniră pe dată, formând un cerc perfect.

Alte patru săgeţi le veniră atunci în întâmpinare, străpungând crepusculul aproape stins. Una dintre ele nimeri exact în cercul de lumină şi dispăru ca prin minune, în timp ce celelalte trei loviră pe lângă, aterizând fie printre bolovani, fie în apă.

— Pavăză împotriva săgeţilor, îi explică Touchstone. Dă rezultate, numai că e greu de întreţinut. Ne retragem sau ce facem?

— Nu, nu încă, îi răspunse Sabriel.

Simţea cum morţii încep să se dezmorţească şi să mişune care încotro în satul lăsat în urmă, zărindu-i acum şi pe arcaşi, patru la număr, împărţiţi în două cete pitite fiecare după movilele stâncoase ce marcau locul unde digul se unea cu insula. Păreau tineri şi speriaţi, vădit neiniţiaţi în tainele trasului cu arcul.

— Opriţi-vă! le strigă Sabriel. Suntem de partea voastră!

Arcaşii nu-i răspunseră, dar nici nu-şi sloboziră săgeţile.

— Cum îi zice de obicei cârmuitorului satului? Cum se numeşte, vreau să zic? îl întrebă grăbită pe Touchstone, dorindu-şi pentru a nu-ştiu-câta oară

să fi ştiut mai multe despre Vechiul Regat şi despre obiceiurile de acolo.

— Păi… pe vremea mea… începu el şovăielnic, concentrându-şi atenţia la săbiile cu care contură cercul magic pentru a doua oară, pe vremea mea un astfel de cătun era cârmuit de un bătrân înţelept.

— Vrem să vorbim cu înţeleptul vostru! le strigă ea. Dacă se poate, înainte de lăsarea întunericului! adăugă apoi, arătând înspre pâlcul de nori plumburii ce înainta vertiginos către ei.

— Rămâneţi pe loc! veni răspunsul prompt, în timp ce unul dintre arcaşi o şi porni pe cărarea pietroasă ce ducea înspre colibele de pe ţărm.

Uitându-se mai bine, Sabriel realiză că erau, de fapt, nişte barăci unde erau trase bărcile de obicei sau un fel de hangare de genul ăsta.

Tânărul se întoarse după numai câteva minute cu un bătrân urmându-l îndeaproape, croindu-şi drum anevoie printre bolovanii potecii abrupte. La vederea lui, cei trei arcaşi rămaşi pe poziţii îşi coborâră îndată arcurile, vârând săgeţile înapoi în tolbă. Văzând asta, Touchstone renunţă să se mai chinuie cu pavăza magică şi-şi coborî săbiile, iar cercul luminos mai dăinui câteva secunde în aer, după care dispăru lăsând în urmă un curcubeu.

După cum aveau să observe în curând, bătrânul îşi merita titlul nu doar la figurat, căci silueta încovoiată ce înainta domol pe dig în direcţia lor aparţinea într-adevăr unui bătrânel cu plete lungi şi dalbe, firave ca pânza de păianjen, ce încadrau o faţă suptă şi încreţită de vreme. Nu părea câtuşi de puţin intimidat, înarmat probabil de acel curaj nesăbuit al celor care se află la un pas de Moarte.

— Cine sunteţi şi ce vânt vă aduce pe aici? îi întrebă el când ajunse în sfârşit în dreptul spărturii, rămânând nemişcat deasupra noianului învolburat, aidoma profetului din legendă, cu pelerina portocalie fluturându-i pe lângă trupul firav în ritmurile vântului turbat.

Sabriel tocmai se pregătea să-i răspundă, dar Touchstone i-o luă înainte, urlând cât îl ţinea gura:

— Eu sunt Touchstone, ofiţer credincios al lui Abhorsen, care stă aici dinaintea Domniei Tale. Sub ploi de săgeţi se cuvine oare să primiţi oaspeţi ca noi?

Preţ de câteva secunde, bătrânul nu zise nimic, sfredelind-o pe Sabriel cu ochii lui iscoditori, de parcă putea dibui dintr-o singură privire orice urmă de falsitate sau de prefăcătorie. Fata îi întoarse privirea, dojenindu-l în şoaptă pe Touchstone, fără să-şi ia ochii de la bătrân.

— Cine ţi-a dat dreptul să vorbeşti în numele meu? Şi ce-i cu tonul ăsta mofluz? Nu crezi c-ar trebui să fii mai amabil? Şi de când eşti tu, mă rog, ofiţerul me…

Se opri brusc, căci bătrânul tuşise scurt, dregându-şi vocea pentru a le vorbi. Scuipă în apă înainte să înceapă şi, pentru că vorbele sale se lăsară aşteptate alte câteva clipe, Sabriel se gândi dacă nu cumva ăsta era răspunsul pe care-l aşteptau. Totuşi, din moment ce nici Touchstone şi nici arcaşii nu reacţionară în niciun fel, se calmă şi aşteptă în tăcere.

— Trăim vremuri de grea încercare, începu bătrânul. Am fost izgoniţi departe de vatră în cocioabele astea afumate, siliţi să părăsim căldura şi tihna caselor noastre ca să duhnim a peşte în bătaia vânturilor! Mulţi dintre locuitorii Nestoweului au pierit – unii chiar mai rău de-atât. În astfel de vremuri de restrişte, străinii şi călătorii se întâlnesc destul de rar, şi adesea nu sunt ceea ce par…

— Eu sunt Abhorsen, zise Sabriel nu foarte convinsă. Duşmanul de temut al celor morţi.

— Da, îmi aduc aminte, zise el încetişor. Abhorsen a mai trecut odată pe aici, pe vremea când încă eram tânăr. A venit să alunge duhurile aduse pe meleagurile noastre de negustorul de mirodenii, blestemat să-i fie numele. Da, da,

Abhorsen, îmi aduc aminte până şi de haina ta, de pelerina albastră ca adâncurile mării, cu cheia argintie de pe spate. Aveai parcă şi-o sabie vestită…

Aici făcu o pauză, aşteptând parcă ceva în schimb. Sabriel rămase însă tăcută, temându-se să-l întrerupă.

— Vrea să vadă sabia, îi zise Touchstone pe un ton sec, văzând că liniştea se prelungeşte îngrijorător.

— A! suspină ea, stânjenită că nu şi-a dat seama mai din vreme.

Îşi ridică, aşadar, sabia încetişor, ca nu cumva să-i alarmeze pe arcaşi, ţinând-o cât putu de sus pentru ca ultimele raze de lumină să-i scalde lama lucitoare, pe care însemnele magice prinseră a dănţui învăpăiate.

— Într-adevăr, aceasta-i sabia, încuviinţă bătrânul răsuflând uşurat. Cu tot cu însemnele de pe tăiş. Adevărat grăieşti, şi nu încape îndoială că eşti Abhorsen.

Se întoarse şi o porni înapoi către arcaşi, pe care îi zori cu o voce dintr-odată mai plină şi mai hotărâtă, ca strigătul unui pescar departe în larg:

— Haideţi, flăcăi, daţi-i bătaie cu podul ăsta. Avem oaspeţi de seamă, ajutoare de mare nădejde!

La auzul ultimelor cuvinte, Sabriel se întoarse către Touchstone cu sprânceana ridicată, neştiind cum ar trebui să le ia, constatând cu stupoare că şi el o privea cu aceeaşi expresie confuză.

— Conform tradiţiei, o persoană de rang înalt aşa cum eşti tu trebuie să-şi anunţe sosirea prin spadasinul de încredere, mâna sa dreaptă, îi explică Touchstone. Pentru mine nu există altă cale de a te putea însoţi, decât în această calitate. Altfel oamenii îşi vor închipui tot felul de prostii, cum ar fi de exemplu că am avea o relaţie pe ascuns, şi asta ar putea să-ţi afecteze reputaţia. Acum înţelegi de ce a trebuit să vorbesc eu primul?

— Aha… da… acum da, bâigui ea cu o voce gâtuită, simţind dintr-odată cum i se îmbujorează obrajii şi cum roşeaţa îi coboară apoi în jos, pe gât şi ceafă.

Parcă era din nou la şcoală, la cursul domnişoarei Prionte, supusă uneia dintre cele mai umilitoare dojeni din pricina lacunelor în ceea ce priveşte bunele maniere. Nu se gândise niciodată la asta; nici prin cap nu-i trecuse ce ar putea spune alţii văzându-i călătorind împreună. Desigur că în Ancelstierre n-ar fi fost tocmai cuviincios, dar crezuse că aici, în Vechiul Regat, lucrurile stau altfel. „Ei, se pare că nu toate”, îşi zise, dezamăgită.

— Lecţia numărul două sute şapte, murmură Mogget de undeva de lângă picioarele ei. Trei din zece. Mă întreb dacă au oare ceva merlan proaspăt. Aş mânca unul micuţ aşa, încă zbătându-se…

— Taci odată! i-o reteză Sabriel. Cred că deocamdată ar fi mai înţelept să te prefaci că eşti un motan normal.

— Prea bine, domniţă. Pardon, Abhorsen, se corectă el ofuscat, depărtându-se de ea şi aşezându-se lângă glezna lui Touchstone.

Sabriel tocmai se pregătea să-i zică vreo două, când privirea i se opri pe faţa lui Touchstone, a cărui gură se curbase într-un surâs abia perceptibil. El să rânjească? Hmmm… îşi muşcă limba şi păstră reproşurile pentru sine, uitându-le de tot în cele din urmă, speriată de zgomotul puternic pe care scândura găsită de arcaşi îl făcu la impactul cu bolovanii tari. Iată, aşadar, şi podul mult aşteptat.

— Treceţi repede, rogu-vă, le zise bătrânul în timp ce tinerii încercau să fixeze placa cât mai bine. Satul geme de tot felul de arătări netrebnice şi ziua e ca şi dusă de-acum.

Nici nu termină bine de vorbit, că norul imens îi şi înghiţi în umbra lui de plumb, de parcă îl auzise. Aerul umed şi îmbibat de mireasma sărată se

contopi cu adierea răcoroasă dinspre sud-vest, ce prevestea ploi năprasnice. Fără să aştepte o a doua invitaţie, Sabriel păşi grăbită pe scândura nesigură, cu Mogget în urma ei şi Touchstone ultimul, ca de obicei.

CAPITOLUL ŞAPTESPEZECE

Toţi supravieţuitorii din Nestowe se adunaseră în cea mai spaţioasă dintre colibele afumate şi mirosind a peşte, mai puţin cei patru arcaşi cărora le venise rândul să stea de pază la dig. Cu o săptămână în urmă fuseseră o sută douăzeci şi şase, din care nu mai rămăseseră decât treizeci şi unu.

— Am pierdut unul chiar în dimineaţa asta, îi zise bătrânul înmânându-i o cană cu vin şi un codru de pâine tare cu o bucată de peşte uscat deasupra. Am crezut că odată ajunşi pe insulă nu ne mai paşte niciun pericol, dar azi în zori i-am găsit trupul băiatului lui Monjer Stowart secat de sânge şi uscat ca o stafidă. Când l-am atins, pielea îi era moale şi sfărâmicioasă ca… ca o coală arsă, fără să-şi piardă totuşi formele. Am încercat apoi să-l ridicăm, dar s-a dezintegrat în mii de fulgi ca de… ca de funingine.

În timp ce bătrânul vorbea, Sabriel privi de jur împrejur la torţele, lumânările de ceară şi cele de spermanţet care luminau adăpostul, degajând totodată un miros de fum amestecat cu iz de peşte. Grupul supravieţuitorilor era destul de pestriţ – bărbaţi, femei şi copii laolaltă, începând de la cei mai mici şi sfârşind cu înţeleptul însuşi. Singurul lucru care-i lega era frica, uşor de citit pe feţele lor crispate sau în gesturile nervoase, aproape mecanice.

— Credem că unul dintre ei s-a strecurat printre noi, zise la un moment dat o femeie cu voce secătuită, din care răzbătea mai degrabă resemnarea în faţa sorţii decât spaimă.

Stătea în picioare într-un colţ, departe de ceilalţi, şi Sabriel bănui că îşi pierduse probabil familia.

Soţul, copiii… poate chiar părinţii sau fraţii, cine ştie, căci era încă tânără, nu avea mai mult de patruzeci de ani.

— Aşa o să ne vină de hac la toţi, unul câte unul, continuă ea pe acelaşi ton plat, aproape indiferent, vocea ei hotărâtă umplând adăpostul din lemn.

Cei de lângă ea îşi făceau de lucru stânjeniţi, fără s-o bage în seamă, de parcă dacă se uitau la ea însemna că sunt de acord cu ce spune. Cei mai mulţi îşi întoarseră privirile către Sabriel, iar ea văzu speranţă în ochii lor. Nu credinţă oarbă, nici încredere absolută, ci speranţa unui jucător care a pierdut cursă după cursă, dar care încă nădăjduieşte că norocul are să i se schimbe.

— Acel Abhorsen care a trecut pe aici când eram eu tânăr, îşi continuă bătrânul povestea începută mai devreme – şi Sabriel îşi dădu seama că era singurul care îl văzuse pe tatăl ei, ceilalţi fiind ori mult prea tineri, ori nenăscuţi pe vremea aceea –, mi-a spus că menirea lui este să-i căsăpească pe cei morţi. De fapt, ne-a şi salvat de duhurile rele care s-au furişat în caravana negustorului care venise cu treabă în sat. S-a schimbat rânduiala de atunci, domniţă? Sau e la fel? Ne va salva Abhorsen şi de astă dată?

Sabriel rămase tăcută câteva clipe, răsfoind cu ochii minţii paginile *Cărţii morţilor,* simţind-o cum vibrează în rucsacul de la picioarele ei. Gândul o purtă către tatăl ei, apoi la Belisaere şi la călătoria ce-i aştepta într-acolo, la felul în care morţii o pândeau de peste tot şi nu-i dădeau pace oriunde mergea, de parcă o minte diabolică le îndruma paşii mereu în calea ei.

— O să mă asigur că insula e curată, zise ea într-un sfârşit cu voce tare, ca s-o audă toată lumea. Din păcate însă, nu pot să salvez satul. O forţă malefică mult mai îndârjită îşi face mendrele prin regat – aceeaşi care v-a pângărit piatra – şi e de datoria mea s-o găsesc şi s-o opresc cât mai

curând cu putinţă. Îndată ce-mi termin treaba vă promit c-am să mă întorc – se sperăm cu ceva mai multe ajutoare – şi atunci vă veţi putea bucura din nou de casele voastre şi de Piatra de Legământ.

— Înţelegem, o linişti bătrânul pe un ton destul de trist, dar totuşi resemnat. Noi ne descurcăm aici, zise apoi ceva mai însufleţit, adresându-se mai degrabă celorlalţi. Primăvara nu mai întârzie mult şi peşte e din belşug. Mai avem şi bărcile… Dacă cei din Callibe n-au pierit cu totul, atunci putem face şi ceva negoţ ca să ne procurăm legume sau alte de-ale gurii.

— Să staţi de pază la dig în continuare, spuse şi Touchstone, care stătea în picioare în spatele scaunului ei, ca un adevărat străjer. S-ar putea ca morţii – sau sclavii lor strecuraţi printre cei vii – să încerce să umple spărtura cu bolovani sau să-şi facă un pod din lăzi pline cu pământ luat de pe morminte. Aşa reuşesc ei să treacă apele curgătoare.

— Cu alte cuvinte, suntem asediaţi, spuse un bărbat din primele rânduri. Dar cu mortul ăsta care deja bântuie printre noi şi ne pradă, ce-ai de gând să faci? Cum o să-l găseşti?

Se lăsă dintr-odată o linişte mormântală, căci erau cu toţii nerăbdători să-i audă răspunsul. Ploaia, care se pornise imediat după amiază, răpăia parcă şi mai tare în tăcerea apăsătoare, cu acelaşi sunet mărunt şi susţinut. „Morţilor nu le place deloc ploaia”, îi trecu atunci lui Sabriel prin minte – un gând pasager care începu să-i dea târcoale din ce în ce mai insistent, în timp ce căuta răspunsul potrivit. Oricare i-ar fi fost ascunzătoarea, trebuia să fie într-un loc ferit de ploaie.

Se ridică brusc cu acest gând în minte, în timp ce treizeci şi una de perechi de ochi o priveau aproape fără să clipească, în ciuda fumului de lumânări şi torţe, prea multe pentru încăperea deloc spaţioasă. Touchstone rămase cu privirea aţintită către săteni, în timp ce Mogget se uită mai

departe cu jind la bucata lui de peşte, iar Sabriel închise ochii transpusă, explorând împrejurimile cu puterea minţii ca să poată simţi prezenţa vreunui duh necurat.

Şi-l găsi, în sfârşit, o pulsaţie slabă şi firavă pitită bine într-un cotlon neştiut. Îl dibui aşa cum dai de urma unui aliment stricat, după miasma acrişoară cu iz de putreziciune. Se concentră şi mai tare şi-l hăitui până la capăt, realizând cu stupoare că se află chiar acolo, în adăpost, ascuns printre săteni.

Îşi deschise ochii alene şi privi exact în direcţia unde simţurile îi indicaseră prezenţa străină. Întâlni atunci figura rumenă şi brăzdată de vânt a unui pescar de prin partea locului, un bărbat voinic de vârstă mijlocie cu părul decolorat de soarele mării. Nu părea diferit de ceilalţi, ascultând cu atenţie şi aşteptând şi el cu sufletul la gură deznodământul căutării. Era însă ceva putred în el sau lângă, ceva ce mirosea a Moarte. Era învelit cu o pelerină groasă de pescuit, ceea ce i se păru ciudat fetei, având în vedere că era foarte cald înăuntru de la răsuflarea atâtor suflete şi de la lumânările în exces.

— Ia spuneţi-mi… începu ea. A adus careva un cufăr mare cu el pe insulă? Lat cam de jumătate de metru… sau poate ceva mai mare? O ladă grea, plină cu pământ.

Oamenii începură să murmure şi să se uite în stânga şi-n dreapta, aruncându-şi priviri suspicioase. Sabriel o apucă prin mulţimea fremătătoare, desfăcându-şi sabia pe nesimţite şi făcându-i semn lui Touchstone să o urmeze, ceea ce el şi făcu, cu ochii ţintă la sătenii agitaţi. Mogget îşi ridică privirea de la felia de peşte şi, văzând ce se întâmplă, se întinse leneş şi o apucă pe urmele lui Touchstone, nu înainte de a arunca o ocheadă ameninţătoare celorlalte două pisici care sorbeau din ochi bucata pe jumătate mâncată, ca nu cumva să îndrăznească să atenteze la cina lui.

Atentă să nu pună duhul pe fugă, Sabriel îşi croi drum în zigzag prin mulţime, prefăcându-se că ascultă păsul fiecăruia fără să-l scape din ochi nicio clipă pe pescarul blonziu. Acesta discuta aprins cu un vecin care părea din ce în ce mai mirat şi mai contrariat.

Privindu-l mai de aproape, fata se convinse că bărbatul era subjugat de-un spirit mort. Teoretic era încă în Viaţă, dar un duh necurat îi stăpânea din umbră atât voinţa, cât şi trupul, ca o marionetă mânuită de un maestru păpuşar. Fără îndoială că pe spinarea lui, ascunsă sub pelerina groasă, se afla o creatură hidoasă din rândul mordauţilor. Aşa parcă se numeau făpturile de genul ăsta. Sabriel îşi amintea că în *Cartea morţilor* era o pagină întreagă numai despre aceste spirite parazite, care ţineau în Viaţă trupul gazdei pentru ca noaptea să se desprindă de el şi să-şi ostoiască foamea dând iama printre cei vii – de regulă copii.

— Ba da, Patar, sunt foarte sigur că te-am văzut cărând o astfel de cutie, îi zicea vecinul pe ton de ceartă. Jall Stowart te-a ajutat s-o aduci la mal, ce naiba! Hei, Jall, ia vino-ncoa'!

Nici n-apucă bine să se întoarcă în celălalt colţ al încăperii, unde se afla pesemne bărbatul pe care-l căuta, că Patar cel posedat se şi năpusti asupra lui, lovindu-l cu braţele şi culcându-l la podea, fugind apoi către uşă cu viteza mută a unui berbec.

Sabriel însă îi anticipase mişcarea, aşa că apucă să-i taie calea şi-l întâmpină cu sabia scoasă din teacă şi cu mâna stângă pe Ranna, dulcele Mesager al Somnului, gata să-l smulgă din bandulieră şi să sune la nevoie. Spera să-i poată veni de hac mordautului fără să-l omoare şi pe pescar.

Văzându-se încolţit, Patar se opri dintr-odată şi dădu să se întoarcă, dar fu surprins de Touchstone, care îl ajunsese din urmă şi-l aştepta şi el cu ambele săbii pregătite, cu tăişul scăldat în lumina incandescentă a simbolurilor de Legământ. Sabriel le privi surprinsă, căci nu se aşteptase să fie

fermecate. Acum era, oricum, prea târziu să mai întrebe ce şi cum.

ÎI scoase iute pe Ranna, dar, până să-l scuture, mordautul i-o luă înainte, grăbit să scape de cântul adormitor. Patar scoase un ţipăt sfâşietor şi îşi încordă brusc trupul, iar roşeaţa din obraji îi dispăru ca prin minune, fiind înlocuită de o paloare cenuşie, bolnăvicioasă. Carnea i se stafidi văzând cu ochii şi i se desprinse de pe oase, care, la rândul lor, se fărâmiţară în numai câteva clipe, scurgându-se la podea într-o grămăjoară de scrum în momentul când mordautul îi supse Viaţa din măruntaie dintr-o suflare. Hrănită şi cu forţe noi, creatura ieşi de sub pelerina grea, o masă diformă de negură într-o continuă curgere. Când se puse, în sfârşit, în mişcare, începu să prindă contur, devenind din ce în ce mai mare, până când căpătă forma unui şobolan alungit sau a ceva asemănător cu un şobolan. Indiferent ce-o fi fost, era extrem de ager, căci îndată o zbughi către o gaură din perete şi se făcu nevăzut.

Sabriel se aruncă asupra umbrei fără să piardă timpul, hotărâtă s-o străpungă cu tăişul săbiei, dar nereuşind decât să găurească podeaua. Fusese cât pe ce să-i vină de hac, doar că întârziase o fracţiune de secundă.

Lovitura lui Touchstone fusese însă mult mai precisă. Cu sabia din mâna dreaptă îi crestă mordautului iute ceafa, iar pe cea din stânga i-o înfipse în spinare, ţintuindu-l astfel la podea. Încolţit, mordautul începu să se zbată şi să se unduiască ameţitor, depărtându-şi trupul neguros de lamele aprinse. Îşi schimba forma, încercând să scape din capcană.

Sabriel se aruncă atunci peste el, scuturându-l pe Ranna cât putu de tare. Preţ de câteva momente, adăpostul se umplu de răsunetul dulceag şi leneş al micului clopoţel.

Mordautul se linişti înainte chiar ca ecoul molcom să se stingă de tot. Cu toată agitaţia şi

încercările disperate de a scăpa de lamele săbiilor, nu mai rămăsese mare lucru din el, doar o bucată tremurândă de carne pârjolită care aducea mai degrabă cu un plămân bolnav şi supradimensionat.

Sabriel îl puse pe Ranna la loc şi-l scoase pe Saraneth, a cărui voce puternică răsună în liniştea nopţii, ţesându-şi mantia nevăzută deasupra arătării slute. Mordautul nu făcu niciun efort să-i reziste, şi nici măcar nu se folosi de glasul altora să-şi deplângă sfârşitul. Sabriel simţi cum se dă bătut puţin câte puţin, lăsându-se dominat de voia lui Saraneth şi, implicit, a ei.

ÎI puse şi pe Saraneth la loc, şovăind câteva clipe înainte să-l apuce pe Kibeth. Toropitorul şi Temnicerul îşi făcuseră datoria cu destoinicie, dar năzdrăvanul Hoinar acţiona uneori de capul lui şi făcea tot felul de lucruri năstruşnice, iar acum îi tremura în palmă într-un mod ciudat. „Mai bine mai stau un pic, să mă liniştesc”, îşi zise Sabriel luându-şi mâna de pe Kibeth. Îşi vârî sabia în teacă şi privi de jur împrejur, constatând surprinsă că toată lumea dormea dusă, în afară de Touchstone şi Mogget, care auziseră pesemne doar acordurile lui Ranna, cântul lui nefiind îndeajuns ca să-i adoarmă. Sigur că avea şi el ghiduşiile lui, însă nici pe departe la fel de buclucaşe.

— Ăsta-i un mordaut, zise ea către Touchstone, care tocmai îşi înăbuşea un căscat leneş. Un spirit destul de slab, din rândul celor supuşi. Le place să trăiască pe spinarea viilor – la propriu. Coabitează cu gazda până la un punct, controlând-o şi acaparându-i voinţa puţin câte puţin, dar se pricepe de minune să se ascundă. E tare greu să-ţi dai seama cine e posedat şi cine nu.

— Şi acum ce facem cu el? o întrebă Touchstone privind scârbit bucata de carne negricioasă care încă tremura.

Era clar că de tăiat n-o puteau tăia, şi nici focul n-o putea mistui, iar alte idei chiar că nu mai avea.

— Am să-l izgonesc înapoi în Moarte, de data asta de-adevăratelea, îi explică ea. Va avea parte de-un sfârşit cum se cuvine.

ÎI scoase atunci, în sfârşit, pe Kibeth cu amândouă mâinile, simţindu-l iar cum îi trepidează între degete, încercând parcă să sune de capul lui. Asta o nelinişti, căci sunetul lui rebel ar fi putut-o trimite şi pe ea în Moarte.

ÎI prinse, aşadar, şi mai abitir şi-l struni aşa cum ştia ea că trebuie, înainte şi-napoi, formând semnul cifrei opt după cum o învăţase tatăl ei. Vocea lui Kibeth răsună plin într-o melodie veselă şi săltăreaţă, căreia până şi ei îi veni greu să-i reziste, de-abia stăpânindu-şi picioarele să nu se pornească pe dănţuit.

Mordautul însă nu mai avea destulă forţă să se împotrivească, sărind în sus la auzul baladei şi prinzând a se undui de zor în jurul lamelor în care era înfipt, mai-mai să le înghită cu totul în carnea-i pământie. Se învârtea atât de ameţitor, încât, pentru o clipă, Touchstone avu impresia că are să scape. Apoi se linişti dintr-odată, culcându-se înapoi la podea şi dispărând într-o clipă. Probabil că trecuse deja pragul Dincolo şi acum se opintea contra curentului, urlând şi răcnind ca apucat pe tot parcursul plonjonului către Ultima Poartă.

— Mulţumesc, zise ea privindu-i săbiile înfipte în podeaua de lemn, cu simbolurile stinse acum, dar vizibile încă în mişcarea lor continuă de-a lungul tăişului argintiu. Nu ştiam că sunt vrăjite, dar… mă bucur.

Touchstone o privi surprins şi confuz.

— Ah… credeam că ştii. Le-am luat de pe corabia reginei. Au aparţinut unuia dintre campionii Casei Regale. Eu n-aş fi vrut să le iau, dar Mogget a zis că…

Se opri însă fără să-şi termine propoziţia, iar Sabriel oftă adânc, înciudată.

— În fine, reluă el stângaci, legenda povesteşte că făuritorul – sau făuritoarea – Zidului le-a făcut

odată cu a ta.

— Cu a mea? zise ea mirată, atingând uşor bronzul tocit al tecii. Nu se gândise niciodată cine o forjase – sau când. Pentru ea sabia pur şi simplu exista, şi asta fusese suficient până atunci. „Pe Abhorsen îl slujesc, pe cei morţi îi căsăpesc."

Asta spunea inscripţia de pe tăiş, unul dintre puţinele mesaje pe care chiar le înţelegea atunci când sabia încerca să-i comunice ceva. Da, probabil că fusese făurită cu mulţi ani în urmă, în vremurile când Zidul era încă în construcţie. „Mogget ar trebui să ştie mai bine", se gândi ea, deşi putea să bage mâna-n foc că dacă-l întreba ori nu voia să-i spună, ori venea iar cu scuza că nu poate.

— Cred c-ar fi mai bine să-i trezim şi pe ceilalţi, curmă ea discuţia despre săbii şi vremurile de demult, concentrându-se asupra situaţiei de faţă.

— Mai sunt cumva şi alţi morţi prin preajmă? o întrebă el mormăit, chinuindu-se să-şi scoată săbiile din podea.

— Nu, nu cred. Să ştii tu că mordautul ăsta n-a fost prost deloc. I-a supt vlaga bietului… Patar, ca să prindă putere odată rămas pe cont propriu. Bănuiesc că a ajuns pe insulă în lada aia a lui plină cu ţărână. Pesemne că a pus stăpânire pe el încă din sat şi l-a obligat să care cufărul după el, dar cred că a fost singurul. Cel puţin aici nu mai simt alte prezenţe. Va trebui totuşi să verificăm celelalte colibe şi restul insulei, ca să fim siguri.

— Acum? întrebă Touchstone.

— Da, acum. Dar hai să trezim lumea mai întâi şi să găsim câţiva oameni care să ne ajute cu torţele. Ar trebui să vorbim şi cu bătrânul, poate ne dă o barcă pentru mâine în zori.

— Şi ceva provizii de peşte, adăugă Mogget printre îmbucături, căci se întorsese la cina începută mai devreme. Vocea lui păru ceva mai ascuţită peste sforăitul greu şi sacadat al pescarilor adormiţi.

Insula părea a fi în siguranţă, deşi arcaşii văzuseră nişte lumini ciudate mişcându-se prin sat în scurtele intervale când ploaia se mai domolise. Auziseră şi ceva zgomote ciudate venind dinspre dig, dar când trăseseră într-acolo cu săgeţi aprinse nu zăriră nimic suspect la lumina palidă a cârpelor în flăcări.

Cu mantaua de ploaie pe umeri, Sabriel urcă pe dig până aproape de spărtură. Ploaia îi şiroia pe ceafă şi pe haină în jos. Fata nu vedea mai nimic prin beznă şi prin burniţa deasă, dar simţea prezenţa morţilor nu foarte departe. Erau mult mai mulţi decât estimase la început, sau poate că doar căpătaseră puteri noi. Brusc, avu o străfulgerare care-i dădu o senzaţie cumplită de greaţă, înţelegând, în sfârşit, că toată acea forţă copleşitoare aparţinea unei singure făpturi, care tocmai se pregătea să treacă pragul înspre Viaţă folosind piatra despicată drept portal.

Era mordicantul. O găsise, aşadar, în cele din urmă.

— Touchstone, începu ea, încercând să-şi ascundă tremurul vocii. Poţi naviga noaptea?

— Da, zise el scurt pe un ton netulburat, cu faţa cufundată în întunericul ud al nopţii, căci făclia purtată de săteni în urma lui îi lumina doar spatele şi picioarele. Vru să mai zică ceva, dar apoi şovăi, adăugând în cele din urmă: Va fi însă extrem de periculos, mai ales că nu cunosc locurile şi e întuneric beznă.

— Dar Mogget poate vedea foarte bine noaptea, zise ea încet apropiindu-se de el, ca să n-o audă ceilalţi. Trebuie să pornim degrabă, mai şopti, prefăcându-se că-şi aranjează haina. Tocmai a sosit un mordicant în sat. De fapt acelaşi care m-a urmărit acum nu de mult.

— Păi şi cu oamenii ăştia cum rămâne? întrebă el cu o voce atât de joasă şi de blândă, încât ploaia mai că-i înecă vorbele, fără să şteargă totuşi urma de reproş din glasul lui.

— Păi, mordicantul pe mine mă vrea, îi explică ea simţind cum creatura se dezlipeşte de piatră şi bântuie încoace şi-ncolo, folosindu-şi simţurile ca s-o găsească. Îmi poate simţi prezenţa, la fel cum şi eu i-o simt pe a lui. Dacă plecăm, o să vină după noi.

— Dar n-ar fi mai înţelept să aşteptăm, totuşi, până dimineaţă? Ziceai că nici măcar un mordicant nu poate trece prin spărtura asta.

— Da, ştiu, aşa am zis. Aşa cred… bâigui ea, nesigură. Nu ştiu, acum e mult mai puternic, şi nu pot fi sigură că…

— Arătarea aia din adăpost, mordautul, n-a fost chiar aşa de înspăimântător. I-am venit de hac destul de uşor, zise el însufleţit, vorbind, desigur, în necunoştinţă de cauză. Mordicantul e mult mai rău decât ăştia?

— Da, mult mai rău, încuviinţă Sabriel scurt.

Mordicantul se opri locului dintr-odată, părând descurajat de ploaia îndărătnică ce-i juca feste, făcându-l să-şi piardă cheful de vânătoare. Sabriel scrută întunecimea, încercând să străpungă perdeaua de picuri folosindu-şi nu doar simţurile de necromant, ci şi vederea vădit îngreunată acum de condiţiile vremii.

— Riemer! îl strigă pe bărbatul care se ocupa de grupul celor ce purtau făclia. Acesta veni iute, plouat din cap până-n picioare şi cu părul roşcovan lipit de cap, în timp ce şiroaie groase i se prelingeau de pe fruntea înaltă pe nasul borcănat. Riemer, spune-le arcaşilor să fie cu ochii-n patru şi să tragă în orice apare pe dig! N-a mai rămas nimic viu în sat, morţii sunt deja la ei acasă acolo! Iar acum trebuie să ne întoarcem şi să vorbim cu înţeleptul.

Se întoarseră în tăcere, însoţiţi doar de plescăitul noroiului sub tălpile cizmelor şi de răpăitul monoton al ploii. Sabriel era concentrată asupra mordicantului de dincolo de ape, a cărui prezenţă îi dădea o senzaţie de rău la stomac. Nu înţelegea

ce aştepta şi de ce nu se mişca. Aştepta oare să se oprească ploaia, sau ca mordautul, acum descoperit, să atace pe nesimţite? Indiferent de plan, lui Sabriel şi lui Touchstone nu le rămânea prea mult timp ca să facă rost de o barcă şi să plece. Oricum, mai exista şi posibilitatea ca, într-adevăr, mordicantul să nu poată traversa spărtura din dig.

— Când e refluxul? îl întrebă Sabriel pe Riemer, străfulgerată de o nouă idee.

— Cam cu o oră înainte de prima geană de lumină. Ar mai fi cam şase ore pân-atunci, din câte-mi dau eu seama.

Bătrânul se trezi nu foarte binedispus după a doua rundă de somn, nemulţumit că vor să plece aşa, pe nepusă masă, în miez de noapte, deşi Sabriel avea o vagă bănuială că bombăneala lui se datora mai mult faptului că aveau nevoie de o barcă, dat fiind că sătenii nu mai aveau decât cinci. Celelalte fuseseră înghiţite de ape în port sau, pur şi simplu, scufundate, sau sparte de bolovanii aruncaţi de morţi de pe creastă, în încercările de a zădărnici fuga sătenilor, altfel pradă sigură.

— Îmi pare tare rău, se scuză ea pentru a nu ştiu câta oară, dar avem mare nevoie de o barcă şi mă tem că ne trebuie chiar acum. În sat tocmai a poposit o făptură cumplită a Morţii, mai ceva decât cel mai feroce câine de vânătoare, şi prada pe care o vrea sunt eu. Mi-e teamă că, dacă rămân aici, va încerca să vină după mine, şi probabil că la reflux va putea trece peste gaura din dig, dar dacă plec… îmi va lua urma.

— Prea bine, zise atunci bătrânul tot neîmpăcat. Ne-aţi curăţit insula, aşa că puteţi lua orice barcă vreţi. Măcar cu-atât să vă răsplătim şi noi. Riemer o să vă aducă niscaiva hrană şi apă. Riemer! Pregăteşte barca lui Landalin pentru Abhorsen, şi ai grijă să fie în stare bună şi cu ceva provizii la bord! Vezi pânzele, să nu cumva să fie putrede ori prea scurte, şi dacă e nevoie, ia-le pe ale lui Jaled!

— Mulţumesc, îi zise Sabriel la capătul puterilor. Se simţea obosită nu doar fizic, ci şi sub povara tuturor gândurilor ce-o năpădeau, gânduri despre duşmanii ei de temut, care o împresurau ca nişte aburi ce-i înfierbântau mintea şi pe care îi conştientiza mai mult decât i-ar fi plăcut. Trebuie să plecăm acum. Rămâneţi cu bine şi aveţi grijă de voi!

— Legământul să ne aibă în pază pe toţi! adăugă şi Touchstone făcând o plecăciune adâncă dinaintea bătrânului.

Acesta îi răspunse aplecându-se la rându-i solemn, o siluetă firavă şi incomparabil mai măruntă decât umbra deşirată pe peretele digului din spate.

Sabriel se întoarse să plece şi văzu că sătenii se aliniaseră într-un rând ordonat până la uşă, dornici să-şi ia la revedere cum se cuvine şi să-i arate recunoştinţa, plecându-se dinaintea ei şi murmurând mulţumiri timide. Le acceptă stânjenită, aducându-şi aminte de Patar cu inima strânsă. Izbutise, într-adevăr, să alunge spiritul mort, dar cu preţul unei Vieţi nevinovate. Cu siguranţă că tatăl ei s-ar fi descurcat mult mai bine…

Penultima din rând era o fetiţă cu părul negru prins în două codiţe împletite ce-i încadrau faţa rotundă. Văzând-o, Sabriel îşi aduse aminte de ceva ce-i spusese Touchstone nu de mult, aşa că se opri în dreptul copilei şi-i luă mâna într-a ei.

— Cum te cheamă, micuţo? o întrebă ea zâmbind. Avu o senzaţie ciudată de déjà-vu în momentul când degetele li se întâlniră, aducându-şi aminte de fetiţa speriată de clasa întâi şi de colega mai mare care o întâmpinase atât de prietenos, spunându-i că va fi ghidul ei în prima zi de şcoală la Colegiul Wyverley. Iată că se găsea acum şi ea într-o astfel de postură.

— Aline, îi răspunse fata, zâmbindu-i şi ea.

Avea nişte ochi zglobii şi strălucitori, mult prea copilăroşi şi inocenţi ca să fie umbriţi de disperarea şi spaima ce se citeau în privirea adulţilor. „I se potriveşte numele de minune”, se gândi Sabriel.

— Şi ia spune-mi, Aline, ce-ai învăţat tu la şcoală despre Legile Legământului? o întrebă ea adoptând acelaşi ton impersonal şi plat al inspectorului care vizita colegiul de două ori pe an, fără să scape nicio clasă.

— Păăăi… ştiu versurile, zise copila timidă, încruntându-şi sprâncenele oarecum încurcată. Să le cânt, aşa cum ne-a învăţat la şcoală?

Sabriel încuviinţă în tăcere.

— De obicei ne învârtim în jurul pietrei în timpul cântecului, adăugă ea hotărâtă, îndreptându-se de spate şi făcând un pas în faţă, cu mâinile împreunate la spate.

> Cinci forţe de magie pământul au legat
> În slujba Legii Drepte mâna ele au dat,
> Una-i a celor cu fruntea-ncoronată
> A doua la magii ce Moartea ţin legată,
> A treia şi a cincea în piatră şi mortar
> În vreme ce a patra veghează din gheţar.

— Îţi mulţumesc, Aline, îi zise Sabriel. Foarte frumos cântecelul tău.

O mângâie pe creştet, ciufulindu-i părul în glumă şi se grăbi să-i salute şi pe ceilalţi, nerăbdătoare să scape de fumul înecăcios şi de mirosul de peşte şi să iasă la aer curat, în ploaie, ca să poată gândi în linişte.

— Aşadar, acum ai aflat, îi zise Mogget sărindu-i în braţe, ca să evite băltoacele. Nu mă întreba mai multe, că nu pot să-ţi spun. E de ajuns să ştii că porţi în sânge una dintre forţe.

— Ba două parcă, îl corectă Sabriel. *Două la magii ce Moartea ţin legată.* Nu aşa zice poezia?

Şi atunci, care e a… a… Ooof, nici eu nu pot să vorbesc despre asta!

De vorbit nu putea vorbi, dar mintea îi era plină de tot felul de întrebări fără răspuns ce nu-i dădură pace nici când Touchstone o ajută să urce în mica ambarcaţiune trasă pe plaja plină de scoici ce servea drept port.

Vasăzică una dintre forţele de căpătâi aparţinea familiei regale, iar cea de-a doua curgea în venele lui Abhorsen şi ale descendenţilor săi. Dar cum rămâne cu a treia şi a cincea, sau cu cea de-a patra, care sălăşluieşte în gheţar? Era convinsă că multe dintre aceste întrebări îşi vor găsi răspunsul odată ajunşi la Belisaere. Probabil că tatăl ei i-ar fi putut explica lucrurile mai pe îndelete, căci deseori tainele celor vii îşi aflau dezlegarea în Lumea de Dincolo. Mai era apoi şi călăuza-mamă, cu care mai avea dreptul la o a treia – şi ultima – întâlnire înainte de încheierea celor şapte ani. Poate o s-o întrebe pe ea ce şi cum.

Touchstone împinse corabia în larg, după care se urcă iute la bord şi se puse pe vâslit, în timp ce Mogget sări din braţele lui Sabriel şi se duse lângă el la prova, luându-şi o poziţie statuară şi făcând pe santinela de noapte, imitându-l în acelaşi timp într-un mod hazliu.

Lăsat în urmă, pe ţărm, mordicantul urlă prelung şi sfâşietor, zguduind marea din genuni şi îngheţând inimile celor din barcă, dar şi pe ale celor rămaşi pe insulă.

— Trage-o puţin înspre dreapta, îi zise Mogget îndată ce ecoul răcnetului se stinse în noapte. Ne trebuie mai mult spaţiu de desfăşurare.

Touchstone se conformă degrabă, fără să crâcnească.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

În dimineaţa celei de a şasea zile, Sabriel simţea că-şi pierde minţile dacă mai stă mult pe mare. Navigaseră practic fără încetare de când plecaseră din Nestowe, întrerupându-şi periplul doar în după-amiezile însorite, când trăgeau la mal ca să bea apă proaspătă. Noaptea îşi continuau călătoria sau, dacă Touchstone era mult prea obosit, ancorau vasul, lăsându-l pe veşnicul treaz Mogget să stea de pază. Până acum avuseseră noroc de vreme bună.

Cele cinci zile trecură relativ liniştite, fără evenimente neprevăzute. În numai două ajunseră deja la Capul Ţepos, o peninsulă unică în felul ei, ale cărei singure atracţii erau plaja nisipoasă şi izvorul limpede ce o scălda. Nefiind locuită, nu reprezenta niciun fel de interes pentru morţi, aşa că aici Sabriel reuşi, în sfârşit, să scape de senzaţia aceea de rău din pricina mordicantului care o hăituia neobosit. Avuseseră noroc de un vânt puternic dinspre sud-est, care-i purtase către malul nordic al capului mult prea iute pentru ca arătarea să poată ţine pasul.

După acest scurt popas, mai făcură încă trei zile până la insula Ilgard, ale cărei culmi stâncoase se înălţau abrupt din apă, pătate şi cenuşii, sălaşul a zeci de mii de păsări călătoare. Trecură pe lângă ea după-amiaza târziu, cu singura lor velă întinsă la maximum şi gemând în bătaia vântului la unison cu scârţâitul carenei, străpungând cu prova înainte un zid compact de pulbere şi spumă ce le scălda trupurile, ochii şi gâtlejul într-un duş rece şi sărat.

Le mai luă încă o jumătate de zi de la Ilgard la Gura Belis, o strâmtoare îngustă ce dădea în Marea Saere. Era, totuşi, un pasaj anevoios şi destul de

greu de trecut, aşa că înnoptară în larg, la adăpostul stâncilor înalte, hotărâţi s-o ia din loc la prima geană de lumină.

— Ai să vezi de-a curmezişul strâmtorii un lanţ de închidere, îi explică Touchstone a doua zi de dimineaţă, ridicând vela în timp ce Sabriel trăgea ancora înapoi pe punte. Soarele începea să se contureze rotund în spatele lui, deocamdată nedespărţit de ape, aşa că fata nu-i vedea decât silueta învăluită în negura zorilor, mişcându-se sprintenă la tribord. E menit să-i ţină pe piraţi sau pe alţi proscrişi ca ei departe de Marea Saere. N-o să-ţi vină să crezi cât de mare e! Nu pot să-mi închipui cum au reuşit să-l treacă peste, darămite cum l-or fi făcut!

— O să fie oare lăsat când ajungem? îl întrebă ea precaută, temându-se să nu cumva să-i curme cheful de vorbă atât de neaşteptat.

— Cu siguranţă, zise el hotărât. O să vedem mai întâi turnurile de pe celălalt ţărm, mai întâi Fortul Cotit, la sud, iar apoi Turla cu Cârlig, către nord.

— Nu foarte inspirate numele astea… îşi dădu ea cu părerea, neputându-se abţine să nu-l întrerupă. Îi era şi ei dor să mai schimbe o vorbă cu cineva, căci de când erau pe mare, Touchstone abia dacă-i adresase câteva cuvinte, şi pe bună dreptate poate. Optsprezece ore pe zi nu făcea decât să strunească corabia – o treabă deloc uşoară, nici chiar pe vreme bună, aşa că era firesc ca la sfârşitul zilei să nu mai aibă niciun chef de conversaţie.

— Au fost denumite după scopul fiecăruia, ceea ce mi se pare normal, replică el.

— Cine hotărăşte care vase trec şi care nu? îl întrebă Sabriel curioasă, încercând să anticipeze ce va urma, cu gândul la Belisaere. O fi oare şi acolo la fel ca în Nestowe? Oraşul părăsit, lăsat la cheremul morţilor…

— A, uite că la asta nu m-am gândit, zise Touchstone. Pe vremea mea exista un responsabil

din garda regală, un fel de vameş, care avea în subordine mai mulţi ofiţeri şi un escadron de vase drept avanpost. Dar dacă Mogget are dreptate şi oraşul a căzut pradă anarhiei…

— Atunci s-ar putea să avem de-a face cu oameni care fie sunt vasali ai morţilor, fie s-au aliat cu ei, îi continuă Sabriel idea. Asta înseamnă că dacă trecem dincolo pe zi, n-am scăpat de bucluc. Cred c-ar fi mai bine să-mi întorc pelerina pe dos şi să desfac materialul de pe coif.

— Şi clopoţeii? o întrebă Touchstone, aplecându-se pe lângă ea ca să prindă mai bine sfoara velaturii, învârtind şi fusul cârmei uşor cu mâna dreaptă, ca să profite de noua direcţie a vântului. Îţi cam sar în ochi, ca să nu zic mai mult…

— Asta e, or să creadă că sunt un necromant ca oricare altul, zise ea înţepată. Unul cu miros sălciu şi care nu s-a mai spălat de mult.

— Ştiu şi eu… zise Touchstone îndoit, fără să-şi dea seama că ea glumea de fapt. Necromanţii nu erau lăsaţi să pună piciorul în oraş – asta dacă ajungeau până aici – pe…

— Pe vremea ta, da, da, ştim deja, îl întrerupse Mogget din ungherul său favorit de la prova. Dar acum trăim cu totul alte timpuri şi sunt absolut convins că necromanţii sau alţii de teapa lor ori chiar mai rău sunt la ordinea zilei în Belisaere.

— O să-mi iau altă pelerină pe deasu… începu Sabriel.

— Aşa o fi, dacă zici tu, o întrerupse Touchstone, grăbit să-i dea replica motanului.

Era clar că nu credea o iotă. Belisaere era capitala regatului, un oraş imens cu peste cincizeci de mii de locuitori. Pentru nimic în lume nu şi-l putea imagina decăzut şi lăsat de izbelişte. În ciuda temerilor şi a secretelor numai de el ştiute, refuza totuşi să creadă că oraşul spre care navigau era cu totul altul decât cel de acum două sute de ani, pe care şi-l amintea atât de bine.

Primul şoc veni imediat ce trecură dincolo de Gura Belis, când turnurile începură să se profileze în zare, pe malul opus al strâmtorii, două pete negricioase ce creşteau în înălţime pe măsură ce vântul şi apele îi purtau către ele. Prin telescop, Sabriel admiră piatra roz-trandafirie a construcţiilor, încă foarte frumoasă, dar probabil nici pe departe la fel de impresionantă ca în vremurile lor de glorie, mai cu seamă că porţiuni întregi erau acum înnegrite de fum, răpindu-le astfel din măreţia de odinioară. Fortul Cotit îşi pierduse ultimele trei etaje, din şapte câte avea în total, iar Turla cu Cârlig, deşi la fel de înaltă, era găurită în mai multe locuri, prin care razele soarelui pătrundeau nemiloase, luminând dezastrul dinăuntru. Nici urmă de garnizoană, vameş sau suporturi pentru vinciul ancorelor. Ai fi zis că totul e în părăsire.

Lanţul era la locul lui, tras de-a latul strâmtorii până în dreptul celor două turnuri. Zalele lui de fier se ridicau greoaie din apă, încărcate de alge şi moluşte, fiecare destul de mare cât să încapă o barcă de pescuit ca a lor. Apropiindu-se, îl zăriră la jumătatea Gurii Belis, când alunecară dintr-odată de pe coama unui val şi bucata vizibilă prin culoarul dintre ape licări verzuie şi alunecoasă, ca un monstru al adâncurilor.

— Va trebui să pătrundem prin dreptul Fortului Cotit, să scoatem catargul şi apoi să vâslim pe sub lanţ în zona unde se ridică, zise Touchstone după ce studie structura de metal câteva minute prin telescop, încercând să ghicească dacă aceasta se scufundase destul încât să-i lase să treacă.

Era o acţiune riscantă, chiar şi pentru o barcă mică cum era a lor, dar nici nu îndrăzneau să mai zăbovească până la flux, care avea să înceapă câteva ceasuri bune după prânz. Lanţul fusese întins la tensiune maximă cu ceva timp în urmă, probabil în momentul când oamenii abandonaseră turnurile. Inginerii care-l făuriseră ar fi fost

mulţumiţi să-l vadă cum rezistă cu străşnicie, fără nici cea mai mică fisură.

— Mogget, treci la prova şi stai cu ochii pe apă, iar tu, Sabriel, ţine sub observaţie turnul şi ţărmul, să nu ne trezim cu vreun atac-surpriză, le comandă Touchstone.

Sabriel dădu din cap şi execută, fericită că noua misiune de căpitan îl făcuse să lase deoparte ploconelile şi să se comporte ca o persoană normală. Mogget se conformă şi el destul de supus, postându-se nemişcat la prova, în ciuda stropilor minusculi care-i treceau pe deasupra capului la răstimpuri, când mai tăiau câte-un val în drumul către micul triunghi al făgăduinţei dintre mare, ţărm şi zalele lanţului.

Se apropiară destul de mult înainte să scoată catargul, dar oricum hula apelor se mai domolise, căci Gura Belis era bine adăpostită între cele două fâşii de pământ. Cu toate astea, venise vremea fluxului şi gura de vărsare începuse să fie asaltată de şuvoaiele oceanului, grăbite să se verse în Marea Saere, aşa că fură purtaţi cu repeziciune înspre lanţ, deşi corabia nu mai avea nici velă, nici catarg. Touchstone abia ce mai ţinea cursul, vâslind de zor, până când, la un moment dat, nu mai putu face faţă curenţilor, şi atunci Sabriel îi sări în ajutor, apucând una dintre rame şi alăturându-i-se, în vreme ce Mogget îi ghida de la prora.

De fiecare dată când îşi încheia rotaţia cu spatele aproape lipit de bancă, Sabriel îşi arunca privirea peste umăr, văzând cum barca lor înaintează către canalul îngust dintre zidul înalt al Fortului Cotit, acum o ruină, şi lanţul enorm ce se înălţa din apele furioase într-un turbion de spumă imaculată. Geamătul melancolic al zalelor uriaşe semăna cu scâncetul unor morse în agonie, căci nici măcar lanţul acesta – masiv şi greoi cum era – nu putea ţine piept toanelor mării.

— Întoarceţi uşor cârma la babord! le strigă Mogget. Touchstone schimbă direcţia ramei pentru o clipă şi vâsli în sens invers, iar motanul sări de pe balustradă, urlând din răsputeri: Lăsaţi vâslele şi culcaţi-vă la podea!

Sabriel şi Touchstone se lungiră iute pe spate şi traseră vâslele înăuntru, scăldaţi de-o ploaie de stropi săraţi, în timp ce Mogget se piti şi el undeva între ei. Barca prinse a se legăna ameninţător şi, în cele din urmă, alunecă pe panta unui val, acompaniată de pârâitul înfricoşător al lanţului din ce în ce mai aproape. Albastrul cerului dispăru într-o clipă dincolo de fierul străveziu şi îngreunat de alge sub care se aflau acum, dar imediat apele se umflară iarăşi, ridicându-l către văzduh, atât de aproape de zalele alunecoase, încât Sabriel mai c-ar fi putut să le atingă, dacă întindea mâna.

Nici nu trecură bine, că Touchstone îşi şi scoase rama, gata să se pună pe treabă, iar Mogget se îndreptă către locul lui de la prora. Sabriel ar fi vrut să mai rămână aşa, întinsă, şi să privească cerul în tăcere, însă nu-l putea lăsa singur tocmai acum, când zidul fortului era atât de aproape. Se ridică, aşadar, şi-şi reluă îndatoririle de vâslaş.

Apa avea o cu totul altă culoare în Marea Saere, strălucind limpede în felurite nuanţe de turcoaz. Sabriel îşi înmuie mâna în suprafaţa curios de transparentă, minunându-se de peştii minusculi ce dănţuiau ordonat la mai bine de şase sau chiar opt metri adâncime, speriaţi de dâra lăsată în urmă de barca lor.

Se simţea uşoară şi lipsită de orice griji, privind pierdută în visare întinderea străvezie a mării, fără să se gândească nicio clipă la peripeţiile prin care trecuse sau la cele ce aveau să vină. Uitase parcă cu totul de morţi şi de nenumăratele cărări ce i se deschideau înspre Moarte la tot pasul, lăsând până şi magia să se dizolve în apă. Preţ de câteva minute, nu mai ştiu de Mogget sau de Touchstone, nici chiar de tatăl ei, pentru că mintea îi era plină

de licărirea albăstrie a mării, care-i mângâia rece palma.

— O să vedem şi oraşul în curând, zise Touchstone, întrerupându-i reveria. Asta dacă turnurile au rămas în picioare.

Sabriel dădu din cap absentă şi-şi scoase mâna din apă de parcă s-ar fi despărţit de un prieten drag.

— Trebuie să fie foarte greu pentru tine, zise apoi ca pentru ea, neaşteptându-se ca Touchstone să-i răspundă. Să-l revezi după două sute de ani, timp în care tu ai fost adormit şi regatul a căzut încet-încet în ruină…

— N-am crezut nicio clipă că poate fi adevărat, până să văd Nestoweul şi turnurile de la Gura Belis. De-abia cum am început să mă tem – chiar şi pentru un oraş atât de mare ca Belisaere, despre care n-am gândit niciodată că se poate schimba.

— Lipsă de imaginaţie, comentă Mogget pe un ton sever. Cum să nu priveşti în viitor? Asta se cheamă slăbiciune de caracter. O slăbiciune fatală.

— Mogget, de ce eşti aşa de răutăcios cu Touchstone? îl dojeni Sabriel, enervată că iar i-a stricat conversaţia, care de fapt nici măcar nu începuse.

Motanul scoase un miorlăit şuierat şi-şi zbârli blana pe spinare.

— Nu sunt răutăcios deloc, spun doar adevărul, zise el răspicat, întorcându-le spatele, chipurile ofensat. La urma urmei, o merită.

— M-am săturat până peste cap de toate insinuările voastre! pufni ea atunci. Touchstone, zi-mi imediat ce ştie Mogget şi eu nu!

Tânărul rămase tăcut, cu mâinile încleştate de fusul cârmei şi privind pierdut în zare, ca şi cum ar fi zărit deja turnurile din Belisaere la orizont.

— Odată şi-odată tot va trebui să-mi spui, îi zise ea pe un ton destul de autoritar, ca în zilele când era prefectul şcolii. Ce poate fi atât de rău?

Touchstone îşi umezi buzele şi începu să vorbească, la început ceva mai şovăielnic:

— Domniţă… Totul s-a petrecut din pricina nesăbuinţei mele… N-am fost rău intenţionat, zău că nu. Acum două sute de ani, pe când ultima regină se afla încă pe tron… cred că… de fapt ştiu sigur că mă fac şi eu vinovat de căderea regatului şi de întreruperea descendenţei regale.

— Poftim? Cum aşa? Cum ai putea fi tu vinovat?

— Da, sunt, confirmă el amărât, şi mâinile începură să-i tremure aşa de tare, că biela prinse a se mişca dintr-o parte într-alta, făcând barca să taie apele în zigzag. A fost o… vreau să spun…

Se împotmoli şi tăcu dintr-odată, trăgând adânc aer în piept şi îndreptându-se de spate, după care îşi reluă mărturisirea solemn, de parcă dădea raportul unui ofiţer superior.

— Nu ştiu cât de multe îţi pot dezvălui, pentru că toată povestea asta e strâns legată de forţele Legământului. Nici nu ştiu de unde să încep… Cu regina, presupun. Avea patru copii, iar Rogir, fiul cel mare, mi-a fost tovarăş de joacă pe vremea când eram copii. Indiferent de joc, el era întotdeauna cel care conducea, cel cu ideile. Noi, ceilalţi, îl ascultam şi-l urmam întru totul. Apoi, pe măsură ce-am crescut, ideile lui au devenit din ce în ce mai ciudate şi mai obscure, aşa că ne-am îndepărtat, şi fiecare a apucat-o pe drumul său. Eu am intrat în garda regală, iar el şi-a văzut mai departe de treburile lui, care nu erau tocmai nevinovate. Acum ştiu că îl interesau magia liberă şi necromanţia, dar la vremea aceea n-am bănuit absolut nimic. Ştiu că ar fi trebuit să-mi dau seama, dar era foarte ascuns şi-l vedeam destul de rar. Mai către sfârşit… vreau să spun cu câteva luni înainte de nenorocire… nu-l mai văzusem pe Rogir de câţiva ani buni, când a apărut pe neaşteptate chiar înainte de Festivalul Solstiţiului de Iarnă. M-am bucurat nespus să-l văd, căci l-am

găsit schimbat în bine, mai aproape de copilul pe care-l cunoscusem odinioară. Părea să-şi fi pierdut interesul pentru bizareriile care-l stârniseră în copilărie, şi-am petrecut iar ore în şir împreună, vânând, călărind, dansând, bând cot la cot, ca doi tovarăşi. Apoi, într-o după-amiază târzie şi rece, înainte de apus, pe când le păzeam pe regină şi pe doamnele ei în timpul unui joc de cranaque, a venit şi a rugat-o pe mama sa să coboare cu el în lăcaşul Pietrelor Sacre. Ia uite că am putut pronunţa cuvintele magice! se miră el, întrerupându-şi povestea.

— Da, poţi, zise Mogget pe un ton neutru, fără să pară câtuşi de puţin surprins. Părea obosit din cale-afară, ca o pisică maidaneză hăituită până la epuizare. Marea spală orice vrajă, pentru un timp limitat, desigur, aşa că vom mai putea vorbi despre forţele de căpătâi ceva vreme de-acum încolo, însă nu prea multă. Uitasem complet de asta.

— Continuă, îl încurajă Sabriel pe Touchstone, nerăbdătoare. Să profităm de dezlegarea asta cât mai ţine. Pietrele astea Sacre nu sunt cumva piatra şi mortarul de care vorbeşte cântecul? A treia şi a cincea forţă?

— Ba da, îi răspunse el distant, ca şi cum ar fi recitat o lecţie învăţată pe dinafară. Cu tot cu Zidul. Oamenii – sau, mă rog, cine or fi fost cei care au plămădit cele cinci mari forţe, au sădit trei în sângele unor fiinţe vii şi două în construcţii: una în Zid, cealaltă în Pietrele Sacre. Toate celelalte pietre magice, cu puteri mai slabe decât a lor, îşi trag seva de la una dintre ele. Da… Pietrele Sacre… Cum spuneam, Rogir a venit şi ne-a spus că ceva nu e în ordine acolo, ceva ce mama sa trebuie neapărat să vadă. Deşi era fiul ei, regina nu prea l-a luat în serios. Ea însăşi era mag al Legământului şi ar fi simţit dacă pietrele erau în pericol. În plus, nu mai avea mult şi câştiga jocul, aşa că i-a spus să aibă răbdare până a doua zi dimineaţă. Rogir s-a întors atunci către mine şi m-

a rugat să intervin pe lângă ea, să o conving să se răzgândească, ceea ce – blestemat fie ceasul! — am făcut. Regina a avut încredere în mine, la fel cum şi eu m-am încrezut în cuvântul lui, aşa că în cele din urmă s-a învoit. Soarele apusese deja când am pornit toţi trei către rezervorul unde se aflau pietrele, însoţiţi de tot atâţia ofiţeri şi de două doamne din suită.

Vocea i se sugrumă dintr-odată, redusă la o şoaptă gâtuită, dar îşi continuă povestirea răguşit:

— Era, într-adevăr, ceva în neregulă acolo jos, ceva ce însuşi Rogir pusese la cale. Pe măsură ce ne apropiam am văzut cum două dintre cele şase Pietre Sacre tocmai se despicau sub ochii noştri, pângărite cu sângele surorilor lui Rogir, sacrificate fără milă de către acoliţii acestuia într-ale magiei libere. Corabia reginei nu apucase să traverseze râul, dar le-am văzut dându-şi ultima suflare cu o privire înceţoşată în care mai licărea încă speranţa izbăvirii. Am simţit în măruntaie şocul despicării pietrelor, şi-mi aduc aminte că l-am zărit pe Rogir păşind în spatele reginei cu pumnalul scos, implântându-i lama zimţată în gât. Avea o cupă în mână, o cupă de aur din setul preferat al reginei, în care a adunat sângele, iar eu… eu nu m-am mişcat destul de repede, am reacţionat cu întârziere…

— Deci povestea pe care mi-ai spus-o în Valea Sfântă era o minciună! se înfurie Sabriel în timp ce vocea lui Touchstone păli, înlocuită de şiroaie de lacrimi ce începură să i se rostogolească pe obraji. Regina n-a supravieţuit, aşadar…

— Nu, bâigui Touchstone. N-am vrut să te mint intenţionat, doar că… în capul meu era o adevărată nebuloasă.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Ceilalţi doi ofiţeri erau oamenii lui Rogir, continuă Touchstone cu vocea înăbuşită de suspine. S-au năpustit asupra mea, dar Vlare – una dintre doamnele din suita reginei – a încercat să-i oprească, şi atunci m-am înfuriat rău, cred că am

luat-o razna. În orice caz, i-am omorât pe amândoi. Rogir sărise din corabie şi-şi croia drum prin apă către pietre, având în mână cupa. Cei patru vrăjitori în robe negre îl aşteptau în jurul celei de-a treia pietre, următoarea la rând. Ştiam că n-am să-l pot ajunge din urmă, aşa că am azvârlit sabia către el şi lama i s-a înfipt puţin deasupra inimii, după ce a zbârnâit uşoară prin aer. A urlat sfâşietor, strigătul său răsunând iar şi iar în valea adâncă, după care s-a întors cu faţa, străpuns de sabie, dar încă pe picioare, cu blestemata de cupă ridicată înspre mine de parcă-mi oferea de băut. „Poţi să-mi sfâşii trupul, mi-a zis înaintând către mine. N-ai decât să-l rupi ca pe-un costum ponosit, că de omorât tot nu mă poţi omorî!" S-a apropiat la mai puţin de-un metru, şi atunci i-am văzut chipul schimonosit de răutatea ascunsă în spatele trăsăturilor, odinioară atât de familiare… Apoi aproape c-am fost orbit de-un fulger alb, strălucitor, însoţit de clinchetul molcom al unor clopoţei – precum cei de pe banduliera ta, Sabriel – răzbătând din mijlocul mai multor voci răstite şi alarmate ce veneau de undeva din spate. Cu picioarele împleticite, Rogir a făcut câţiva paşi înapoi şi a scăpat cupa din mână, iar sângele s-a răspândit în apă, întocmai ca o pată compactă de ulei. Când m-am întors, am văzut treptele înţesate de ofiţeri din garda regală, o pală albicioasă şi unduitoare de foc şi un bărbat cu o sabie lungă la brâu şi o curea cu clopoţei la piept… După asta nu mai ştiu nimic. Cred că ori am leşinat, ori m-a lovit cineva la cap şi mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am venit în fire eram în Valea Sfântă, şi primul lucru pe care l-am văzut a fost chipul tău deasupra mea. Habar n-am cum am ajuns acolo sau cine m-a adus… deocamdată nu-mi amintesc decât bucăţi disparate, fără nicio noimă.

— Trebuia să-mi fi spus mai de mult toate astea, îi zise Sabriel, încercând să-şi înmoaie vocea pe cât posibil şi să pară cât mai înduioşată. Dar

presupun că n-ai putut până ce marea n-a dezlegat vraja de tăcere sub care te aflai. Ia spune-mi, omul cu sabia şi clopoţeii era cumva Abhorsen?

— Nu sunt sigur. Se poate.

— Eu aş zice că sigur era el, spuse ea privindu-l pe Mogget, cu gândul la dâra jucăuşă de foc. Ai fost şi tu de faţă, nu-i aşa? îl întrebă pe motan. Doar că pe vremea aceea nu erai prizonier în trup de felină, aveai o altă formă.

— Da, aşa e, am fost şi eu acolo, confirmă el. Cu Abhorsen din acea vreme. Un foarte puternic mag al Legământului şi un adevărat maestru în folosirea clopoţeilor, însă prea bun ca să înţeleagă trădarea şi s-o pedepsească cum se cuvine. L-am adus la Belisaere cu mare trudă, înfruntând multe primejdii, iar când am ajuns aici, în sfârşit, era deja prea târziu ca s-o mai salvăm pe regină sau pe fiicele ei.

— Dar ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Touchstone şoptit. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

— Rogir se dăduse cu morţii încă înainte să se întoarcă la Belisaere. Era deja unul dintre ei, începu Mogget destul de plictisit, dar preţios, de parcă cine ştie ce le povestea. Însă numai un Abhorsen şi-ar fi putut da seama de asta, iar el, din păcate, nu era acolo. Adevăratul trup al lui Rogir era ascuns pe undeva… sau încă mai e ascuns… iar cel care s-a întors nu era decât o făcătură a magiei libere, o copie perfectă a trupului său lumesc. Studiile l-au purtat pe multe cărări, şi se pare că la un moment dat a apucat-o pe cea greşită, căci şi-a oferit propria Viaţă în schimbul puterii. Astfel, ca şi morţii, trebuia să sacrifice neîncetat alte Vieţi nevinovate ca să nu treacă pragul Dincolo. Legământul însă îl cam încurca, oriunde s-ar fi dus în regat, aşa că s-a hotărât să-l distrugă o dată pentru totdeauna. Sigur că în loc de Pietrele Sacre s-ar fi putut mulţumi cu altele ceva mai slabe şi mai puţin expuse, dar asta n-avea să-i

asigure decât un teritoriu limitat de acţiune, iar Abhorsen l-ar fi dibuit mult prea curând. Pentru a spinteca cele şase pietre avea însă nevoie de sânge nobil – sângele propriei familii. Sigur c-ar fi mers şi cu cel al lui Clayr sau al lui Abhorsen, dar ar fi fost cam greu să-l obţină. Fiind primul născut al reginei, dar mai cu seamă inteligent şi foarte puternic, aproape că a reuşit să-şi ducă planul la îndeplinire. Până să apuce Abhorsen să-l oprească, a spintecat două dintre pietre şi şi-a omorât mama şi surorile. Abhorsen l-a târât până în străfundurile Morţii, ce-i drept, dar, din moment ce nu i-au găsit trupul niciodată, Rogir a continuat şi continuă încă să existe. A coordonat şi a desăvârşit prăbuşirea regatului chiar de dincolo de Moarte, ceea ce nici n-a fost prea greu, cu familia regală anihilată şi una dintre forţe ştirbită, pervertindu-le şi slăbindu-le şi pe celelalte patru. Nu se poate spune că a fost învins în noaptea aceea de pomină, ci doar că eforturile i-au fost zădărnicite. Tocmai de aceea, în ultimii două sute de ani n-a făcut altceva decât să încerce pe orice căi să se întoarcă înapoi printre cei vii…

— Şi a reuşit, nu-i aşa? îl întrerupse Sabriel. El e Kerrigor, creatura cu care generaţii întregi de Abhorsen s-au luptat, încercând să-l ţină captiv în Moarte… El e cel care a pătruns în Viaţă omorând patrula de la Piscul Despicat, stăpânul mordicantului.

— Nu ştiu, zise Mogget. Şi tatăl tău era de aceeaşi părere.

— E unul şi-acelaşi, întări Touchstone distant. Kerrigor e porecla pe care Rogir o avea de copil. Chiar eu i-am inventat-o, în ziua când ne-am bătut cu noroi. Numele lui oficial era Rogirek.

— Ori el, ori unul dintre slujbaşii lui probabil că l-au atras pe tatăl meu la Belisaere înainte ca Kerrigor să treacă pragul dincoace, gândi ea cu voce tare. Mă întreb totuşi de ce a ales să intre în

Viaţă atât de aproape de Zid. Nu e cam periculos pentru el?

— Probabil că trupul lui e undeva lângă Zid, şi a fost nevoit să găsească un portal cât mai aproape de el, zise Mogget. Dar tu ar trebui să ştii asta. Altfel n-ar putea să reînnoiască vraja care-l ţine departe de Ultima Poartă.

— Da, aşa e, încuviinţă Sabriel aducându-şi aminte de pasajele din *Cartea morţilor*.

Simţi deodată un fior rece pe şira spinării, dar se stăpâni să nu suspine. Îi venea să plângă, să urle chiar, s-o ia la fugă înapoi către Ancelstierre şi să treacă Zidul cât mai departe înspre miazăzi, lăsând în urmă magia cu tot cu Morţii şi cu urzelile lor. Se potoli însă destul de repede şi zise:

— A mai fost o dată învins de un Abhorsen. De ce n-aş putea să-l răpun şi eu? Înainte de toate însă trebuie să găsim trupul tatălui meu.

Se lăsă un moment de tăcere întrerupt doar de adierea vântului în pânze şi de şuieratul molcom al velaturii. Touchstone îşi trecu mâna peste ochi şi privi către Mogget.

— Aş mai avea o singură întrebare. Cine mi-a trimis spiritul în Moarte şi mi-a transformat trupul în statuie de lemn?

— Niciodată n-am ştiut cum ai sfârşit, îi răspunse Mogget întâmpinându-i privirea cu ochii lui verzi şi pătrunzători, fără să clipească. Dar probabil că Abhorsen te-a dus în Valea Sfântă. Când te-am scos din lăcaşul pietrelor îţi pierduseşi minţile cu totul, pesemne din cauza şocului resimţit când s-au despicat. Văd că nici tu nu-ţi mai aduci aminte de nimic. Se pare totuşi că două sute de ani nu ţi-au fost de ajuns să te întremezi. Ştiu şi eu… Trebuie că a văzut ceva în tine, sau poate că Clayr o fi citit ceva în gheaţă. Aaa, greu a fost să-i pronunţ numele! Bag de seamă că ne apropiem de oraş şi marea îşi pierde din puteri, căci îmi simt limba iar legată…

— Nu, Mogget, nu te lăsa! îi strigă Sabriel. Vreau să ştiu mai multe! De pildă, cine eşti tu de fapt şi ce legătură ai cu forţele…

Până să termine i se puse un nod în gât şi tot ce-i ieşi pe gură fu un gângurit neînţeles.

— Prea târziu… zise Mogget calm, apucându-se să se spele simandicos, descriind cu limba lui subţire mici rotocoale rozalii în albul blănii.

Sabriel oftă adânc şi-şi întoarse privirea la întinderea de turcoaz a mării, uitându-se apoi în sus, către discul de foc ce domina văzduhul vărgat în alb-albastru. O adiere uşoară umfla pânza de deasupra, ciufulindu-i părul în treacăt şi ţinând pescăruşii în balans dinaintea corăbiei, pentru ca apoi să-i unească cu trilurile piţigăiate ale fraţilor lor aflaţi ceva mai încolo, care se hrăneau dintr-un banc de peşti cu solzi argintii ce înotau aproape de suprafaţă.

Totul în jur era atât de viu şi de colorat, încât nu puteai să nu simţi bucuria de a trăi. Până şi trupul fetei, nespălat de atâta timp, cu pielea mirosind a peşte şi aspră de sare, părea dintr-odată sprinten şi revigorat. Cu toate astea, din trecutul neguros al lui Touchstone se desprindea ameninţătoare prezenţa lui Rogir – sau Kerrigor – laolaltă cu răcoarea cenuşie a Morţii.

— Va trebui să fim cu ochii-n patru şi să ne rugăm ca Legământul… Cum i-ai zis tu mai exact bătrânului din Nestowe în noaptea când am plecat? îl întrebă ea pe Touchstone.

— Legământul să ne aibă în pază pe toţi! răspunse el prompt, dându-şi seama imediat la ce se referă Sabriel.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Sabriel se aşteptase să vadă un oraş ruinat şi părăsit, dar lucrurile stăteau cu totul altfel. Imediat ce zăriră la orizont turnurile din Belisaere şi zidurile cu adevărat impresionante ce îngrădeau peninsula pe care se înălţa oraşul, văzură şi câteva bărci asemănătoare cu a lor, din care mai mulţi oameni pescuiau în voie – oameni ca oricare alţii, liniştiţi şi prietenoşi, care-şi făceau cu mâna şi-şi strigau tot felul de încurajări când treceau unul pe lângă celălalt. Numai din saluturile lor îţi puteai da seama cam cum stau lucrurile în Belisaere, deşi pe vremea lui Touchstone „Vreme bună şi ape repezi!” nu era tocmai urarea tipică pentru pescari.

Principalul port era accesibil dinspre vest, unde un canal lat şi marcat cu geamanduri făcea legătura între două mari fortificaţii exterioare de apărare ce dădeau într-un bazin imens, cât douăzeci sau treizeci de terenuri de joacă la un loc şi încadrat pe trei laturi de mai multe debarcadere, majoritatea în paragină. În spatele acestora, la nord şi la sud, se înălţau nişte magazii părăsite ai căror pereţi dărâmaţi şi acoperişuri găurite dădeau de înţeles că nu mai erau de mult în folosinţă.

Doar docul dinspre est părea cuprins de agitaţie, cu mai multe ambarcaţiuni de dimensiuni mici pironite de ponton, în şi din care marfa era încărcată sau descărcată. Nici pomeneală de marile nave comerciale de odinioară. Mai multe vase de coastă se roteau dinspre punte către doc şi invers, hamalii purtau pachete uriaşe în spinare de-a lungul estacadelor, iar copiii făceau plonjoane în apă, înotând printre bărcile acostate. Îndărătul acestor debarcadere nu era nicio magazie, în schimb se vedeau sute de dughene neacoperite, ca

un fel de tarabe decorate în culori aprinse ce mărgineau un perimetru destul de larg presărat cu mese doldora de mărfuri şi câteva scaune lângă, unul pentru vânzător, iar celelalte destinate clienţilor favorizaţi. Cumpărători erau destui, ba chiar prea mulţi, după cum observă Sabriel când Touchstone trase barca într-o dană liberă. Era un adevărat furnicar şi lumea mişuna grăbită de colo-colo.

Touchstone dădu drumul frânghiei de la vela mare şi lăsă barca în voia curenţilor tocmai la timp ca să cotească şi să alunece pieziş în tranchetele ce mărgineau cheiul. Sabriel aruncă una dintre frânghii pe ponton, dar până să iasă din barcă s-o lege de bolard, unul dintre ştrengarii de pe mal i-o luă înainte.

— Daţi-mi şi mie un bănuţ pentru nod! se rugă el cu o voce piţigăiată ce străpunse vacarmul mulţimii. Vă rog, doamnă, un bănuţ…

Sabriel surâse forţat şi-i aruncă o monedă de argint pe care băieţandrul o prinse iute în palmă, zâmbindu-i larg înainte să se facă nevăzut în mulţimea ce împânzea docul. Redeveni apoi serioasă dintr-odată, căci se simţea înconjurată de o puzderie de spirite moarte. Erau multe, incredibil de multe, dacă nu chiar aici în port, atunci cu siguranţă sus în oraş. Belisaere era construit pe patru coline nu foarte înalte cu o depresiune în mijloc, care avea legătură cu marea prin acest port dinspre soare-apune. Din câte îşi dădea ea seama, valea era singura încă nepângărită de prezenţa morţilor, însă nu-şi putea explica de ce. Restul oraşului, adică dealurile, care ocupau cam două treimi din întreaga suprafaţă, erau deja infestate de duhoarea lor fetidă.

Partea aceasta a oraşului din apropierea portului părea, dimpotrivă, plină de Viaţă şi de voie-bună. Uitase cât de gălăgios poate fi oraşul uneori, deşi nici pe vremea când încă mai era în Ancelstierre nu fusese în vizită decât la Bain, care nu avea mai

mult de zece mii de locuitori. Sigur că Belisaere nu era un oraş foarte mare după standardele din Ancelstierre, şi nici nu avea toate acele automobile sau autobuze zgomotoase care de mai bine de zece ani contribuiau din plin la vacarmul citadin de dincolo de Zid. Aici, în schimb, oamenii păreau că se descurcă foarte bine şi fără maşini sau autobuze, vânzolindu-se întruna, luându-se la harţă din te miri ce, strigând unii la alţii, vânzând, cumpărând, târguindu-se, cântând…

— Aşa era şi pe vremea ta? strigă fata către Touchstone, în timp ce urcau pe chei, asigurându-se că au luat totul din barcă.

— Nu, nu tocmai, îi zise el. Bazinul era mai totdeauna plin şi de chei erau ancorate vase mult mai mari decât acum, iar în loc de piaţă erau mai multe magazii. Oricum, era mai puţină hărmălaie şi oamenii nu erau aşa de grăbiţi.

Stăteau pe marginea docului privind viermuiala de trupuri şi marfă, asurziţi de larma dimprejur şi acaparaţi fără voie de noul iz de târg ce înlocuise pe neaşteptate briza proaspătă a mării. Aerul era plin de mirosuri de mâncare gătită amestecate cu fum de la focurile de lemne sau arome de tămâie şi untdelemn încins, peste care se adăuga la răstimpuri duhoarea inconfundabilă a canalelor de scurgere.

— Era şi mult mai curat… adăugă el dezamăgit. Cred c-ar fi mai bine să găsim cât mai repede un han sau un popas unde să înnoptăm.

— Da, ai dreptate, încuviinţă Sabriel, temându-se totuşi să se avânte în mulţime.

Nu erau morţi printre ei, cel puţin ea nu simţea să fie vreunul, dar chiar şi aşa… Cei de acolo n-ar fi supravieţuit dacă n-aveau cine ştie ce înţelegere secretă cu ei – ceea ce o scârbea mai rău decât putoarea scurgerilor.

În timp ce Sabriel privea neîncrezătoare şi strâmbând din nas mulţimea, Touchstone îl prinse de umăr pe-un puşti ce tocmai trecea pe lângă ei,

cu care schimbă câteva vorbe înainte să-i strecoare un ban de argint în palmă şi să-l urmeze în mulţime. Se uită înapoi după Sabriel, şi văzând-o privind absentă în gol, o apucă iute de mână, trăgând-o după el cu tot cu motanul încolăcit leneş în jurul gâtului, pe post de guler de blană.

Era prima dată când o atingea după ce acesta „se deşteptase", de aceea gestul lui o luă oarecum prin surprindere. Sigur, fusese cu mintea aiurea, dar s-o apuce aşa smucit… Palma lui i se părea mult mai mare decât ar fi crezut, cu pielea aspră şi bătături interesante. Îşi trase iute mâna din strânsoare fără să se îndepărteze de el sau de micul ghid din faţă, străbătând de-a curmezişul mulţimea.

Trecură apoi prin mijlocul pieţei cu barăci neacoperite, de-a lungul unei alei mărginite de nişte prăvălioare sărăcăcioase, unde sigur se vindeau peşte şi carne de pasăre, după miros. Acest capăt al portului era ticsit de lăzi întregi pline cu peşte proaspăt, lângă care negustorii îşi anunţau preţurile în gura mare, lăudându-şi marfa, în timp ce cumpărătorii făceau oferte ori se arătau indignaţi de cost la fel de vehement. Indiferent că era vorba de găleţi, saci sau lăzi, toate treceau din mână-n mână pline-ochi, întorcându-se apoi ca să fie umplute iarăşi cu peşte sau homari, calmar sau scoici. Monedele călătoreau la fel, dintr-o palmă într-alta, mai puţin atunci când punguţe întregi doldora de arginţi îşi deşertau preţiosul conţinut direct în chimirele proprietarilor de tarabe.

În celălalt capăt era ceva mai linişte, iar dughenele erau pline de cuşti puse una peste alta din care îi priveau speriate nişte găini ameţite şi cam bătrâioare. Oricum, aici lumea nu se mai îmbulzea ca la intrarea în port. Când îl zări în cele din urmă pe bărbatul care le tăia beregata una după alta, mânuind cuţitul cu o repeziciune de invidiat şi aruncându-le apoi la grămadă într-o cutie, Sabriel îşi adună toate eforturile ca să le uşureze Moartea

mult prea fulgerătoare şi crudă pentru nişte fiinţe atât de nevinovate.

Dincolo de piaţă era o fâşie destul de mare de pământ viran care fusese amenajat pentru ceva anume, căci după ce-i dăduseră foc îl lucraseră cu sapa şi lopata, fiind pe urmă netezit cu drugul. Sabriel nu înţelegea la ce ar putea servi până să zărească apeductul de dincolo de parcela de pământ, perfect paralel cu aceasta. Locuitorii din vale nu aveau, aşadar, niciun fel de înţelegere secretă cu morţii, aşa cum bănuise la început. Această parte a oraşului era susţinută de mai multe apeducte, iar morţii nu numai că nu puteau să treacă prin apă, nu rezistau nici măcar să meargă pe sub ea.

Terenul amenajat era doar o măsură de precauţie, permiţând o supraveghere mai eficientă a apeductelor – ceea ce explica prezenţa patrulei de arcaşi în interiorul perimetrului, mărşăluind ritmat cu siluetele lor drepte, care pe fundalul cerului semănau cu umbrele unor marionete. Băiatul îi conduse către o arcadă centrală care se înălţa printre două dintre cele patru armături ale apeductului, păzită de altă patrulă de arcaşi. Pe fiecare latură erau alte arcade ceva mai mici care susţineau canalul principal, năpădite de tufe de scaieţi netăiate tocmai pentru a nu permite accesul oamenilor în zonă, în timp ce apa de deasupra îi ţinea pe morţi la distanţă.

Sabriel îşi strânse pelerina pe lângă corp când trecură pe sub arcada din mijloc, însă curiozitatea arcaşilor fu imediat domolită de bănuţul de argint pe care Touchstone i-l strecură unuia dintre ei. Păreau nişte ofiţeri de mâna a doua sau, mai rău, probabil simpli gardieni sau agenţi de pază. Niciunul nu purta însemnul Legământului sau alte urme lăsate de magia liberă.

Dincolo de apeduct se vedeau mai multe străzi ce şerpuiau haotic dintr-o piaţetă cu caldarâmul denivelat şi o fântână arteziană în mijloc,

reprezentând statuia unui bărbat cu o coroană impresionantă pe cap şi două jeturi de apă ţâşnindu-i din urechi.

— Regele Anstyr al III-lea, zise Touchstone arătând înspre fântână. Lumea zice că avea un simţ al umorului aparte. Oricum, mă bucur că statuia a rămas la locul ei.

— Încotro mergem? întrebă Sabriel, mult mai liniştită acum că ştia că locuitorii nu se aliaseră cu morţii.

— Băiatul zice că ştie el un han bun, îi explică Touchstone cu privirea la puştiul zdrenţăros care rânjea întruna la ei, gata să se ferească de ghionturile sau de pumnii cu care probabil că se deprinsese deja foarte bine.

— La *Trei Lămâi*, zise micuţul. E cel mai bun din oraş, vă zic eu. Doamnă, domnule…

N-apucă bine să se întoarcă, şi de undeva, dinspre port, se auzi dangătul sumbru şi distonant al unui clopot, repetat de trei ori la rând. Porumbeii adunaţi în mica piaţă îşi luară zborul pe dată, speriaţi de sunetul răscolitor.

— Ce-a fost asta? întrebă Sabriel spre marea uimire a puştiului, care o privi cu gura căscată.

— Clopotul, ce altceva să fie? răspunse el nedumerit, înţelegând sensul întrebării abia după câteva momente, când adăugă: Sună apusul. Vorbea de parcă ei ar fi trebuit să ştie toate astea. E cam devreme, totuşi… Poate pentru că e-nnorat sau aşa ceva…

— Vrei să spui că toată lumea intră în casă la sunetul clopotului?

— Şi normal! pufni el cu un aer atotştiutor. Altfel te înhaţă stafiile ori spiriduşii!

— Ahaaa, se prefăcu Sabriel surprinsă. Bine, atunci hai să ne grăbim!

Hanul arăta surprinzător de bine, o clădire văruită, cu patru etaje, care dădea înspre o piaţă ceva mai mică, cam la vreo două sute de metri sau mai bine de piaţeta cu statuia regelui Anstyr drept

fântână. În mijloc se înălţau trei lămâi stufoşi cu frunze plăcut mirositoare şi încărcaţi de fructe, deşi nu era sezonul lor. „Există o singură explicaţie, îşi zise Sabriel. Magia Legământului.” Bănuiala îi fu confirmată când zări piatra magică ascunsă printre frunze, însoţită de numeroase vrăji de fertilitate, căldură şi belşug, vechi de când lumea. Odată ajunsă în cameră, fata adulmecă cu nesaţ aerul parfumat, umplându-şi plămânii de mireasma agrumelor, bucuroasă că fereastra are vedere către scuarul de la intrare.

În spatele ei, o cameristă umplea de zor cada de tablă cu apă fierbinte. Turnase deja câteva găleţi mari, ajungând, în sfârşit, la ultima, când Sabriel închise fereastra şi se apropie de vana aburindă, privind-o cu jind.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domniţă? o întrebă fata făcând o plecăciune scurtă.

— Nu, mulţumesc, zise ea trăgând zăvorul îndată ce camerista dispăru dincolo de uşă.

Îşi dădu iute pelerina jos, scoţându-şi apoi armura năclăită de sare ce duhnea a transpiraţie şi, în sfârşit, hainele de dedesubt, care aproape că i se lipiseră de trup după o săptămână întreagă pe mare. Se dezbrăcă de tot şi-şi rezemă sabia de marginea căzii – ca s-o aibă mai la îndemână –, după care se afundă recunoscătoare în apa fierbinte şi apucă cu nădejde săpunul cu aromă de lămâie, hotărâtă să dea jos stratul gros de jeg şi sudoare.

Din camera vecină răzbătu la un moment dat glasul unui bărbat, neîndoielnic al lui Touchstone, întrerupt de clipocitul apei şi de chicotelile cameristei de mai devreme. Sabriel se opri şi ascultă cu atenţie. Sunetele deveniră ceva mai înfundate, dar auzi din nou râsul fetei şi apoi iarăşi vocea lui groasă spunându-i ceva neînţeles. Urmă apoi un pleoscăit puternic, ca şi cum ceva greu căzuse dintr-odată în apă şi în loc de unul erau acum în cadă doi.

Pe urmă nimic. Cele câteva clipe de tăcere fură curmate de alte pleoscăituri asemănătoare, gâfâieli şi râsete înfundate. Oare Touchstone se hlizea aşa? Auzi apoi gemetele sacadate şi ascuţite ale cameristei şi roşi brusc, înţelegând, în sfârşit, ce se întâmplă. Scrâşni din dinţi şi-şi cufundă capul în apă ca să nu-i mai audă, lăsându-şi afară numai nasul şi gura, în timp ce bătăile inimii îi răsunau estompat în urechi.

Şi ce mare scofală, până la urmă? Nu se gândea la el în sensul fizic, iar mintea numai la asta nu-i stătea acum. De ce să-şi complice Viaţa cu tot felul de griji şi măsuri de precauţie ori trăiri emoţionale când avea şi-aşa destule pe cap? „Mai bine vezi ce-i de făcut de-acum încolo”, îşi repeta întruna, încercând să nu se gândească la altceva. Era sigură că toate astea i se întâmplau din simplul motiv că Touchstone era primul tânăr pe care-l cunoscuse în afara şcolii. La urma urmei, ce-o privea ce face el, când nici măcar numele nu i-l ştia?

Un ciocănit înfundat în tablă o făcu să tresară dintr-odată şi să-şi scoată capul din apă exact la timp ca să-l audă pe bărbatul din camera vecină gemând satisfăcut. Era cât pe ce să se cufunde din nou în apă, când zări botul rozaliu al lui Mogget sprijinit de margine, aşa că se ridică brusc cu apa şiroindu-i pe faţă şi amestecându-se cu lacrimile pe care se ambiţiona să le ignore. Îşi acoperi sânii supărată şi-l luă la rost:

— Ce cauţi aici?

— M-am gândit că poate ar fi bine să-ţi spun că Touchstone stă dincolo, zise el arătând către peretele de vizavi, cufundat în tăcere. Nu are cadă în cameră, aşa că m-a trimis să te întreb dacă o poate folosi pe a ta după ce termini. Între timp aşteaptă jos, poate mai află una, alta…

— Aha… bâigui Sabriel. Mai contemplă câteva secunde peretele opus, după care îşi mută privirea către cel din apropiere, din spatele căruia glasurile celor doi erau acoperite acum de scârţâitul

arcurilor. Păi ce să zic… Spune-i că nu mai durează mult.

Peste douăzeci de minute ieşi din cameră ca nouă, cu papuci de casă în picioare şi îmbrăcată într-o rochie de împrumut care însă nu se potrivea deloc cu brâul săbiei, de care nu se înduplecase să se despartă. Banduliera o lăsase, într-adevăr, în cameră, sub pat, cu Mogget adormit peste ea. Păşi în salonul aproape gol şi se apropie tiptil de Touchstone, înghiontindu-l pe la spate şi făcându-l să-şi verse berea.

— E rândul tău la baie! îl anunţă ea veselă. Se poate să am o escortă aşa jegoasă? Hai, du-te, tocmai am umplut-o cu apă caldă. A, vezi că e şi Mogget în cameră, sper că nu te deranjează.

— De ce să mă deranjeze? întrebă Touchstone nedumerit nu atât de remarcă, ci mai ales de voioşia ei debordantă. Tot ce vreau e să mă văd şi eu spălat odată!

— Foarte bine. Am să poruncesc să ne aducă cina la tine în cameră, ca să putem vorbi în timp ce mâncăm. Trebuie să vedem ce facem mai departe.

Când veni vremea mesei, terminară destul de repede cu planurile, reuşind totuşi să nu strice prea devreme atmosfera relativ festivă. Erau, în sfârşit, curaţi şi cu stomacul plin, într-un loc sigur, unde, măcar pentru o seară, puteau uita neînţelegerile din trecut sau temerile legate de viitor.

Cu toate astea, odată terminat ultimul fel – calmar prăjit garnisit cu usturoi, orz fiert, sirop de lămâie şi oţet de tarhon –, reveniră brusc la realitate, cu toate grijile şi problemele ei.

— Cred că locul cel mai potrivit unde aş putea găsi trupul tatălui meu este… acolo… în valea unde a fost omorâtă regina, zise ea încet. În sălaşul pietrelor. Chiar aşa, unde e… rezervorul ăsta, mai exact?

— Sub Colina Palatului. Există mai multe intrări, dar toate sunt dincolo de apeductul ce străbate valea în care ne aflăm acum.

— Cred că ai dreptate în privinţa tatălui tău, zise şi Mogget din culcuşul pe care şi-l făcuse între păturile de pe patul lui Touchstone. Dar trebuie să-ţi spun că e extrem de periculos să mergem acolo. Cu siguranţă că magia Legământului e în mare parte distorsionată şi pervertită, la fel ca multe alte vrăji de încătuşare, aşa încât duşmanul…

— Adică Kerrigor, îl întrerupse ea. Dar poate nu-i acolo… Şi, chiar dacă e, nu cred să fie chiar aşa de greu să ne strecurăm înăuntru.

— Probabil o să putem da târcoale doar de pe margine, interveni Touchstone. Rezervorul e imens, cu cel puţin câteva sute de coloane, plus că dacă intrăm va trebui să ne croim drum prin apă, şi sigur o să facem zgomot. În afară de asta, cele şase pietre sunt exact în mijlocul bazinului, aşa că…

— Da, bine, dar dacă izbutesc, într-adevăr, să-i reunesc spiritul cu trupul, atunci chiar că nu mai avem de ce să ne temem, nu se lăsă Sabriel. Ăsta e de fapt primul pas: să-i recuperăm trupul. Restul complicaţiilor se vor rezolva de la sine.

— Asta dacă nu apar altele până atunci, comentă Mogget. Dar stai să văd dacă am înţeles bine: ne furişăm înăuntru repejor şi-l căutăm pe tatăl tău – care te pomeneşti că ne aşteaptă pitit bine printr-un cotlon ferit – după care, ce? Vedem ce se întâmplă la faţa locului?

— O să mergem pe lumină, într-o zi senină şi însorită… începu ea şovăielnică.

— Foarte frumos, atâta doar că locul ăsta e sub pământ, veni răspunsul sarcastic.

— Ei, atunci ştim că avem măcar un refugiu… răspunse ea resemnată.

— Mai sunt şi gurile de aerisire, adăugă Touchstone. La prânz razele soarelui pătrund înăuntru şi îmbracă totul într-o lumină difuză, ca cea de la amurg, iar apa le reflectă în petice gălbui.

— Deci mergem şi găsim trupul tatei, îl aducem aici la adăpost, şi abia după asta vedem ce-i de făcut, zise ea însufleţită.

— Un plan cu adevărat măreţ, ce să zic! mormăi Mogget plictisit. Ingenios… de simplu.

— Atunci fă tu altul, dacă eşti aşa deştept! răbufni ea. Eu una mi-am stors destul minţile! Aş vrea să mă pot întoarce în Ancelstierre şi să uit de tot şi de toate, dar asta ar însemna să nu-l mai văd niciodată pe tata şi să-i las pe morţi să distrugă şi ce-a mai rămas din blestematul ăsta de regat! Poate că n-o să reuşesc, dar cel puţin ştiu c-am încercat, aşa cum ar face orice Abhorsen în locul meu, chit că-mi spui mereu că nu sunt demnă de numele ăsta!

Reduşi la tăcere de aşa o izbucnire neaşteptată, Touchstone îşi feri privirea stânjenit, în timp ce Mogget o fixă o vreme, după care căscă prelung, ridicând din umeri.

— Nu-mi vine nimic mai bun în minte. Mă tem că m-am prostit odată cu trecerea vremii, ajungând mai neştiutor chiar decât propriii stăpâni.

— Mie mi se pare un plan destul de bun, zise Touchstone pe neaşteptate. Deşi… trebuie să recunosc că mi-e teamă, adăugă apoi cu jumătate de gură.

— Şi mie, îi şopti Sabriel, dar dacă mâine e frumos o pornim într-acolo, negreşit.

— Da, aşa vom face, încuviinţă el hotărât. Până nu ne copleşeşte teama de tot…

CAPITOLUL DOUĂZECI

Plecarea din oraş fu mult mai anevoioasă decât se aşteptaseră, lăsând în urmă zona sigură a oraşului încadrată de apeduct şi apucând-o către arcada dinspre nord, care dădea într-o stradă abandonată de ceva timp şi mărginită de un şir de case în paragină ce şerpuiau către dealurile dinspre miazănoapte.

Odată ajunşi în dreptul arcadei, fură întâmpinaţi de şase soldaţi ceva mai alerţi şi mai eficienţi decât cei care păzeau pasajul de la docuri. În faţa lor mai era un grup de oameni care aşteptau să treacă, nouă bărbaţi care, după figuri şi după felul în care vorbeau şi se purtau, nu păreau tocmai paşnici. Fiecare purta câte o armă, de la pumnale până la o bardă cu lama lată, iar cei mai mulţi aveau agăţate în spate şi nişte arcuri scurte şi ciudat de curbate.

— Cine-s ăştia? întrebă Sabriel. Ce caută în zona bântuită a oraşului?

— Prădători… îi răspunse Touchstone. Câţiva dintre cei cu care am vorbit aseară mi-au spus de ei. Se pare că în anumite părţi oamenii au dat bir cu fugiţii extrem de repede, lăsându-şi baltă mare parte din agoniseală, aşa că au ce fura. O îndeletnicire destul de periculoasă, aş zice eu…

Sabriel încuviinţă din cap şi se întoarse iarăşi către bărbaţii din faţă, majoritatea fie aşezaţi pe jos, fie stând aşezaţi lângă peretele apeductului. Câţiva dintre ei îi întoarseră privirea, cântărind-o cu ochi oarecum suspicioşi. Pentru o clipă, fata crezu că i-au zărit clopoţeii de sub pelerină, dându-şi astfel seama că era necromant, dar se linişti repede, dându-şi seama că ea şi Touchstone fuseseră probabil luaţi drept prădători rivali. De altfel, cine altcineva şi-ar fi dorit să părăsească

siguranţa apelor repezi? Gândindu-se mai bine, nici nu erau aşa departe de adevăr. Se simţea întrucâtva ca un tâlhar neînduplecat, căci în ciuda faptului că de-abia fuseseră spălate şi curăţate, hainele şi armura erau totuşi nişte articole demne de luat în seamă. Mai mult, erau încă puţin umede, iar pelerina groasă pe care o luase de pe corabie şi cu care era înfăşurată acum era încă udă, pentru că nu fusese agăţată cum trebuie la uscat. Partea bună era că totul mirosea a lămâie, dat fiind că cei de la *Trei Lămâi* nu foloseau altfel de săpun.

Sabriel avusese impresia că tâlharii îi aşteptau şi ei pe soldaţi, dar îndată ce-i văzu că se ridică mormăind şi blestemând în şoaptă şi că se aliniază plictisiţi cu faţa către ea îşi dădu seama că cei pe care-i aşteptau veneau de undeva din spate.

Privi peste umăr şi îngheţă când zări doi bărbaţi apropiindu-se de arcadă, însoţiţi de vreo douăzeci de copii de felurite vârste, între şase şi şaisprezece ani. Cei doi nu erau deloc diferiţi de ceilalţi tâlhari, înarmaţi cu bice lungi împletite din patru funii fiecare. Copiii aveau cătuşe la picioare, toate prinse de un lanţ central mânuit de unul dintre indivizi, care mergea înaintea lor pe mijlocul drumului, în timp ce celălalt îi păzea din spate, învârtindu-şi la răstimpuri biciul deasupra trupurilor minuscule, pişcând cu vârful funiilor câte o ureche sau vreun creştet.

— Da, şi de asta am auzit, mormăi Touchstone venind mai lângă ea, cu mâinile încleştate de mânerul săbiilor. Am crezut însă că-s vorbe spuse la băutură, fără vreun temei. Se pare că prădătorii ăştia folosesc copiii pe post de capcană sau momeală pentru morţi. Îi duc şi-i lasă undeva unde nu operează, ca să le dea de lucru morţilor până termină de scotocit.

— Dar e… dezgustător! urlă Sabriel. E imoral! Asta-i exploatare în toată regula, nu tâlhărie! Trebuie neapărat să facem ceva să-i oprim!

O porni îndată înainte, hotărâtă să facă o vrajă prin care să-i orbească şi să-i zăpăcească pe bărbaţi, dar o durere ascuţită în gât o făcu să se oprească. Era Mogget, care, profitând de poziţia în care se afla, îşi înfipsese ghearele exact sub bărbia ei. Sângele începu să i se prelingă fetei pe gât în şiruri subţirele, în timp ce vocea motanului îi şuieră în ureche:

— Stai! Nu vezi că sunt nouă tâlhari şi şase soldaţi, şi acum mai vin şi ăia doi? Cu ce-i ajuţi pe copiii ăştia sau pe alţii care-au să vină dacă te laşi pe mâna lor aşa? Morţii sunt de fapt adevărata problemă aici, şi e datoria ta de Abhorsen să te ocupi întâi şi-ntâi de ei!

Sabriel se opri cu ochii scăldaţi în lacrimi de furie şi frustrare, hotărând să renunţe la atac. Rămase locului, privindu-i pe sărmanii copii atât de resemnaţi şi fără de speranţă în tăcerea lor, stând nemişcaţi în lanţuri cu capetele în pământ. Deodată, tâlharii îi biciuiră din nou, şi atunci porniră toţi ca la un semn către arcadă, cu paşi sacadaţi şi mărunţi.

În curând erau trecuţi dincolo, înaintând de-a lungul străzii pustii cu ceata tâlharilor mergând alene în urmă. Soarele scălda strada pietruită în raze strălucitoare care se reflectau în armuri şi în lamele armelor, şi, pentru câteva secunde trecătoare, în părul bălai al unui băieţel. În curând nu-i mai văzură, căci o cotiseră spre dreapta, pe drumul către Dâmbul Pungaşului.

Sabriel, Touchstone şi Mogget îi urmară peste vreo zece minute, timp în care negociaseră de zor cu soldaţii. La început, comandantul lor, un bărbat solid înfăşurat într-o platoşă de piele pătată de sos, le ceru o „aprobare oficială de trecere”, care nu era altceva decât un nou tertip ca să nu le ceară mită pe şleau. Restul a fost o chestiune de târguială până la învoiala finală şi achitarea sumei de trei arginţi de fiecare şi unul pentru motan. „Ce socoteală ciudată”, îşi zise Sabriel, bucuroasă

totuşi că lui Mogget nu i se năzărise să protesteze cum că a fost subevaluat.

Odată trecuţi de apeduct şi de bariera liniştitoare a apei curgătoare, Sabriel simţi deja prezenţa apăsătoare a morţilor. Erau pe peste tot, în casele părăsite, prin pivniţe şi canale, pândind din orice cotlon unde lumina nu putea pătrunde. Acum, că soarele strălucea încă pe cer, dormitau amorţiţi, în aşteptarea întunericului.

Morţii din Belisaere semănau în foarte multe privinţe cu tâlharii puşi pe căpătuială. Şi unii şi ceilalţi se ascundeau ziua şi dădeau lovitura noaptea, prădând cât puteau. În Belisaere erau morţi cu duiumul, dar erau slabi, laşi şi pizmuitori. Pofta lor adunată laolaltă era, într-adevăr, copleşitoare, însă rezerva de victime era cam săracă, din păcate pentru ei. Piereau cu zecile în fiecare dimineaţă, căzând înapoi în negura de unde veniseră. Dar de fiecare dată veneau alţii, mai mulţi şi mai mulţi…

— Sunt mii de morţi aici, zise Sabriel privind de jur împrejur. Majoritatea sunt slăbiţi… dar sunt atât de mulţi!

— Mergem direct la bazin? o întrebă Touchstone.

Altceva voia el să zică, şi ea ştia prea bine ce. Ar trebui oare să încerce să-i salveze pe copii mai întâi? Ar reuşi oare?

Înainte să răspundă, aruncă o privire către cer. Mai aveau cam patru ore de lumină până la căderea întunericului, asta dacă nu cumva se înnora între timp. Destul de puţin, oricum. Chiar presupunând că i-ar răpune pe tâlhari, era oare înţelept să amâne căutarea tatălui ei pentru a doua zi? Posibilitatea ca spiritul să-i fie reîntregit cu trupul scădea pe zi ce trecea, iar fără el nu-l puteau învinge pe Kerrigor, căruia trebuia să-i vină de hac ca să poată apoi întregi Pietrele Sacre şi să-i alunge pe morţi din regat…

— Da. Mergem direct la rezervor, zise ea încercând să-şi şteargă din minte imaginea căpşorului blond scăldat în razele soarelui şi sunetul picioarelor lui târşâite prin ţărână.

— Poate că… poate că-i vom putea salva la întoarcere…

Touchstone o apucă înainte hotărât, mereu pe mijlocul drumului, unde soarele strălucea încă cu putere. Merseră aşa vreme de aproape o oră, trecând dintr-o stradă părăsită într-alta, acompaniaţi doar de bocănitul tălpilor pe pavaj.

Nu era nici urmă de pasăre pe cer sau de animale prin curţi, nici măcar insecte. Nimic, în afară de ruină şi părăsire.

Ajunseră în cele din urmă în dreptul unui parc închis cu garduri de oţel care se întindea la poalele Colinei Palatului, în vârful căreia se înălţa odinioară Palatul Regal, acum aflat în ruină – nişte mormane de scânduri şi bucăţi de piatră arsă.

— I-a dat foc ultimul regent, zise Mogget când se opriră şi priviră în sus, către deal. Acum vreo douăzeci de ani. Se zice că era năpădit pe zi ce trece de tot mai mulţi morţi, în ciuda vrăjilor şi străjerilor pe care diverşi Abhorsen veniţi în vizită îi lăsau de pază. Se mai zvoneşte şi că a luat-o razna şi că a încercat să-i ardă de vii.

— Şi ce s-a întâmplat cu el până la urmă? întrebă Sabriel.

— Cu ea, poate vrei să spui. Păi ori a murit în incendiu, ori i-au venit de hac morţii, nu se ştie sigur. Oricum, după ea nu s-a mai înghesuit nimeni la cârmuire.

— Era o clădire tare frumoasă, îşi aminti Touchstone. Vedeai până dincolo de Marea Saere, şi camerele aveau toate tavane înalte şi un sistem foarte ingenios de aerisire, fiind mai tot timpul scăldate în lumina soarelui şi împrospătate de briza mării. Nu trecea zi fără muzică şi dans la palat, iar în serile toride de vară luam cina pe acoperişul

grădinii, învăluiţi de aroma miilor de lumânări aprinse…

Oftă prelung, după care îşi veni în fire şi le arătă o gaură în gard.

— Hai să intrăm pe acolo mai întâi. Ne putem strecura apoi în rezervor printr-una din grotele decorative din parc. Sunt numai cincizeci de trepte până la apă, în loc de o sută cincizeci de sus, de la palat.

— O sută cincizeci şi şase, dacă îmi aduc bine aminte, îl corectă Mogget.

Touchstone ridică din umeri şi se vârî prin deschizătură, sărind pe gazonul înverzit de dincolo de gard. Deşi curtea interioară părea pustie, îşi scoase totuşi săbiile, din pricina umbrelor desenate pe jos de copacii înalţi dimprejur.

Sabriel îl urmă cu Mogget pe umeri, care îndată ce se văzu dincoace îi sări de la gât şi începu să alerge prin iarbă, adulmecând aerul cu nesaţ. Fata îşi scoase şi ea sabia, lăsând însă clopoţeii la locul lor. Erau destui morţi şi pe acolo, dar nu foarte aproape, căci în timpul zilei erau nevoiţi să se ţină departe de parc.

Ajunseră la grote în cinci minute, trecând pe lângă un heleşteu din a cărui apă urât mirositoare se înălţau odinioară şapte fântâni arteziene reprezentând fiecare câte un triton cu barbă. Gurile deschise ale statuilor erau acum înfundate cu frunze putrezite, şi o mâzgă galbenă-verzuie şi aproape întărită pusese stăpânire pe întregul iaz.

Erau trei intrări în grotă, una lângă alta, iar Touchstone îi conduse prin cea din mijloc, care era şi cea mai mare. Câteva trepte de marmură coborau către intrândul propriu-zis, al cărui tavan era susţinut de stâlpi tot din marmură.

— Pasajul ăsta nu are mai mult de treizeci de metri, le explică el în timp ce-şi aprindeau lumânările şi chibriturile la intrare, mirosul înţepător al catranelor îngreunând aerul şi-aşa destul de umed şi stătut. Au fost construite ca

refugiu pentru picnicuri în zilele toride de vară. La capăt o să dăm de o uşă care s-ar putea să fie încuiată, dar o deschidem cu o vrajă de Legământ. În spatele ei sunt nişte trepte nu foarte abrupte ce duc către bazinul subteran, însă, din păcate, sunt cam înguste şi nici nu există guri de aerisire, aşa că e destul de întuneric.

— Păi atunci o iau eu prima, zise Sabriel cu o hotărâre care reuşi să-i mascheze pentru moment moliciunea din genunchi şi golul pe care îl simţea în stomac. Nu simt niciun mort prin apropiere, deşi nu-i exclus să se ascundă pe acolo pe undeva…

— Prea bine, zise Touchstone după un moment de ezitare.

— Dacă nu vrei, nu trebuie să vii cu mine, izbucni ea dintr-odată, întorcându-se către el şi privindu-l fix, în timp ce lumânările le pâlpâiau în mâini, consumându-se degeaba atât timp cât rămâneau afară, la lumină.

Brusc, se simţea responsabilă pentru el, care o privea vădit speriat şi alb la faţă, aproape la fel de palid ca un necromant subjugat de puterea Morţii. Văzuse lucruri cumplite acolo jos, lucruri care-l făcuseră să-şi piardă minţile şi pentru care se simţea răspunzător, deşi ea nu-l considera vinovat pentru cele întâmplate. La urma urmei, nu tatăl lui era prizonier în rezervor, şi nu el era Abhorsen…

— Ba da, trebuie să vin, zise el muşcându-şi nervos buza de jos. N-am de ales. Numai aşa mă pot vindeca de toate amintirile care mă bântuie. Trebuie neapărat să fac ceva, nu ştiu… să-mi creez poate unele noi şi mai bune. Să… să caut mântuirea. De altfel, sunt încă ofiţer al gărzii regale, aşa că e de datoria mea să te însoţesc.

— Cum vrei tu. Oricum, mă bucur tare că eşti aici.

— Da, şi eu, deşi mă simt destul de ciudat, zise el şi faţa i se lumină într-un zâmbet crispat.

De fapt nu era sigură dacă Touchstone zâmbise cu adevărat sau doar i se păruse ei.

— Eu nu, îi întrerupse Mogget hotărât. Hai mai bine s-o luăm din loc, că trece ziua de pomană.

Uşa era, într-adevăr, încuiată, dar cedă îndată ce Sabriel făcu o vrajă şi simbolurile magice pentru deschidere şi trecere îi zburară cât ai clipi din gând pe degetul arătător vârât în gaura cheii. Deşi uşa se deschise relativ repede, trebui să se concentreze îndelung ca să-şi ducă vraja la capăt, căci, chiar şi aici, la gura tunelului, pietrele despicate din bazin perverteau forţa Legământului.

În lumina palidă a lumânărilor, treptele se dezvăluiau una câte una, alunecoase şi gata să se surpe sub paşii lor. Coborau drept în sălaşul întunecos de sub pământ, fără curbe sau cotituri neaşteptate.

Sabriel avansa încet, simţind cum piatra i se fărâmiţează sub picioare şi păşind foarte atentă pe fiecare treaptă în parte, cât mai departe de margine. Înaintau puţin câte puţin, ea în faţă şi Touchstone imediat după, în timp ce lumânarea din mâna lui îi deşira umbra în jos pe scări înainte ca aceasta să se unească cu bezna dimprejur.

Pe la cea de-a treizeci şi noua treaptă, simţi deja mirosul ce urca dinspre rezervor, o adiere rece şi umedă care-i pătrunse prin nări până în plămâni, umplând-o de o senzaţie de răcoare copleşitoare.

La capătul treptelor se treziră în pragul unei intrări ce dădea într-o sală mare, dreptunghiulară – o încăpere imensă înţesată de coloane de piatră înalte de optsprezece metri, care susţineau tavanul impunător înfipte în podeaua acoperită în întregime de apă. De jur împrejur, deschizăturile circulare din pereţi lăsau razele soarelui să pătrundă înăuntru pieziş, căzând perpendicular pe coloane şi desenând cercuri luminoase în apă. Din pricina lor, marginile bazinului erau scăldate într-o adevărată reţea de umbre şi de lumini, porţiunea din centru rămânând învăluită în neguri nepătrunse.

Sabriel simţi atingerea lui Touchstone pe umăr, urmată de vocea lui şoptită în ureche:

— Ar trebui să-ţi vină cam până la talie. Încearcă să te strecori fără prea mult zgomot. Dă-mi mie să-ţi ţin lumânarea.

Sabriel încuviinţă şi-i întinse lumânarea, după care îşi vârî sabia în teacă şi se aşeză pe ultima treaptă, intrând încetişor în apă. Aceasta era rece, dar suportabilă. Deşi înainta cu mare grijă, tot făcu mici valuri în jurul ei, cercuri argintii ce sparseră pentru o clipă monotonia de smoală a apei, ba, la un moment dat, se auzi chiar şi-un plescăit înfundat. Atinse, în sfârşit, fundul cu picioarele, gâfâind scurt până să se controleze din nou, dar nu din cauza frigului, ci pentru că tocmai zărise cele două pietre despicate şi priveliştea lor o zgudui la fel cum te loveşte dintr-odată o durere cumplită de stomac şi te ia cu transpiraţie, crampe şi ameţeli. Se prinse cu mâinile de treaptă şi stătu chircită câteva secunde, până ce durerea se mai domoli, dându-şi seama că ce simţise lângă piatra sfărâmată de pe culmile Piscului Despicat sau în preajma celei din Nestowe fusese floare la ureche, tocmai pentru că nu erau nici pe departe la fel de puternice ca acestea.

— Ce este, ce-ai păţit? o întrebă Touchstone şoptit.

— Pietrele despicate… murmură ea cu glasul întretăiat, respirând adânc ca să alunge durerea şi senzaţia de rău. E groaznic… Ai grijă şi tu când intri în apă.

Îşi scoase iarăşi sabia şi-şi luă lumânarea înapoi, în timp ce el se pregătea să intre în apă. Deşi Sabriel îl avertizase, în momentul când atinse fundul, tânărul nu-şi putu stăpâni un tremur subit, ce-i scăldă fruntea în şiroaie de sudoare aidoma cercurilor pe care trupul lui le descria înaintând prin apă.

Sabriel se aşteptase ca Mogget să-i sară din nou pe umeri, dat fiind că pe Touchstone nu-l prea avea

la inimă, dar motanul o surprinse şi de această dată, căţărându-se în spinarea tânărului. Acesta păru nedumerit la început, dar se obişnui repede cu noul său tovarăş, care i se cuibări la gât miorlăind înfundat.

— Încearcă să stai cât mai la margine, o sfătui el. Efectul despicăturilor e mult mai puternic la mijloc.

Sabriel încuviinţă, îşi ridică sabia şi o porni încet pe lângă zid, străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. Cu toate astea, pe măsură ce înaintau, clipocitul stins al apei părea să răsune din ce în ce mai tare de-a lungul pereţilor subterani, ţinând isonul picurilor de pe tavan, care fie cădeau de la înălţime ritmic şi sonor, fie se prelingeau amorţiţi în jos pe coloane.

Simţurile îi spuneau fetei că nu erau morţi în rezervor, deşi era foarte posibil să se înşele, cu pietrele despicate atât de aproape. Îi dădeau o durere de cap cumplită, ca un zumzăit agasant ce n-o slăbea deloc. În plus, avea crampe la stomac şi un gust amar de fiere în gură.

Ajunseră, în sfârşit, în colţul dinspre nord-vest, chiar sub o gură de aerisire, când raza de lumină păli dintr-odată şi întregul bazin fu cuprins de întuneric într-o clipă, în afară de flacăra plăpândă a lumânărilor.

— Un nor, îi şopti Touchstone. O să treacă.

Rămaseră pe loc cu respiraţia tăiată, privind în sus către dâra şovăielnică de lumină şi răsuflând uşuraţi când soarele umplu din nou deschizătura cu razele lui strălucitoare. Îşi reluară, aşadar, drumul, urmărind peretele lung dinspre soare-apune. Nu trecu mult, însă, şi un alt nor acoperi cerul senin de deasupra, cufundându-i iarăşi în beznă. După el veniră alţii, unul câte unul, astfel încât acum domnea întunericul, întrerupt din când în când de intervale scurte de lumină.

Rezervorul părea şi mai rece în lipsa razelor luminoase, deşi, chiar şi atunci când bătea soarele,

drumul lung pe care-l parcurgeau razele până în străfundurile umede le mai diminua din căldură şi putere. Sabriel nu simţise frigul până acum, însă senzaţia o cuprinse pe neaşteptate, laolaltă cu o teamă iraţională că au stat prea mult în bazin şi că atunci când au să iasă de acolo va fi deja noapte, şi morţii or să-i înconjoare hămesiţi. Touchstone era şi el înfrigurat, poate nu atât din cauza răcorii, cât a amintirilor de acum două sute de ani, când exact în acel loc regina şi fiicele sale fuseseră sacrificate chiar sub ochii lui, şi Rogir despicase pietrele cu sângele lor. ÎI vedea parcă şi acum plutind pe apă – o imagine cruntă care i se întipărise în minte pe veci.

Cu toate astea, avură noroc cu întunericul până la urmă, căci altfel Sabriel n-ar fi zărit niciodată luminiţa firavă ce răzbătea până la ei de undeva din dreapta, dinspre centru. Ferindu-şi ochii de flacăra lumânării, Sabriel îi arătă imediat şi lui Touchstone luminiţa aceea.

— Da, sigur e ceva acolo, zise el cu o voce atât de joasă, încât fata abia îl auzi. Sunt pe puţin vreo doisprezece metri de la margine. E prea aproape de mijloc…

Sabriel nu-i răspunse, concentrată asupra punctului luminos. I se păruse că distinge ceva venind dintr-acolo, o senzaţie asemănătoare cu atingerea diafană pe care o simţea pe ceafă ori de câte ori spiritul lui Abhorsen o vizita la colegiu. Se depărtă de zid cu paşi hotărâţi, despicând apa în urma ei în linii piezişe. Touchstone îşi mai aruncă o dată ochii de jur împrejur şi apoi se luă după ea, luptându-se cu greaţa care-l cuprinse dintr-odată în accese repetate, de parcă stătea să vomite. Era şi ameţit, şi de-abia îşi mai simţea picioarele.

După vreo nouă metri, durerea şi senzaţia de rău deveniră aproape insuportabile, iar când Sabriel se opri brusc din mers, el îşi ridică iute sabia într-o mână şi lumânarea în cealaltă, gata de atac. Nici urmă însă de duşman. Observă atunci că licărirea

aceea plăpândă venea de fapt de la un romb protector ale cărui colţuri aprinse străluceau pe fundul apei, unite de patru linii la fel de luminoase.

În mijlocul rombului magic se vedea silueta unui bărbat care stătea în picioare cu braţele ridicate, ca şi cum ar fi ţinut în mâini nişte arme invizibile. O brumă albicioasă îi acoperea hainele şi faţa, astfel încât nu-i puteai desluşi trăsăturile foarte bine, iar mijlocul îi era încins într-un brâu de gheaţă pe lângă care apa aluneca tăcută. Sabriel îl recunoscu imediat.

— Tată! şopti ea înduioşată, şi glasul îi răsună prelung deasupra apelor negre, contopindu-se cu tactul picurilor neobosiţi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

— Rombul e întregit, zise Touchstone. N-o să-l putem muta.

— Da, ştiu, răspunse Sabriel. Bucuria care-o cuprinsese la vederea părintelui său începea să se stingă, lăsând loc stării de rău din pricina pietrelor despicate din apropiere. Cred că… Cred că va trebui să trec în Moarte şi să-i aduc spiritul înapoi.

— Poftiiim? izbucni Touchstone, adăugând apoi ceva mai calm: Aici?

— Dacă ne refugiem şi noi într-un romb protector… gândi ea cu voce tare. Unul mare, care să-l cuprindă şi pe cel al tatei. Ar trebui să fie de ajuns să ne apere de necazuri…

— Da, aşa ar trebui… zise el privind suspicios în jur, încercând să străpungă întunecimea dincolo de cercul de lumină al lumânării. Pe de altă parte, ne va ţintui locului – asta dacă îl vom putea întregi atât de aproape de pietre. Eu unul n-aş putea să-l fac singur, asta-i clar. Nu aici şi nu în starea asta.

— Dar dacă ne-am uni forţele? Ar putea merge. Apoi eu trec pragul Dincolo şi tu cu Mogget staţi de pază.

— Tu ce părere ai, Mogget? îl întrebă Touchstone întorcându-şi capul şi atingându-i umerii cu obrazul.

— Am şi eu bănuielile mele, mormăi el. Sunt aproape convins că e o capcană. Dar dacă tot suntem aici, iar… emeritul nostru Abhorsen pare să fie încă în Viaţă, presupun că n-ar fi rău să încercăm.

— Hmm… Nu-mi place deloc chestia asta, şopti Touchstone pierit.

Apropierea de pietrele despicate îl secătuia pur şi simplu de puteri. Ideea ei de a pătrunde în

Moarte părea mai mult decât nebunească – o provocare a sorţii. Cine ştie ce făpturi îngrozitoare o pândeau Dincolo, imediat după gura portalului atât de uşor accesibil datorită pietrelor pervertite? Ca să nu mai vorbim de umbrele de acolo, din rezervor, de unde alţi ochi neştiuţi probabil că îi spionau cu jind…

Fără să răspundă, Sabriel se apropie de rombul de protecţie în mijlocul căruia se afla tatăl ei, studiind cu atenţie însemnele purpurii ce străluceau sub apă. Touchstone o urmă temător, urnindu-şi cu greu picioarele şi înaintând cu paşi mărunţi, ca să facă cât mai puţin zgomot şi să nu tulbure netezimea apei.

Sabriel îşi stinse lumânarea şi o vârî după curea, iar apoi îi întinse mâna:

— Pune-ţi sabia la loc şi dă-mi mâna, îi zise ea pe un ton poruncitor, ce nu lăsa loc de împotriviri.

Touchstone şovăi o clipă, pentru că, deşi în mâna stângă n-avea decât lumânarea, ar fi vrut să-şi păstreze măcar una dintre săbii afară, dar pe urmă se conformă şi-i cuprinse palma, care îi păru mai rece chiar decât apa. O strânse atunci ceva mai tare, ca să-i transmită măcar o parte din căldura lui.

— Mogget, fii cu ochi-n patru, îi ordonă Sabriel. Închise ochii şi îşi formă în minte însemnul pentru soare-răsare, primul dintre cele patru puncte cardinale ale rombului magic. Touchstone îşi aruncă ochii împrejur şi închise şi el pleoapele, copleşit de puterea vrăjii.

În momentul când îşi împreună forţele cu ale ei, simţi o durere ascuţită în mână şi apoi în sus, pe braţ, până la umăr. Nu se putea concentra cum trebuie şi de aceea semnul i se arăta tulbure în minte, refuzând să capete contur. Înţepăturile şi furnicăturile din talpă îi urcară acum mai sus de genunchi, devenind junghiuri în toată regula. Izbuti totuşi să le ignore, canalizându-şi energia

asupra unui singur lucru, şi anume înfăptuirea rombului ocrotitor.

Însemnul de soare-răsare alunecă în sfârşit pe lama săbiei ei, prinzându-se în mâlul de pe fund. Apoi, cu ochii tot închişi, se întoarseră către miazăzi ca să formeze cel de-al doilea simbol, care îi puse la grea încercare. Se chinuiră şi mai abitir decât la primul, iar când însemnul se contură, în sfârşit, sub apă, amândoi tremurau din toate încheieturile, năduşind din greu. Sabriel îşi simţea mâna fierbinte, ca şi cum ar fi avut temperatură, în timp ce Touchstone asuda abundent, scuturat de friguri. ÎI apucă iarăşi răul, şi mai mult ca sigur ar fi vomitat dacă Sabriel nu-l strângea iute de mână, întărindu-l cu puterea ei. Îşi astupă gura cu degetele şi icni sec, după care păru că-şi vine în fire.

Închegarea simbolului dinspre soare-apune se dovedi un adevărat test de rezistenţă. Sabriel îşi pierdu concentrarea pentru câteva clipe, răstimp în care Touchstone se văzu nevoit să susţină însemnul de unul singur, efortul ameţindu-l atât de tare, încât nu mai ştiu de el, pierzându-şi controlul definitiv. Noroc că Sabriel interveni la timp şi reuşi să-l fixeze în nămol cu un ultim efort.

Veni, în sfârşit, rândul semnului dinspre miazănoapte, care le dădu cea mai mare bătaie de cap, aducându-i în pragul disperării. Se luptară cu el minute în şir, care le părură ore lungi şi interminabile, până când, la un moment dat, aproape că-l scăpară, înainte să întregească rombul. În acea clipă, Sabriel îşi concentră întreaga energie către dorinţa ei cea mai de preţ, adică salvarea tatălui său, în timp ce Touchstone i se alătură încrâncenat, cu forţa a două veacuri de remuşcări şi de suferinţă.

Simbolul se rostogoli în jos pe lamă din ce în ce mai purpuriu, pierzându-şi din strălucire odată ajuns sub apă, când o linie de foc ţâşni din mijlocul lui către însemnul de la răsărit,

continuându-şi traiectul înspre miazăzi şi apoi în sus la apus, de unde urcă pieziş către nord, întregind astfel rombul de jăratic.

Se simţiră îndată mult mai uşuraţi, la adăpost de prezenţa nefastă a pietrelor despicate. Durerea de cap o mai slăbi niţel, iar Touchstone îşi dezmorţi, în sfârşit, picioarele, în timp ce Mogget începu şi el să se întindă leneş, primele mişcări de când se încolăcise pe umerii lui.

— Hai că ne-am descurcat chiar bine, zise Sabriel încetişor, privind cu ochii înceţoşaţi de oboseală simbolurile aprinse. Mai bine decât ultima dată, când a trebuit să-l fac de una singură.

— Mă mir că ne-a reuşit… îi răspunse el privind rombul cu neîncredere, dându-şi seama brusc că încă o ţinea de mână.

Se simţi dintr-odată îngreunat de o povară invizibilă, ca un ţapinar bătrân şi încovoiat sub încărcătură, dar se îndreptă iute de spate şi-i dădu grăbit drumul mâinii, de parcă ar fi fost un şarpe veninos.

Sabriel îl privi uşor surprinsă, iar el îi întoarse privirea, fixând reflexia jucăuşă a lumânării în ochii ei negri şi lucioşi. Era pentru prima dată când se uita la ea cu adevărat, observându-i oboseala întipărită pe chip şi micile riduri din jurul ochilor, mărturii ale grijilor ce-o frământau necontenit. Băgă de seamă şi că buzele ei uşor curbate în jos îi dădeau gurii un aer oarecum trist, în timp ce nasul îi era încă puţin umflat şi vânătăile din jurul pometilor începuseră să se vindece, căpătând nuanţe gălburii. De-abia atunci realiză Touchstone cât era de frumoasă Sabriel. Nu se gândise niciodată la ea ca la o femeie, ci doar ca la un Abhorsen pe care trebuia să-l slujească…

— Ar trebui să mă pregătesc, zise ea într-un sfârşit, stânjenită de privirea lui fixă.

Îşi duse mâna stângă la bandulieră, pipăind cu degetele după mânerul lui Saraneth.

— Stai că te ajut eu, zise Touchstone aplecându-se asupra bandulierei şi chinuindu-se să desfacă cureluşa de piele cu degete tremurânde din cauza efortului de mai devreme.

Sabriel stătea nemişcată privindu-i creştetul, cuprinsă brusc de dorinţa de a săruta locul unde câteva şuviţe rebele se iţeau dintre buclele castanii. Se opri totuşi la timp.

Cureluşa se desfăcu, în sfârşit, şi Touchstone se depărtă, iar Sabriel prinse clopoţelul în palmă.

— Nu cred că o să mă aştepţi prea mult, zise ea. Timpul în Moarte se scurge în felul lui ciudat… Oricum, dacă… dacă nu mă întorc în două ore, probabil că voi rămâne şi eu prizonieră Dincolo, aşa că ar trebui să-l iei pe Mogget şi să plecaţi.

— În niciun caz, replică el hotărât. Am să te aştept. Oricum am pierdut deja noţiunea timpului şi aici…

— Se pare că n-am încotro, aşa că voi aştepta şi eu… mormăi motanul. Singura cale de scăpare e prin apă, iar de înotat n-am de gând să înot. Legământul să te aibă în pază, Sabriel!

— Şi pe voi! le întoarse ea urarea privind în jur.

Nu simţea apropierea Morţii în rezervorul întunecos, dar cu toate astea îi lăsa cu inima strânsă…

— Da, o să avem nevoie de pavăza Lui, zise Mogget amărât. Într-un fel sau altul…

— Să sperăm că nu, şopti Sabriel cu mâna pe punguţa de la brâu, în care îşi pregătise câteva lucruri trebuincioase încă de când plecase de la hanul *Trei Lămâi.* Se întoarse apoi către însemnul dinspre miazănoapte şi-şi ridică sabia, gata să treacă pragul în Tărâmul de Dincolo.

Fără să mai piardă nicio secundă, Touchstone se repezi către ea şi-o sărută pe obraz – un sărut timid şi stângaci, care aproape că-i răsturnă coiful de pe cap.

— Ca să-ţi poarte noroc, îi spuse el emoţionat, după care adăugă: Sabriel.

Ea zâmbi şi încuviinţă tăcută, după care se întoarse înapoi către nord şi se puse pe treabă, concentrându-se într-un punct invizibil, în timp ce aburi reci începură să-i înconjoare silueta nemişcată. Cât ai clipi, şuviţele ei negre se cristalizară în ţurţuri subţiri, iar sabia şi clopoţelul prinseră promoroacă.

Touchstone rămase un timp lângă ea, păzind-o îndeaproape, dar în curând i se făcu mult prea frig şi se retrase în colţul dinspre sud, cu lumânarea ridicată într-o mână şi sabia pregătită în cealaltă. Începu apoi să mărşăluiască de-a lungul liniilor rombului ca un ofiţer de patrulă pe meterezele unui castel. Mogget stătea şi el de pază, scrutând tenebrele cu ochii lui verzi aprinşi de o lumină lăuntrică. Amândoi se întorceau la răstimpuri şi-o priveau îndelung pe Sabriel.

Apropierea pietrelor despicate îi făcu lui Sabriel trecerea mai mult decât uşoară. Le simţea prezenţa ademenitoare, ca două guri mari şi căscate ce promiteau morţilor un pasaj sigur şi facil în lumea celor vii. Din fericire, senzaţia de rău dispăru odată ce fata trecu pragul, înlocuită de răcoarea şi tumultul râului îngheţat.

Sabriel o porni la drum fără zăbavă, căutând să pătrundă cu privirea negura ce-o înconjura în nuanţe cenuşii. Din când în când, mai distingea cu coada ochilor niscai umbre mişcătoare sau zgomote înfundate în depărtare, dar nimeni şi nimic nu-i ieşea în cale şi totul era cufundat într-o tăcere funebră, în afară de bolboroseala continuă a curenţilor.

Ajunse, în sfârşit, în dreptul Primei Porţi, oprindu-se dinaintea zidului compact de ceaţă care se întindea de-o parte şi de alta cât vedea cu ochii. Îndărătul lui auzea susurul susţinut al râului alunecând în bulboane învolburate către al Doilea Hotar şi apoi mai departe dincolo de cea de-a Doua Poartă.

Aducându-şi aminte de poveţele din *Cartea morţilor,* Sabriel rosti cuvintele de dezlegare, cuvinte năprasnice pătrunse de magie liberă, care-i schimonosiră gura când îi alunecară de pe buze, strepezindu-i dinţii şi arzându-i limba cu puterea lor nestăpânită.

Vălul de pâclă se risipi ca prin minune, dezvăluind mai multe cascade ce păreau că se prăvălesc în hăuri fără fund.

Sabriel îşi continuă incantaţia, gesticulând cu sabia în stânga şi-n dreapta până când dinaintea ei apăru ca din senin o cărare ce despărţi apele, ca atunci când îţi treci degetul printr-o bucată moale de unt. O apucă grăbită către cea de-a Doua Poartă încadrată de pereţii supuşi de apă şi, tocmai când zidul de ceaţă se forma la loc în spatele ei şi ea îşi ridică piciorul să mai facă încă un pas, cărarea se făcu nevăzută.

Al Doilea Hotar era mult mai primejdios decât Primul, cu gropi adânci la tot pasul şi curenţi înşelători. Nici lumină nu prea era, căci cenuşiul dimprejur căpătase nuanţe ceva mai intense, care se închideau de tot la capătul şirului de cascade, unde domnea bezna. Nu vedea mai nimic, bâjbâind confuză prin semiîntunericul vaporos.

Înainta cu grijă, folosindu-şi sabia ca să vadă pe unde calcă. Ştia că există o cale mult mai uşoară, folosită adesea de nenumăraţi necromanţi şi nu puţini Abhorsen, însă memoria îi juca feste şi se temea să-i dea crezare întru totul.

Mintea ei scormonea necontenit împrejurimile în căutarea tatălui său. Era absolut sigură că e prins undeva în Moarte, şi din când în când parcă îi şi simţea prezenţa de undeva din străfundurile Tărâmului întunecat. Mai avea, aşadar, cale lungă de străbătut până să-l găsească.

Se trezi într-un final în faţa porţii, o gaură imensă lată de mai bine de două sute de metri prin care râul se prăvălea furtunos ca un şuvoi de apă printr-o rigolă, cu singura diferenţă că aici totul se

petrecea într-o linişte mormântală care, dimpreună cu lumina difuză, îl putea păcăli cu uşurinţă pe călătorul neexperimentat, ademenindu-l mult prea aproape de margine. Ea însă se deprinsese cu vârtejurile viclene încă de copil, fiind cu ochi-n patru ori de câte ori se afla în faţa acestui prag. Se opri, aşadar, la timp, ocolind curenţii cu privirea mereu aţintită la volburile încârligate şi tăcute.

Un clipocit în spatele ei o făcu să se întoarcă, descriind cu vârful săbiei un cerc de oţel în aer, infuzat de forţa Legământului. Lama pătrunse carnea unui spirit mort, răspândind scântei în stânga şi-n dreapta, în timp ce creatura urlă răpusă de durere, răcnetul ei sfâşiind brusc tăcerea apăsătoare. Zdruncinată din tot corpul la auzul ţipătului cumplit, Sabriel fu cât pe ce să dea câţiva paşi înapoi, dar reuşi să-şi ţină echilibrul, căci poarta era mult prea aproape.

Creatura făcu un pas înapoi, cu capul atârnând de gâtlejul spintecat aproape în întregime. Avea formă umană, sau cel puţin aşa părea la prima vedere, doar că braţele îi erau neobişnuit de lungi, ajungându-i până mai jos de genunchi şi pierzându-se în apele râului. Capul, care acum i se bălăngănea pe unul din umeri, era subţire şi alungit, cu o gură în care se vedeau mai multe rânduri de dinţi. În loc de ochi avea jăratic aprins, o trăsătură întâlnită numai la morţii din străfunduri, de dincolo de cea de-a Cincea Poartă.

Mârâi ameninţător şi-şi scoase din apă degetele lungi şi fusiforme ca să-şi îndrepte capul, dar Sabriel îl păli din nou, tăindu-i de data asta capul cu totul, plus unul din braţe. Căzură amândouă greoaie în râu, împroşcând cu apă de jur împrejur înainte să iasă la suprafaţă pentru o clipă – capul urlând prelung cu ochii aprinşi de o ură mistuitoare. În câteva secunde fură înghiţite de ape, dispărând în noianul celei de-a Doua Porţi.

Trupul decapitat rămase locului preţ de o secundă, după care începu să se împleticească prin

apă, orbecăind cu braţul rămas. Fără să-şi ia privirile de la el, Sabriel încerca să se hotărască dacă ar trebui să-l folosească mai întâi pe Saraneth şi să-l supună pe monstru voinţei ei, şi abia apoi pe Kibeth, cu care să-l trimită către obştescul sfârşit. Cu toate astea, sunetul clopoţeilor i-ar fi trezit cu siguranţă pe morţii ce sălăşluiau între Prima şi a Treia Poartă – dacă nu şi dincolo de ea, aşa că decise să nu-i folosească deocamdată.

Creatura mai făcu un pas, alunecând pe neaşteptate într-o gaură adâncă ascunsă între ape. Prinse atunci a se zvârcoli neputincioasă, biciuind râul cu braţul alungit, dar în zadar. În loc să se salveze, căzu pradă curenţilor puternici, care o smulseră cât ai clipi din scobitura mâloasă, aruncând-o în inima vâltorii de dincolo de poartă.

Sabriel rememoră formulele demult învăţate din *Cartea morţilor,* rostind iarăşi cuvinte cu încărcătură de magie liberă care îi arseră buzele cu o dogoare stranie în aerul reavăn.

La auzul vorbelor magice, apele se potoliră ca la un semn, iar vârtejul tumultuos se transformă într-o cărare spiralată ce se pierdea în întunecimea hăului de dedesubt. Atentă să nu pice şi ea în gropile de pe margine, Sabriel păşi, în sfârşit, pe potecă, la vale, în timp ce îndărătul şi deasupra ei râul îşi reluă învălătucirea.

Calea părea lungă şi sinuoasă, însă ea avu impresia că n-au trecut decât câteva minute până să lase bulboaca în urmă, ajunsă în fine la cel de-al Treilea Hotar, o porţiune tare anevoioasă şi plină de primejdii. Apa era ceva mai călduţă aici şi nu-i trecea mai sus de glezne, iar prin lumina la fel de cenuşie se vedea totuşi ceva mai departe. Nici curenţii nu păreau cine ştie ce, încolăcindu-i fluierele picioarelor în răsuciri domoale.

Cu toate astea, al Treilea Hotar era scăldat în valuri vioaie din pricina cărora Sabriel se văzu nevoită să facă ce nu mai făcuse până atunci, adică să o rupă la fugă către poartă, care se întrezărea

deja în depărtare – o cascadă ascunsă în spatele unui perete de pâclă, ca şi Prima Poartă.

Auzi în spate huruitul râului înfoindu-se într-un val mânios, ţinut până atunci în frâu de aceeaşi vrajă prin care îşi croise cărarea dintre ape. Când apa se umflă, în sfârşit, încovoindu-se înainte, aduse cu ea urlete stridente, ţipete şi zbierete sfâşietoare. Era clar că locul colcăia de morţi, dar Sabriel alergă mai departe fără să privească înapoi, căci nimeni nu supravieţuise vreodată valurilor necruţătoare. Tot ce puteai face într-o atare situaţie era să fugi cât te ţineau picioarele către următoarea poartă, fie că te afundai sau că încercai să scapi din Moarte.

Vâjâitul deveni din ce în ce mai puternic, acoperind răcnetele unul câte unul. Sabriel îşi continuă goana, neîndrăznind să-şi arunce privirea peste umăr nici măcar pentru o secundă, răstimp ce s-ar fi putut dovedi fatal. Valul ar fi ajuns-o şi-ar fi ridicat-o pe coama lui dincolo de prag, aruncând-o în neant ca pe o epavă nevolnică…

Touchstone stătea încremenit în dreptul însemnului dinspre miazăzi, străpungând întunecimea cu ochi iscoditori, atent la cel mai mic sunet. Ceva îi atrăsese atenţia, un zgomot înfundat ce acoperise pentru o clipă ploaia monotonă a picurilor din tavan, ca un freamăt furişat. Ştia că şi Mogget îl auzise după felul cum îşi încordase brusc labele, apăsându-l pe umeri.

— Vezi ceva? îl întrebă el şoptit, scrutând bezna neputincios.

Norii de afară nu se risipiseră încă, scăldând rezervorul când în întuneric, când în reprize de lumină care parcă ţineau mai mult acum. Din nefericire, însă, erau prea departe de margine ca să se poată bucura de razele binefăcătoare ale soarelui.

— Da, veni răspunsul prompt. Văd morţi, morţi cu nemiluita. Ies din pasajul dinspre sud şi se

aliniază de o parte şi de alta a intrării, de-a lungul pereţilor.

Touchstone se întoarse atunci către Sabriel, acum acoperită toată de un strat gros de chiciură, ca o statuie ninsă în toiul iernii. Îi venea s-o bată pe umăr, s-o trezească urlând după ajutor…

— Ce hram poartă? se interesă el, deşi tot ce ştia despre morţi era că ajutoarele erau soiul cel mai de temut dintre spiritele obişnuite, în timp ce mordicanţii – precum cel care-o urmărise pe Sabriel – erau cei mai crânceni din toată seminţia Tărâmului întunecat.

Cu excepţia lui Rogir, desigur, sau mai degrabă a lui Kerrigor, fidelul slujitor al Morţii…

— Sunt numai ajutoare, bâigui Mogget cu glas stins. Sunt în ultimul hal, nenorociţii, stă carnea să pice de pe ei la cea mai mică mişcare.

Touchstone iscodi iarăşi bezna dimprejur, concentrându-şi toată atenţia către intrare, doar-doar va reuşi să vadă şi el ceva. Degeaba însă. Oricât de ageri, ochii lui nu puteau străpunge negura deasă, deşi de auzit îi auzea nu foarte departe, croindu-şi drum alene prin apa neobişnuit de liniştită. Avu atunci o străfulgerare: să fi avut rezervorul un canal de scurgere cu dop? Dar nu, era un gând prostesc. Oricum, şi dacă ar fi avut, după atâta amar de vreme sub apă cu siguranţă era mâncat de rugină şi inaccesibil.

— Ce fac acum? îl întrebă iar pe motan nerăbdător, pipăindu-şi mânerul săbiei cu degetele şi rotindu-l când la dreapta, când la stânga, în timp ce flacăra lumânării din cealaltă mână pâlpâi repetat, trădându-i tremurul din braţ.

— Nimic deocamdată, se aliniază de-a lungul pereţilor după rang, îi explică Mogget. Foarte ciudat… parcă ar fi o gardă de onoare sau…

— Vai mie! suspină Touchstone deznădăjduit. Legământul fie cu noi atunci! adăugă el cu o voce gâtuită de spaimă ce prevestea grele încercări.

Înseamnă că Rogir… pardon, Kerrigor… e aici…
şi vine după noi…

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Sabriel ajunse în dreptul porţii cu valul la un pas în urma ei, bolborosind o altă vrajă de magie liberă care-i afumă cerul gurii şi-i uscă buzele, umplându-i nările de un miros acrişor şi înecăcios. Peretele de ceaţă se deschise pe dată şi Sabriel păşi grăbită dincolo, în timp ce valul se sparse în urma ei cu o bubuitură năprasnică, ocolind-o ca prin minune şi revărsându-şi încărcătura de morţi în prăpastia de dedesubt. Aşteptă câteva clipe până apăru cărarea, după care o luă la fugă către următoarea poartă, precedată de cel de-al Patrulea Hotar.

Zona aceea era relativ uşor de traversat, pentru că, deşi curenţii erau repezi, cel puţin nu te luau prin surprindere. Morţii nu erau nici ei foarte mulţi, căci majoritatea fuseseră spulberaţi de valul năvalnic din hotarul precedent. Sabriel înainta grăbită, străduindu-se să nu dea atenţie frigului aprig sau curenţilor ce-i împresurau lacomi gleznele. Simţea spiritul tatălui său din ce în ce mai aproape, ca şi cum amândoi erau în aceeaşi casă, doar că în camere diferite, şi ea trebuia să-l găsească după zgomotele dindărătul uşilor închise. Era sigură că spiritul era ori aici, în al Patrulea Hotar, ori, dacă nu, undeva dincolo de a Patra Poartă, în vecinătatea celui de-al Cincilea Hotar.

Sabriel grăbi pasul, nerăbdătoare să-l găsească mai repede, să-i vorbească, să-l scape din ghearele Morţii. Avea convingerea că odată Abhorsen eliberat, lucrurile vor intra pe făgaşul lor normal…

Când nu-l găsi la hotar, merse mai departe, fără ca simţurile să-i indice prezenţa lui în imediata apropiere. A Patra Poartă era tot un soi de cascadă, însă peretele de ceaţă lipsea de această dată, iar

perdeaua domoală de apă părea să cadă la o adâncime de numai un metru şi ceva, ca de pe un zăgaz nu foarte înalt. Sabriel ştia însă prea bine că oricine se avânta îndeajuns de aproape de margine putea fi smuls de ape într-o clipă şi aruncat în abis.

Se opri, aşadar, destul de departe de prag şi tocmai se pregătea să facă o nouă vrajă, când simţi o atingere uşoară pe ceafă care o făcu să-şi întoarcă privirea.

Cascada se întindea cât vedeai cu ochii de o parte şi de alta, iar Sabriel era conştientă că dacă s-ar apuca să meargă de-a lungul apei n-ar ajunge niciodată la capăt. Cine ştie, poate că, la un moment dat, ajungea iarăşi de unde plecase, dar fără stele călăuzitoare sau vreun alt punct de reper era sortită pierzaniei. În afară de asta, nimeni nu se încumetase vreodată să străbată porţile sau hotarele pe ocolite, mai cu seamă atât de departe în Moarte. La ce bun, din moment ce toţi care ieşeau sau intrau aici o făceau de-a dreptul, fără cotituri inutile? Pragul înspre lumea viilor era cu totul altceva, desigur, căci dacă erai prea grăbit şi dădeai năvală cu capul înainte riscai să te trezeşti în cu totul altă parte. Dar asta le era de folos numai duhurilor sau altor creaturi destul de rar întâlnite, cum era şi mordicantul, care îşi păstrau în Viaţă aceeaşi formă ca în sălaşul lor funest.

Cu toate astea, ceva o împingea pe Sabriel să o ia pe de lături, pe lângă poartă, să facă stânga împrejur şi să urmeze linia apei. Era ceva mai presus de voinţa ei, un imbold tainic care o puse pe gânduri. Se vede treaba că nu erau doar morţi în Moarte, ci şi alte făpturi sumbre şi stranii cu forţe nebănuite, plămădiri ale magiei libere, iar această pornire venea probabil de la una dintre ele.

Fata şovăi o clipă, după care o apucă de-a lungul gurii de vărsare, dând ascultare chemării misterioase. Poate că făpturile întunericului încercau s-o prindă în mrejele lor, sau poate spiritul tatălui său o ademenea către el.

— Acum văd că intră şi prin pasajele de la est şi vest, zise Mogget. Tot ajutoare.

— Dar pe cel dinspre sud, pe unde am pătruns noi? îl întrebă Touchstone agitat, privind când la dreapta, când la stânga, cu urechile ciulite ca să-i audă cum înaintează prin apă, aliniindu-se în formaţie de luptă.

— Deocamdată nu-i nicio mişcare. În caz că ai uitat, treptele alea duc afară la lumină, aşa că ar fi trebuit să traverseze parcul ca să intre pe acolo.

— Cred că s-a lăsat întunericul deja, murmură tânărul uitându-se către gurile de aerisire, prin care încă mai pătrundea o lumină plăpândă filtrată de norii cenuşii, din păcate nu îndeajuns de puternică încât să-i sperie pe vrăjmaşi sau să-i mai dea o brumă de speranţă.

— Oare când… când crezi că are să vină? bâigui Touchstone cu glas înecat, iar Mogget înţelese îndată la cine se referă.

— În curând, îi răspunse el nepăsător. Eu v-am zis de la bun început că e o capcană.

— Mă rog, de zis ne-ai zis, dar cum facem să scăpăm? îl iscodi Touchstone încercând să-şi ascundă tremurul din voce.

Îi venea să iasă din romb şi s-o ia la sănătoasa către tunelul dinspre miazăzi, fără să se mai sinchisească de nimic. Dar cum s-o lase singură pe Sabriel, atât de îngheţată şi de vulnerabilă?

— Nu cred c-avem scăpare, zise motanul privind cu coada ochiului cele două trupuri încremenite din apropiere. Totul depinde acum de Sabriel şi de tatăl ei.

— Dar noi ce putem face?

— Păi, dacă ne atacă, va trebui să ne apărăm într-un fel sau altul, nu? pufni el exasperat, de parcă vorbea cu un copil care nu înţelegea de vorbă bună. Să nu ne pierdem nădejdea, asta să facem. Să ne rugăm ca Sabriel să se întoarcă înainte ca Kerrigor să ne atace.

— Şi dacă nu se întoarce la timp? îl întrebă Touchstone privind în gol cu ochii bulbucaţi. Ce se va întâmpla atunci?

Mogget nu-i răspunse, lăsând zgomotele să vorbească de la sine. Morţii strângeau rândurile, târându-se prin nisipul mâlos ca nişte şobolani ce dau târcoale înfometaţi mesei unui beţiv adormit.

ÎI găsi, în sfârşit, după o bucată bună de drum, nici ea nu mai ştia cât. Aceeaşi atingere suavă o făcu să se oprească şi să iscodească împrejurimile, inclusiv cascada. Mare îi fu mirarea să-l găsească tocmai acolo, pironit cumva în pragul porţii, astfel încât numai capul i se vedea deasupra apelor învolburate. Era chiar el, Abhorsen, tatăl ei!

— Tată! îl strigă ea emoţionată, stăpânindu-se cu greu să nu fugă înspre el.

La început avu impresia că n-o băgase de seamă, dar apoi îi zări pleoapa mişcându-se încet şi înţelese că a recunoscut-o. Abhorsen clipi atunci din nou, rotindu-şi ochii către dreapta de câteva ori la rând.

Sabriel îi urmări privirea, observând silueta înaltă şi diformă care se iţea în mijlocul cascadei cu braţele ridicate, încercând să scape din încătuşarea apelor. Sabriel făcu un pas înainte cu sabia şi clopoţelul pregătite, dar se opri brusc când văzu forma umanoidă ce semăna izbitor cu cea care-i adusese sabia şi banduliera la Colegiul Wyverley. Îşi mută privirea înapoi la tatăl ei, care-i făcu iar semn cu ochiul, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet şters.

Se dădu înapoi la fel de precaută, căci exista şansa ca spiritul din apă să nu fie, de fapt, tatăl ei, ci doar o copie fidelă, şi chiar dacă era cu adevărat el, se afla sub oblăduirea unei forţe neştiute.

Creatura izbuti, în cele din urmă, să se smulgă dintre ape, agitându-şi braţele lungi pe care muşchii erau dispuşi total anapoda, dezvoltaţi mai degrabă de la coate în jos decât invers. Rămase

nemişcată pentru o clipă pe muchia prăpastiei, rotindu-şi căpăţâna voluminoasă încoace şi încolo, după care o apucă către Sabriel cu aceeaşi alură greoaie şi molatică. Se opri la câţiva metri distanţă – la adăpost de lama săbiei – arătând cu degetul înspre gura căscată din care nu-i ieşea niciun sunet. Avea însă un fir lung şi negru prins de spate, care se pierdea în adâncurile învolburate de dincolo de poartă.

Sabriel chibzui câteva clipe, după care îl puse la loc pe Saraneth şi-l scoase pe Dyrim. Se pregăti să sune din el, dar şovăi, căci muzica lui avea să-i trezească pe morţii din apropiere. Cu toate astea, în secunda următoare se trezi scuturându-l de cureluşă, iar clopoţelul dădu glas unui şirag de acorduri dulci şi limpezi care se împletiră armonios aidoma murmurelor unei mulţimi.

Îl scutură din nou cu smucituri scurte şi repetate, înainte ca primele ecouri să se stingă, îndrumând cântul către făptura dinaintea ei, învăluită deja în mrejele celor dintâi răsunete. Clinchetul păru că împresoară creatura, dându-i târcoale pe la urechi şi pe la gura amuţită.

Când melodia se topi, în sfârşit, în negură, Sabriel puse iute clopoţelul la loc înainte să sune iar de capul lui, şi-l scoase pe Ranna, Mesagerul Somnului. Cu el putea domoli mai mulţi morţi deodată, căci tare se temea că au să vină cu zecile odată treziţi de glasurile zglobii. Probabil că se aşteptau să dea peste un necromant neghiob şi nu foarte priceput, dar, chiar şi aşa, Sabriel nu trebuia să le subestimeze forţa. Ranna vibra nerăbdător, trezit la Viaţă între degetele ei.

Creatura îşi schimonosi iarăşi gura, scoţând o limbă hidoasă ca o halcă de carne grasă ce se zvârcolea asemenea unui melc fără cochilie. De data asta reuşi însă să vorbească, mai întâi gângurind şi bolborosind cuvinte neînţelese, apoi rostindu-i numele cu glasul lui Abhorsen:

— Sabriel… M-am rugat să vii, dar m-am şi temut deopotrivă…

— Tată! exclamă ea cu ochii aţintiţi la spiritul încătuşat în pragul porţii, şi nu la creatura prin intermediul căreia îi vorbea acesta. Tată…

O podidi plânsul. Bătuse atâta drum, înfruntase atâtea primejdii, ca acum să-l găsească încătuşat în cascada aceea blestemată, fără să-l poată scăpa. Habar nu avusese că poţi înlănţui pe cineva taman în pragul porţii!

— Sabriel! Nu mai plânge, fata mea! N-avem vreme de bocit. Unde ţi-ai lăsat trupul lumesc?

— În rezervor, răspunse ea printre suspine. Lângă al tău, într-un romb protector.

— Şi morţii? Kerrigor?

— N-am simţit niciunul prin preajmă, iar Kerrigor cred că e undeva în lumea noastră, dar nu ştiu exact unde.

— Da, da, ştiam că a trecut dincolo… spuse Abhorsen stins prin gura creaturii. Mă tem că a ajuns deja în rezervor. Sabriel, mai ţii minte cum te-am învăţat să suni doi clopoţei deodată? Pe Mosrael şi Kibeth?

— Doi deodată? se miră ea. Deşteptătorul şi Hoinarul? În acelaşi timp? Nu mai auzise niciodată aşa ceva. Sau poate că da?

— Concentrează-te, îi zise arătarea. Încearcă să-ţi aduci aminte ce scrie în *Cartea morţilor*.

Încetul cu încetul, îşi aminti de paginile cu pricina, care i se prefirau prin minte ca nişte frunze desprinse una câte una de pe crengile unui copac. Puteai, într-adevăr, suna clopoţeii doi câte doi, sau chiar mai mulţi deodată, asta dacă erau destui necromanţi de faţă ca să-i strunească în acelaşi timp. Riscurile erau însă pe măsură…

— Da, bâigui ea, îmi aduc aminte acum. Mosrael şi Kibeth. O să te elibereze?

Răspunsul se lăsă aşteptat.

— Da. Dar nu definitiv. Să sperăm însă că va fi suficient ca să fac ce-i de făcut. Hai, grăbeşte-te.

Sabriel dădu din cap aprobator, încercând să nu se gândească prea mult la ce îi spusese tatăl ei. În sinea ei, ştiuse de la bun început că spiritul lui Abhorsen fusese separat de trup prea multă vreme şi mult prea adânc în Moarte, pentru ca el să mai poată reveni nevătămat printre cei vii. Nu se va mai putea întoarce niciodată la Viaţa de dinainte. Era perfect conştientă de asta, dar deocamdată prefera să-şi alunge gândul din minte.

Vârî sabia în teacă şi-l prinse pe Ranna la loc de cureluşă, desprinzându-i apoi pe Mosrael şi Kibeth, fiecare buclucaş în felul lui, dar mai cu seamă împreună. Golindu-şi mintea de orice gând sau emoţie, se concentră asupra clopoţeilor şi-i scuturã, în sfârşit, pe amândoi deodată, descriind cu primul trei sferturi dintr-un cerc imaginar deasupra capului, iar cu al doilea forma cifrei opt de jos în sus. Sunetele rugoase ale lui Mosrael se împletiră pe dată cu acordurile vioaie ale tovarăşului său, dând glas unor note discordante ce-ţi zgâriau auzul, deşi energice.

Sabriel se trezi dintr-odată mergând înspre cascadă, fără voia ei. Picioarele nu-i mai dădeau ascultare, mânate parcă de o forţă care o împingea de la spate. Între timp, tatăl ei începu să-şi vină în fire, ridicându-se încet-încet deasupra apelor învolburate. Bărbatul îşi dezmorţi mai întâi gâtul, rotindu-şi capul dintr-o parte într-alta, după care se întinse pe îndelete, nu înainte să-şi mişte energic braţele şi umerii. Sabriel îşi continuă periplul până ce ajunse la mai puţin de doi metri de margine, privind hăul ameţitor cu melodia încă răsunându-i în urechi, purtând-o înspre abis.

Abhorsen se eliberă, în sfârşit, şi merse către ea, întinzându-şi mâinile şi prinzând limbile clopoţeilor cu degetele, amuţindu-le dintr-odată. Se aşternu apoi tăcerea, iar tatăl şi fiica se regăsiră, în sfârşit, îmbrăţişaţi în pragul celei de-a Patra Porţi.

— Bravo, zise Abhorsen cu vocea lui profundă şi familiară, strângând-o la piept şi alinând-o aşa cum numai jucăria preferată îl împacă pe copilul supărat. Odată prins în Moarte, tot ce puteam face era să-ţi trimit sabia şi banduliera. Mă tem însă că nu mai putem zăbovi, trebuie să ne întoarcem în lumea celor vii înainte ca Kerrigor să-şi desăvârşească planul. Dă-mi-l pe Saraneth, deocamdată… sau mai bine nu, ţine tu sabia şi pe Ranna. Haide!

O luă înainte, mergând grăbit, în timp ce Sabriel îl urma îndeaproape, cu mintea asaltată de tot felul de întrebări. Se uita întruna la el, la trăsăturile pe care le cunoştea atât de bine, la părul ciufulit de pe ceafă şi la barba sură, care începea să-i mijească pe obraji, unindu-se cu perciunii neraşi. Purta aceleaşi haine ca de obicei, peste care avea pelerina cu cheia argintie pe spate, dar parcă era ceva mai scund decât îşi amintea ea.

— Tată, îl strigă Sabriel, încercând să ţină pasul cu el şi în acelaşi timp să fie cu ochii-n patru în timp ce vorbea. Spune-mi şi mie ce se întâmplă. Ce are Kerrigor de gând? Nu mai înţeleg nimic. De ce nu m-ai crescut aici, ca să ştiu şi eu anumite lucruri?

— Unde aici? se miră Abhorsen fără să încetinească pasul. În Moarte, adică?

— Ştii doar la ce m-am referit, se apără ea. În regat… De ce… Vreau să spun că sunt probabil singurul Abhorsen care habar n-are cum şi ce trebuie să facă! De ce? Atâta vreau să ştiu: de ce?

— Răspunsul nu e deloc simplu, Sabriel, îi zise el privind-o peste umăr. Există două motive pentru care te-am trimis în Ancelstierre. Unul este că am vrut să te ştiu în siguranţă. O pierdusem deja pe mama ta, şi singura cale de a te ţine departe de primejdii în Vechiul Regat era ori să te iau cu mine peste tot, ori să te las acasă – să te închid de fapt acolo, ca pe un prizonier. Să vii cu mine era peste poate, căci lucrurile mergeau din rău în mai rău de

la moartea regentului – adică cu doi ani înainte să te naşti. Al doilea motiv este că aşa am fost sfătuit de către Clayr. Mi-au spus că avem nevoie sau, mă rog… că vom avea nevoie de cineva care să cunoască foarte bine Ancelstierreul. Niciodată n-au avut noţiunea timpului, între noi fie vorba. La vremea respectivă n-am înţeles de ce voiau asta, însă acum am o oarecare bănuială…

— De ce?

— Din pricina trupului lui Kerrigor, îi explică Abhorsen. Sau al lui Rogir, mai precis, căci ăsta i-a fost iniţial numele. El nu poate muri cu adevărat, din moment ce trupul îi este păstrat undeva în Viaţă cu ajutorul magiei libere, şi funcţionează ca un fel de ancoră de care se agaţă ori de câte ori vrea să se întoarcă printre cei vii. Toţi Abhorsen care s-au succedat de la pervertirea Pietrelor Sacre – inclusiv eu – l-am căutat şi în gaură de şarpe, dar tot degeaba… Asta pentru că niciunul dintre noi nu a bănuit că ar fi în Ancelstierre, undeva în apropierea Zidului, fireşte. Clayr însă probabil că i-a dat deja de urmă, pentru că, atunci când a pătruns în Viaţă Kerrigor, sigur s-a dus acolo. Buun… încheie el atunci, căci ajunseră în faţa celei de-a Treia Porţi. Vrei să faci tu vraja sau o fac eu?

Rosti însă cuvintele magice fără să-i mai aştepte răspunsul, iar fetei vorbele îi părură stranii şi distante pe buzele altcuiva.

Mai multe scări apărură ca prin minune în faţa lor, despicând mai întâi peretele de ceaţă şi apoi apele zburătăcite. Abhorsen prinse a le urca două câte două, cu o energie surprinzătoare. În urma lui, Sabriel se căznea să ţină pasul cum putea mai bine, simţind oboseala în oase şi o sfârşeală ce-i acapara parcă şi mintea odată cu trupul.

— Eşti gata? o întrebă el la capătul scărilor, apucând-o de braţ şi conducând-o dincolo de pelicula de ceaţă despărţită în două, un gest oarecum formal, care-i aduse aminte de vizitele lui

oficiale la şcoală, când obişnuiau să iasă la picnic şi el o escorta ceremonios, ajutând-o să care coşul cu mâncare.

Alergară în faţa valului cu degetele încleştate pe limbile clopoţeilor, din ce în ce mai repede, până când, la un moment dat, Sabriel simţi că o lasă picioarele şi se şi văzu prăvălită la pământ, dându-se de-a dura prin apă cu sabia şi clopoţeii zăngănindu-i de mama focului.

Reuşi cu chiu, cu vai să se ţină pe picioare, în timp ce Abhorsen rosti degrabă incantaţia pentru cea de-a Doua Poartă, care se deschise pe dată, lăsându-i să urce prin vâltoare.

— Precum spuneam, îşi continuă el ideea urcând noile trepte tot două câte două şi vorbind la fel de repede pe cât înainta, Kerrigor nu poate fi doborât până ce un Abhorsen nu-i găseşte trupul. Eu şi confraţii mei l-am trimis în Moarte în repetate rânduri, chiar până dincolo de cea de-a Şaptea Poartă, dar n-am făcut decât să amânăm ceea ce avea oricum să se întâmple. Mai mult, pe măsură ce regatul aluneca în întuneric şi pietrele magice erau pervertite una după alta, puterea lui creştea, în timp ce noi deveneam din ce în ce mai vulnerabili.

— Care noi? întrebă Sabriel.

Toate aceste informaţii o asaltau într-un ritm mult prea alert.

— Urmaşii direcţi ai forţelor de căpătâi, răspunse el. Mai exact, Abhorsen şi Clayr, din moment ce descendenţii familiei regale au pierit. Ar mai fi stirpea Zidarilor, desigur, sau mai bine zis ce-a mai rămas din ea după ce şi-au vărsat puterile în ridicarea Zidului şi făurirea pietrelor.

Trecu de marginea vârtejului, păşind hotărât către al Doilea Hotar, urmat îndeaproape de Sabriel. Spre deosebire de ea, care la venire înaintase cu mare băgare de seamă, Abhorsen avansa încrezător prin apele înşelătoare, semn că mai bătuse drumul şi-n alte împrejurări. De unde

ştia pe unde s-o apuce, când nu avea niciun fel de reper sau semn după care să se ghideze? Lui Sabriel îi era imposibil să înţeleagă. Dar cine ştie, poate că după treizeci şi ceva de ani petrecuţi străbătând cărările în şi dinspre Moarte va ajunge şi ea să înfrunte apele cu aceeaşi uşurinţă.

— Aşadar… continuă Abhorsen, avem, în sfârşit, ocazia să terminăm cu Kerrigor o dată pentru totdeauna. Clayr îţi va îndruma paşii către trupul lui, pe care va trebui să-l distrugi şi apoi să-i izgoneşti spiritul în neant. Oricum, odată trupul găsit, puterile îl vor părăsi în mare parte. De-abia după aceea îl vei putea elibera pe prinţ din starea de inconştienţă în care se află şi vei avea răgaz să întregeşti Pietrele Sacre cu ajutorul urmaşilor Zidari.

— Adică există un prinţ supravieţuitor? întrebă ea cuprinsă brusc de o bănuială. Nu cumva… nu cumva te referi la statuia de la prova corăbiei din Valea Sfântă, la tânărul ferecat în lemn cu spiritul prins în Moarte?

— Ba da, zise el indiferent. Fiul nelegitim, de fapt. Probabil şi nebun. Dar asta nu mai contează, din moment ce are sânge nobil. Ce ziceai tu mai devreme? A, da, statuia… Da… acolo e. Sau… a fost. Vrei să spui că…

— Da, zise ea bosumflată, ghicindu-i întrebarea. Îşi spune Touchstone şi ne aşteaptă în rezervor împreună cu Mogget. Chiar lângă pietre.

Abhorsen se opri pentru prima dată de când o porniseră înapoi, vădit mirat de ce tocmai auzise.

— Se vede treaba că toate planurile se duc de râpă… zise el amărât, cu un oftat adânc. Kerrigor m-a ademenit în rezervor cu intenţia să mă omoare şi cu sângele vărsat să sfarme încă una dintre pietre, dar am reuşit să mă apăr şi atunci s-a mulţumit să mă înlănţuie în Moarte, bănuind că ai să vii după mine şi plănuind probabil să te sacrifice pe tine în schimb. Însă locul în care m-a izgonit n-a fost la fel de sigur pe cât a crezut el, iar

eu mi-am făcut şi-un plan de răzbunare între timp. Dar acum, că prinţul era acolo, atât de la îndemână… s-ar putea folosi de sângele lui să destrame forţa de căpătâi.

— Dar e în rombul protector… zise Sabriel cu inima strânsă, temându-se pentru Viaţa lui.

— S-ar putea să nu fie de ajuns, mormăi Abhorsen cu îngrijorare în glas. Cu cât Kerrigor stă mai mult în Viaţă, cu atât puterea lui creşte, ostoită de pietrele despicate şi de însufleţirea celor vii. În curând va aduna suficientă forţă pentru a nimici chiar şi cea mai trainică pavăză a Legământului. Sau poate că e deja destul de puternic să o facă… Dar ia spune-mi de însoţitorul ăsta al prinţului… Mogget parcă ai zis că-l cheamă. De unde l-ai mai adunat?

— Pe cine, pe Mogget? întrebă ea mirată. Păi l-am întâlnit la noi acasă! E o întrupare a magiei libere sau… mă rog… ce-o fi el, dar se înfăţişează sub chip de motan cu o cureluşă roşie pe post de zgardă, de care e agăţat un clopoţel minuscul, copia fidelă a lui Saraneth.

— Hmm… Mogget… zise Abhorsen înfundat, mişcându-şi gura ca şi cum s-ar fi căznit cu o îmbucătură nu tocmai gustoasă. Cred că el este ultimul vlăstar al castei Zidarilor, sau ultima lor zămislire, sau odrasla lor, cine mai ştie… S-ar putea însă să mă înşel. Dar de ce a ales tocmai forma de felină? Eu mi-l aduc aminte ca pe un băieţel pitic şi albinos, care niciodată nu pleca de acasă. Presupun că e un fel de protector al prinţului. Hai, trebuie să ne grăbim.

— Păi nu asta facem? pufni Sabriel când el o luă iar la goană.

Nu voia să fie ursuză, dar nu aşa îşi imaginase reîntâlnirea cu tatăl ei, care abia dacă o băga în seamă, şi atunci numai ca să-i împărtăşească din înţelepciunea lui sau să-i arate ce rol îi revenea în înfruntarea cu Kerrigor.

Abhorsen se opri atunci şi o îmbrăţişă grăbit, însă braţele lui puternice îi părură reci şi moi ca o umbră căreia îi e sortit să piară odată cu lăsarea întunericului.

— Nu m-am descurcat foarte bine în rolul de părinte, ştiu asta, zise el şoptit. Dar nimeni nu-i perfect. Când îţi vine rândul să fii Abhorsen, nu-ţi rămâne prea mult timp pentru altele, căci grija şi răspunderea pentru Vieţile altora te fac să uiţi de propriile responsabilităţi, la fel cum primejdiile şi vrăjmaşii îţi şterg din suflet şi ultima picătură de blândeţe. Un Abhorsen nu prea are de ales, posibilităţile lui sunt limitate. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că tu eşti fiica mea şi că te-am iubit dintotdeauna. Acum însă orele mi-s numărate – zece mii de bătăi ale inimii, nu mai mult – iar lupta mea se dă împotriva unui duşman de temut. Amândoi avem rolul nostru în înfruntarea ce ne-a fost hărăzită, dar nu ca tată şi fiică, ci ca un Abhorsen ajuns la apogeu care-i deschide calea urmaşului său. Dincolo de toate astea, însă, rămâne dragostea mea nemărginită.

— Zece mii de bătăi ale inimii… repetă ea uluită, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

Se desprinse uşurel din strânsoare şi o porniră la drum unul lângă altul către Prima Poartă, trecând iute de Primul Hotar şi apoi, în sfârşit, înapoi în Viaţă şi în rezervorul întunecat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Touchstone îi auzea pe morţi din ce în ce mai clar şi mai aproape, ba chiar începu să-i şi zărească prin întuneric, înaintând către ei în timp ce intonau acorduri neînţelese şi aplaudau ritmic cu mâinile lor putrede şi sfărâmicioase – o scenă grotescă ce-i ridică tânărului părul pe spate. Marşul funebru al morţilor era acompaniat de sunete stridente de oase lovindu-se unele într-altele, întrerupte la răstimpuri de bucăţi descompuse de carne care picau moi şi greoaie în apă. Murmurul lor monoton era însă şi mai rău, căci câţiva dintre ei îşi puteau folosi încă gurile, fredonând frânturi fără noimă. Nu trăise niciodată un naufragiu pe viu, dar acum avea, în sfârşit, prilejul să vadă şi să audă larma şi învălmăşeala iscate când marinarii se îneacă cu miile, înghiţiţi dintr-odată în genunile mării.

Strânseseră rândurile până aproape de ei, aliniaţi de jur împrejurul coloanelor ca o perdea mişcătoare de umbre care îi asfixia cu miasma ei de putregai. Touchstone nu putea distinge ce fac, însă Mogget, care vedea foarte bine pe întuneric, îi descria totul cu lux de amănunte:

— Se regrupează în două coloane paralele, îi explică el, ca să formeze un fel de coridor. Vorbea tot în şoaptă, deşi acum nu le mai era de niciun folos. Un culoar flancat de ajutoare, care se întinde de la pasajul dinspre miazănoapte până la noi.

— Intrarea de la pasaj o vezi? îl întrebă Touchstone, care putea, în sfârşit, să miroasă de aproape duhoarea fetidă a morţilor dispuşi sfidător în formaţie de paradă.

„Ar fi trebuit să pier în rezervorul ăsta acum două sute de ani”, îşi zise el. Dar ce mai contează

acum o mică întârziere…

— Da, îl văd, îi răspunse Mogget, şi ochii lui de smarald se aprinseră dintr-odată ca doi cărbuni încinşi. O creatură uriaşă tocmai a coborât pe scări, cu trupul mistuit de flăcări negre şi mânjite. Un mordicant. Stă chircit în apă şi se tot uită înapoi, ca un câine care-şi aşteaptă stăpânul. În spatele lui, o ceaţă groasă a învăluit treptele – un tertip de magie liberă, pun rămăşag pe cât vrei. Foarte ceremonios… Dar pentru ce atâta fast?

— Lui Rogir i-a plăcut dintotdeauna să impresioneze, zise Touchstone sec, de parcă ar fi făcut un comentariu oarecare în timpul mesei. Îi plăcea fastul, voia ca toată lumea să-l admire şi să se ploconească în faţa lui. Probabil că a rămas cu aceeaşi meteahnă şi după ce a devenit Kerrigor.

— Nu e chiar aşa, îl corectă motanul. E foarte diferit acum. Ştie că eşti aici, iar ceaţa e menită să-i satisfacă vanitatea, căci un om mândru ca Rogir – fie el şi mort – nu vrea să-şi ştie trupul privit, având în vedere că l-a plămădit în pripă.

Touchstone înghiţi în sec, încercând să nu se gândească prea mult la cum ar putea să arate. Se întreba dacă poate ieşi din romb ca să se năpustească asupra norului de ceaţă şi să-l străpungă cu amândouă săbiile înainte ca Kerrigor să se dezmeticească. Dar, chiar dacă era posibil, cine ştie ce putere mai aveau lamele de argint – fie ele insuflate cu puterea Legământului – asupra noii întrupări a lui Kerrigor?

Zări nu foarte departe ceva mişcându-se în apă, moment în care ajutoarele măriră bătăile tobelor la unison cu incantaţiile lor frenetice şi guturale.

Touchstone îşi miji ochii ca să vadă mai bine fâşiile de fum care se întindeau leneş deasupra apei de-a lungul coridorului format de morţi.

— Se joacă cu noi! zise el cu răsuflarea tăiată, mirat că nici să vorbească nu mai poate.

Respira anevoie, de parcă tocmai alergase mai bine de un kilometru, în timp ce inima îi bătea să-i

spargă pieptul.

Un răcnet cumplit acoperi deodată freamătul mulţimii aliniate, şi Touchstone făcu un pas înapoi, mai să-l scape pe Mogget de pe umeri. Urletul crescu în intensitate, devenind în cele din urmă de nesuportat, dar chiar atunci ceaţa explodă dintr-odată şi o siluetă imensă apăru din beznă, învălmăşindu-se către ei cu o forţă năprasnică şi împroşcând apa cât colo în goana-i nebună.

Touchstone strigă sau urlă la rându-i – nici el nu mai ştia care din ele –, aruncă iute lumânarea şi-şi scoase sabia din stânga, lăsându-se pe genunchi cu amândouă lamele îndreptate înainte, ca să întâmpine atacul cum se cuvine. Apa rece îi venea acum până la piept.

— Mordicantul! răcni şi Mogget, sărindu-i de la gât drept pe umerii îngheţaţi ai lui Sabriel, care rămase la fel de impasibilă.

Nici n-apucă bine motanul să închidă gura, că făptura era deja lângă ei, un soi de urs gigantic cu trupul mistuit de flăcări care urlă sfâşietor ca un animal înainte de jertfă, după care se repezi la ei, izbindu-se însă de marginile rombului ocrotitor şi înfigându-se în tăişul săbiilor lui Touchstone.

Pocnitura impactului îi dezechilibră pe amândoi, trimiţându-i câţiva metri înapoi, dar curmând din scurt urletul prelung. Touchstone nu se mai putu ţine pe picioare şi căzu pe spate cu un ţipăt scurt, simţind cum apa îi inundă nările şi gura încă deschisă. Intră în panică, convins că mordicantul are să se năpustească asupra lui dintr-o clipă într-alta, aşa că se ridică în picioare cu o sforţare bruscă care îl lăsă aproape fără suflu şi îi strânse stomacul într-o crampă cumplită.

Sări iute din apă cu săbiile dinainte, gata de un nou atac, dar rombul era încă întreg şi mordicantul bătea în retragere, târându-se înapoi prin culoarul flancat de confraţii săi inferiori în rang. Amuţiseră cu toţii la auzul unui sunet nou, un zgomot difuz ce răzbătea de undeva din apropiere şi pe care

Touchstone nu-l recunoscu înainte să-i iasă toată apa din urechi.

Era râsul cuiva, un râs sinistru ce răsuna de dincolo de perdeaua de ceaţă care acum împresura apa în pâlcuri compacte ce prinseră a se încolăci în jurul mordicantului, până când îl înghiţiră cu totul.

— Ce-i, frăţioare? Te-a speriat cumva ogarul meu? şuieră o voce cunoscută din mijlocul norului de fum.

— Aah! exclamă Sabriel când simţi ghearele lui Mogget pe spinare.

Abhorsen se întoarse către ea, ridicând din sprânceană nedumerit şi încreţindu-şi fruntea brumată.

— Ceva mi-a atins trupul în Viaţă, îi explică ea. Cred că a fost Mogget. Oare ce se întâmplă?

Se aflau dinaintea ultimului prag, la graniţa cu lumea celor vii. Trecuseră nesperat de uşor şi de Prima Poartă, fără ca vreun mort să încerce să-i oprească. Pesemne că-şi pierduseră curajul odată ce simţiseră prezenţa lui Abhorsen.

Rămaseră pe loc aşteptând în tăcere, cu toate că Sabriel nu înţelegea de ce nu merg mai departe. După câte se părea, Abhorsen putea vedea în Viaţă sau cel puţin îşi putea da seama de ce se întâmplă. Stătea puţin aplecat de spate şi asculta cu atenţie, de parcă ar fi tras cu urechea lipit de o uşă invizibilă.

Sabriel, în schimb, îl păzea ca un soldat, cu ochii în patru, ca nu cumva să fie luaţi prin surprindere, căci, din pricina pietrelor despicate din apropiere, morţii foloseau această zonă ca pe un culoar propice de trecere în lumea viilor. De data asta, însă, totul era liniştit şi păreau să fie singuri la limanul râului cenuşiu, înconjuraţi doar de bulboanele şi de vârtejurile domoale.

Abhorsen închise ochii, concentrându-se şi mai tare, după care îi deschise la loc aproape ieşiţi din orbite, atingându-i braţul uşor.

— Va trebui să ieşim în curând, îi spuse el cu blândeţe în glas. Vreau să-l iei pe Touchstone şi să fugiţi cât puteţi de tare către pasajul dinspre miazăzi. Să nu vă opriţi pentru nimic în lume. Odată ajunşi afară, urcaţi colina până-n vârf, în Curtea de Vest. N-a mai rămas din ea decât un câmp dezgolit, dar cred că Touchstone ştie cum să ajungă acolo. Dacă forţele lui Clayr stau de pază şi n-au încurcat socotelile, ar trebui să vă aştepte un planor…

— Un planor! îl întrerupse ea. Dar… m-am prăbuşit cu el!

— Sunt mai multe pe aici, îi explică tatăl ei. Abhorsen care l-a confecţionat – cel de-al patruzeci şi şaselea, dacă nu mă înşel – i-a învăţat şi pe alţii cum să construiască astfel de aparate. Oricum, ar trebui să fie acolo, ca şi Clayr, de altfel, sau măcar un sol care să vă spună unde anume în Ancelstierre găsiţi trupul lui Kerrigor. Zburaţi cât mai aproape de Zid, treceţi dincolo şi distrugeţi-l imediat ce daţi de el!

— Păi, şi tu ce-o să faci între timp?

— Uite, ia-l pe Saraneth, îi zise el evitându-i nu numai întrebarea, ci şi privirea stăruitoare. Dă-mi mie sabia şi pe… pe Astarael.

Al şaptelea clopoţel. Astarael, cel plin de jale. Tânguitorul…

Sabriel nu schiţă nicio mişcare ca să-i dea clopoţelul sau sabia, aşa că Abhorsen şi-l legă singur pe Saraneth la locul lui pe bandulieră, apucându-se apoi să desfacă legătura lui Astarael. Fu însă oprit de mâna ei, care-i apucă strâns încheietura.

— Trebuie să existe şi o altă cale, zise ea plângând. Una prin care să putem scăpa cu toţii odată…

— Nu este, răspunse el ferm, descleştându-i mâna cu blândeţe.

Sabriel cedă şi el îl apucă binişor pe Astarael, ţinându-i în frâu limba slobodă.

— Călătorul alege oare cărarea sau invers?

Sabriel îi înmână atunci supusă şi sabia, rămânând tăcută cu mâinile atârnate pe lângă corp.

— Am umblat în Moarte până dinaintea celei de-a Noua Porţi, adăugă el încet, aşa că ştiu prea bine ce taine înfricoşătoare ascunde al Nouălea Hotar. Dincolo de el n-am pătruns, dar ştiu că tot ce vieţuieşte trebuie să moară odată şi-odată şi să ajungă acolo la vremea lui. Asta e legea de care noi, Abhorsen, suntem datori să ne îngrijim, dar trebuie să i ne şi supunem în acelaşi timp. Tu eşti al cincizeci şi treilea Abhorsen, Sabriel. Poate că nu te-am povăţuit cum s-ar fi cuvenit, dar asta-mi va fi învăţătură de minte măcar acum, în ultimul ceas. Toţi şi toate au un sfârşit pe lumea asta.

Zicând acestea, se aplecă şi o sărută pe frunte, exact sub marginea coifului. Fata rămase neclintită preţ de câteva clipe, ca o marionetă în repaus, după care se aruncă la pieptul lui dintr-odată, cu obrazul lipit de mantaua moale. Se simţea din nou ca odinioară, când era încă o copilă şi îi fugea în întâmpinare la porţile şcolii, iar el o îmbrăţişa nerăbdător. Şi atunci, ca şi acum, îi auzea bătăile domoale ale inimii, doar că de data asta sunau gol şi funest, ca ticăitul unui ceas care-ţi numără ultimele secunde de Viaţă. Cele zece mii de bătăi se duceau una câte una…

ÎI strânse şi mai tare cu mâinile împreunate, iar el îşi întinse în formă de cruce braţele, cu sabia într-o mână şi clopoţelul în cealaltă.

Se desprinse apoi din îmbrăţişare şi o porniră împreună către pragul înspre Viaţă.

Kerrigor râse din nou, un hohot neruşinat care crescu din ce în ce mai asurzitor, până când, la un moment dat, se opri brusc, înghiţit de liniştea dimprejur. În câteva secunde, morţii se puseră iar pe boncănit, bătând tobele ceva mai domol, în timp ce norul de pâclă înainta încrezător. Ud până la piele şi pe jumătate înecat, Touchstone îl privea la

fel de neputincios ca un şoarece încolţit de şarpe. Băgă de seamă că albeaţa ceţii se putea distinge mai bine în întunecime, deşi norii de deasupra se risipiseră între timp şi soarele scălda din nou marginile bazinului. Ei însă se aflau la mai bine de patruzeci de metri depărtare, în mijlocul apelor reci…

Un pârâit de undeva din spate îl făcu să tresară şi să se uite într-acolo, cuprins de o panică subită, care dispăru îndată ce tânărul văzu silueta lui Sabriel şi pe cea a tatălui său mişcându-se amorţite, deşteptate din adormire. Fulgi minusculi de gheaţă se desprinseră de pe trupurile lor rigide într-o ninsoare argintie, iar stratul gros de promoroacă ce-i încinsese brâul lui Abhorsen se rupse deodată în mai multe sloiuri mărunte, care se ridicară la suprafaţă, plutind care încotro.

Touchstone privi apoi cum mâinile şi chipurile celor doi se eliberează din încleştarea chiciurii, observând că sabia se afla acum în posesia lui Abhorsen, alături de clopoţel.

— Slăvit fie Legământul! exclamă el când îi văzu mişcându-se în sfârşit, cu pleoapele ridicate.

Nu-i auziră însă cuvintele, căci în aceeaşi secundă un urlet teribil de turbare izbucni din ceaţa deasă, atât de năprasnic, încât coloanele tremurară din temelii, descriind cercuri perfecte pe suprafaţa netedă a apei.

Touchstone îşi întoarse din nou privirea către norul cenuşiu, care acum se destrăma în fâşii alungite dincolo de care se întrezărea mordicantul, ghemuit în apă, doar ochii de tăciune şi gura căscată mocnindu-i în flăcări unsuroase deasupra întinderii nemişcate. Imediat în spatele lui, cu o mână deşirată odihnindu-se pe creştetul creaturii chircite la picioarele sale, se contura o siluetă diformă ce aducea oarecum cu cea a unui bărbat.

Privindu-l cu luare-aminte, Touchstone îşi dădu seama că Kerrigor încercase să-şi ia înfăţişarea de odinioară, de pe vremea când încă era Rogir, fiul

reginei. Cu toate astea, rezultatul era mai mult decât îndoielnic, fie că memoria nu-l mai ajuta, fie că îşi pierduse îndemânarea ori poate gusturile i se pervertiseră. Avea aproape doi metri înălţime, cu o talie extrem de subţire în comparaţie cu pieptul, exagerat de lat. Capul era şi el mult prea alungit şi plat, cu o gură care i se întindea pe toată faţa între cele două urechi şi o pereche de ochi la care pur şi simplu nu te puteai uita, căci semănau mai degrabă cu nişte incizii precise dincolo de care ardeau focurile magiei libere.

În ciuda înfăţişării groteşti, mai păstra totuşi ceva din aerul fostului Rogir… Ca şi cum cineva l-ar fi transformat într-o plămadă maleabilă şi apoi s-ar fi jucat cu el întinzându-l şi învârtindu-l ca pe o bucată de aluat.

Deschise gura hâdă din ce în ce mai căscată şi râse sinistru, un hohot scurt acompaniat de pârâitul fălcilor închizându-se la loc. Vorbi apoi cu o voce la fel de hodorogită şi de nerecunoscut ca şi trupul său pocit.

— Dar ce noroc pe capul meu! Nu unul, ci trei vlăstare domneşti! Ce de sânge pentru spintecarea pietrelor!

Auzindu-i glasul, Touchstone îl fixă şi mai intens, căci parcă îl auzea pe Rogir cel de odinioară, deşi vocea aceasta era ceva mai găunoasă, ca un fruct năpădit de viermi. Dincolo de noua întrupare a lui Kerrigor vedea trupul lumesc al fratelui său, mai aproape de forma lui umană de acum două veacuri. Rememoră pentru a nu ştiu câta oară scena cumplită: întâi pumnalul spintecând gâtul reginei şi apoi jetul de sânge cald, ţâşnind frenetic în cupa aurie…

Simţi deodată o mână fermă apucându-l de braţ şi întorcându-l cu spatele la arătare, în timp ce cu cealaltă îi înşfăca sabia din mână. Se dezmetici iute şi trase adânc aer în piept, zărindu-şi arma în mâna dreaptă a lui Sabriel, care îi prinse apoi palma goală cu stânga şi-l trase înspre colţul sudic.

Nu se împotrivi, înaintând şontâc către ea fără să se sinchisească de stropii iscaţi. Apoi totul păru că se întunecă dintr-odată şi văzu negru în faţa ochilor, ca într-un vis învăluit în negura amintirilor.

Îşi veni apoi în fire şi-l zări şi pe tatăl lui Sabriel – pe Abhorsen – pentru prima dată fără veşmântul de pojghiţă alburie. Deşi părea un bărbat dur şi hotărât, acesta îi zâmbi cald când trecu pe lângă el, plecându-şi capul cu o mişcare discretă. Se îndrepta cu paşi apăsaţi tocmai în direcţia opusă, către Kerrigor, şi Touchstone nu înţelegea de ce… Acolo nu-l aşteptau decât pumnalul însetat de sânge şi cupa pierzaniei. Mogget se mutase acum pe umerii lui şi-l însoţea tăcut, ceea ce îl năuci şi mai tare, căci nu era deloc în firea motanului să se expună unor asemenea primejdii. Dar mai era ceva ciudat la Mogget, deşi nu-şi putea da seama ce anume… „Da, asta e!” se lumină el dintr-odată. Zgarda de la gât îi dispăruse. „Poate c-ar fi mai bine să mă duc după el şi să-i pun cureluşa la loc, îşi zise, şi-apoi să-l înfrunt pe ticălosul de Kerrigor…”

— Hai mai repede, Touchstone! Fugi, fir-ar să fie! îi strigă Sabriel când el aproape că se întorsese s-o apuce în urma lui Abhorsen.

ÎI apucă iarăşi răul de la stomac, pentru că ieşiseră din rombul de protecţie. Nu trecu mult şi-i veni să verse, însă nu se opri din fugă, întorcând doar capul în direcţia opusă. Curând îşi dădu seama că atârnă pur şi simplu de braţul ei, aşa că încercă să se ţină mai bine pe picioare şi să mărească ritmul, deşi muşchii îi erau amorţiţi de înţepături şi furnicături cumplite. Auzi din nou freamătul morţilor în apropiere, intonând în surdină şi bătând tobele în crescendo. Se puteau distinge şi câteva voci ridicate ce răsunau cavernos în încăperea subterană. Una dintre ele era cu siguranţă strigătul mordicantului, acompaniat de un sunet straniu, ca un bâzâit sau un trosnet

înfundat pe care Touchstone mai degrabă îl simţea decât îl auzea.

Ajunseră, în sfârşit, la intrarea pasajului dinspre miazăzi, unde, în loc să încetinească în conul de lumină purpurie de la apus, Sabriel sări iute pe trepte şi dispăru în întunecimea de dincolo. Mâinile li se desprinseră pentru o clipă, regăsindu-se apoi pe bâjbâite, după care cei doi o porniră împreună în sus pe scări, unul cu sabia îndreptată înainte, celălalt, în spate, trimiţând scântei în stânga şi-n dreapta la contactul cu pereţii înguşti de piatră. Auzeau încă larma din spate – urletul mordicantului, tactul tobelor, ţipetele stridente –, toate intensificate de învolburarea apelor şi de rezonanţa rezervorului. Imediat însă, toate acestea fură eclipsate de un nou zgomot, mult mai clar şi mai definit.

Începu domol, asemenea unui diapazon de-abia lovit, dar crescu treptat în intensitate, dând glas unei note clare, curate, ca sunetul unei trompete pe buzele unui instrumentist însufleţit, până ce învălui totul în acordurile lui fermecate. Era cântul lui Astarael.

Sabriel şi Touchstone se opriră brusc, ca fulgeraţi. Simţiră un imbold puternic să-şi părăsească trupurile nevolnice, să se descotorosească de ele ca de nişte haine ponosite. Spiritul lor – adevărata esenţă a fiinţei – prinsese dor de ducă, tânjea să se afunde în Lumea Cealaltă şi să se lase în voia curenţilor năvalnici până la capăt.

— Gândeşte-te la Viaţă! îi strigă Sabriel, vocea abia auzindu-i-se deasupra acordurilor pătrunzătoare. Simţea cum Touchstone se stingea lângă ea, prea slab să reziste tentaţiei, de parcă de-abia ar fi aşteptat chemarea fatală.

— Nu te lăsa doborât! ţipă ea din nou, înverşunată. Dădu drumul săbiei şi-l pălmui straşnic pe obraz. Trebuie să trăieşti, auzi?

Degeaba. Cu fiecare secundă, el aluneca şi mai adânc în Moarte. Disperată, îl apucă de urechi şi-l sărută cu ardoare, muşcându-l de buză până când simţi gustul sărat al sângelui inundându-i gura. Touchstone îşi veni atunci în fire, recăpătându-şi privirea şi concentrându-se asupra voinţei de a trăi. Dădu şi el drumul săbiei şi o îmbrăţişă cu amândouă mâinile, răspunzându-i la sărut. Îşi odihni apoi fruntea pe umărul ei şi ea pe al lui, rămânând îmbrăţişaţi până ce nota prelungă amuţi pe limba lui Astarael.

Se aşternu, în sfârşit, tăcerea, iar ei se desprinseră din strânsoare uşor stânjeniţi. Touchstone bâjbâi după sabie, încă nesigur pe picioare, în timp ce Sabriel aprinse o lumânare înainte să-şi taie vreun deget, prin beznă. Se priviră îndelung la lumina jucăuşă, ea cu ochii umezi, el cu buza însângerată.

— Ce-a fost asta? întrebă el răguşit.

— Astarael, răspunse ea. Ultimul clopoţel. Are puterea să-i ademenească în Moarte pe toţi cei ce-l ascultă.

— Dar Kerrigor… începu el.

— Se va întoarce, şopti ea. Până nu-i găsim trupul, va avea mereu puterea să revină printre cei vii.

— Şi tatăl tău? mormăi el. Mogget…?

— Tata a pierit, zise ea cu o faţă impasibilă, dar izbucni îndată în plâns. O să treacă repede de Ultima Poartă. Cât despre Mogget… nu ştiu ce să zic…

Atinse, cu grijă, inelul de argint de pe deget şi se încruntă pentru o clipă, după care se aplecă şi ridică sabia pe care o luase mai devreme de la Touchstone.

— Hai să mergem, îi zise poruncitor. Trebuie să ajungem în Curtea de Vest cât mai repede cu putinţă.

— Curtea de Vest? întrebă el nedumerit, ridicându-şi sabia la rându-i. Se simţea foarte rău,

însă făcu un efort să se ţină pe picioare. În curtea palatului, adică?

— Întocmai, zise ea. Hai să mergem.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Afară, lumina puternică a soarelui îi orbi pe neaşteptate, căci de-abia trecuse de prânz, după cum constatară cu uimire. Se împleticiră pe treptele de marmură ale grotei, clipind des din pricina razelor nemiloase, ca nişte animale nocturne izgonite din culcuşul subteran.

Sabriel privi în jur la copacii tăcuţi şi scăldaţi de soare de pe pajiştea înverzită, zărind nu departe şi fântâna înfundată de frunze. Totul părea atât de normal şi de îndepărtat de ororile din rezervorul de sub ei!

Îşi ridică privirea către cer, clătindu-şi ochii în azurul nemărginit pe care norii diluaţi în dâre albicioase se retrăgeau parcă sfioşi din câmpul ei vizual. „Tata a murit, îşi zise ea. S-a dus, pe vecie…”

— Drumul o coteşte către sud-vest, se auzi dintr-odată o voce undeva aproape, dincolo de albastrul văzduhului.

— Poftim?

— Drumul. Dă în Curtea de Vest.

Era vocea lui Touchstone. Sabriel închise ochii, încercând să se adune şi să se concentreze asupra situaţiei de faţă. Când îi deschise, tânărul se afla în faţa ei, o privelişte într-adevăr demnă de milă. Avea pe chip dâre subţirele de sânge de la buza spartă, părul îi era ud şi lipit de cap, iar armura şi hainele erau şi ele jilave, părând astfel mai închise la culoare. De pe lama săbiei pe care o ţinea aplecată uşor în jos se mai scurgeau încă ultimele picături de apă.

— Ai uitat să-mi spui că eşti prinţ, zise ea indiferentă, ca şi cum ar fi făcut o remarcă despre vreme.

Avea chef de conversaţie, însă propria voce îi sună străină şi ciudată în liniştea amiezii. Oricum, n-avea putere să se mai gândească şi la asta.

— Nu sunt, răspunse Touchstone ridicând din umeri şi privind către cer. Regina îmi era mamă, e adevărat, însă tatăl meu a fost un nobil obscur cu care a avut o legătură la câţiva ani după moartea soţului ei. Din câte am înţeles, a murit într-un accident de vânătoare, înainte de venirea mea pe lume… Ascultă, Sabriel… Mai bine… mai bine ne-am grăbi către Curtea de Vest.

— Da, ai dreptate, zise ea sec. Tata mi-a spus că acolo ne aşteaptă un planor şi Clayr sau un trimis al lui, care să ne arate calea.

— Înţeleg… zise el. Se apropie şi o fixă cu privirea, sfredelind pustiul din ochii ei, după care o apucă de braţ fără ca ea să se împotrivească şi o porniră spre fagii ce mărgineau cărarea către partea de vest a parcului. Sabriel înainta supusă, mărind paşii pe măsură ce Touchstone mergea din ce în ce mai repede, până când se treziră că aleargă în toată regula, el trăgând-o de braţ şi aruncându-i priviri fugare din când în când, ea mişcându-se cu gesturile teleghidate ale unui somnambul.

La vreo câteva sute de metri de la ieşirea din grotă, fagii începură să se rărească, lăsând loc pajiştii să respire şi deschizându-se în faţa unui drum care pornea dintr-o parte a colinei, şerpuind către vârf în două bucle mari. Drumul era bine pavat, cu toate că în cele două veacuri de părăginire lespezile ori ieşiseră din făgaş, ori se afundaseră prea tare în pământ, şi erau gropi sau şanţuri la tot pasul. Sabriel chiar îşi prinse piciorul într-unul şi era cât pe ce să cadă, dacă Touchstone n-ar fi prins-o la timp. Acest mic şoc fu însă bine-venit, căci o trezi din amorţeala primului, făcând-o să uite pe moment de durerea pierderii lui Abhorsen şi să fie mai atentă la drum.

— Dar de ce gonim aşa?

— Ne urmăresc tâlharii ăia, îi răspunse el scurt, arătând către cealaltă parte a parcului, în spatele lor. Cei de la poartă, cu copii.

Sabriel privi în direcţia respectivă şi zări mai multe siluete înaintând agale printre copaci. Erau nouă în total, râzând şi vorbind tare, încrezători că îi vor prinde fără prea mult efort, ca nişte gonaci care încolţesc prada slăbită cu convingerea că aceasta n-are nicio scăpare. Unul îi surprinse spionându-i şi făcu un gest care de la distanţă nu se văzu prea bine, dar cu siguranţă era ceva necuviincios. Ceilalţi izbucniră îndată într-un râs necontrolat, purtat de vânt până la ei. Era clar că intenţiile lor erau departe de a fi paşnice.

— Mă întreb dacă nu cumva sunt în cârdăşie cu morţii, zise Sabriel posomorâtă, cu repulsie în glas. Ceea ce ei n-ar fi putut face decât noaptea ăştia fac pe ziuă, când soarele îi ajută pe cei vii…

— Oricum ar fi, ne-au pus gând rău, asta-i clar, răspunse el iuţind pasul până ce aproape că începuseră să alerge iar. Au arcuri cu săgeţi şi sunt convins că ştiu să le utilizeze cu îndemânare, spre deosebire de sătenii din Nestowe.

— Da, încuviinţă ea. Sper din toată inima să găsim planorul mai repede…

Nu era nevoie să explice ce avea să se întâmple în caz contrar. Nu erau în stare să lupte, dar nici să apeleze la magia Legământului, aşa că urmăritorii n-ar fi avut nicio problemă să le vină de hac – sau să-i ia prizonieri. În cazul în care cei nouă lucrau pentru Kerrigor, pe Sabriel şi pe Touchstone îi aştepta o soartă şi mai cumplită: urma să fie duşi înapoi în rezervor, unde lama necruţătoare le va spinteca gâtlejurile…

Poteca începu să urce, dar ei alergară mai departe în linişte, respirând din ce în ce mai greu, nemaiavând putere să mai şi vorbească. Touchstone prinse a tuşi dintr-odată şi Sabriel îl privi îngrijorată, dându-şi seama apoi că şi ea

tuşeşte. La cât de slăbiţi erau, urcuşul avea să-i doboare înaintea săgeţilor.

— Nu… nu mai e… mult, şuieră Touchstone printre accesele de tuse când ajunseră în sfârşit pe porţiunea plată dintre dâmburi, odihnindu-şi pentru câteva clipe picioarele obosite înainte să o ia iarăşi din loc.

Sabriel izbucni atunci într-un râs amar întrerupt de tuşea seacă, căci mai era o bucată bună până în vârf. Hohotele deveniră un strigăt de durere şi uimire în momentul când simţi o înţepătură acută în coaste. Căzu ca secerată peste Touchstone, dărâmându-l la pământ peste lespezile tari. O săgeată de departe îşi atinsese ţinta.

— Sabriel! ţipă tânărul cu o voce din care răzbăteau şi furia, şi frica.

Îi strigă numele încă o dată şi Sabriel simţi cum magia Legământului se aprinde dintr-odată înlăuntrul lui, crescând cu fiecare secundă. Se ridică de lângă ea pe neaşteptate şi se întoarse cu faţa către urmăritori, sfidându-l pe iscusitul ţintaş cu mâinile ridicate în faţă. Opt discuri mici şi luminoase îi răsăriră atunci din degete, mărindu-se treptat, până se făcură cât pumnii lui încleştaţi, după care ţâşniră iute către duşman, lăsând în urmă dâre lucitoare. Ţipătul ce se făcu auzit o fracţiune de secundă mai târziu îi dădu de înţeles că măcar unul dintre ele nimerise unde trebuie.

Amorţită, Sabriel se întrebă cum de mai găsise puterea pentru o astfel de vrajă. Mirarea îi fu şi mai mare când el se întoarse şi-o ridică de jos cu tot cu rucsac, strângând-o în braţe cu o uşurinţă uimitoare. Ţipă uşor când simţi vârful săgeţii înghiontindu-i coastele, dar Touchstone parcă nici nu băgă de seamă, dându-şi capul pe spate şi răcnind ca un animal la vânătoare înainte să înfrunte iar urcuşul, la început alergând şovăielnic, dar aruncându-se apoi într-o goană nebună, supraomenească. Avea spume la gură, care îi curând începură să i se prelingă pe bărbie şi mai

departe pe fruntea ei. Muşchii feţei şi ai gâtului îi erau încordaţi până la ultimul, iar căutătura sălbatică din ochi lucea însufleţită de o energie nemaivăzută.

Gonea ca apucat şi nimeni şi nimic nu-l mai putea opri, doar dezintegrarea propriului trup. Sabriel tremură şi-şi lipi fruntea de pieptul lui, nemaisuportând să privească chipul transpus şi schimonosit care nu semăna deloc cu Touchstone pe care-l ştia. Cel puţin fugea cât mai departe de tâlharii de pe urmele lor…

Alergă şi tot alergă, părăsind la un moment dat drumul şi căţărându-se peste un zid dărâmat care mărginise odinioară o poartă, fără să-şi încetinească fuga, sărind de pe un bolovan pe altul cu precizia unei capre. Faţa parcă îi luase foc, cu obrajii încinşi ca două făclii şi pulsul pulsându-i în gât mai ceva decât aripile unui colibri. Temându-se ca nu cumva să-i cedeze inima şi uitându-şi de propria rană, Sabriel ţipă la el, implorându-l să se oprească.

— Touchstone! Acum suntem în siguranţă! Te rog, lasă-mă jos! Opreşte-te, te implor!

El, însă, nu o auzea, concentrat la drum. Trecu dincolo de zidul în paragină şi o apucă pe o cărare mărginită de o parte şi de alta de un perete de piatră, adulmecând aerul cu nările dilatate şi aruncând priviri fugare când la dreapta, când la stânga, ca un ogar care ia urma vânatului.

— Touchstone! Touchstone! suspină ea, lovindu-l cu pumnii în piept. Am scăpat de ei! Sunt teafără, uită-te la mine! Opreşte-te odată!

În zadar îl imploră, căci el îşi continuă goana, trecând dincolo de o altă arcadă şi apoi pe o potecă în urcuş, ale cărei pietre se prăvăleau sub apăsarea paşilor săi. Coborî apoi câteva trepte cu aceeaşi iuţeală, sărind sprinten peste gropile adânci ce i se căscau în cale. Când se opri pentru câteva clipe în faţa unei porţi închise, Sabriel răsuflă uşurată, însă Touchstone începu imediat să o lovească cu sete,

până ce lemnul putred cedă şi el putu să pătrundă dincolo cu spatele înainte, aşa încât s-o protejeze pe Sabriel de aşchiile ascuţite.

Se trezi într-un câmp deschis, mare cât vedeai cu ochii şi înconjurat de ziduri acum în ruină. Pajiştea era năpădită de buruieni dese şi înalte deasupra cărora se mai vedea pe ici, pe colo câte un trunchi pipernicit răsărit de capul lui. Chiar lângă îngrăditura dinspre vest, suite pe câţiva bolovani de la zidul de mult prăvălit în vale, îi aşteptau două planoare – unul îndreptat către miazăzi, celălalt înspre miazănoapte. Imediat în apropiere se vedeau şi două siluete neclare, încadrate de purpuriul înflăcărat al soarelui ce aluneca înspre apus.

Touchstone iuţi pasul, zbughind-o din loc ca un cal în galop, dând buruienile la o parte aşa cum corabia îşi croieşte drum prin algele apelor tropicale. Ajuns în dreptul siluetelor nemişcate, o aşeză pe Sabriel şi se prăbuşi lângă ea, cu ochii daţi peste cap şi tremurând din tot corpul.

Fata încercă să se târască până la el, însă durerea din coaste o opri cu un junghi pătrunzător, aproape fatal, aşa că nu putu decât să se ridice pe vine şi să privească spre cei doi necunoscuţi care stăteau în picioare în faţa ei, cu planoarele conturate îndărătul lor.

— Bun găsit, ziseră ei la unison. Deocamdată noi suntem mesagerii lui Clayr. Tu trebuie să fii Abhorsen, iar el regele.

Sabriel îi privea fix, cu gura uscată. Nu-i vedea foarte clar din pricina soarelui care-i intra în ochi. Când reuşi, în sfârşit, să le desluşească chipurile, băgă de seamă că e vorba despre două tinere cu părul lung şi bălai şi ochi iscoditori de un albastru-intens, strălucitor. Amândouă erau îmbrăcate în rochii albe de olandă cu mâneci lungi şi largi, apretate şi călcate de curând. Văzându-le aşa imaculate, Sabriel se simţi ruşinată şi extrem de murdară în pantalonii ei pătaţi şi umezi, şi în

armura mirosind a sudoare. Nu numai vocile le erau identice, ci şi trăsăturile feţei. Fetele erau gemene şi foarte drăguţe.

Zâmbiră blând şi îngenunchează, una în dreptul ei, cealaltă lângă Touchstone. Sabriel simţi magia Legământului adunându-se încet în fiinţa lor diafană, ca un izvor ce răzbeşte la suprafaţă, şi revărsându-se apoi peste ea, alinându-i suferinţele şi durerea pricinuită de înţepătura săgeţii. Lângă ea, Touchstone începu să se liniştească, şi, încet-încet, aţipi.

— Mulţumim, zise Sabriel cu o voce dogită. Încercă să schiţeze un zâmbet, dar îşi pierduse îndemânarea. Negustorii de sclavi… aliaţii morţilor… sunt în spatele nostru, ne urmăresc.

— Ştim, ziseră ele în cor. Mai au însă zece minute până să vă ajungă din urmă. Tovarăşul tău – regele – a fugit foarte, foarte repede. L-am văzut alergând ieri. Sau mâine.

— Aha, zise ea ridicându-se cu grijă în picioare, aducându-şi brusc aminte de ce-i spusese Abhorsen despre Clayr, şi anume că stă cam prost cu cronologia.

Se hotărî, aşadar, să afle cât mai curând tot ce trebuie să ştie, înainte ca lucrurile s-o ia razna de tot.

— Mulţumesc, spuse iarăşi în momentul când se îndreptă de spate şi săgeata se desprinse din plagă, căzând la pământ.

Era o săgeată de vânătoare cu vârful îngust, nicidecum un pumnal care să străpungă armura. Intenţia tâlharilor fusese probabil să-i încetinească, nu să o omoare. O trecu un fior rece şi simţi rana adâncă dintre platoşe, care, deşi nu-i părea complet vindecată, era parcă trecută, ca şi cum ar fi fost acolo de zile în şir, nu de câteva minute.

— Tata mi-a spus că o să fiţi aici… Că ne-aţi vegheat şi că o să ne îndrumaţi către locul unde stă ascuns trupul lui Kerrigor…

— Într-adevăr, răspunseră trimisele lui Clayr. Dar nu e vorba numai despre noi. Vezi tu, Clayr ne-a ales doar pentru astăzi, fiindcă nu ne întrece nimeni la pilotat planoare…

— Ryelle e, de fapt, cea talentată, zise una dintre gemene arătând către cealaltă. A fost însă nevoie de două planoare tocmai pentru că avea şi ea nevoie de unul ca să se întoarcă acasă, aşa că…

— Aşa că Sanar s-a hotărât să mă însoţească, continuă Ryelle, arătând la rându-i către sora sa geamănă.

— Aşa că am venit împreună, ziseră apoi în acelaşi timp. Trebuie să ne grăbim, nu e vreme de pierdut. Luaţi voi planorul roşu cu auriu. L-am vopsit în culorile familiei regale săptămâna trecută, imediat ce ne-am aflat îndatorirea. Dar mai întâi de toate trebuie să recuperăm trupul lui Kerrigor.

— Da, încuviinţă Sabriel hotărâtă.

Era acum de datoria ei să-l înfrunte pe duşmanul cel mai de temut al tatălui ei, al familiei, al întregului regat. Aceasta era povara pe care trebuia s-o poarte, indiferent că umerii ei erau poate nevolnici pentru aşa o greutate.

— Şi-a ascuns trupul în Ancelstierre, îi spuseră gemenele, dar din cauză că puterile noastre vizionare nu răzbesc cu aceeaşi forţă dincolo de Zid, nu am reuşit să alcătuim o hartă şi nici nu desluşim numele locurilor. Va trebui să-ţi arătăm unde exact, iar tu să faci bine să ţii minte…

— Da, aşa voi face, încuviinţă Sabriel, simţindu-se ca o elevă docilă care se învoieşte să rezolve o problemă mult peste capacităţile ei.

Trimisele lui Clayr dădură şi ele din cap şi zâmbiră din nou, dezvăluind două şiruri identice de dinţi albi şi drepţi, toţi de aceeaşi mărime. Una dintre ele, poate chiar Ryelle – Sabriel oricum nu le putea deosebi – scoase din faldurile mânecii largi o sticluţă verde şi transparentă cu o strălucire voită de magie a Legământului, semn

că flaconul nu fusese acolo mai înainte. Cealaltă – Sanar – scoase tot din mânecă o baghetă lungă de fildeş.

— Gata? se întrebară ele simultan, răspunzându-şi afirmativ înainte ca Sabriel să pătrundă înţelesul întrebării.

Ryelle destupă sticluţa cu un pocnet răsunător şi, cu o mişcare rapidă a braţului, turnă conţinutul în linie dreaptă, de la stânga la dreapta. Fără să piardă nicio secundă, Sanar atinse dâra de apă cu bagheta, îngheţând-o înainte să atingă pământul într-un fel de geam străveziu suspendat în aer. Aşa se face că Sabriel se trezi faţă în faţă cu o fereastră de gheaţă transparentă.

— Priveşte cu luare-aminte, îi porunciră ele, după care Sanar lovi uşor fereastra cu bagheta magică şi aceasta se aburi dintr-odată, dezvăluind preţ de câteva secunde un tablou de iarnă cu viscol năprasnic, apoi o porţiune din Zid şi, în fine, câteva imagini în mişcare – ca un film înregistrat dintr-o maşină în mers.

Deşi conducerea Colegiului Wyverley nu privea filmele cu ochi buni, Sabriel văzuse destule în Bain, iar acesta nu era foarte diferit, doar că era color şi sunetele îi păreau atât de reale, încât Sabriel avea senzaţia că se afla chiar în mijlocul lor.

Ecranul de gheaţă îi arătă apoi o scenă tipică de la o fermă din Ancelstierre – un câmp întins de grâu gata de recoltat, cu un tractor oprit în planul îndepărtat, al cărui şofer stătea de vorbă cu un bărbat cocoţat într-o căruţă trasă de doi cai care priveau impasibili.

Următoarea secvenţă îi aduse în prim-plan pe cei doi, şi Sabriel surprinse o frântură de conversaţie înainte ca filmul să o poarte mai departe, de-a lungul unui drum ce urca un deal şi străbătea apoi o pădurice, dând într-o răscruce unde pietrişul drumului de ţară se intersecta cu macadamul unei şosele principale. Era şi un

indicator acolo, iar ochiul prin intermediul căruia vedea toate acestea – sau ce era el – se apropie până ce inscripţia ocupă tot ecranul: Wyverley – 4 kilometri. Săgeata îndruma călătorii pe şoseaua principală, aşa că fereastra magică urmă şi ea drumul către sat.

După câteva secunde, imaginea se opri în dreptul câtorva imobile din Wyverley, mai întâi fierăria, apoi prăvălia mecanicului, taverna *Wyvern* şi, în sfârşit, locuinţa dichisită a conetabilului, cu felinarul azuriu în faţa porţii. Sabriel le cunoştea pe toate, căci le văzuse de nenumărate ori. Privi cu mai mare atenţie, aşteptându-se ca imaginea s-o ia iarăşi la goană, după scurtul moment de repaus, arătându-i de data asta locuri mai puţin sau deloc ştiute.

Cu toate astea, pelicula păstră acelaşi ritm domol, trecând uşor prin tot satul şi părăsind apoi strada principală, apucând-o pe un drum de munte ce suia pe colina împădurită pe care oamenii o botezaseră Vârful Ciunt. Un dâmb destul de plăcut la vedere, acoperit de o plantaţie de stejari de plută, dintre care unii păreau chiar foarte bătrâni. Singura parte cu adevărat interesantă era movila tumulară din vârf, ale cărei pietre erau aranjate în formă dreptunghiulară. Tumulul celtic… Imaginea se schimbă brusc, apropiindu-se de bolovanii gri-verzui, ca nişte cuburi uriaşe aşezate unele lângă altele. „Un moft destul de recent”, îşi aminti ea de la cursurile de istorie. Nu avea mai mult de două sute de ani vechime. Sabriel fusese cât pe ce să-l viziteze la un moment dat, dar se răzgândise în ultima clipă…

Imaginea se modifică din nou, pătrunzând cumva dincolo de peretele de piatră, străpungând stratul de mortar şi unduindu-se pe după calupii masivi, până în întunecimea dinăuntru. Ecranul se întunecă total preţ de o secundă, după care se lumină din nou. Ascuns în pântecul tumulului zăcea un sarcofag de bronz pe capacul căruia se

perindau întruna o sumedenie de însemne ale Legământului pervertite de magia liberă. Ochiul se feri să le cerceteze, penetrând metalul până la trupul dinăuntru, un trup viu înfăşurat în magie liberă ca într-un cocon.

Cadrul se preschimbă iar, înaintând anevoie către chipul necunoscutului. Avea trăsături frumoase, care deveneau din ce în ce mai clare, pe măsură ce fereastra se apropia de faţa lui, dezvăluindu-l pe Kerrigor cel de odinioară, adică pe Rogir în timpul Vieţii sale printre cei vii. Asemănarea dintre el şi Touchstone era vizibilă cu ochiul liber. Nu degeaba aveau aceeaşi mamă.

Sabriel nu-şi putea lua ochii de la el, scârbită, dar fascinată în acelaşi timp de asemănările dintre cei doi fraţi vitregi. Imaginea deveni curând neclară, estompată de nuanţe cenuşii peste care se prăvăli apoi un şuvoi năprasnic de apă. Râul Morţii. O prezenţă monstruoasă îşi croia drum contra curentului, ca o fâşie uriaşă de smoală fără formă sau trăsături distincte, cu excepţia ochilor ce dogoreau ca doi cărbuni încinşi. Parcă o privea de dincolo de pojghiţa de gheaţă, năpustindu-se către fereastră cu braţele deschise, asemenea unor nori care seamănă furtună.

— Odraslă a lui Abhorsen! răcni Kerrigor. Am să-ţi împrăştii sângele pe pietre…

Vru s-o apuce cu mâinile lui deşirate, dar exact în acel moment dreptunghiul de gheaţă pârâi scurt şi se destrămă într-o grămadă de ţurţuri mărunţi, pe jumătate topiţi.

— Ai văzut, ziseră gemenele la unison.

Era o afirmaţie, nicidecum o întrebare. Sabriel dădu energic din cap, cu gândul tot la asemănarea dintre Touchstone şi Kerrigor cel de demult. Oare de ce o apucaseră pe drumuri atât de diferite, şi care fusese momentul de răscruce? Ce forţă neştiută îi îndemnase paşii lui Rogir pe calea pierzaniei, încât să ajungă acum în aşa hal?

— În mai puţin de patru minute, tâlharii vor ajunge şi ei în vârf, anunţă Sanar. Hai mai bine să vă ajutăm să urcaţi în planor, nu?

— Da, da, chiar vă rog, răspunse Sabriel nerăbdătoare.

În ciuda priveliştii deloc îmbietoare oferite de Kerrigor, călătoria căpătase pentru prima dată un sens concret şi bine definit. Trupul lui se afla, aşadar, în Ancelstierre. Tot ce avea de făcut era să-l găsească şi să-l distrugă, după care se putea ocupa, în sfârşit, şi de spiritul său. Însă toate la timpul lor…

Surorile se duseră lângă Touchstone şi-l ridicară de jos, cu frunţile încreţite din pricina efortului. Nu era el uşor în general, darămite acum, cu hainele încă îmbibate de apă. În pofida aparentei lor fragilităţi, se descurcară totuşi destul de bine.

— Mult noroc, verişoară! îi urară ele în cor, îndreptându-se către planorul roşu cu auriu care-i aştepta mult prea aproape de zidul dărâmat dincolo de care Marea Saere licărea în nuanţe alb-azurii, umplând valea.

— Verişoară?! se miră Sabriel. Da… presupun că asta suntem… un fel de verişoare, nu?

— Rude de sânge, căci suntem cu toţii copiii forţelor de căpătâi. Ele ne-au plămădit. Deşi începem să ne cam împuţinăm…

— Puteţi vedea mereu în viitor? le întrebă ea când se apropiară, în sfârşit, aşezându-l pe Touchstone cu mare grijă pe scaunul din spate al cabinei, legându-l cu curelele folosite în mod normal pentru bagaje.

Le pufni râsul pe amândouă deodată.

— Nu, slăvit fie Legământul! Speţa noastră e cea mai numeroasă dintre seminţii, şi mulţi au darul acesta. Viziunile sunt destul de dese, însă doar frânturi sau fragmente disparate, imagini fugitive învăluite în ceaţă. La nevoie, întreaga familie se adună ca să clarificăm ceea ce vedem. Asta s-a întâmplat şi astăzi. De mâine ne

întoarcem la aceleaşi vise neînţelese, pentru că nu ştim să explicăm ce vedem, nici unde sau când se va întâmpla… Nu mai zăboviţi acum, au mai rămas doar două minute!

O îmbrăţişară pe neaşteptate, iar gestul lor cald şi atât de prietenesc o luă puţin prin surprindere. Le îmbrăţişă şi ea bucuroasă şi plină de recunoştinţă. Acum, că tatăl ei murise, nu mai avea alte rude apropiate, dar cine ştie… Poate că-şi găsise două noi surori în trimisele lui Clayr. Cât despre Touchstone…

— Doar două minute, îi repetară ele în ureche.

Sabriel le eliberă din îmbrăţişare şi scoase din rucsac *Cartea morţilor* şi celelalte două culegeri de magie a Legământului, pe care le îndesă iute lângă Touchstone, care sforăia de zor în scaunul din spate. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi scotoci după haina de ploaie cu căptuşeală de lână şi pelerina luată de pe corabie, vârându-le în acelaşi ungher strâmt. După ce puse săbiile lui Touchstone în compartimentul special, constată că nu mai are loc şi pentru restul bagajelor, aşa că renunţă la ele.

— Următoarea oprire, Zidul! murmură ea în timp ce se urca în cabină, încercând să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă va fi nevoită să aterizeze undeva în sălbăticie.

Gemenele se urcaseră deja în planorul lor vopsit în verde şi argintiu, gata de plecare. În timp ce-şi încheia curelele de siguranţă, Sabriel le auzi fluierând câteva acorduri pe ale căror note plutea magia Legământului. Sabriel îşi umezi şi ea buzele şi trase aer în piept, alăturându-li-se. Vântul se înteţi dintr-odată în spatele ambelor aparate, zburătăcind bucle blonde şi brune deopotrivă, şi ridică planoarele de coadă, îmboldind aripile să-şi ia zborul.

Sabriel mai trase o gură de aer după ce termină de fluierat vraja ce trezise vântul şi-şi trecu mâna peste hârtia lucioasă şi laminată a fuzelajului. Îi

veni în minte imaginea primului planor, sfâşiat şi mistuit de flăcări în Valea Sfântă.

— Sper să avem mai mult noroc de data asta, şopti ea înainte să li se alăture din nou gemenelor şi să fluiere nota cea de pe urmă, acordul limpede şi pur ce avea să însufleţească planoarele cu puterea Legământului.

După nicio secundă, acestea prinseră Viaţă clipind cu ochi scăpărători şi imediat îşi luară zborul din curtea palatului lăsat în paragină, plonjând către vâltoarea Mării Saere, dar ridicându-se apoi într-o spirală ameţitoare tot mai sus, deasupra colinei. Planorul verde cu dungi argintii se întoarse către nord-vest, iar celălalt o apucă în direcţia opusă, înspre miazăzi.

— Ce s-a întâmplat? mormăi Touchstone după câteva minute de zbor, trezit din somn de aerul rece şi de senzaţia de plutire pe care n-o mai încercase până atunci.

— Mergem în Ancelstierre, îi strigă Sabriel din faţă. Trebuie să trecem Zidul şi să găsim trupul lui Kerrigor, ca să-l distrugem!

— Aha, zise el scurt, căci nu auzise decât partea cu „să trecem Zidul”. Foarte bine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

— Mă scuzaţi, domnule, zise soldatul în pragul intrării de la baie, salutând. Ofiţerul de serviciu vă transmite complimentele sale şi vă cheamă de urgenţă la punctul de observaţie.

Colonelul Horyse oftă şi lăsă jos aparatul de ras, ştergându-şi rămăşiţele de spumă cu un prosop. Încercase să se bărbierească şi de dimineaţă şi fusese întrerupt, fără să reuşească să ducă treaba la bun sfârşit nici mai târziu, peste zi. Poate că era un semn că trebuie să-şi lase mustaţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton resemnat, căci ceva de bine n-avea cum să fie, oricum.

— Un avion, domnule, răspunse soldatul impasibil.

— De la sediul central? A lăsat cumva un tub cu un mesaj înăuntru?

— Nu ştiu, domnule. E de cealaltă parte a Zidului.

— Poftim? exclamă Horyse, lăsând iute prosopul din mână şi înşfăcând sabia şi casca, toate deodată. Peste poate!

Cu toate astea, îndată ce se aranjă şi se duse la stâlpul de observaţie din avanpost – un fort octogonal ce se înălţa în Perimetru la o distanţă de aproximativ patruzeci şi cinci de metri de Zid – se convinse că soldatul spusese adevărul. Se apropia seara şi lumina pălea încet-încet, iar de cealaltă parte soarele pesemne că apusese deja. Nu era însă chiar atât de întuneric, încât să nu vezi micul aparat de zbor apropiindu-se de dincolo de Zid, alunecând către sol cu onduleuri lungi şi repetate. Chiar venea din Vechiul Regat.

Ofiţerul de serviciu îl urmărea atent prin binoclul său de artilerie, ţinând coatele sprijinite de sacii plini cu nisip aranjaţi pe parapet. Horyse se opri câteva clipe, încercând să-şi amintească cum îl cheamă, căci de-abia venise în rândurile garnizoanei, după care se apropie şi-l bătu uşor pe umăr.

— Jorbert, mă laşi şi pe mine să arunc o privire?

Tânărul îşi dezlipi binoclul de la ochi fără prea mare tragere de inimă, înmânându-i-l cu mutra unui copil căruia i-ai cerut acadeaua pe jumătate ronţăită.

— E un soi de avion, domnule, zise el ceva mai înviorat. Deşi e silenţios asemenea unui deltaplan, trebuie să aibă un motor pe undeva. Pare surprinzător de maleabil şi e tare frumos vopsit. Sunt doi… pasageri înăuntru, domnule.

Horyse nu comentă nimic, privind prin binoclu în aceeaşi poziţie, cu coatele sprijinite de saci. La început nu zări planorul, aşa că roti nerăbdător binoclul de la stânga la dreapta şi-apoi în zigzag de sus în jos, până când îl reperă, în sfârşit, mult mai aproape de sol decât se aşteptase, gata să aterizeze.

— Sună alarma! Toată lumea la posturi! ordonă el sever, dându-şi brusc seama că cei doi aveau să aterizeze foarte aproape de punctul de frontieră, la mai puţin de o sută de metri de poartă.

ÎI auzi pe Jorbert repetând ordinul către sergent înainte să-l strige în gura mare, preluat apoi de santinele şi mai departe de soldaţii de pază, încununat, în sfârşit, de sunetul sirenelor de mână şi de dangătul vechiului clopot din faţa popotei.

Era greu să vezi cine sau ce era la bord, dar când reglă inelul zări dintr-odată faţa lui Sabriel în vizor, mărită de lentilă, aşa încât s-o poată recunoaşte de la distanţă. Sabriel, fata lui Abhorsen… Era însoţită de un necunoscut, sau cel puţin aşa părea silueta chircită în scaunul din spate. Pentru o clipă se gândi să le spună oamenilor să-şi vadă de ale lor, dar începuseră deja

să strângă rândurile, pocănind sacadat cu ţintele bocancilor pe scânduri printre ţipetele caporalilor şi ale sergenţilor, iar la urma urmei… nu putea fi sigur că fata din planor era chiar Sabriel. Soarele aluneca încet către asfinţit, iar noaptea ce mijea la orizont avea să fie prima cu lună plină…

— Jorbert! strigă dintr-odată către subaltern, făcându-l să tresară speriat şi înapoindu-i binoclul. Du-te degrabă la sergentul-major al regimentului, transmite-i omagiile mele şi spune-i să adune personal câţiva băieţi din rândul Cercetaşilor cu care să mergem să vedem ce-i cu planorul ăla.

— Mă duc îndată, domnule. Vă mulţumesc, zise locotenentul Jorbert însufleţit, presupunând pesemne că e şi el inclus în echipă.

Entuziasmul său îl nedumeri pe Horyse, cel puţin pentru câteva secunde.

— Ia spune-mi, domnule Jorbert… începu colonelul. Mă înşel eu oare, sau dumneata ai cerut să te transferi la aviaţie?

— Aşa e, domnule. Opt cereri până acum…

— Bagă de seamă, Jorbert, îl întrerupse Horyse înainte să apuce să mai zică ceva. Aparatul acela de zbor s-ar putea să nu fie deloc un aparat, ci o fiinţă zburătoare, iar pasagerii lui creaturi pe jumătate putrezite care ar fi trebuit de mult îngropate, sau întrupări ale magiei libere ce n-au fost nicicând fiinţe omeneşti. Nu-i privi ca pe nişte tovarăşi piloţi, cavaleri ai văzduhului sau mai ştiu eu ce alţi eroi aviatori.

Jorbert încuviinţă ca un copil ascultător, salută ceremonios şi făcu stânga-mprejur.

— Şi, data viitoare când eşti de serviciu, încearcă să nu-ţi mai uiţi sabia! îi strigă Horyse. Nu ţi-a spus nimeni că revolverul s-ar putea să nu-ţi fie de folos?

Tânărul încuviinţă din nou, tăcut şi îmbujorat la faţă, schiţă un salut şi apoi o porni grăbit de-a lungul tranşeei de comunicaţie. Îndată ce Jorbert se depărtă, unul dintre soldaţii rămaşi în avanpost

dădu din cap neîncrezător. Era un caporal cu umerii plini de trese – semn că se afla în slujba armatei de mai bine de douăzeci de ani – şi cu un însemn al Legământului pe frunte, mărturie a rangului său printre cei din zona Perimetrului.

— Care-i problema, caporal Anshy? se răsti Horyse la el, iritat de nenumăratele încercări eşuate de a se bărbieri şi acum de avionul misterios şi fără îndoială periculos care era pe punctul să aterizeze aproape de Perimetru.

— Tărâţe în loc de creier… răspunse caporalul amuzat şi oarecum ambiguu.

Horyse tocmai se pregătea să-l apostrofeze, dar buzele i se curbară fără să vrea într-un zâmbet abia schiţat, aşa că ieşi repede din avanpost înainte să pufnească în râs, întorcându-se la răscrucea tranşeelor, unde urma să se întâlnească cu oamenii lui şi cu soldaţii de la regiment, ca să treacă dincolo de Zid.

După vreo cinci paşi, orice urmă de surâs i se şterse de pe chipul acum din nou serios.

Planorul ateriză lin, răscolind în jur zăpada. Sabriel şi Touchstone rămaseră cuibăriţi în cabină, tremurând sub haina groasă de ploaie şi pelerina largă aşezată deasupra. Se ridicară în cele din urmă şi ieşiră, afundându-se până la genunchi în omătul îngheţat. Touchstone îi zâmbi, cu nasul înroşit de frig şi genele albe de chiciură.

— Am reuşit! Am scăpat…

— Până acum, da, zise ea sfârşită, cercetând împrejurimile.

În faţă se înălţa Zidul, cu bolovanii lui cenuşii deasupra cărora cerul tomnatic din Ancelstierre strălucea în nuanţe de un galben-copt, ca mierea. Nămeţi uriaşi de zăpadă stăteau lipiţi de piatra sură, sprijinind-o parcă, iar norii de deasupra ascundeau soarele şi-aşa aproape pe ducă. Era destul de întuneric pentru ca morţii să dea târcoale în voie.

Surâsul lui Touchstone păli când văzu că Sabriel nu era foarte binedispusă, aşa că îşi luă săbiile din planor şi i-o dădu lui Sabriel pe cea pe care de obicei o purta în mâna stângă. Ea se grăbi s-o vâre în teacă, însă nu reuşi nicicum, iar asta nu făcu decât să-i reamintească de pierderea suferită.

— Să nu cumva să uităm cărţile, zise atunci aplecându-se peste marginea cabinei, scotocind în ungherul ascuns. Cele două culegeri de magie păreau neatinse, doar *Cartea morţilor* era uşor umezită, probabil din pricina fulgilor. Scoţând-o la lumină, fata băgă de seamă că, de fapt, cartea era udă de la nişte bobiţe negre şi dense de sânge care se formau necontenit pe copertă. O şterse de zăpada îngheţată, desenând dâre vineţii, aproape negre pe suprafaţa imaculată, iar apoi ascunse cărţile în buzunarele hainei.

— Oare de ce era coperta… aşa? întrebă Touchstone pe un ton care se voia mai degrabă curios decât temător.

— Cred că e un fel de reacţie faţă de prezenţa Morţii, îi explică Sabriel. Zona asta le e extrem de favorabilă, e un punct slab…

— Şşt! o întrerupse Touchstone, arătându-i către Zid.

Câteva siluete profilate pe fundalul zăpezii înaintau susţinut către ei, aranjate într-un şir ordonat. Erau înarmate cu arcuri şi suliţe, iar pe spate aveau nişte puşti pe care Sabriel le recunoscu imediat.

— E în ordine, zise ea, deşi chiar atunci o trecu un junghi puternic la stomac. Sunt soldaţii din Ancelstierre. Cred totuşi c-ar fi mai bine să trimit planorul înapoi…

Verifică repede dacă nu cumva uitaseră ceva în cabină, după care îşi puse mâna pe nasul planorului, chiar deasupra ochiului scânteietor. Acesta păru că o priveşte, în timp ce ea îi vorbi:

— Du-te sănătos, prietene. Nu vreau să te văd târât în Ancelstierre şi făcut bucăţi. Zbori unde ţi-e

voia. Ori la gheţarul lui Clayr, ori la casa lui Abhorsen, acolo unde apa se prăvăleşte în adâncuri.

Făcu un pas înapoi şi schiţă în aer vraja care însufleţea planorul şi care stârnea vânturile ce aveau să-l poarte în locul ales. Însemnele alunecară apoi într-un cântec fluierat şi planorul îşi luă avânt încrezător, zburând din ce în ce mai sus şi mai iute, străpungând văzduhul doar atunci când nota cea mai înaltă i se rostogoli fetei de pe buze.

— Măi să fie! se auzi o voce. Cum ai reuşit să faci asta?

Sabriel se întoarse şi zări un ofiţer al armatei din Ancelstierre, un băiat tânăr care de-abia îşi trăgea sufletul şi a cărui uniformă cu o singură tresă aurie pe umăr îl plasa în rândul sublocotenenţilor. Se afla la aproximativ patruzeci şi cinci de metri în faţa celorlalţi şi nu părea deloc înfricoşat, deşi avea o sabie şi un revolver pe care le ridică în acelaşi timp când Sabriel făcu un pas către el.

— Stai pe loc! Sunteţi amândoi prizonierii mei!

— Ba suntem călători, şi venim de pe drum, zise ea curajoasă, rămânând totuşi nemişcată. Cel din spatele tău nu e cumva colonelul Horyse?

Jorbert întoarse capul să privească înapoi şi de-abia atunci îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să cadă în capcană. Când privi iarăşi în faţă îi văzu zâmbind, apoi rânjind şi, în fine, râzând cu gura până la urechi, sprijiniţi unul de celălalt.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă locotenentul, în timp ce ei se hlizeau în continuare, râzând cu lacrimi.

— Nimic, nimic, îi răspunse Horyse din spate, făcându-le semn soldaţilor să-i înconjoare în timp ce el se apropie şi le atinse frunţile cu două degete, să se convingă că purtau semnul Legământului.

Mulţumit de rezultat, îi zgâlţâi binişor până ce se opriră din râsul spasmodic, iar apoi – spre mirarea multora dintre soldaţii prezenţi – îi apucă de mijloc şi-i conduse către punctul de frontieră

din Ancelstierre, unde soarele încă mai strălucea pe cerul toamnei târzii.

La coada plutonului, Jorbert întrebă iar indignat:

— Ce-a fost aşa de amuzant? Zău dacă înţeleg…

— Nu l-aţi auzit pe colonel? îi răspunse Tawklish, sergentul-major al regimentului. N-a fost nimic amuzant, ci pur şi simplu o reacţie isterică din cauza oboselii. Au trecut prin mult prea multe, vă spun eu…

Făcu apoi, special, o pauză, lăsându-l pe Jorbert să fiarbă în suc propriu câteva secunde bune înainte de a rosti acel mult aşteptat şi uşor sarcastic „domnule”. Aşa făceau mereu cei de la regiment, aveau o plăcere sadică să-i tachineze pe ofiţerii tineri.

Îndată ce ieşiră din umbra rece a Zidului, căldura o învălui pe Sabriel ca o pătură moale şi pufoasă, deşi în Ancelstierre toamna era pe sfârşite.

Fata îl simţi pe Touchstone lângă ea, înaintând slăbit, cu picioarele împleticite, şi privind în gol către cerul însorit de deasupra.

— Păreţi amândoi extenuaţi din cale-afară, zise Horyse blând, aproape şoptit, aşa cum le vorbea soldaţilor care luptau zile de-a rândul fără odihnă. Ce ziceţi, aţi vrea să îmbucaţi ceva sau preferaţi să dormiţi mai întâi?

— Să mâncăm, fără doar şi poate, zise Sabriel încercând să-i zâmbească. De somn nici nu se pune problema. N-avem timp de aşa ceva. Când a fost prima lună plină? Acum două nopţi, cumva?

Horyse o privi fix, dându-şi seama dintr-odată că fata nu mai semăna deloc cu fiica lui. Într-o perioadă atât de scurtă devenise o Abhorsen în adevăratul sens al cuvântului, o persoană pe care n-o mai putea înţelege pe de-a-ntregul…

— Nu, o să fie în seara asta.

— Cum aşa? Doar am stat în Vechiul Regat mai bine de şaisprezece zile…

— Timpul se scurge în legea lui în fiecare dintre regate… zise Horyse. Am avut şi noi patrule care se jură că au lipsit două săptămâni, când de fapt s-au întors în mai puţin de opt zile. Mare bătaie de cap pentru casier…

— Vocea asta care iese din cutia agăţată de stâlp… îl întrerupse Touchstone când ieşiră, în sfârşit, de pe cărarea în zigzag, trecând prin fortificaţiile cu sârmă şi coborând într-o tranşee îngustă. Nu simt niciun fel de forţă magică. Nici în cutie, nici în voce…

— A, cutia… murmură Horyse privind megafonul care anunţa soldaţii să revină la posturi. Mă mir că funcţionează. Aici e vorba despre electricitate, domnule Touchstone. Ştiinţă, nu magie.

— La noapte n-o să mai funcţioneze, zise Sabriel încetişor. Tehnologia nu ne va ajuta la nimic.

— Da, e cam tare, spuse colonelul apăsat, apoi adăugă şoptit: Vorbim mai pe îndelete când ajungem la adăpostul meu. Soldaţii au auzit deja mai mult decât trebuie despre ce va fi la noapte şi despre luna plină, aşa că…

— Sigur că da, îl linişti ea cu glas sfârşit. Îmi pare rău.

Merseră tot restul drumului în tăcere, târându-se agale de-a lungul tranşeei de comunicaţie, trecând pe lângă soldaţii din tranşeele de luptă, gata de acţiune în caz de nevoie. De câte ori îi auzeau venind se opreau în mijlocul conversaţiei, reluând-o îndată ce-i pierdeau din vedere după următoarea cotitură.

Ajunseră în cele din urmă în dreptul unor trepte săpate în pământ ce duceau în adăpostul colonelului, la uşa căruia stăteau de pază doi sergenţi – de data asta magi ai Legământului din rândul Cercetaşilor de la punctul de frontieră, nu din garnizoana infanteriei. Un al treilea fu trimis

degrabă la bucătărie ca să aducă de-ale gurii, în timp ce Horyse puse de ceai.

Sabriel îl bău pe nerăsuflate, fără să se simtă mai bine. Societatea din Ancelstierre şi capriciul său universal – ceaiul – nu-i mai păreau acum la fel de solide şi de stabile ca înainte.

— Aşadar… începu Horyse. Ia zi-mi de ce n-aveţi vreme de somn.

— Tata a murit ieri, zise Sabriel cu o expresie de piatră întipărită pe chip. Flautele ce cântă în bătaia vântului nu se vor auzi la noapte. Odată cu luna se vor scula toţi morţii din împrejurimi.

— Îmi pare rău de tatăl tău. Foarte rău… zise Horyse cu tristeţe în glas, apoi adăugă după un scurt moment de ezitare: Dar dacă tot eşti aici, de ce nu încerci să-i încătuşezi tu de data asta?

— De-ar fi numai asta…! oftă ea. Veştile rele însă nu se opresc aici. Aţi auzit vreodată numele de Kerrigor, colonele?

Horyse lăsă ceaşca jos, fără să răspundă imediat.

— Tatăl tău mi-a povestit odată despre el. Unul dintre morţii de rang înalt, parcă. L-a încătuşat dincolo de cea de-a Şaptea Poartă, nu?

— E cu mult peste cei superiori. Cred că e cel mai puternic dintre toţi, zise ea abătută. Nimeni nu e mai mare decât el şi, din câte ştiu, e singurul mort care slujeşte şi magia liberă.

— Plus că e de viţă nobilă, renegatul familiei regale, adăugă Touchstone cu vocea încă uscată şi răguşită de la frigul de pe drum, în ciuda ceaiului fierbinte. Unde mai pui că a scăpat din Moarte, şi acum poate pătrunde în lumea viilor când pofteşte.

— Da, toate astea îl fac incredibil de puternic, zise Sabriel. Are totuşi şi o slăbiciune. Iscusinţa lui într-ale magiei libere, precum şi uşurinţa cu care-şi foloseşte puterile atât în Viaţă, cât şi în Moarte, depind în mare măsură de trupul său omenesc. Atâta timp cât corpul există, Kerrigor se poate bucura de toate aceste privilegii. Aşa se face că l-a ascuns într-un cotlon neştiut din Ancelstierre

îndată ce a ales calea pierzaniei, iar eu ştiu exact unde: imediat la ieşirea din Wyverley.

— Aha, şi acum vrea să-l ia înapoi… murmură Horyse cu o presimţire în glas.

Avea o expresie calmă, căci toţi acei ani în serviciul armatei îl învăţaseră să-şi stăpânească trăirile. Spera doar ca ceaşca din mână să nu-i trădeze tremurul interior.

— Când crezi că o să vină?

— La lăsarea întunericului, îi răspunse Sabriel. O să vină cu o armată întreagă de morţi după el. Chiar şi mai devreme, dacă poate să iasă din Moarte undeva aproape de Zid.

— Dar soarele… începu Horyse.

— N-are nicio importanţă. Kerrigor poate stăpâni vremea sau îngroşa norii pe cer, iar la nevoie se învăluie în ceaţă.

— Păi şi atunci noi ce putem face? întrebă Horyse cu ochi iscoditori. Ce-i de făcut, Abhorsen?

Numele o lovi ca o povară aşezată brusc pe umerii şi-aşa obosiţi, însă se strădui să-i răspundă:

— Trupul lui Kerrigor se află într-un sarcofag fermecat îngropat în tumulul celtic de pe Vârful Ciunt, o colină deloc înaltă la mai puţin de şaizeci de kilometri de aici. Trebuie să ajungem acolo cât mai repede şi să-l distrugem.

— Şi asta o să-i facă de petrecanie lui Kerrigor?

— Nu, răspunse ea sec, scuturând din cap deznădăjduită. Dar măcar îi va slăbi puterile, ca să mai câştigăm ceva timp…

— Bun, zise Horyse. Mai sunt încă vreo trei sau patru ore până se întunecă, însă trebuie să ne mişcăm la foc automat. Presupun că Kerrigor şi ai lui vor trece Zidul în Perimetru, nu? Adică nu se pot duce direct la Vârful Ciunt…

— Nu, au să treacă pe aici mai întâi. Vor fi nevoiţi să pătrundă în Viaţă în Vechiul Regat şi apoi să escaladeze Zidul ca oricare alt muritor. Ar fi indicat să nu încercaţi să-i opriţi.

— Mi-e teamă că n-o să putem sta cu mâinile în sân, zise Horyse. La urma urmei, ăsta e scopul garnizoanei.

— De ce să moară inutil? interveni Touchstone. Pentru că asta se va întâmpla. E limpede că Kerrigor va distruge orice şi pe oricine îi stă în cale.

— Şi-mi cereţi să stau cu mâinile încrucişate în timp ce… arătarea asta şi hoardele lui hidoase dau buzna în Ancelstierre?

— Nu, nu tocmai, îl linişti Sabriel. Doar că aş vrea să-l înfrunt la timpul potrivit şi într-un loc ales de mine, nu invers. Dacă-mi puneţi la dispoziţie toţi ofiţerii cu însemnul Legământului şi care mai ştiu câte ceva despre magie, s-ar putea să avem destul timp să-i găsim trupul şi să-l distrugem. Mai mult, vom fi la o distanţă de cincizeci de kilometri de Zid, aşa că puterile lui Kerrigor vor fi ceva mai diminuate, deşi poate nu la fel de mult ca ale acoliţilor săi, care au să fie atât de secătuiţi, încât ajunge să le nimicim trupurile ca să-i trimitem înapoi în Moarte.

— Şi cu restul garnizoanei ce să fac? Să ne dăm la o parte, în timp ce Kerrigor mărşăluieşte cu armata lui prin Perimetru?

— Nu văd altă variantă mai bună.

— Aşa deci… murmură colonelul. Se ridică şi începu să facă ture de la stânga la dreapta, câte şase paşi dintr-un perete în celălalt al încăperii. Din fericire – sau poate din nefericire, nici eu nu mai ştiu – actualmente deţin funcţia de comandant general peste întreg Perimetrul. Generalul Ashenber s-a dus înapoi în sud din cauza… a… din motive de sănătate. E doar o situaţie temporară, până când cei de la sediul central numesc pe altcineva. Nu prea se încumetă să dea astfel de funcţii de conducere celor cu însemnul Legământului… Dar până atunci decizia îmi aparţine…

Se opri şi îi cercetă cu o privire goală, ca şi cum s-ar fi uitat prin ei la tabla ruginită şi ondulată cu care erau căptuşiţi pereţii adăpostului, sau chiar dincolo de aceasta.

— Prea bine, se învoi el în cele din urmă. Vă dau doisprezece magi – jumătate din contingentul Cercetaşilor –, plus alţi câţiva soldaţi obişnuiţi. Am să vă aranjez un detaşament care să vă escorteze la… cum ai zis că-i zice? A, da, Vârful Ciunt. Nu-mi cereţi însă să vă promit că noi, cei rămaşi, n-o să luptăm.

— Avem nevoie şi de dumneavoastră, colonele, îi zise Sabriel rupând tăcerea. Sunteţi magul cel mai puternic din toată garnizoana.

— Imposibil! exclamă el. Eu sunt comandantul Perimetrului, cum să-mi părăsesc responsabilităţile?

— N-o să puteţi explica nimănui ce se întâmplă, îi zise Sabriel. Nu în seara asta şi în niciun caz nu ştiu cărui general din sud, sau altora care nici măcar n-au trecut Zidul vreodată…

— Atunci o să… o să mă gândesc la propunerea voastră în timp ce mâncaţi ceva, încheie el discuţia când auzi zgomotul farfuriilor pe tavă, semn că soldatul de la popotă tocmai cobora scările cu mâncarea.

— Intră! îi porunci el.

Băiatul păşi înăuntru cu o tavă pe care erau aşezate două farfurii de tablă aburinde. În timp ce el aşeza tava pe masă, Horyse se duse la uşă şi urlă:

— Mesager! Cheamă-i la mine pe aghiotant, pe maiorul Tindall, pe sergentul-major al companiei A, locotenentul Aire de la Cercetaşi, pe sergentul major al regimentului şi pe intendent. Spune-le să vină în camera de operaţiuni în zece minute. A, şi… cheamă-l şi pe ofiţerul de la transporturi. Şi nu uita să-i anunţi pe cei de la transmisiuni să fie pregătiţi pentru mesaje codificate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Totul se petrecu extrem de repede după ce-şi terminară ceaiul, un pic cam prea repede pentru ei, frânţi de oboseală cum erau. În timp ce mâncau tăcuţi prânzul întârziat, afară se auzeau paşi grăbiţi şi forfotă, pentru că soldaţii alergau de colo-colo. Nici nu terminară bine de mâncat, că Horyse se şi întoarse de la întâlnire, zorindu-i să se pregătească de plecare.

Parcă erau nişte figuranţi într-o piesă de teatru a şcolii. Cel puţin aşa se simţea Sabriel când ieşiră din tranşeea de comunicaţie pe terenul de defilare. În jurul ei, ofiţerii şi soldaţii erau într-un du-te-vino ameţitor, dar Sabriel nu-i băga în seamă, înaintând ca în transă. Simţi la un moment dat mâna lui Touchstone atingând-o şi-i zâmbi cald, încercând să-l liniştească, căci lui îi era probabil mult mai rău decât ei.

În câteva minute aproape că traversaseră terenul, mai mult împinşi de la spate decât pe propriile picioare, îndreptându-se către un şir de camioane care-i aşteptau la capăt, alături de o maşină neacoperită pentru transportul cadrelor şi de două camionete ciudate placate cu oţel. Erau în formă de romb, cu tunuri pe ambele părţi şi şenile în loc de roţi. „Tancuri”, îşi zise ea. O invenţie relativ recentă. Ca şi camioanele, huruiau înfundat cu motoarele pornite, scoţând un fum gri-albăstrui. „Merg ele acum, se gândi Sabriel, dar se vor opri când vântul are să bată dinspre Vechiul Regat sau când Kerrigor îşi va face apariţia…”

Horyse îi conduse la maşină, deschise uşa din spate şi le făcu semn să urce.

— Nu veniţi cu noi? îl întrebă Sabriel şovăitoare, aşezându-se pe bancheta capitonată de

piele şi luptându-se cu valul de oboseală ce ameninţa s-o cufunde într-un somn adânc.

— Ba da, îi răspunse colonelul încet, părând surprins de propriul răspuns. Căzu apoi pe gânduri, adăugând: Sigur că vin.

— Aveţi darul viziunii, zise Touchstone ridicându-şi ochii de la teaca săbiei, pe care încerca s-o aranjeze cât mai comod lângă el înainte să se aşeze. Ce anume aţi văzut?

— Ce văd de obicei, spuse Horyse.

Se aşeză pe scaunul din faţă, făcându-i un semn discret şoferului – un cercetaş veteran cu faţa trasă, pe a cărui frunte bătută de soare, ploaie sau vânt însemnul Legământului de-abia se mai distingea.

— Ce anume, mai exact? îl întrebă ea fără să primească vreun răspuns, căci şoferul porni îndată maşina, care tuşi scurt şi începu să vibreze subţire şi sacadat, ţinând isonul huruitului de bas al camioanelor şi tancurilor.

Touchstone tresări speriat la auzul zgomotului, zâmbind apoi încurcat către Sabriel, care îi atinse uşor braţul cu degetele, liniştindu-l ca pe un copil.

— Cum adică ce vede de obicei? Ce-a vrut să zică cu asta? îl întrebă ea nedumerită.

El o fixă atunci cu o privire în care tristeţea şi sfârşeala întreceau orice altă emoţie. Îi luă mâna într-a lui şi-i trasă cu degetul o linie dreaptă de-a latul palmei – o dungă clară şi apăsată, ca de final.

— Ah, murmură ea.

Respiră adânc şi se uită la ceafa lui Horyse cu privirea tot mai înceţoşată, fără să vadă altceva decât părul grizonat şi tuns scurt ce-i ieşea foarte puţin de sub coif.

— Are o fiică de aceeaşi vârstă cu mine în… undeva în sud, şopti ea tremurând şi strângându-i mâna până ce degetele i se făcură la fel de albe ca ale ei. Nu înţeleg de ce… de ce oare totul… şi cu toţii…

Cu o smucitură uşoară, maşina porni, escortată în faţă de doi ofiţeri pe motocicletă şi urmată de

cele nouă camioane, la o distanţă de aproximativ o sută de metri unul de celălalt. Scrâşnind şi zăngănind din şenile, tancurile o luară pe un drum lăturalnic către linia de rezervă unde aveau să fie încărcate şi trimise la Hala Wyverley. Era puţin probabil să ajungă la destinaţie înainte de căderea nopţii, spre deosebire de convoiul de pe şosea, care ar fi trebuit să fie la Vârful Ciunt înainte de ora şase.

Parcurseră primii şaisprezece kilometri fără să-şi vorbească. Sabriel rămase cu capul plecat şi mâna încleştată pe a lui Touchstone, care privea în tăcere cum ies din zona militară către fermele îmbelşugate din Ancelstierre, cu şoselele lui largi, casele de cărămidă şi automobilele ori trăsurile pe care cei doi militari din faţă cu chipiu roşu le dădeau la o parte din drum, ca să poată trece mai repede.

— Mi-e bine acum, zise Sabriel încet când maşina încetini la intrarea în Bain.

Touchstone dădu din cap, cu ochii aţintiţi la vitrinele de pe strada principală, ce forfotea de oameni care-i priviră curioşi, căci rareori le era dat să vadă soldaţi din Perimetru în uniforma completă de luptă, cu scuturi şi săbii-baionetă, iar Sabriel şi Touchstone veneau clar din Vechiul Regat.

— Trebuie să ne oprim la secţia de poliţie să-l avertizăm şi pe intendentul-şef, zise Horyse când maşina opri lângă o clădire impozantă cu pereţii vopsiţi în alb şi două felinare electrice mari şi albastre la faţadă, lângă un panou zdravăn care anunţa că e sediul central al poliţiei comitatului Bain.

Horyse se ridică şi le făcu semn celor din camioane să-şi continue drumul, după care sări din maşină fără să mai deschidă uşa şi urcă scările în grabă, o apariţie mai degrabă ciudată în uniforma kaki cu zale pe deasupra. Un poliţist care tocmai cobora scările fu cât pe ce să-l oprească, dar când

îl recunoscu rămase locului în poziţie de drepţi şi-l salută respectuos.

— Mi-e bine, repetă Sabriel. Poţi să-mi dai drumul la mână.

Touchstone zâmbi şi-şi mişcă uşor mâna în strânsoarea ei, făcând-o pe Sabriel să surâdă uimită şi să-şi relaxeze degetele până ce îi dădu drumul de tot; îşi lăsară amândoi mâinile moi pe banchetă, cu degetul mic lipit unul de celălalt.

Dacă maşina armatei ar fi oprit în orice alt oraş cu aşa pasageri neobişnuiţi, mai mult ca sigur ar fi strâns o mulţime de curioşi şi gură-cască, însă ei se aflau în Bain, iar Bain era aproape de Zid. Oamenii aruncau o privire şi îndată ce observau însemnele Legământului, săbiile şi armurile, îşi vedeau mai departe de drum. Cei mai prudenţi din fire sau cu darul viziunii se grăbeau pe la casele lor şi trăgeau zăvoarele şi obloanele, punându-se nu doar sub pavăza fierului sau a oţelului, ci şi a crenguţelor de grozamă şi de scoruşă. Alţii, cu mult mai prevăzători, apucară calea râului, refugiindu-se pe insuliţele nisipoase fără să mai pretindă că merg la pescuit.

Horyse ieşi după cinci minute, însoţit de un bărbat înalt cu o mină serioasă, ale cărui statură corpolentă şi faţă de uliu erau uşor ridiculizate de ochelarii mult prea mici prinşi de vârful nasului. Bărbatul îi strânse mâna colonelului şi acesta reveni la maşină, iar şoferul o luă din loc manevrând schimbătorul de viteze cu mare îndemânare.

După câteva minute, înainte să lase în urmă ultimele clădiri din oraş, auziră în spate dangătul domol şi pătrunzător al unui clopot. Nu trecură mai mult de două sau trei secunde că un altul prinse şi el a glăsui de undeva din stânga, urmat la scurt timp de altul din faţă. Curând, sunetul îi înconjura de peste tot.

— S-au mişcat repede băieţii, le strigă Horyse în spate. Cred că intendentul-şef i-a pus să exerseze

de nenumărate ori până acum…

— Clopotele îi avertizează pe oameni, nu? întrebă Touchstone.

Era obişnuit cu astfel de metode, începând să se simtă din ce în ce mai în elementul lui în ciuda sunetelor asurzitoare ce prevesteau pericolul iminent. Zgomotul nu-l îngrozea câtuşi de puţin, cu atât mai mult cu cât după ce păşise pentru a doua oară în rezervor simţea că nimic nu-l mai poate speria.

— Da, îi răspunse Horyse. E un îndemn să se întoarcă acasă înainte de lăsarea întunericului, să tragă zăvoarele şi obloanele, să nu dea drumul la străini, să ţină lumina aprinsă şi înăuntru, şi afară şi să aibă lumânări pregătite în caz că se întrerupe curentul. Să poarte argint, iar dacă îi prinde întunericul pe străzi să caute degrabă apele curgătoare.

— E o lecţie în versuri pe care o recitam în clasele primare, zise Sabriel. Nu ştiu însă câţi şi-o mai amintesc, chiar şi prin părţile astea.

— Poate că n-o să mă credeţi, dar foarte mulţi o ştiu, interveni şoferul vorbind din colţul gurii, fără să-şi dezlipească ochii de la drum. Clopotele astea n-au mai sunat aşa de douăzeci de ani, dar oamenii n-au uitat poemul, vă spun eu. Ba mai mult, sunt gata să-l spună oricui nu-l ştie.

— Sper să aveţi dreptate, oftă ea şi în minte îi apărură dintr-odată locuitorii din Nestowe, două treimi căsăpiţi de morţi, iar restul adăpostiţi în cocioabele pescăreşti de pe insula stâncoasă… Sper din toată inima.

— Cât mai avem până la Vârful Ciunt? întrebă Touchstone.

Şi pe el îl năpădiseră amintirile, legate însă de Rogir, cu care avea să dea ochii în curând. De fapt nu cu el, ci cu spurcăciunea care devenise…

— Cel mult încă o oră, zic eu, îi răspunse Horyse. Ar trebui să ajungem acolo în jur de şase. Cu maşina asta putem parcurge în medie cam

cincizeci de kilometri pe oră, un fapt într-adevăr remarcabil – cel puţin pentru mine. M-am deprins cu Perimetrul şi cu Vechiul Regat – mă rog, porţiunea limitată pe care am văzut-o alături de oamenii mei din patrulă. Mi-ar fi plăcut să văd mai multe, să mă fi dus mai departe, către nord…

— O să ajungeţi şi acolo, zise Sabriel cu o voce deloc convingătoare.

Touchstone rămase tăcut, iar colonelul nu găsi de cuviinţă să-i răspundă, aşa că merseră mai departe în tăcere, prinzând convoiul din urmă şi depăşind camioanele unul după altul, până ce ajunseră iarăşi în frunte. Pe oriunde treceau însă, dangătul clopotelor le anunţa sosirea, căci în fiecare sat un altul prelua tânguirea.

După cum bănuise Sabriel, ajunseră în Wyverley cu câteva minute înainte de şase. Camioanele opriră toate într-un şir lung de la un capăt la celălalt al satului, începând cu vila conetabilului până la tavernă. Soldaţii coborâră înainte ca vehiculele să se oprească, strângându-se iute în formaţie pe drum. Camioneta celor de la transmisiuni parcă sub un stâlp de telefon de care doi ofiţeri se grăbiră să-şi lege cablurile, în timp ce poliţiştii militari dădură fuga la intrarea şi la ieşirea din sat, ca să redirecţioneze traficul. Sabriel şi Touchstone ieşiră şi ei din maşină aşteptând să vadă ce se întâmplă.

— Nu e foarte diferit de garda regală, zise el privindu-i pe soldaţi cum se aşază în rânduri ordonate, în timp ce sergenţii strigau ordine şi ofiţerii se adunau în jurul colonelului, care vorbea cu cineva la telefonul tocmai instalat.

— Grăbiţi-vă şi aşteptaţi ordinele mele! strigă el în receptor.

— Mi-ar fi plăcut să te văd în garda regală, zise Sabriel. Şi Vechiul Regat, pe… vreau să spun înainte ca pietrele să fie despicate…

— Pe vremea mea, adică… Asta ai vrut să spui. Da, şi mie mi-ar fi plăcut. Semăna oarecum cu

lumea de aici – atunci când lucrurile nu o iau razna, desigur. Era linişte şi pace, şi Viaţa îşi urma cursul ei normal, monoton. Aveam impresia că lucrurile se întâmplă mult prea încet, că totul devine previzibil. Acum mi-e dor de vremurile acelea…

— Şi eu aveam aceeaşi impresie când eram la şcoală, mărturisi ea. Visam cu ochii deschişi la Vechiul Regat, unde se practica adevărata magie a Legământului, puteai lega morţii în Moarte şi găseai la tot pasul prinţi…

— Pe care să-i salvezi de la primejdie?

— Nu, cu care să te măriţi, răspunse ea absentă cu privirea aţintită la Horyse, care nu părea prea încântat de ce aude la celălalt capăt al firului.

Touchstone amuţi. O privi atent, toate lucrurile dimprejur pierzându-şi conturul dintr-odată. Nu mai vedea decât părul ei de abanos strălucind în razele după-amiezii târzii ca aripile unui corb în zbor. „O iubesc, îşi zise în sinea lui. Dar dacă spun ce nu trebuie, s-ar putea să nu mai am…”

Nu apucă să-şi termine gândul, căci îl zări pe Horyse înmânând telefonul unuia dintre soldaţi şi îndreptându-se către ei. ÎI urmărea cum se apropie, dându-şi brusc seama că nu mai are decât vreo cinci secunde singur cu ea, timp în care trebuia să-i spună ceva, orice. Erau poate ultimele clipe petrecute împreună, doar ei doi şi nimeni altcineva…

„Nu mi-e teamă”, se îmbărbătă el de unul singur.

— Te iubesc, îi şopti atunci în ureche. Sper că nu te superi…

Sabriel se întoarse către el, zâmbindu-i aproape fără să vrea. Durerea pierderii tatălui ei nu se stinsese încă şi se temea de ce avea să vină, dar ceva din privirea lui fâstâcită şi temătoare o umplu de speranţă.

— Nu, nu mă supăr, îi şopti ea înapoi, aplecându-se către el. Se încruntă apoi dintr-odată,

adăugând: Cred că… cred că şi eu s-ar putea să te iubesc, aşa să-mi ajute Legământul, dar ne-am găsit şi noi…

— Luasem legătura cu punctul de frontieră din Perimetru, dar s-a întrerupt pe neaşteptate, îi anunţă Horyse supărat înainte să ajungă lângă ei, ţipând ca să se facă auzit peste dangătul clopotului din sat. Mi-au comunicat că acum mai bine de-o oră o perdea deasă de ceaţă a început să înainteze de dincolo de Zid şi s-a întins deja peste primele tranşee de la sud-est. După aceea n-a mai fost posibilă nicio legătură cu companiile din avanpost, nici prin telefon, nici prin curier. Am vorbit adineauri şi cu ofiţerul de serviciu – tânărul acela fascinat de planorul vostru –, care n-a apucat să-mi spună decât că mai are puţin şi ceaţa ajunge şi la el, după care s-a întrerupt legătura.

— Aşa deci… murmură Sabriel. Kerrigor n-a mai avut răbdare până la apus. Încearcă să schimbe vremea în favoarea lui.

— După informaţiile primite din Perimetru, ceaţa asta – şi ce mai aduce cu ea – înaintează către sud cu o viteză de aproximativ treizeci de kilometri pe oră. Dacă avansează în linie dreaptă, o să ne ajungă din urmă în jur de şapte şi jumătate, când va fi deja întuneric şi luna nu va fi răsărit încă.

— Să ne grăbim atunci, zise Sabriel pe un ton poruncitor. Cărarea care duce la Vârful Ciunt începe din spatele tavernei. O iau eu înainte?

— Mai bine nu, zise colonelul întorcându-se către soldaţi şi dând ordine gesticulând întruna.

Nici nu termină bine, că un grup de militari dădea deja ocol tavernei, apucând urcuşul dindărăt înspre vârful dealului. În frunte erau cercetaşii de la frontieră, toţi arcaşi sau magi cu însemnul Legământului. În urma lor venea un prim pluton de infanterie, cu baionetele scoase şi puştile gata de luptă. Odată trecuţi de clădire, sparseră rândurile, aranjându-se în formă de triunghi, ca

vârful unei săgeţi. Horyse, Sabriel şi Touchstone veniră după ei cu şofer cu tot, urmaţi îndeaproape de alte două plutoane şi, în fine, de ofiţerii de la transmisiuni, care-şi desfăşurau cablurile de telefon de pe un cilindru mare şi greoi.

Pădurea de plută era cufundată în tăcere, iar soldaţii înaintau cu mare băgare de seamă, făcându-şi semne în loc să vorbească sau să strige. Nu se auzeau decât tactul paşilor pe potecă şi zăngănitul ocazional al armurilor sau al echipamentelor.

Soarele pătrundea printre copaci cu razele lui pline şi aurii, însă din ce în ce mai reci, întocmai ca un vin alb extrem de savuros, dar prea slab ca să te bine dispună.

Când ajunseră aproape de vârf, numai cercetaşii merseră mai departe, către culme. Plutonul de infanterie din frunte o coti înspre nord, iar celelalte două se îndreptară unul către sud-vest şi unul către sud-est, formând astfel un triunghi defensiv de jur împrejurul dealului. Horyse, Sabriel, Touchstone şi şoferul îşi continuară şi ei drumul către vârf.

La vreo douăzeci şi ceva de metri înainte de vârf, copacii făcură loc unor buruieni dese şi tufelor de scaieţi, în mijlocul cărora apăru apoi şi movila de pietre, chiar pe culmea dealului. Era solidă şi pătrată, cam de mărimea unei colibe, construită din bolovani gri-verzui. Cei doisprezece cercetaşi o înconjurară degrabă, patru dintre ei încercând să urnească unul dintre calupi cu ajutorul unui drug pe care îl căraseră cu ei tocmai în acest scop.

Piatra se desprinse, în sfârşit, şi căzu greoaie la pământ, exact când Sabriel şi Touchstone ajunseră în vârf, dezvăluind un alt rând de bolovani îndărătul ei. Soldaţii magi simţiră atunci cu toţii un ţiuit strident în urechi şi îi apucă ameţeala.

— Aţi simţit şi voi? întrebă Horyse fără niciun rost, căci era clar după feţele lor şi după felul cum

îşi astupaseră urechile cu mâinile că răspunsul nu putea fi decât afirmativ.

— Da, îi răspunse Sabriel. Era o senzaţie asemănătoare cu cea pe care o încercase în apropierea pietrelor despicate din rezervor, deşi poate nu la fel de puternică. Mă tem că ăsta nu a fost decât începutul, adăugă ea. Simptomele au să se înrăutăţească pe măsură ce ne apropiem de sarcofag…

— Mai avem mult până dăm de el?

— Patru rânduri de pietre, zise ea. Sau cinci… L-am văzut la un moment dat într-o… viziune ciudată.

Horyse dădu din cap şi le făcu semn oamenilor să smulgă bolovanii mai departe. Aceştia se puseră pe treabă cu zel, trăgând mereu cu ochii la soarele pe cale să apună. Fiind cu toţii magi – deşi cu înzestrări diferite – ştiau prea bine la ce să se aştepte odată cu lăsarea întunericului.

Într-un sfert de oră, scoseseră deja două rânduri a câte tot atâţia bolovani, simţindu-se din ce în ce mai rău. Doi dintre soldaţii mai tineri – băieţi cam de vreo douăzeci şi ceva de ani – se resimţiră într-atât, încât fură nevoiţi să coboare câţiva metri la vale ca să se mai liniştească, în vreme ce restul lucrau cu încetinitorul, străduindu-se să nu dea afară ce au mâncat la prânz şi să-şi ţină în frâu mâinile şi picioarele tremurânde.

Sabriel şi Touchstone păreau să reziste destul de bine, în ciuda lipsei de somn şi a oboselii extreme. În rezervor simţiseră ceva cu mult mai puternic, şi nici nu avuseseră parte de soare sau de adierea proaspătă a aerului care să-i încălzească şi să-i răcorească în acelaşi timp.

După al treilea rând de bolovani, Horyse anunţă o scurtă pauză de odihnă, aşa că se retraseră cu toţii în spatele copacilor de plută, unde aura bolnăvicioasă a tumulului nu putea pătrunde. Transmisioniştii instalaseră aici şi un telefon de mână aşezat pe cilindrul întors cu fundul în sus.

Horyse îl apucă grăbit, întorcându-se către Sabriel înainte ca soldatul să învârtă de manivelă.

— Ce alte pregătiri mai trebuie să facem înainte de a da la o parte ultimul rând de pietre? o întrebă el. Cele ce ţin de magie, vreau să spun…

Sabriel se gândi câteva clipe, alungându-şi oboseala, după care dădu din cap.

— Nu cred că mai avem ce să facem. După ce găsim sarcofagul s-ar putea să nu reuşim să-l deschidem decât cu o vrajă de Legământ, iar pentru asta o să am nevoie de ajutorul tuturor. Apoi va trebui să ne ocupăm de trupul dinăuntru, cu ritualurile de rigoare şi, în fine, vraja de mistuire. Sigur că el are să se împotrivească, dar asta nu trebuie să ne surprindă. Fac des vrăji împreună soldaţii dumneavoastră, colonele?

— Din păcate, nu, răspunse el încruntat. Din moment ce armata nu recunoaşte în mod oficial existenţa magiei Legământului, oamenii mei au învăţat singuri tot ce ştiu.

— Nu-i nimic, zise ea încercând să pară cât mai convingătoare cu putinţă, conştientă că toată lumea o ascultă. Ne descurcăm noi cumva.

— Asta-i bine de ştiut, o susţinu Horyse zâmbind.

„O mişcare inteligentă”, gândi Sabriel. Părea foarte convingător când zâmbea. Încercă şi ea să facă la fel, temându-se ca nu cumva surâsul să i se transforme într-o grimasă îngheţată de durere.

— Ei, hai să vedem ce-i cu oaspetele nostru misterios, continuă colonelul cu acelaşi zâmbet pe buze. Cu cine mi-ai făcut legătura, sergent?

— Cu poliţia din Bain, răspunse prompt sergentul de la transmisiuni, învârtind de zor manivela. Şi apoi cu Sediul Central Nord, domnule. Va trebui să-l rugaţi pe caporalul Synge să vă pună în legătură cu ei. A rămas la postul din sat.

— Prea bine, răspunse Horyse. Alo, Synge? Fă-mi, te rog, legătura cu poliţia din Bain. Nu, lor

spune-le că nu dai de mine. Da, caporale, cum ai auzit… Da, mulţumesc. Alo, poliţia comitatului Bain? Colonelul Horyse la telefon. Aş vrea să vorbesc cu intendentul-şef Dingley… Da. Bună ziua, domnule Dingley. Aţi primit cumva rapoarte privind o anume pâclă ciudată? Poftim? Deja?! Nu, n-are rost să începeţi nicio investigaţie. Nu lăsaţi pe nimeni pe străzi şi avertizaţi oamenii să se baricadeze în case. Da, exact, măsurile obişnuite. Da, indiferent ce aduce… Este, într-adevăr, extrem de periculoasă… Alo! Alo!

Lăsă receptorul jos şi arătă către vârf.

— Ceaţa a pătruns deja în Bain pe la nord şi se mişcă extrem de rapid. E oare posibil ca Kerrigor să ştie ce punem la cale?

— Da, răspunseră Sabriel şi Touchstone în cor.

— Atunci ar fi bine să ne grăbim, zise Horyse cu ochii la ceas. Ne-au rămas mai puţin de patruzeci de minute.

CAPITOLUL DOUAZECI ŞI ŞAPTE

Ultimul rând de bolovani se desprinse încet, punând la încercare răbdarea soldaţilor asudaţi şi albi la faţă care-i îmboldeau cu mâini tremurânde şi respiraţia întretăiată. Îndată ce deschizătura fu gata, se depărtară, pe picioare nesigure, de movila blestemată căutând zonele cu soare ca să-şi încălzească oasele înfrigurate. Unul dintre ei, un bărbat iute şi mic de statură, cu o mustaţă spălăcită, alunecă în vale şi începu să vomite, până ce alţi câţiva coborâră la el cu o targă şi-l aduseră înapoi.

Sabriel privi gaura şi avu impresia că distinge reflexiile şterse ale sarcofagului de bronz dinăuntru. Simţi că-i vine şi ei rău, cu părul ridicat pe spate şi pielea înfiorată pe tot corpul. Duhoarea magiei libere plutea grea în aer, lăsându-i un gust metalic în gură.

— Avem nevoie de magie ca să deschidem sarcofagul, anunţă ea posomorâtă. E foarte bine protejat. Cred că cel mai bine ar fi să intru singură, iar Touchstone să mă ţină de mână de afară, în timp ce colonelul Horyse cu oamenii lui formează un cerc magic în jurul movilei. Ştie toată lumea simbolurile pentru vraja de început?

Soldaţii încuviinţară sau răspunseră în cor „Da, domniţă”. Unul singur îi zise Abhorsen, un caporal de vârsta a doua, cu destule trese pe blazon ca să-ţi dai seama că era de mult în armată. Dintre toţi, părea cel mai puţin afectat de efectele magiei libere.

— Puteţi să-mi spuneţi Sabriel, îi zise ea răvăşită de numele pe care tocmai îl auzise.

— Nu pot, domniţă. L-am cunoscut pe tatăl tău. Îi semeni tare mult… Dumneata eşti acum

Abhorsen şi trebuie să-i vii de hac blestemăţiei ăsteia – iartă-mi, te rog, limbajul să-l faci să-şi dorească să fi rămas mort, în treaba lui!

— Vă mulţumesc pentru sprijin, îi zise ea şovăitoare.

Caporalul nu avea darul viziunii – era lesne de ghicit – însă încrederea lui în ea era la fel de oarbă…

— Are dreptate, îl susţinu Touchstone îndemnând-o s-o ia înainte după ce făcu o plecăciune adâncă. Să terminăm treaba pentru care am venit, Abhorsen!

Sabriel îi răspunse şi ea cu o plecăciune aproape ritualică, aşa cum ar face un Abhorsen înaintea regelui. Trase apoi aer în piept şi pe chip i se citi determinarea. Începu cu însemnele de deschidere, pe care şi le formă în minte înainte să-l ia pe Touchstone de mână şi să se apropie de gaura din zid, al cărei pântec învăluit în umbre obscure contrasta cu pietrele verzui rostogolite pe lângă movilă şi cu scaieţii scăldaţi în ultimele raze de soare. În spatele ei, Touchstone se întoarse să apuce mâna plină de bătături a colonelului, care, la rându-i, o întinse pe cealaltă către locotenentul Aire, acesta prinzând-o pe a sergentului, sergentul pe a caporalului şi tot aşa, până la ultimul soldat de la poalele dâmbului. Erau paisprezece magi cu totul, deşi doar doi de prima mână.

Sabriel simţi magia Legământului concentrându-se deasupra şirului, simbolurile devenind din ce în ce mai pronunţate şi mai strălucitoare în mintea ei, până când aproape că nu mai vedea nimic din pricina aurei lor orbitoare. Pătrunse în despărţitura din zid, fiecare pas accentuându-i răul şi ameţeala şi făcând-o să tremure din toate încheieturile, cu picioarele amorţite de aceleaşi furnicături şi înţepături. Simbolurile erau însă la fel de puternice în capul ei, biruind senzaţia acută de greaţă.

Ajunse lângă sarcofagul de bronz şi-şi lipi palma de capac, eliberând însemnele din minte. O explozie de lumină izbucni brusc din degetele ei, urmată de un răcnet sfâşietor ce zgudui tumulul din temelii. Bronzul începu să ardă, şi Sabriel îşi trase iute mâna de pe el, cu palma înroşită şi plină de băşici. După câteva clipe, sarcofagul fu învăluit într-un abur gros şi fierbinte care o forţă să iasă, silind întregul şir să se prăvălească la vale, ca nişte piese de domino.

Se trezi aruncată odată cu Touchstone, la vreo cinci metri de la intrarea în tumul, aterizând cu capul pe stomacul lui în timp ce el nimeri într-o tufă de scaieţi. Rămaseră nemişcaţi pentru câteva momente, secătuiţi de puteri şi copleşiţi de defensiva magiei libere. Priviră apoi cerul senin de deasupra, năpădit deja de nuanţele portocalii-roşietice ale apusului. De jur împrejur se auzeau vocile soldaţilor care-şi veneau în fire, înjurând şi blestemând de mama focului.

— Nu s-a deschis, zise Sabriel calmă, ca şi cum ar fi făcut o simplă constatare. Ori n-am pus destulă forţă la bătaie, ori unii dintre noi nu prea ştiu ce fac. Tăcu apoi câteva clipe, după care adăugă: Ce n-aş da ca Mogget să fie aici cu noi! El sigur ar şti ce să facă…

Touchstone nu zise nimic la început, dar apoi vorbi:

— Avem nevoie de mai mulţi magi. Cred că l-am putea deschide dacă simbolurile ar fi îndeajuns de puternice.

— Mai mulţi magi… bâigui Sabriel obosită. Cred că ai uitat de care parte a Zidului ne aflăm…

— Dar la tine la şcoală? întrebă el după care scoase un „A!” scurt când Sabriel se ridică brusc în capul oaselor, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Urmă un al doilea „Aa!” în momentul când, aplecată peste el, fata îl sărută cu înflăcărare, afundându-i capul în scaieţi.

— Touchstone! Ce idee bună! Cum de nu mi-a trecut prin minte? Sigur că da… Orele de magie pentru avansaţi! Trebuie să fie pe puţin treizeci şi cinci de colege de-ale mele cu însemnul Legământului şi cunoştinţe de bază într-ale Legământului!

— Mă bucur, murmură el îmbufnat din fundul tufei.

Sabriel îi întinse o mână şi-l ajută să se ridice, adulmecând mirosul proaspăt de scaieţi striviţi amestecat cu sudoare. Aproape că reuşise să-l tragă dintre frunze, când, dintr-odată, îi pieri entuziasmul şi fu cât pe ce să-i dea drumul, dar n-o făcu.

— Fetele sunt acolo, zise ea şoptit, gândind cu voce tare. Dar… ce drept am eu să le implic în povestea asta…

— Oricum sunt deja implicate, o întrerupse Touchstone. Singurul motiv pentru care Ancelstierre nu seamănă cu Vechiul Regat e Zidul, însă n-o să mai dăinuie mult odată ce Kerrigor spintecă şi celelalte pietre.

— Dar sunt doar nişte copile! oftă ea abătută. Deşi nu de mult ne credeam femei în toată firea…

— Nu contează, avem nevoie de ajutorul lor!

— Asta aşa e, încuviinţă ea întorcându-se către soldaţii care se strânseseră iarăşi în jurul tumulului, fiecare cât de aproape îi dădea mâna.

Horyse şi alţi câţiva magi de-ai lui erau chiar la gura intrării, iscodind întunecimea aprinsă la răstimpuri de licărirea bronzului incandescent.

— Vraja n-a dat roade, le spuse ea, însă Touchstone tocmai mi-a amintit unde putem găsi alţi magi ai Legământului.

— Unde? o întrebă Horyse cu ochi pătrunzători.

— La Colegiul Wyverly, unde am învăţat şi eu. Nu cred să fie mai mult de un kilometru şi jumătate până acolo. O să le cerem ajutorul fetelor din clasele a cincea şi a şasea, care studiază magia. Şi magistrei Greenwood, desigur, profesoara lor.

— Nu cred că mai e timp să le trimitem vorbă şi apoi să aşteptăm până vin încoace, începu Horyse privind către apus şi apoi la ceas, care o luase invers. Îl cercetă câteva clipe încurcat, după care renunţă. Dar… chiar crezi că aşa vom putea mişca sarcofagul?

Sabriel se gândi la vraja de protecţie de care se lovise, după care îi răspunse:

— Da. Cele mai multe piedici erau menite să ascundă tumulul de ochii curioşilor, aşa că acum nimic nu ne poate opri să mutăm sarcofagul, poate doar simptomele date de magia liberă. Dacă le facem faţă cu bine, sigur că-l putem urni din loc…

— Şi Colegiul Wyverley e cumva într-o clădire veche, solidă?

— Mai degrabă un castel decât orice altceva, răspunse Sabriel înţelegând unde vrea să ajungă. Mult mai uşor de apărat decât dealul ăsta.

— Apă curgătoare… Nu? Ar fi mult prea frumos. Bun! Soldat Macking, dă fuga la maiorul Tindall şi spune-i să-şi pregătească oamenii de plecare în două minute. Ne întoarcem la camioane şi apoi mergem la Colegiul Wyverley. Trebuie să apară şi pe hartă, la puţin mai mult de un kilometru…

— La sud-vest, precizã Sabriel.

— La sud-vest, reluă colonelul. Anunţă-i şi pe ei întocmai.

Macking repetă ordinul de câteva ori ca pentru sine, apoi o luă la fugă, vădit bucuros să scape de tumul. Horyse se întoarse către caporal şi-i spuse:

— Caporal Anshey! Pari un om zdravăn. Crezi că ai putea înfăşură afurisitul ăla de sarcofag cu o frânghie?

— Eu zic că da, domnule, zise Anshey desfăcând sulul de funie pe care-l ţinea prins de cordon, făcându-le semn celorlalţi soldaţi să-l urmeze.

— Hai, băieţi, scoateţi sfoara.

Douăzeci de minute mai târziu, cu ajutorul câtorva metri de sfoară şi al unui trepied, sarcofagul era urcat într-o căruţă pe care o luaseră de la o fermă din apropiere. După cum se aşteptase, când ajunseră cu el la mai puţin de douăzeci de metri de camioane, motoarele se opriră ca prin minune, farurile se stinseră, iar postul telefonic se deranjă şi el, fără un motiv anume.

Doar calul de la căruţă – o iapă bătrână şi placidă – părea oarecum indiferent la sicriul strălucitor din spate, în ciuda capacului de bronz ce fremăta cu simboluri pervertite ale Legământului care-ţi întorceau stomacul pe dos. Iapa nu era foarte mulţumită, sărmana de ea, dar nici agitată.

— Va trebui să mânăm noi calul, îi zise Sabriel lui Touchstone, în timp ce soldaţii împinseră sicriul suspendat cu nişte prăjini lungi, strângând picioarele trepiedului. Nu cred că cercetaşii mai rezistă mult.

ÎI trecu un fior şi tremură din tot corpul. Ca toţi ceilalţi, era palid şi avea ochii injectaţi, nasul îi curgea abundent şi dinţii îi clănţăneau.

— Nici eu nu ştiu cât mai pot îndura, bâigui el.

Cu toate astea, când fură desfăcute şi ultimele sfori şi soldaţii se depărtară grăbiţi, Touchstone îşi luă locul pe scândura din faţă, apucând hăţurile cu nădejde. Sabriel urcă lângă el, ignorând senzaţia din stomac, care, între timp, i se mutase, parcă, în gât. Nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea către sarcofag.

Touchstone îndemnă calul s-o ia din loc, plesnindu-l uşor cu hăţurile. Iapa ciuli urechile şi o porni anevoie înainte, trăgând deloc grăbită încărcătura.

— Mai repede nu se poate? întrebă Sabriel nerăbdătoare. Aveau mai bine de un kilometru şi jumătate de mers şi soarele era deja înecat într-o

mare de nori sângerii, un disc roşu sprijinit de linia orizontului.

— Suntem destul de grei, îi explică el respirând sacadat după fiecare cuvânt. O să ajungem după căderea întunericului.

În spate, sarcofagul păru să vibreze şi să chicotească înfundat. Niciunul nu rosti cu voce tare ceea ce amândoi gândeau, şi anume că până la lăsarea nopţii era foarte posibil ca Kerrigor să le iasă deja în cale. După un timp, Sabriel începu să-şi arunce privirea din ce în ce mai des înapoi la drum, zărind cu coada ochiului capacul strălucitor pe care formele distorsionate se preschimbau necontenit. Ar fi vrut să nu facă asta, dar nu se putea abţine. Soarele aluneca la apus şi umbrele deveneau din ce în ce mai prelungi, astfel încât ori de câte ori le răsărea în cale câte un copac cu scoarţa spălăcită ori o piatră de hotar văruită o năpădeau cele mai negre temeri. Dacă pâcla îi ajungea, în sfârşit, din urmă?

Când sosiră la colegiu, li se păru că au mers ore în şir. Curând sosiră şi camioanele, părăsind drumul principal şi apucând-o pe aleea pietruită ce ducea la porţile de fier de la intrare. Soarele dispărea treptat la orizont, un sfert din discul roşiatic fiind deja învăluit în tenebre. „Acasă, în sfârşit!” fu primul ei gând. Dar ştia că nu-i decât o amăgire. Colegiul îi fusese adăpost pentru o bună bucată din Viaţă, dar asta în trecut. Fusese casa copilăriei ei, pe vremea când toţi o ştiau drept Sabriel. Acum nu mai era o simplă elevă, ci noul Abhorsen, iar casa ei o aştepta în Vechiul Regat, la fel ca îndatoririle ce-i reveneau, şi care o urmăreau oriunde s-ar fi aflat.

De o parte şi de alta a porţii, cele două felinare vechi din sticlă erau aprinse, lumina lor electrică pălind dintr-odată în scântei disparate când trecură cu căruţa dincolo de prag. Una din porţi era desprinsă din ţâţâni şi Sabriel bănui că soldaţii o forţaseră înaintea lor, deşi de obicei erau încuiate

de-abia după căderea nopţii. „Pesemne că le-au ferecat când au auzit clopotele”, îşi zise ea, dându-şi brusc seama de liniştea dimprejur.

— Clopotul din sat! exclamă ea când căruţa trecu pe lângă camioanele parcate şi coti pe aleea din dreptul uşilor imense de la intrarea principală, în faţa cărora încetini. Clopotul! Nu se mai aude!

Touchstone opri calul şi îşi încordă auzul, cercetând zarea din ce în ce mai întunecată. Clopotul din sat părea, într-adevăr, să fi amuţit.

— Sunt aproape doi kilometri până acolo… zise el şovăielnic. E destul de departe, plus că mai e şi vântul…

— Nici vorbă, ripostă ea. Aerul rece al nopţii îi mângâia obrajii, dar nici urmă de vânt. Întotdeauna s-a auzit de aici. Pesemne că Kerrigor a ajuns deja la clopotniţa din sat! Repede, să ducem sarcofagul înăuntru!

Sări iute din căruţă şi fugi către Horyse, care stătea în picioare pe treptele din faţa uşii pe jumătate deschise, vorbind cu cineva dinăuntru. Când se apropie, trecând prin mijlocul soldaţilor strânşi grupuri-grupuleţe în curte, recunoscu vocea imediat. Era doamna Umbrade, directoarea.

— Cum îndrăzniţi să daţi buzna aşa? îl dojenea ea ofensată cu o voce preţioasă. ÎI cunosc personal pe general-locotenentul Famsley, care mi-e şi prieten, şi dacă îi… Sabriel?!

Rămase ca trăsnită când o văzu acolo la acea oră târzie, îmbrăcată atât de ciudat. Horyse profită de momentul de linişte şi le făcu semn soldaţilor să se apropie, astfel încât, până să apuce directoarea să protesteze, uşile se deschiseră larg şi o armată de oameni înarmaţi dădură buzna înăuntru, ocolind-o de o parte şi de cealaltă aşa cum marea scaldă ţărmurile unei insule.

— Doamnă Umbrade! strigă Sabriel. Trebuie să vorbesc urgent cu doamna Greenwood şi cu fetele din gimnaziu de la cursul de magie! Adunaţi-le

repede pe celelalte eleve şi restul personalului didactic şi retrageţi-vă în turnul dinspre nord!

Directoarea o asculta înmărmurită şi cu gura căscată, până când Horyse se apropie de ea şi pufni enervat:

— Hai odată, cucoană!

Nu închise bine gura, că femeia şi dispăru ca o nălucă, înainte s-o urmeze, Sabriel se întoarse către Touchstone, care-i dirija pe soldaţii cu sarcofagul.

Holul de la intrare se umpluse deja cu un şir neregulat de soldaţi care-şi dădeau din mână în mână cutii descărcate din camioanele de afară, aranjându-le apoi de jur împrejurul pereţilor. Erau toate de culoare kaki, marcate cu diferite inscripţii de genul: „Ghiulea .303” ori „Grenadă B2E2WP”, îngrămădite una peste alta sub pozele echipelor câştigătoare la campionatul de hochei sau dedesubtul panourilor ce anunţau cu litere aurite numele elevelor fruntaşe sau merituoase. Soldaţii deschiseseră şi uşile de la sala mare, grăbindu-se să tragă obloanele şi să baricadeze ferestrele, aşezând băncile una peste alta.

Doamna Umbrade ajunsese deja în celălalt capăt al sălii, apropiindu-se de câţiva profesori vădit scoşi din sărite, în spatele cărora se vedeau câteva eleve din clasele superioare strânse pe scări în grupuri mici. Nu avea nici cea mai mică îndoială că restul se îmbulzeau pe coridorul din capătul treptelor, curioase să afle ce se întâmplă.

Exact în momentul când directoarea ajunse în dreptul colegilor săi, toate luminile se stinseră brusc şi încăperea se cufundă în beznă. Preţ de câteva clipe se aşternu o tăcere mormântală cauzată de şocul iniţial, după care lumea intră în panică de-a binelea: fetele începură să urle şi soldaţii să ţipe, totul printre pufniturile şi bocăniturile înfundate ale celor ce orbecăiau prin întuneric, lovindu-se de mobile sau unii de alţii.

Sabriel nu se clinti, conturând cu puterea minţii simbolurile aducătoare de lumină, care nu se lăsară aşteptate, alunecându-i pe degete ca apa rece la duş. Le lăsă să atârne câteva secunde înainte să le direcţioneze către tavan, unde picurii se umflară până ce ajunseră de mărimea unor farfurii, aruncând o lumină gălbuie în încăpere. Băgă atunci de seamă că undeva, în celălalt colţ, chiar lângă doamna Umbrade, cineva făcea aceeaşi vrajă. Era nimeni alta decât magistra Greenwood, căreia îi zâmbi discret, arcuindu-şi aproape imperceptibil buzele. Ştia că becurile se stinseseră din cauză că Kerrigor trecuse pe lângă staţia de alimentare care se afla la jumătatea drumului dintre şcoală şi sat.

Cum era de aşteptat, în loc să le dea profesorilor informaţii precise despre ce se întâmplă, directoarea le împuia capul cu tot felul de prostii, ţinând-o întruna cu generalul nu-ştiu-care şi apostrofându-i pe „soldaţii neciopliţi”. Sabriel o zări pe magistră în spatele profesoarei de ştiinţe naturale, care era foarte înaltă, însă care acum stătea uşor aplecată în faţă.

— Şi nu mai spun cât de surprinsă am fost s-o văd chiar pe una dintre… le spunea ea cu sufletul la gură tocmai când Sabriel îşi făcu apariţia lângă ea, suflându-i pe spate şi pe ceafă însemnele tăcerii şi-ale nemişcării.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar suntem în criză de timp, se scuză ea de după silueta îngheţată a directoarei. După cum vedeţi, armata a preluat controlul colegiului, iar eu îl asist pe colonelul Horyse, care conduce operaţiunea. Avem nevoie de ajutorul fetelor din cele două clase de gimnaziu, aşa că v-aş ruga să le chemaţi aici. Rămâneţi şi dumneavoastră, magistră Greenwood. Restul – eleve, profesori, grădinari sau alţii – trebuie să se baricadeze bine la etajele superioare din turnul dinspre nord şi să nu iasă până mâine în zori.

— Dar de ce? întrebă doamna Pearch, profesoara de matematică. Ce se întâmplă?

— Intruşi din Vechiul Regat, îi răspunse Sabriel scurt, urmărindu-le feţele în timp ce vorbea. Pregătiţi-vă pentru atacul morţilor.

— Vrei să spui că Viaţa elevelor e în pericol? întrebă magistra Greenwood păşind în faţă, între cele două profesoare de engleză înspăimântate. O privi fix fără să clipească, de parcă de-abia acum vedea cine e, după care adăugă: Aşa e, Abhorsen?

— Cu toţii suntem în mare primejdie, zise Sabriel cu amărăciune în glas. Însă fără ajutorul magilor de aici nu avem nicio şansă…

— Păi, dacă aşa stau lucrurile, începu magistra hotărâtă, atunci am face bine să ne organizăm puţin. Mă duc să le aduc pe Sulyn şi pe Ellimere, sunt singurele dintre prefecţi care au ajuns la rangul de mag, aşa că se pot ocupa ele de celelalte fete. Doamnă Pearch, dumneata vei fi responsabilă cu… a… cu evacuarea elevelor şi a personalului în turnul dinspre nord, din moment ce doamna Umbrade văd că a căzut pe gânduri. Domnişoară Swann, vezi, te rog, pe unde sunt cameristele şi bucătarii şi fă rost de apă proaspătă şi de lumânări, iar dumneata, domnule Arkler, fii drăguţ şi adu săbiile din sala de sport.

Văzând că totul e sub control, Sabriel răsuflă uşurată şi ieşi iar din sală, trecând iute pe lângă soldaţii de pe coridor, care se chinuiau să prindă de o sfoară mai multe lămpi de gaz. Cu toate astea, afară era mult mai multă lumină, cu cerul scăldat în nuanţe de roşu şi portocaliu de la ultimele raze de soare.

Touchstone şi cercetaşii dăduseră deja sarcofagul jos din căruţă şi-l încinseseră bine cu sfoară, acesta părând acum să emane propria lumină perfidă, însemnele aprinse de magie liberă licărind pe capac ca mâzga deasupra unui lichid sau cheagurile în sânge. Nimeni altcineva nu îndrăznea să se apropie, în afară de cercetaşii care

trăgeau de frânghii. Peste tot în jur, soldaţii fixau garduri de sârmă ghimpată, umpleau saci cu nisip din grădina de trandafiri, pregăteau poziţii de tragere la etajul al doilea sau legau dispozitivele de declanşare de la rachetele de semnalizare, sicriul lui Rogir strălucind în tot acest timp în mijlocul unui cerc nevăzut de care toţi se fereau.

Sabriel se îndreptă către Touchstone, simţindu-şi picioarele moi dintr-odată, întregul trup răzvrătindu-i-se la ideea apropierii de luminiscenţa însângerată a sarcofagului, care părea să-şi fi sporit puterile odată cu lăsarea întunericului. Privindu-l în lumina amurgului stins, fata avu impresia că e chiar mai mare şi mai periculos decât înainte, capabil de grozăvii inimaginabile.

— Trageţi cu putere! strigă Touchstone, întinzând corzile la maximum, cot la cot cu soldaţii. Încă o dată!

Încet-încet, sarcofagul începu să alunece pe bătrânele lespezi, apropiindu-se de scările de la intrarea principală, peste care soldaţii tocmai băteau în cuie o rampă de lemn.

Sabriel hotărî să nu-l deranjeze de la treabă şi merse mai departe pe alee, până când zări porţile de fier forjat în depărtare. Rămase acolo câteva minute, privindu-le în tăcere, în timp ce degetele i se plimbau nervoase peste mânerele clopoţeilor, acum cu unul mai puţin, dar, fără îndoială, ineficiente în faţa hoardelor lui Kerrigor. Nu mai avea nici sabia lui Abhorsen, ci una nouă cu care nu era deloc obişnuită, chiar dacă fusese forjată de făuritorul Zidului.

„Casta Zidarilor…” Se gândi atunci la Mogget. Cine ştie ce fusese cu adevărat fiinţa ciudată înlăuntrul căreia se amestecau supunerea irascibilă faţă de Abhorsen şi forţa aprigă de magie liberă dornică să le vină de hac? Acum pierise şi el odată cu tatăl ei, azvârlit în străfundurile Morţii de scâncetul de jale al lui Astarael…

„Când am plecat de aici nu ştiam mai nimic despre Vechiul Regat, îşi zise Sabriel, iar acum când m-am întors… tot nu ştiu destule. Sunt cel mai ignorant Abhorsen din ultimele veacuri încoace şi probabil că şi cel mai obosit…”

Un răpăit de gloanţe o trezi brusc din reverie, urmat de zvâcul unei rachete care se înălţă în văzduh, lăsând o urmă gălbuie, arcuită, departe, către drum. Se auziră apoi alte împuşcături foarte repede una după alta, după care linişte. Racheta izbucni într-o explozie incandescentă din care se desprinse apoi o paraşută albă ce prinse a coborî lin. La lumina ei aspră, Sabriel zări ceaţa densă şi umedă care coborâse peste drum cât vedeai cu ochii, unindu-se cu bezna dimprejur.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Decât să o ia la fugă şi să ţipe, Sabriel hotărî c-ar fi mai bine să meargă la pas înapoi, către trepte. Mulţi dintre soldaţii care fixau încă lămpile în linie o priviră în tăcere, alături de alţi câţiva care se pregăteau să desfăşoare un sul de sârmă ghimpată. Toţi o urmăreau cu sufletul la gură.

În faţa ei, sarcofagul tocmai părăsea rampa improvizată, alunecând pe pardoseala din coridor. Sabriel putea foarte bine să treacă pe lângă el, însă preferă să rămână afară, cercetând împrejurimile. După câteva clipe, băgă de seamă că Horyse venise lângă ea, cu faţa pe jumătate luminată de făcliile dispuse în şir.

— Ceaţa… spuse ea. A ajuns aproape de porţi.

Vorbise repede, fără să-şi mai ascundă teama din glas.

— Ştiu, îi răspunse Horyse pe un ton neutru. Ultimele focuri de armă mi-au răpus oamenii din postul de pază. Şase în total, plus un caporal.

Sabriel dădu din cap fără să spună nimic, căci le simţise Moartea sub forma unor înţepături uşoare în stomac. Îşi impunea să fie mai dură şi mai rezistentă, să-şi tocească simţurile, căci noaptea avea să aducă mult mai multă suferinţă.

Simţi dintr-odată o prezenţă ciudată, cineva sau ceva care era deja mort. Se îndreptă de spate şi strigă către Horyse:

— Colonele! Soarele a apus de tot şi simt ceva apropiindu-se în fruntea norului de ceaţă!

Îşi scoase iute sabia din teacă, urmată la numai o secundă de Horyse, a cărui armă licări în lumina palidă. Cei cu sârma ghimpată priviră speriaţi în jur, după care se năpustiră pe scări în coridor. De o parte şi de alta a uşii, echipe de câte doi soldaţi îşi

pregăteau mitralierele grele, cocoţate pe trepiede, şi îşi aşezau săbiile de-a latul zidurilor din saci cu nisip.

— Cei de la etajul al doilea, fiţi pregătiţi! le strigă Horyse pe deasupra creştetului ei, şi-n acel moment Sabriel auzi percutoarele a cincizeci de puşti armându-se.

Cu coada ochiului, îi văzu pe cercetaşi întorcându-se în curte şi luându-şi poziţiile în spatele ei, cu arcurile întinse şi săgeţile pregătite. Ştia că au s-o ducă înăuntru în caz de nevoie…

Nu se auzea nimic în tăcerea încordată, în afară de zgomotele înfundate ale nopţii. Copacii de dincolo de zidul şcolii fremătau uşor în vânt, care începuse parcă să se înteţească odată cu lăsarea întunericului, acompaniat de cântecul greierilor. Atunci, Sabriel auzi scrâşnetul huruit al armatei morţilor, cu încheieturile lor rigide şi putrezite, lipsite de cartilagii, înaintând cu picioare dezgolite ale căror falange descompuse bocăneau pe lespezi, străpungând carnea fetidă.

— Ajutoare… zise ea agitată. Vin cu sutele.

Nici nu termină bine, că un prim val de morţi se şi izbi de porţile de la intrare, deschizându-le într-o clipă. Siluetele umanoide se îndreptau spre ei cu repeziciune, şuierând cu gurile căscate ce se voiau pesemne strigăte de luptă.

— Foc! ordonă colonelul.

În secunda următoare, Sabriel se temu ca nu cumva armele să nu funcţioneze, însă puştile începură să bubuie aprig, iar mitralierele se puseră pe un huruit asurzitor, scuipând limbi de foc ce ricoşau din pavaj într-un amalgam de haos şi violenţă. Gloanţele pătrundeau în carnea moartă, spintecau oasele şubrede şi-i dărâmau pe morţi la pământ, până ce îi făceau bucăţi la propriu, lăsându-i să atârne flasci de gardul de sârmă.

Focurile de armă deveniră apoi ceva mai răzleţe, însă, până să înceteze de-a binelea, se pomeniră cu un alt val de morţi, care dădeau năvală prin porţile

deschise ori escaladau zidurile, târându-se şi împleticindu-se. Erau câteva sute, atât de strânşi unii într-alţii, încât reuşiră să dărâme gardul şi unii chiar înaintară până în dreptul scărilor de la intrarea principală, unde puştile îi secerară la pământ. Ceilalţi, cărora pesemne că le mai rămăsese un dram de raţiune, bătură în retragere, dar fură nimiciţi de vâlvătaia albă de fosfor de la grenadele aruncate de cei de la etajul al doilea.

— Sabriel, treci înăuntru! îi ordonă Horyse, în timp ce ultimele dintre ajutoare veneau târâş înspre ei, în cercuri neregulate, până ce o nouă ploaie de gloanţe le culcă la pământ, reducându-le la tăcere.

— Da, zise ea privind ţintă către covorul de trupuri sfârtecate.

Lumina lămpilor era şovăitoare, şi bucăţile de fosfor ardeau mocnit, întocmai ca nişte lumânări într-un cavou sinistru. Mirosul pătrunzător al corditei îi umplea nările, impregnându-i-se în păr şi în veşminte, în timp ce ţevile mitralierelor împroşcau înfuriate cercuri de foc de jur împrejurul ei. Ajutoarele erau deja moarte, dar, chiar şi aşa, priveliştea dezolantă o scârbi mai tare decât orice plăsmuire a magiei libere.

Urcă scările vârându-şi sabia înapoi în teacă, amintindu-şi brusc de clopoţei. Poate că ar fi putut evita măcelul folosind unul dintre ei, trimiţând hoardele vrăjmaşe înapoi în Moarte fără să… Dar ce folos? Oricum era deja prea târziu. Mai mult, n-avea de unde să ştie dacă vraja ar fi funcţionat cum voia ea.

Ajutoarele spirit aveau să vină următoarele, ştia prea bine, şi mai ştia că acest soi de morţi înviaţi nu puteau fi opriţi de nicio forţă fizică şi nici de clopoţei, decât dacă veneau în număr mic… ceea ce era la fel de probabil ca un răsărit în miez de noapte.

Coridorul era înţesat de soldaţi îmbrăcaţi în zale şi cu coifuri pe cap, înarmaţi cu scuturi voluminoase şi suliţe cu vârful lat şi fir de argint,

presărate cu cele mai simple însemne ale Legământului, desenate cu cretă înmuiată în scuipat. Fumau de zor şi beau ceai din serviciul de porţelan folosit în mod obişnuit de elevele şcolii. Văzându-i, Sabriel îşi dădu seama că ei sunt cei care vor intra în luptă atunci când armele nu vor mai porni. Teama lor era vizibilă cu ochiul liber, deşi se străduiau s-o ţină în frâu – nu tocmai din bravadă, ci mai degrabă dintr-un amestec de pricepere şi cinism. Oricum, când dădu ochii cu ei, Sabriel încetini pasul şi înaintă agale, ca şi cum nu s-ar fi grăbit deloc.

— Bună seara, domnişoară, zise unul.

— Nu credeam c-o să mă bucure atât nişte împuşcături, zău aşa, se auzi altul. La noi, în nord, mitralierele nu pornesc nici să le tai!

— Dacă o ţin tot aşa, eu zic că n-o să mai fie nevoie de noi.

— Nu e tocmai ca-n Perimetru, nu-i aşa, domniţă?

— Noroc cu tipu' din cutia de metal, domnişoară.

— Mult noroc şi vouă, le ură ea încercând să răspundă rânjetelor cu un zâmbet.

Focurile reîncepură şi surâsul îi îngheţă pe chip, însă atenţia soldaţilor se concentră din nou asupra zgomotelor de afară. „Nu sunt deloc atât de indiferenţi pe cât vor să pară", îşi zise ea îndreptându-se către uşile ce dădeau în sala mare.

Aici, atmosfera era mult mai încordată. Sarcofagul se afla în colţul îndepărtat al încăperii, ridicat pe estrada din fund, în timp ce toţi cei dinăuntru se refugiaseră în celălalt capăt, cât mai departe de el cu putinţă. Cercetaşii se trăseseră într-o parte, sorbind şi ei din ceaiul cald, în mijloc magistra Greenwood stătea de vorbă cu Touchstone, iar pe peretele opus cele treizeci şi ceva de fete – domnişoare în toată regula, de fapt – stăteau înşirate faţă în faţă cu soldaţii. Era ca o

seară dansantă mai puţin obişnuită, sau mai degrabă ca o parodie a acesteia.

Dincolo de pereţii groşi de piatră şi de ferestrele ferecate, răpăiala ritmică a mitralierelor aproape că semăna cu o grindină deasă, în care bubuiturile grenadelor ţineau loc de tunete. Asta dacă nu ştiai ce se petrece, de fapt, afară. Sabriel merse până în mijlocul sălii, unde se opri şi strigă:

— Magi ai Legământului! Veniţi aici!

Se adunară cu toţii în jurul ei, fetele mai iuţi decât soldaţii, care se resimţeau după o zi de trudă şi din cauza apropierii sarcofagului. Sabriel privi feţele îmbujorate şi zâmbitoare ale elevelor, pe care umbre uşoare de teamă păreau să le mai domolească nerăbdarea şi emoţia faţă de necunoscut. Erau acolo şi două dintre cele mai bune prietene ale ei, Sulyn şi Ellimere, dar nu le mai simţi la fel de apropiate ca odinioară. Probabil că gesturile sau mimica o dăduseră de gol, căci văzu în ochii lor respect şi o oarecare uimire. Până şi însemnele magice de pe frunţile lor păreau oarecum false, machiate parcă, deşi ştia prea bine că sunt cât se poate de autentice. Cât de nedrept i se părea să le bage pe fete în toată nebunia aceea…

Deschise gura să vorbească, şi-n acel moment focurile de afară încetară ca la un semn. În liniştea care se lăsă, una dintre fete începu brusc să râdă nervos, însă Sabriel simţi mai multe Vieţi stingându-se dintr-odată şi fu năpădită de o spaimă pe care o mai încercase şi-n alte rânduri, dându-i fiori de gheaţă pe spinare. Kerrigor se apropia cu paşi repezi. Numai el putuse să reducă armele la tăcere – nu era nicidecum un moment de respiro în luptă, aşa cum crezuse Sabriel la început. Auzea strigăte distante, ba chiar răcnete în toată regula. Trecuseră pesemne la alt fel de arme acum, ceva mai demodate decât automatele.

— Repede, zise ea atunci, îndreptându-se către podiumul din spate. Trebuie să ne prindem de mâini şi să formăm un cerc de jur împrejurul

sarcofagului. Magistră Greenwood, ajutaţi-i vă rog să se aranjeze, iar dumneata, locotenente, ai, te rog, grijă ca oamenii tăi să stea fiecare după câte-o fată…

În orice altă situaţie, pe fete le-ar fi pufnit râsul mai mult ca sigur, iar soldaţii ar fi găsit un subiect de glumă. Acum însă, cu morţii dând târcoale clădirii şi sarcofagul zăcând sumbru şi ameninţător în mijlocul lor, ascultară ordinele fără să crâcnească. Soldaţii se poziţionară iute la locurile indicate, în timp ce fetele îi prinseră hotărâte de mâini. În câteva secunde, cercul magic era complet.

Comunicând acum prin strânsoarea mâinilor, Sabriel nu se mai chinui să le vorbească, căci îi simţea pe fiecare în parte. Touchstone era la dreapta ei, o prezenţă caldă, învăluitoare, iar la stânga o avea pe doamna Greenwood, nu la fel de puternică, însă deprinsă cu astfel de ritualuri – şi tot aşa până la ultimul din cerc.

Se concentră şi chemă în minte simbolurile de deschidere, care-i apăreau din ce în ce mai conturate, sporind forţa cercului până ce lumina incandescentă alunecă în interior, ca volbura unui vârtej. Razele aurite cuprinseră sarcofagul, scăldându-l în reflexele lor orbitoare şi separându-se apoi în dâre strălucitoare ce prinseră a se roti în jurul lui în sensul acelor de ceasornic şi din ce în ce mai repede.

Sabriel menţinu lumina în centru, făcând-o să plutească imaterială, sorbind şi ultimul dram de forţă de la magii prinşi în cerc. Soldaţii şi fetele începură să tremure deopotrivă, unii căzând în genunchi, fără să destrame însă legătura magică.

Sarcofagul începu să se învârtească încet cu un şuierat hidos, ca o uşă care scârţâie din ţâţâni. Capacul se întredeschise câţiva milimetri, lăsând să iasă un abur fierbinte pe care lumina aurie îl risipi cât ai clipi. Prinse apoi a se roti şi mai repede cu acelaşi şuierat asurzitor, până ce totul în

interiorul cercului deveni o masă incertă în care bronzul se amesteca cu vaporii alburii şi cu lumina de un galben-intens. Apoi, cu un şuierat şi mai pătrunzător decât până atunci, se opri dintr-odată, azvârlind capacul cât colo pe deasupra capetelor magilor şi făcându-l zob de podea la vreo treizeci de metri distanţă.

Magia se destrămă şi ea, răpusă parcă de propria reuşită, şi cercul se rupse cu mai mult de jumătate dintre magi încă în picioare.

Tremurând din toate încheieturile şi fără să le dea drumul magistrei sau lui Touchstone, Sabriel se poticni până în dreptul sarcofagului deschis, privind înăuntru.

— Ca să vezi! zise doamna Greenwood întorcându-se către Touchstone cu o privire mirată. Arată exact ca tine!

Înainte ca el să-i răspundă, din coridor se auzi un zgomot metalic şi strigătele se înteţiră. Cercetaşii rămaşi în picioare dădură fuga la uşă cu săbiile scoase, însă până să iasă ei, cei de afară năvăliră înăuntru panicaţi şi plini de sânge, ascunzându-se prin cotloane ferite sau căzând laţi la podea. Bolboroseau cuvinte neînţelese, râdeau isteric sau tremurau spasmodic fără să scoată un sunet.

După ei dădură năvală soldaţii din coridor, în armurile lor grele. Spre deosebire de primii, păreau ceva mai stăpâni pe situaţie şi, în loc să fugă disperaţi, se lăsară cu toată greutatea pe uşi, reuşind să pună drugul la loc.

— A pătruns în clădire! strigă unul dintre ei, alb la faţă de spaimă.

Era clar pentru toţi la cine se referea.

— Repede, ritualurile de final! strigă Sabriel trăgându-şi mâinile din strânsoare şi întinzându-le deasupra corpului, în timp ce în minte schiţă simbolurile pentru foc, curăţire şi pace. Încercă să nu se uite prea atent la Rogir, căci, într-adevăr,

semăna izbitor cu Touchstone, un Touchstone adormit şi lipsit de apărare.

Era obosită şi mai avea destule obstacole de înlăturat, însă primul însemn răsări iute în faţa ei, fără prea mult efort. Touchstone îşi pusese mâna pe umărul ei, transferându-i din puterea lui, în timp ce restul magilor se regrupară şi-şi dădură mâinile din nou, preluându-i din povara vrăjii. Se simţi dintr-odată mai uşurată, căpătând încredere că vor reuşi, în sfârşit, să distrugă trupul lui Kerrigor şi mare parte din puterea lui odată cu el…

Se auzi o bubuitură puternică şi peretele dinspre miazănoapte explodă, azvârlind bucăţi de cărămidă în toate direcţiile, în timp ce un praf roşiatic umplu încăperea în câteva secunde, orbindu-i şi înecându-i pe cei dinăuntru.

Sabriel era întinsă pe jos, tuşind din răsputeri şi încercând să se ridice, cu genunchii nesiguri. Nu vedea nimic din pricina prafului din ochi şi lămpile se stinseseră toate, aşa că orbecăi prin beznă până ce dădu de sarcofagul încă fierbinte.

— Trebuie să plăteşti cu preţul sângelui! se auzi o voce spartă, venită parcă din altă lume, deşi uşor familiară.

Nu era horcăitul şuierat al lui Kerrigor, ci glasul acela înspăimântător pe care Sabriel îl mai auzise în Valea Sfântă, după ce-şi pierduse primul planor.

Clipind des, se furişă după sarcofag şi, preţ de câteva minute, nu se mai auzi nimic, deşi auzea creatura apropiindu-se, vibrând şi fâlfâind prin aer pe măsură ce înainta.

— Trebuie să împlinesc această ultimă povară, zise. Abia atunci târgul se va fi încheiat şi-mi voi primi răsplata.

Sabriel clipi iar, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. La lumina primelor raze ale lunii pătrunzând prin peretele spart, învăluită în pulberea roşie care-i făcea ochii să lăcrimeze, începu să desluşească ce se întâmplă în jur.

Înlemni văzându-se încolţită de morţi şi de magie liberă, şi toate simţurile înlăuntrul ei se răzvrătiră într-un strigăt mut de disperare.

Creatura odinioară captivă în corpul lui Mogget stătea la mai puţin de cinci metri în faţa ei, arzând mocnit. Era mai scundă decât şi-o amintea, dar la fel de diformă, cu un trup butucănos ce înainta agale cocoţat pe o coloană incandescentă care se rotea întruna.

Unul dintre soldaţi sări deodată în spatele creaturii, înfigându-şi sabia adânc în spinarea de foc. Creatura nici că se sinchisi, însă bărbatul urlă sfâşietor, cuprins de flăcări alburii. În câteva clipe, trupul îi fu mistuit cu totul, iar sabia se scurse pe podea – un morman de metal topit ce pârlea scândurile de stejar.

— Ţi-am adus sabia lui Abhorsen, zise făptura dând drumul unui obiect lung şi subţire pe care Sabriel nu-l putea distinge foarte bine. Şi clopoţelul cu numele de Astarael.

Pe acesta îl puse jos cu grijă, limba lui de argint răsunând uşor înainte ca Mogget să-l aşeze pe pelicula groasă de praf.

— Arată-te, Abhorsen! Doar ne ştim de-atâta amar de vreme… Zicând acestea, începu să râdă zgomotos, ca un chibrit care ia foc brusc, şi dădu să ocolească sarcofagul. Sabriel învârti inelul pe deget şi se trase pe latura opusă, gândindu-se ce avea de făcut. Kerrigor era din ce în ce mai aproape, dar poate că mai era timp să transforme creatura înapoi în Mogget şi să încheie ritualurile de final.

— Opreşte-te! se auzi o voce sâsâită, ca o reptilă ce-şi lingea gura hidoasă.

Puteri tainice se ascundeau însă în acel glas şuierător. Sabriel rămase nemişcată în ciuda voinţei ei, la fel ca făptura de foc. Încercă să privească dincolo de ea, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare, ca să înţeleagă ce se petrece în celălalt capăt al sălii. De parcă mai avea nevoie să vadă…

Era Kerrigor. Rupsese drugul şi pătrunsese în sală, iar soldaţii în zale zăceau morţi în jurul lui ca nişte insule palide de carne într-o mare întunecată. Nu mai avea niciun fel de formă, însă păstrase ceva din trăsăturile semiumane ale noii sale înfăţişări. Ochii erau aceiaşi, nişte orificii în care mocnea un foc albicios, în timp ce în gura căscată avea cărbuni încinşi în loc de dinţi, de un roşu la fel de închis ca sângele uscat.

— Abhorsen e a mea! urlă el cu o voce alunecoasă şi pătrunzătoare, în care cuvintele păreau să iasă la suprafaţă ca bulele dintr-o mare de lavă incandescentă amestecată cu salivă. Las-o în seama mea!

Făptura pârâi şi se mişcă iar, trimiţând scântei albe în stânga şi-n dreapta.

— Prea mult am aşteptat să mă bucur de răzbunare ca să mi-o ia altul înainte! şuieră ea piţigăiat, cu un glas ce-i aminti de miorlăitul lui Mogget.

Se năpusti atunci asupra lui Kerrigor ca o cometă aprinsă, lungindu-l la pământ şi zdrobindu-i trupul neguros ca un ciocan ce tăbăceşte carnea.

Pentru o clipă rămaseră nemişcaţi, luaţi prin surprindere de atacul neaşteptat. Trupul lui Kerrigor începu apoi să se refacă, înfăşurându-şi braţele lungi ca de smoală în jurul duşmanului său învăpăiat, tăindu-i răsuflarea şi absorbindu-l cu voracitatea unei caracatiţe care gâtuie o ţestoasă cu carapacea strălucitoare.

Sabriel îşi aruncă ochii în jur disperată, în căutarea lui Touchstone şi a magistrei Greenwood. Praful încă mai plutea în aerul luminat de razele lunii, ca un gaz ruginiu şi otrăvitor care părea să le fi venit de hac soldaţilor, care muriseră de fapt loviţi de cărămizi sau străpunşi de ţăruşii de la băncile făcute zob în explozie.

O zări mai întâi pe magistră zăcând chircită câţiva metri mai încolo şi-şi dădu imediat seama că aceasta murise, deşi părea doar inconştientă.

Fusese lovită de o schijă desprinsă dintr-o bancă, subţire ca un stilet, care îi străpunsese stomacul.

Cât despre Touchstone, Sabriel ştia că el era încă în Viaţă şi-l şi văzu, într-un sfârşit, rezemat de o grămadă de bolovani, cu ochii scânteind în lumina palidă a lunii.

Merse către el păşind printre trupuri şi moloz, ocolind petele proaspete de sânge şi răniţii fără scăpare ce sufereau în tăcere.

— Mi-am rupt piciorul, îi zise el cu gura schimonosită de durere. Îi arătă apoi cu capul înspre gaura imensă din perete. Fugi, Sabriel! o îndemnă el. Fugi cât nu te vede, du-te către sud şi vezi-ţi de Viaţa ta…

— Nu pot, răspunse ea încet. Sunt noul Abhorsen, şi apoi cum crezi că ai să poţi ţine pasul cu mine, cu piciorul rupt?

— Sabriel… suspină el.

Dar ea se depărtase deja. Îl apucă pe Astarael de jos, ţinându-i limba cu degetele, deşi nu era nevoie, căci era plin de moloz şi, astfel, redus la tăcere. Nu suna cum trebuie decât dacă îl curăţa cu răbdare şi cu nervi de oţel, şi poate şi ceva magie. Se uită la el câteva secunde, după care îl puse la loc pe podea.

Sabia lui Abhorsen era la doar câţiva metri de ea. O ridică şi privi însemnele magice perindându-se de-a lungul lamei, de data asta uşor schimbate. Inscripţia cea nouă suna cam aşa: „Clayr m-a văzut, ziditorul m-a făcut, / regele m-a ostoit şi Abhorsen m-a primit/ şi mă ţine cu credinţă/ Pe morţi să-i afund în temniţă/ Căci calea ce-au apucat/ Se cere de lepădat”.

— „Calea ce-au apucat se cere de lepădat…”, repetă ea în şoaptă. Luă poziţia de apărare, privind matahala învăluită în negură care se zvârcolea spasmodic în celălalt capăt al încăperii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Kerrigor părea că biruise, în sfârşit, creatura plămădită de magia liberă care sălăşluise odinioară în Mogget. Trupul său înnegurat era întreg din nou, fără nicio urmă de foc sau strălucire orbitoare mistuindu-i măruntaiele.

Rămase locului nemişcat, şi pentru câteva clipe Sabriel speră că e rănit. Curând însă, îşi dădu seama cu oroare că Kerrigor îşi făcea digestia în linişte, ca un căpcăun după o masă copioasă.

O trecu un fior de greaţă şi gura i se umplu de un gust amar când se gândi la un sfârşit tragic pentru ea şi Touchstone. Tot aşa avea să-i răpună şi pe ei Kerrigor. Îi va înghiţi de vii şi-i va duce înapoi în rezervor, unde le va tăia gâtul, sacrificându-le sângele pe Pietrele Sacre…

Se scutură scârbită, alungându-şi imaginea din minte. Trebuia să găsească până la urmă o scăpare… În primul rând, nu se putea ca Kerrigor să fie la fel de puternic în Ancelstierre ca în Vechiul Regat. Mai mult, era probabil slăbit deja din pricina vrăjii asupra sarcofagului. Sabriel nu era convinsă că-i poate veni de hac cu ajutorul unui singur clopoţel, dar cu două în acelaşi timp… cine ştie?

În afară de lumina lunii, care pătrundea prin fereastra din spate, sala era cufundată în beznă şi tăcere. Până şi răniţii îşi dădeau duhul în linişte, suspinând înfundat cu ultimele dorinţe îngheţate pe buze. Agonizau în şoaptă, de parcă cel mai mic strigăt ar fi declanşat un adevărat dezastru. Ştiau şi ei, pesemne, că în sală erau lucruri mult mai groaznice decât Moartea…

Deşi era întuneric beznă, forma lui Kerrigor era şi mai întunecată, şi Sabriel îl fixa din priviri în

timp ce cu mâna stângă desfăcea legătura lui Saraneth şi pe a lui Kibeth. Simţea şi alţi morţi în preajmă, însă cu toţii afară, luptându-se cu soldaţii rămaşi în picioare sau înfruptându-se din cei deja răpuşi. Ce se petrecea înăuntru îl privea numai şi numai pe stăpânul lor.

Desfăcu, în sfârşit, cureluşele, fără ca Kerrigor să schiţeze nicio mişcare, rămânând cu ochii închişi şi gura ferecată. Îşi vârî apoi sabia în teacă cât ai clipi şi scoase cei doi clopoţei de pe bandulieră.

În acel moment, Kerrigor se trezi brusc şi porni iute către ea, înjumătăţind distanţa dintre ei. Se făcea din ce în ce mai mare, lungindu-se către tavan până ce aproape că-l atinse cu căpăţâna lui voluminoasă în care ochii îşi recăpătară strălucirea furibundă.

— Ţi-ai scos jucăriile, Abhorsen? tună el. Prea târziu! Mult prea târziu!

Cuvintele îi alunecau pe gura stâlcită cu forţa magiei libere, care îi îngheţă lui Sabriel simţurile şi-i anchiloză muşchii. Fata se chinui să sune din clopoţei, însă încheieturile n-o mai ascultau, înţepenite şi rigide dintr-odată.

Kerrigor înainta încet, tachinând-o parcă. Se apropie la mai puţin de un metru şi se opri brusc, dominând-o cu statura lui imensă tăiată în negura nopţii şi respirând greoi, cu duhoarea a o mie de abatoare.

Sabriel simţi pe neaşteptate o mângâiere caldă pe gleznă. Era una dintre fete, care se stingea în tăcere la picioarele ei, pe podea. O scânteie minusculă aprinsă de magia Legământului se contură palidă când degetele muribundei o atinseră, pătrunzându-i în vene şi urcând către piept, încălzindu-i încheieturile şi eliberându-i muşchii amorţiţi. Ajunse, în sfârşit, în mâini, şi Sabriel scutură iute clopoţeii, care prinseră a glăsui duios în liniştea mormântală.

Nu era tocmai cântul dulce şi limpede pe care-l ştia, căci prezenţa lui Kerrigor îi lua oarecum din amploare, absorbindu-l în negura trupului său imens. Monstrul se dădu înapoi descumpănit la auzul melodiei, micşorându-se văzând cu ochii până ce ajunse de două ori cât Sabriel.

Efectul nu fu însă deloc cel aşteptat, căci Saraneth nu reuşi să-l supună voinţei ei, iar Kibeth nu făcuse altceva decât să-l zăpăcească preţ de câteva clipe, îndepărtându-l doi-trei paşi.

Sabriel sună iarăşi, concentrându-se asupra diferenţelor dintre cele două melodii şi canalizându-şi întreaga energie în acordurile lor fermecate. Kerrigor avea să i se supună, ducându-se oriunde îi va porunci…

Pentru o clipă, aşa şi făcu. Nu avea suficientă forţă să-l trimită înapoi în Moarte, dar izbuti să-l reunifice cu vechiul său trup din sarcofagul descoperit. Nici nu amuţiră bine clopotele, că Kerrigor se şi preschimbă, ochii lui scânteietori şi gura împreunându-se ca o bucată de ceară topită, în timp ce întruparea-i vaporoasă se strânse dintr-odată într-o coloană subţire de fum care se înălţă iute în tavan, plutind câteva secunde printre grinzi înainte de a se prăvăli cu un ţipăt înfiorător peste trupul lui Rogir – care deschise brusc gura, trăgând adânc aer în piept.

Odată cu ţipătul sfâşietor, Saraneth şi Kibeth se făcură ţăndări, căzând pe podea într-o pulbere de cioburi argintii ce semănau cu nişte stele căzătoare. Tortiţele de mahon se făcură şi ele scrum, alunecându-i lui Sabriel printre degete, ca un fum străveziu.

Sabriel îşi privi mâinile câteva clipe, simţind încă în palme conturul mânerelor de lemn. În secunda următoare se trezi cu sabia în mână, avansând către sarcofag. Înainte să ajungă lângă el, Rogir se ridică cu o mişcare rapidă, fixând-o cu ochi de foc ce-i amintiră de căutătura mistuitoare a lui Kerrigor.

— Un simplu neajuns, zise el cu o voce ceva mai umană, deşi foarte puţin schimbată. Trebuia să-mi închipui că o să-mi dai de lucru…

Sabriel se năpusti asupra lui cu sabia înainte, străpungându-i pieptul până ce vârful ieşi de cealaltă parte, lama ascuţită scoţând scântei la contactul cu carnea tânără. Kerrigor râse dispreţuitor, apucând sabia cu amândouă mâinile şi strângând-o până ce pumnii i se albiră pe oţelul lucitor. Sabriel trase de mâner cu putere, însă nu reuşi s-o scoată.

— Nicio sabie nu mă poate răni, grăi el cu un râs horcăit, ca tuşea unui muribund. Nici chiar cea făurită de Zidari, şi în niciun caz nu acum, când mi-am însuşit puterile lor, puteri care au ridicat Zidul şi au făcut legea înainte de Legământ. Acum sunt toate ale mele! Iată-vă, dar şi pe voi – marioneta de frate-miu vitreg şi tu, Abhorsen! Am, în sfârşit, puterea şi sângele cu care să-mi desăvârşesc opera!

Întinse mâinile şi-şi implântă lama şi mai adânc în piept, până ce nu se mai vedea decât mânerul. Sabriel încercă să-i dea drumul şi să fugă, dar el i-o luă înainte, înşfăcând-o de braţ cu degete de gheaţă şi trăgând-o către el cu putere.

— Preferi să dormi cufundată în neştiinţă până la ceasul jertfei, şuieră el intoxicând-o cu respiraţia lui fetidă, sau mergi de bunăvoie, fără alte ghiduşii?

Sabriel îl privi cu ochi iscoditori, întâlnindu-i privirea pentru prima dată. Undeva, în adâncul cuptoarelor de foc, i se păru că zăreşte o vâlvătaie albă, plăpândă. Să fi fost oare aievea? Îşi descleştă mâna şi simţi cum inelul îi alunecă de pe deget. Era totuşi imposibil să se fi lărgit aşa, dintr-odată… Sau…?

— Zi, Abhorsen, ce alegi? insistă Kerrigor cu buzele descărnate şi pielea deja crăpată în colţul gurii.

Spiritul dinăuntru punea treptat stăpânire pe trupul său lumesc conservat pe căi necurate.

— Iubitul tău vrea să te salveze, căci văd că se târăşte înspre noi, dar las' că te sărut eu în locul lui, n-ai grijă! hohoti el.

Inelul atârna în palma lui Sabriel, pe care o ţinea ascunsă la spate. Se lărgise, într-adevăr – de fapt, încă îl mai simţea dilatându-se.

Kerrigor îşi apropie buzele crăpate de ale ei, în timp ce inelul se tot mărea. Monstrul o ameţi cu respiraţia lui puturoasă cu iz de sânge, însă Sabriel era deja imună la senzaţia de vomă. Îşi feri faţa la timp, simţindu-i pielea uscată şi rece pe obraz.

— A, un sărut platonic! se hlizi el. Ca de la un unchi care te ştie de când erai în faşă sau chiar dinainte… Dar asta nu înseamnă că mă mulţumesc cu atât de puţin!

Nu erau vorbe-n vânt, căci îi simţi mâna apucând-o de bărbie şi întorcându-i chipul spre el, în timp ce gura îi rămase întredeschisă, aşteptând parcă sărutul pasional.

Mâna stângă a lui Sabriel era însă liberă la spate.

Kerrigor se aplecă din nou peste ea, cu obrazul din ce în ce mai aproape, până ce strălucirea metalică a inelului îl orbi pentru o fracţiune de secundă, suficient cât să-i încingă gâtul.

Simţind pulsaţia metalului, Sabriel se lăsă pe spate, încercând să scape din strânsoare. Kerrigor însă nu-i dădu drumul, părând uşor surprins, dar câtuşi pe puţin agitat. Pipăi veriga cu mâna dreaptă, şi degetele i se înmuiară dintr-odată, descărnate de la vârf în jos.

— Ce-i asta? Cumva vreo rămăşiţă a…

Inelul începu să se contracte, strângându-i gâtul ca într-o chingă şi pătrunzând în carnea întunecată care se strângea şi ea, pulsând în încercarea de a se elibera. Kerrigor o privi atunci neîncrezător, cu ochi de tăciune.

— Peste poate! mârâi el împingând-o cât colo şi scoţându-şi sabia din piept, cu lama alunecând afară ca un raşpel frecat de o bucată de lemn.

Iute ca un şarpe, întinse braţul cu sabia şi-o străpunse dintr-odată, trecând prin zale şi carne până în podea. O durere ascuţită îi explodă în tot corpul şi Sabriel ţipă, curbându-se în jurul lamei şi tremurând spasmodic.

Kerrigor o lăsă acolo, ca un gândac prins în insectar, şi se năpusti asupra lui Touchstone. Cu ochii înceţoşaţi, Sabriel îl văzu cum rupe o schijă crestată şi lungă de la una dintre bănci.

— Rogir, bâigui Touchstone. Rogir…

Coborî braţul dintr-o singură mişcare, cu un urlet de furie. Sabriel îşi feri privirea cu ochii închişi, lăsându-se pradă agoniei. Ştia că ar trebui să facă ceva cu şuvoiul de sânge care-i ţâşnea din stomac, dar acum, că Touchstone murise, nu mai avea niciun rost, aşa că lăsă sângele să curgă în voia lui.

Brusc, îşi dădu seama că nu-l simţise trecând Dincolo, aşa că-şi ridică privirea înspre el. Ţăruşul se rupsese de armură şi Kerrigor căuta acum altul, fără să bage în seamă inelul care îi alunecase pe umeri, mistuindu-i carnea puţin câte puţin, curăţindu-i parcă trupul putred de spiritul mort dinăuntru ca briceagul cu care scoţi miezul unui măr.

Acum, Kerrigor se zbătea şi urla, dar inelul îi imobilizase deja braţele. Se arunca în stânga şi-n dreapta ţopăind ca un nebun, căutând să se elibereze din strânsoarea cercului, dar nereuşind decât să-şi sfâşie carnea şi mai tare, până ce nu mai rămase din el decât o dâră întunecoasă ţinută în frâu de veriga de argint.

În secunda următoare, coloana de fum se prăbuşi din picioare ca o clădire demolată, şi tot ce mai rămase din Kerrigor fu un morman de umbră fremătătoare deasupra căruia inelul strălucea ca o

fundă argintie având în mijloc o luminiţă roşie – rubinul, desigur, asortat cu metalul preţios.

Mai multe însemne de Legământ apărură atunci pe veriga strălucitoare, dar Sabriel nu le putu descifra. Nu vedea bine şi, oricum, era întuneric, căci luna se pitise probabil după vreun nor. Cu toate astea, ştia ce avea de făcut. Bâjbâi după Saraneth, dar al şaselea clopoţel nu era la locul lui – şi nici al şaptelea sau al treilea. „Câtă nesăbuinţă din partea mea", se dojeni ea. Trebuie, totuşi, să desăvârşesc vraja de încătuşare cu orice preţ. Mâna i se opri pe Belgaer şi pentru o clipă fu tentată să-l desfacă, dar se răzgândi repede. Nu, cu Belgaer l-ar putea elibera… Într-un final, îl scoase pe Ranna, suspinând de durerea efortului.

I se păru neobişnuit de greu pentru un clopoţel atât de gingaş. Şi-l lipi de piept preţ de o clipă, adunându-şi forţele. Apoi, lăsându-se pe spate ţintuită în propria sabie, îl scutură energic.

Ranna glăsui dulce şi odihnitor, ducându-te cu gândul la un pat moale şi pufos. Cântul lui răsună dincolo de pereţii sălii, până la cei câţiva soldaţi care încă se mai luptau cu morţii afară. Auzindu-l, soldaţii îşi lăsară săbiile şi se culcară la pământ, iar cei grav răniţi alunecară lin în Moarte, pe urmele adepţilor lui Kerrigor. Cât despre cei cu răni mai uşoare, ei se cufundară într-un somn adânc, îndelung aşteptat.

Grămada obscură rămasă din trupul lui Kerrigor se separă în două emisfere distincte, una neagră ca tăciunele şi cealaltă de un alb strălucitor, unite la mijloc cu un cerc de argint. Treptat, se desprinseră în două siluete bine conturate – două pisici cu capetele lipite unul de celălalt, ca o pereche de gemeni siamezi. Inelul se rupse şi el în două, formând câte o verigă la gâtul fiecăreia, acum separate complet. Strălucirea argintului păli, cercurile schimbându-şi treptat textura şi culoarea, transformându-se în două cureluşe roşii de piele cu

câte un clopoţel micuţ fiecare, un Ranna în miniatură.

Pisicile stăteau tăcute una lângă alta, prima neagră, cealaltă albă. Se aplecară în faţă unduindu-şi gâturile şi scuipară fiecare câte un inel de argint, căscând cu poftă în timp ce acestea se rostogoleau către Sabriel. Înainte ca inelele să ajungă la ea, cele două pisici se făcură covrig şi adormiră instantaneu.

Touchstone privea inelele cu reflexe strălucitoare în lumina lunii alunecând prin praf. Se opriră, în sfârşit, la picioarele lui Sabriel, dar ea nu se aplecă să le ridice pentru că încă îl ţinea pe Ranna la piept cu amândouă mâinile.

Sabia o domina ameninţătoare, aruncându-i pe faţă o umbră în formă de cruce de la lama cu mâner.

ÎI străfulgeră o amintire rătăcită din perioada copilăriei. O voce – vocea unui mesager – care i se adresa reginei:

— Înălţimea Ta, vin cu veşti dintre cele mai triste. Abhorsen a pierit.

Epilog

Râul Morţii îi părea mai rece ca niciodată şi Sabriel nu înţelegea de ce, dar în curând îşi dădu seama că stătea întinsă pe spate, plutind în voia curenţilor. Primul imbold fu să se împotrivească, dar apoi se relaxă.

— Toţi şi toate se sting odată şi-odată, şopti ea împăcată.

Lumea Viilor şi toate grijile ei îi păreau acum departe. Touchstone supravieţuise, şi gândul ăsta o bucura nespus, dacă mai putea să simtă ceva în starea ei. Izbutise să-l înfrângă pe Kerrigor – de fapt să-l încătuşeze în Moarte, dacă nu să-l omoare de-a binelea –, aşa că misiunea şi-o îndeplinise. Curând avea să treacă dincolo de a Noua Poartă, unde-şi va găsi liniştea eternă…

Dintr-odată, o forţă nevăzută o apucă de mâini şi de picioare şi-o ridică în capul oaselor.

— Nu e vremea ta încă, zise o voce căreia altele o sută îi ţinură hangul.

Sabriel îşi feri ochii, clipind des la vederea numeroaselor siluete alungite şi strălucitoare ce-o înconjurau, plutind deasupra apei. Erau mai multe decât putea ea număra, toate cu trăsături umane, însă nu erau spiritele celor duşi din lumea viilor. Erau altfel de făpturi, aducând mai degrabă cu spiritul matern pe care-l chemase cu ajutorul bărcuţei din hârtie. Sabriel recunoscu imediat fiinţele diafane, căci toate purtau mantii albastre pe care erau cusături în formă de cheiţe argintii. Fiecare dintre ei reprezenta un Abhorsen.

— Întoarce-te, o îndemnară ei în cor. Du-te înapoi!

— Nu pot, suspină ea. Sunt moartă deja, şi nu mai am forţa să fac cale-ntoarsă…

— Eşti ultimul Abhorsen, grăiră vocile la unison, apropiindu-se. N-ai cum să pieri fără să laşi în urmă un continuator. Sigur că te poţi întoarce. Forţa zace în tine! Trebuie să trăieşti, Abhorsen, să revii la Viaţă…

Se simţi brusc cuprinsă de puteri nebănuite, destul cât să se târască şi să-şi croiască drum prin apă până la pragul către Viaţă, unde convoiul luminos rămase în urmă. Una dintre siluete – tatăl său, pesemne – îi atinse mâna uşor exact în momentul când păşi dincolo de prag, în tărâmul viilor.

Zări ca prin ceaţă chipul lui Touchstone încremenit deasupra ei şi un zgomot aspru şi distant îi ţiui dintr-odată în urechi, ca sunetul mai multor clopoţei deodată. La început i se păru ciudat şi nu-şi explica de unde vine, dar înţelese apoi că sunt sirenele ambulanţelor care veneau ca vijelia din oraş. Nu simţea prezenţa morţilor prin apropiere, dar nici vreo pulsaţie magică – fie ea liberă sau oblăduită de Legământ. Aşa era şi normal, din moment ce Kerrigor era înlănţuit în sălaşul lui funest, iar ei se aflau la mai bine de şaizeci de kilometri de Zid…

— Trebuie să trăieşti, Sabriel! îl auzi pe Touchstone suspinând lângă ea, strângându-i mâinile îngheţate într-ale lui cu ochii atât de înlăcrimaţi, încât nici măcar nu băgase de seamă că ea clipise.

Sabriel zâmbi, dar zâmbetul se transformă într-o grimasă chinuită când simţi durerea inundându-i iarăşi corpul. Privi în stânga şi-n dreapta, întrebându-se cât îi va lua lui Touchstone până să observe că şi-a revenit.

Becurile ardeau din nou în unele părţi din sală şi soldaţii aranjau alte lămpi ca să sporească lumina. Erau mai mulţi supravieţuitori decât se aşteptase, cu toţii ocupaţi să îngrijească de răniţi sau să dea la o parte bucăţile de cărămidă periculoase, ba unii chiar se apucaseră să măture mizeria de pe jos.

Erau însă şi destui morţi, şi Sabriel oftă simţindu-le aura stinsă. Colonelul Horyse se număra printre ei, zăcând afară pe trepte; apoi magistra Greenwood, colega ei de şcoală Ellimere şi încă şase fete, plus mai mult de jumătate dintre soldaţi…

Privi ceva mai aproape la cele două pisici adormite şi la inelele de argint de lângă ea.

— Sabriel! exclamă Touchstone.

Observase, în sfârşit, că şi-a venit în fire. Sabriel îşi întoarse privirea către el, ridicându-şi capul cu grijă. Îi scosese sabia din stomac şi chemase pe câteva dintre fostele ei colege, care-i făcuseră o vrajă de tămăduire cu care avea să reziste pentru moment. De piciorul lui bineînţeles că nu se îngrijise, după cum era de aşteptat.

— Sabriel! suspină el iar. Trăieşti, te-ai întors!

— Da, zise ea cu o oarecare uimire în glas. M-am întors.

CINE ÎI APĂRĂ PE VII CÂND MORȚII SE RIDICĂ...?

Necromantul Abhorsen, singurul care îi călăuzește pe morți
către somnul de veci, a dispărut, iar morții amenință
să se întoarcă în lumea celor vii. Singura care îi poate lega înapoi în Moarte
este Sabriel, fiica necromantului.
Pentru a-și regăsi tatăl, tânăra e gata să înfrunte
toate pericolele acestei lumi și ale celei... de Dincolo.
Dar pentru asta trebuie să fie pregătită...

„Ritm alert, intrigi complexe, descrieri vii,
aventuri pline de neprevăzut și mult umor.
Ce altceva ți-ai mai putea dori?"

THE GUARDIAN

ISBN 978-973-103-279-5
9 789731 032795
www.rao.ro
www.raobooks.com
rao international publishing company

Ca substantiv comun, *touchstone* se referă la piatra cu ajutorul căreia se testau aliajele de metale preţioase, prin dunga lăsată de această piatră pe astfel de metale. Aici se face probabil referire la piesa lui Shakespeare, *As You Like It (Cum vă place),* în care personajul ce poartă acest nume – netradus în varianta în limba română – este unul comic, clovnul asupra căruia sunt îndreptate o sumedenie de glume şi de farse. Din aceleaşi motive – precum şi din cauza dificultăţii de a traduce un astfel de nume propriu într-o manieră relevantă contextului – se va păstra acelaşi cuvânt ca în versiunea originală, (n. tr.)

Table of Contents

PROLOG
CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ȘASE
CAPITOLUL ȘAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PAISPREZECE
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISPREZECE
CAPITOLUL ȘAPTESPEZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
CAPITOLUL DOUĂZECI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
Epilog

Table of Contents

PROLOG 6
CAPITOLUL UNU 15
CAPITOLUL DOI 29
CAPITOLUL TREI 42
CAPITOLUL PATRU 53
CAPITOLUL CINCI 61
CAPITOLUL ŞASE 70
CAPITOLUL ŞAPTE 85
CAPITOLUL OPT 96
CAPITOLUL NOUĂ 110
CAPITOLUL ZECE 121
CAPITOLUL UNSPREZECE 131
CAPITOLUL DOISPREZECE 145
CAPITOLUL TREISPREZECE 155
CAPITOLUL PAISPREZECE 172
CAPITOLUL CINCISPREZECE 187
CAPITOLUL ŞAISPREZECE 199
CAPITOLUL ŞAPTESPEZECE 212
CAPITOLUL OPTSPREZECE 227
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE 242
CAPITOLUL DOUĂZECI 253
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU 265
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI 277
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI 290
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU 302
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI 316
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE 329

CAPITOLUL DOUAZECI ŞI ŞAPTE 341
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT 354
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ 365
Epilog 373